

இந்து நாகரீகம்

பாகம் 3

க. சோக்கலிங்கம் M. A.

ஸ்ரீகும்பரமணிய பூத்தகசாலை
யாழ்ப்பணம்

இந்து நாகரிகம்

பாகம் - 3

க. பொ. த. ப. (உ / த)ப் பரீட்சைக்குரிய
இந்து நாகரிகம் 1 பாடத்திட்டம் முழுமைக்கு
மான விரிவான நூல்.

க. சொக்கலிங்கம் M. A.
(சொக்கன்)

வெளியீடு:

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை

235, காங்கேசன்துறை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

1997

முதற் பதிப்பு: 03-03-1997

பதிப்புரிமை: ஆசிரியருக்கே

அச்சுப்பதிப்பு
ஸ்ரீசுப்பிரமணிய அச்சகம்,
63, பி. ஏ. தம்பி ஒழுங்கை,
வாழ்ப்பாணம்.

விலை ரூபா: 120/-

அன்புப்படையல்

பழமரம் உள்ளூர்ப் பழுத்ததே போன்று
பரிவுடன் எம்மவர்க் குதவி
விழைவுடன் என்றும் இனியன கூறி
வேண்டிய வேண்டியாங் களித்துக்
குழைவுடன் என்றும் நினைந்திட வைக்கும்
குரிசிலாம் சுப்பிர மணியர்
எழிலுளம் வாய்த்த புரவலர்க் கிந்நூல்
என்னுடை அன்புசேர் படையல்.

க. சொக்கலிங்கம்
(சொக்கன்)

- அணிந்துரை -

கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்
(தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்)

தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய நாடுகள் பலவற்றின் பண்பாட்டுத் தாயகமாகத் திகழ்வது இந்தியதுணைக்கண்டம் இத்துணைக்கண்டத்தில் ஏறத்தாழ 5000 ஆண்டுகளாகக் கருவாகி உருவான சிந்தனைகள், செயன்முறைகள் ஆகியனவே மேற்படி தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய நாடுகள் பலவற்றின் பண்பாட்டுருவாகத்தில் உள்ளீடுகளாகவும் உந்து சத்திகளாகவும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன- இவ்வாறு இந்திய மண்ணில் உருவான சிந்தனைகள், செயன்முறைகள் என்பனவற்றுள் பேணப்பட்டனவாக இன்று எமக்குக் கிடைக்கும் சான்றுகளின் மிகப் பெரும்பகுதி 'இந்து' எனப்படும் சமயச்சார்புடையதாகும். இவ்வாறானவற்றைத் தொகுத்துச் சுட்டும் தொடர்களாகவே இந்து நாகரிகம், இந்துப்பண்பாடு என்பன பெருவழக்கிற் பயில்கின்றன. இச்சான்றுகளை உயர்நிலைக் கல்விக்குரிய பாடத்திட்டத்திற்கமைய வகைப்படுத்தி விளக்கம் தரும் செயன்முறைகளில் ஒன்றாக அமைகிறது இந்நூல்.

இந்து நாகரிகம் உயர்நிலைக் கல்விக்குரியதாகப் பல்கலைக்கழகமட்டத்தில் கணிப்பை எய்தத் தொடங்கி ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகளாகின்றன. க. பொ. த. உயர்தரத்தில் கலைத்துறையிற் பயிலும் மாணவர்களிற் பெரும்பாலானோரில் விருப்புக்குரிய பாடமாகவும் இது திகழ்ந்துவருகின்றது. ஆயினும் இப்பாடத்துக்கெனத் திட்டப்பாங்கான அமைப்புடன் கூடிய நூல்களை எழுதும் முயற்சி இற்றைவரை முழுமுனைப்புடன் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்கள் தத்தம் ஆர்வம், ஆற்றல் என்பவற்றுக்கு ஏற்பப் பல்வேறு நூல்களிலிருந்தும் தகவல்களைத் திரட்டித் தொகுத்துப் பாடக்குறிப்புக்களைத் தயாரித்துக் கற்பித்துவந்துள்ளனர். இவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்ட பாடக்குறிப்புகளிற் சில ஆங்காங்கே நூல்வடிவம் பெற்றுள்ளன. காலஞ்சென்ற அறிஞர் க. சி. குலரத்தினம் அவர்கள் இந்து நாகரிகம் என்ற தலைப்பில் மூன்று பாகங்களாக ஒரு நூலைச் சில ஆண்டுகளின் முன் வெளியிட்டுள்ளார். ஆயினும் பாடத்திட்டப் பரப்பை முழுநிலையில் நிறைவுசெய்வதாக அது அமைந்திலது. இவையன்றி, இந்து நாகரிகத்தின் பல்வேறு தனித்துறைகளை உட்பிவிவுகளைக் கருத்திற்கொண்டு தனிநிலை ஆய்வுநூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. [உ+ம்: பேராசிரியர் ப. கோபாலகிருஷ்ணன்; இந்துப்பண்பாட்டு மரபு, கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் - களசல்யா சுப்பிரமணியன்: இந்தியச்சிந்தனை மரபு, கலாநிதி காரை

செ. சுந்தரம்பிள்ளை: இந்துநாகரிகத்திற் கலைகள். இந்நிலையில் மேற்படி சு, பொ. த உயர்தரப் பரீட்சைப் பாடத்திட்டத்தை முழு நிலையிற் கவனத்திற்கொண்டு அமைந்துள்ளவகையில் சொக்கன் அவர்களது இந்த நூல் முயற்சி கல்வியுலகில் தனிக்கவனத்துக்குரிய ஒன்றாகின்றது.

இந்நூலின் முதலாம் பாகம் அறுவகைச் சமயங்களையும் வேதாந்தம், சைவசித்தாந்தம் ஆகிய இரு பெருந்தத்துவங்களையும் விளக்கம் செய்தது. இரண்டாம் பாகம் இந்து சமய பத்திரெறியையும் இலங்கையின் இந்து சமய வரலாற்றையும் பேசினின்றது. மூன்றாம் பாகமாகிய இது வேதகாலம் முதல் அண்மைக்காலம் வரையான இந்துப்பண்பாட்டு வரலாற்றை விரித்துரைக்கின்றது.

இம்மூன்றாம் பாகத்தின் முதலாம் இயல் இந்துப்பண்பாடு-ஓர் அறிமுகம் என்ற தலைப்பில் நாகரிகம், பண்பாடு என்னும் சொற்களின் பொருள் தொடர்புகளை விளக்குவதோடு இந்துப்பண்பாட்டின் சிறப்பியல்புகளையும் சுட்டியமைகின்றது இதனை அடுத்து இந்து வெளித்தொடர்பொருள்களின் காலகட்டம் முதல் கடந்த நூற்றாண்டின் இந்துமதசீர்திருத்த இயக்கங்கள் வரையான பண்பாட்டு வரலாற்றுச் செல்நெறி ஏழு இயல்களில் பேசப்படுகின்றது. ஒன்பதாவது இயல் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் இந்துப்பண்பாட்டுக்கூறுகளைத் தொகுத்துரைக்கின்றது. ஈற்றில் நிறைவுரை அமைகின்றது. பின்னிணைப்பாகச் சிவாகமங்கள் பற்றிய கட்டுரை இடம்பெறுகின்றது. இக்கட்டுரை பேராசிரியர் V கோபாலகிருஷ்ணனின் 'இந்துப் பண்பாட்டு மரபு' என்ற நூலிலிருந்து அறுவதிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலின் ஆசிரியர் 'சொக்கன்' அவர்களுக்கு அறிமுகம் அவசியமில்லை. தமிழ், சமயம், தத்துவம், வரலாறு முதலிய பல துறைகளிலும் நிரம்பிய அறிவுபெற்றுள்ள அவர் மரபின் தளத்தில் காலூன்றி நின்று நவீனத்துவ நோக்குடன் சிந்தித்துச் செயல்படுபவர். கவிஞர், நாடகாசிரியர், எழுத்தாளர், சொற்பொழிவாளர், சமயத்தத்துவச் சிந்தனையாளர், சமூகப்பொறுப்பு வாய்ந்த குடிமகன் எனப் பல்வேறு தளங்களிற் செயற்பட்டு நிற்கும் இவரது பண்முக ஆளுமையின் உள்ளார்ந்த உயிர்நிலை 'ஆசிரியத்துவம்' என்ற பண்பாகும். இப்பண்புடன் ஏறத்தாழ ஐம்பது ஆண்டுகளாக அயராஈ செயற்பட்டு வரலாற்றில் தம்மைப் பதிவுசெய்து கொண்டவர் அவர். மாணவர் உளங்கொள்ளத்தக்கவகையில் கற்பிப்பதிலும் பாடநூல்களை எழுதுவதிலும் அவர் தனி ஈடுபாடுகாட்டி வந்துள்ளார். இவற்றால் இவர் பெற்ற அநுபவத்தின் செழுமை இந்நூலாக்கத்தில் இவருக்குப் பெருந்துணை புரிந்துள்ளது.

பாடத்திட்டத்தைக் கருத்திற்கொண்ட ஆக்கம் என்ற வகையில் இந்நூல் ஒரு தொகுப்பு முயற்சியாகும், பல்வேறு ஆய்வாளர்களும்

கண்டறிந்த முடிவுகளைப் பொருட்பொருத்தமுற இணைத்து விளக்கம் தருவது, அவ்விளக்கங்களினூடாகப் புதிய பார்வைக்கான எண்ணக் கருக்களை முன்வைப்பது ஆகியன இவ்வகை முயற்சிகளின் பொது பண்பாகும். சொக்கன் அவர்கள் இவ்வகையிற் சிறப்பாகவே செயற்பட்டுள்ளார் என்பது நூலிலே தெள்ளிதிற் புலனாகின்றது.

ம. இராசமாணிக்கம்பிள்ளை, ஏ. எல்; பாசாம், K. A. நீலகண்ட சாஸ்திரியார், நா. வானமாமலை, ஹிரியன்னா முதலிய பல்வேறு இந்தியவியலாளர்களின் சிந்தனைகள், ஆய்வுத்தேறல்கள் என்பன வற்றைப் பாடத்திட்டத் தேவைக்கேற்பப் பொருத்தமுறச் சிந்தாமல் சிதறாமல் தேர்ந்து நிரல்படுத்திப் பதிவு செய்து வரலாற்றுச் செல் நெறியை இனங்காட்டியுள்ள நுட்பம் பாராட்டத்தக்கது. இவ்வகையில் இந்திய வரலாற்றுப்பரப்பு முழுவதும் இந்நூலில் காட்சிக்கு வருகின்றது.

இந்நூலாக்கம் இந்துநாகரிகம் பயிலும் மாணவர்களுக்குச் சிறந்த தொரு கையேடாகப் பயன்படும் என்பது எனது நம்பிக்கை தனித் தனியாக உருப்பெற்றுள்ள இந்நூலின் மூன்று பாகங்களும் எதிர்காலத்தில் ஒரே கட்டமைப்புள் இடம்பெறுமாயின் வித்துவான் திரு. க. சொக்கலிங்கம் எம். ஏ. அவர்களின் ஆளுமையின் திரண்ட வடிவத்தை உரியவாறு இனங்காட்டுவதாக அமையும்.

வித்துவான் அவர்களை வாழ்த்த எனக்கு வயதில்லை-
எனவே வணங்கி அமைகிறேன்.

நா, சுப்பிரமணியன்

தமிழ்த்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி.
13-02-1997.

மு க வ ர

‘இந்துநாகரிகம்’ முதலாம், இரண்டாம் பாகங்களைத் தொடர்ந்து மூன்றாம் பாகம் இன்று வெளியாகின்றது. முதலாம் பாகத்தில் அறுவகைச் சமயங்களும் வேதாந்தம், சைவசித்தாந்தம் ஆகிய இரு பெருந்தத்துவங்களும் இடம்பெற்றன. இரண்டாம் பாகத்தில் இந்து சமய பத்தினெறி, இலங்கையில் இந்து சமயம், இலங்கையில் இந்துக்கோயிற் கட்டடக்கலை, ஈழத்துச்சிவாலயங்கள் என்னும் நான்கு இயல்கள் இடம்பெற்றன. இம்மூன்றாம் பாகத்திற்கு பொ. த. (உ/த). இந்து நாகரிகம் I பாடத்திட்டத்திற்குரிய அனைத்து விடயங்களும் (19 பகுதிகள்) விரிவாகத் தரப்படுகின்றன. எனவே இம்மூன்று நூல்களும் இந்து நாகரிகம் கற்கும் மாணாக்கரின் பாடத் தேவையின் பெரும்பகுதியையும் இயன்ற அளவு நிறைவு செய்யும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

இந்து நாகரிகத்தினை முழுமையாகக் கற்று அத்துறையிலே நிறைந்த அறிவு பெறுவதற்குத் தொடக்கமுயற்சிகளாக இந்து சமயம், அதன் தத்துவங்கள், அது காலந்தோறும் பெற்றுவந்த விரிவாக்கங்கள், அதில் அடங்கியுள்ள பண்பாடு, கலை அமிசங்கள் என்பனவற்றை அறிவதோடு, இவற்றிற்கெல்லாம் பின்னணியாய் அமைந்த இந்திய வரலாற்றையும் ஓரளவு தெரிந்து கொள்வது இன்றியமையாததாகும். இந்து நாகரிகம் I பாடத்திட்டம் இத்தேவையினை நிறைவுசெய்யும் நோக்கத்துடனேயே வகுக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இந்திய வரலாற்றாசிரியர்கள் அவ்வரலாற்றினைப் பல காலகட்டங்களாகப் பிரித்து அரசியல், (அரசர்வரலாறு, அவர்களின் சாதனைகள், ஆட்சிமுறைகள், ஆட்சிநிறுவனங்கள் என்பன இப்பிரிவுள் அடங்கும்) சமூகம், பொருளாதாரம், கலைகள், கல்வி, சமயம் என்பன அவ்வக்காலகட்டங்களில் நிலவியவாற்றினைப் போதிய சான்றுகளுடன் விளக்கிச் செல்வர். ‘இந்துநாகரிகம்’ சமயத்திற்கே முதன்மை வழங்குவதால், இம்முறையினை மாற்றி முதலிற் சமய நிலையினை விளக்கித் தொடர்ந்து மற்ற அமிசங்களையும் மாணாக்கரின் தேவைக்கமைவாய் இந்த நூலிலே தந்துள்ளேன். இவ்வாறு தருகையில், ஒவ்வொரு காலத்தினதும் முக்கிய வரலாற்று நிகழ்வுகளையும் முிகச்சருக்கமாக ஒவ்வோரியலின் தொடக்கத்திலும் அறிமுகம் செய்துள்ளேன். வரலாற்றின் அறாத்தொடர்பினை அறிந்து கொள்ள இவ்வறிமுகம் உதவும் தமிழகத்தின் இந்துப்பண்பாடு பற்றிய இயலிலும் நாகரிகம்சார்ந்த அமிசங்களும் (அரசியல், சமூகம் பொருளாதாரம்) இந்நோக்கம் கொண்டே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

'பண்பாடு' என்ற சொல்லிற்கு நான் அளித்துள்ள விளக்கம் ஹரபுக்கு முரணானது என்று சிலர் கருதலாம். 'பண்' என்பதைப் பண்படியாகக்கொண்டு பண்பாட்டினைப் பண்புப்பெயராகக் கொள்வதே வழக்கம் நான் 'பண்'ஐ வினையடியாகக்கொண்டு (பண்ணு) பண்பாட்டைத் தொழிற்பெயராக்கி விளக்கம் தந்துள்ளேன். சமூகங்களின் செயற்பாடுகளும் செயற்பாட்டுச் சாதனங்களும் உள்ளடங்கிய ஒன்றே 'பண்பாடு' (Culture) என்று கொள்ளும் மாணிடவியற் கருத்துக்கமையவே இவ்வாறு கொண்டேன்.

இஃது ஓர் ஆய்வுநூலன்று. இந்துநாகரிகத்தைக் கற்பித்த அநுபவத்தையும், கலைமாணி (பொது)ப்பட்டத்தேர்வுக்கு இந்திய வரலாறு, மெய்யியற் பாடங்களைக் கற்றுப் பெற்ற சிறிய அறிவையும் மூலதனங்களாகக்கொண்டு, உசாத்துணை நூல்கள் பலவற்றையும் தேடிப் படித்துத் தொகுத்தும் ஆங்காங்கு அத்தொகுப்புக்குப் பொருத்தம் நோக்கி எனது கருத்துக்களைத் தந்தும் மாணவருக்கும் உதவும் வகையில் இந்நூலினை உருவாக்கியுள்ளேன். மாணாக்கருக்கும் இந்து நாகரிகம் கற்பிக்கும் ஆசிரியரும் இதன்கண் தரப்பட்ட தகவல்களாற் பயன்பெறுவரேல் அதுவே எனக்கு மனநிறைவினைத் தரும். முன்னோடி நூலாக இதனைக் கொள்ளலாமேயன்றி முதலூலாகவன்று என்பதை மிகவும் அடக்கத்தோடு தெரிவிப்பது என்கடன். எனவே இதன்கண் பிழைகள் காணப்படலாம். அவற்றைத் திருத்தி வழிகாட்ட அறிஞர் எவரேனும் முன்வந்தால் அவர்களின் வழிகாட்டலை மனமுவந்து ஏற்று அடுத்த பதிப்புக்களில் திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்படும்.

இத்துறையில் நான் ஈடுபடத் தூண்டுதல் வழங்கி, வேண்டிய நூல்களை உதவி, அவ்வப்போது குறைநிறைகளை எடுத்துரைத்து வருபவர் என் பேரன்பிற்குரிய இளவல், திரு. ப. கணேசலிங்கம் (விரிவுரையாளர், இந்து நாகரிகத்துறை, யாழ். பல்கலைக்கழகம்) அவருக்கு நன்றிகூறி அமையாது.

எனக்கு வேண்டிய நூல்களையெல்லாம் உடனுக்குடன் உதவி ணக்குவிப்போர் இருவர். ஒருவர் யாழ். பல்கலைக்கழக நூலக உதவி யாளர் திருவாட்டி விமலராணி வேலுதாசன், மற்றவர் நாவலர் கலாசார நூலகத்தின் நூலகர், திரு. செ. மகாலிங்கம். இருவரும் சில காலமாகவது என்னிடம் கற்றோர் என்ற அன்புரிமையோடு கூடிய ஆசிகளி் அவர்களுக்கு என்றும் உரியன.

இந்து நாகரிகம் (பாகம் I, பாகம் 2) நூல்களைப் பொறுமை யுடன் வாசித்துத் திருத்த ஆலோசனைகளை வழங்கியதோடு சிறந்த அணிந்துரைகளையும் வழங்கி என்னை ஊக்குவித்த பேராசிரியர்கள் ப. கோபாலகிருஷ்ணஜயர், வி. சிவசாமி ஆகியோருக்குக் கடப்பாட்டுடன் கூடிய எனது நன்றியைப் பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இந்து நாகரிகம் நூல்வரிசையிலே மூன்றாவதாக வெளிவரும் இந்நூலின் கையெழுத்துப் பிரதியைத் தமது பலதரப்பட்ட வேலைப் பளுக்களினிடையிலும் பொறுமையாக வாசித்துத் திருத்தங்களை எடுத்துரைத்ததோடு அமையாது 'சிவாகமங்கள்' என்ற தமது கட்டுரையைப் பின்னிணைப்பாக வெளியிடவும் அருமதிவழங்கி என்னை மீளாக் கடப்பாட்டுக்குள்ளாக்கியுள்ள பேராசிரியர் ப. கோபால கிருஷ்ண ஐயர் அவர்களுக்கு எவ்விதம் நன்றி கூறுவது என்று தெரியாது தடுமாறுகின்றேன் என்பது உண்மை. வெறும் புகழ்ச்சியன்று, அவரின் கட்டுரை எனது புத்தகத்தின் தரத்தைப்பெரிதும் உயர்த்தி விட்டது என்பதும் உண்மையே.

தமிழின் பலதுறைகளிலும் நிறைந்த அறிவும், இந்து சமயம், நாகரிகம் என்பவற்றில் விரிந்த அறிவும் வாய்ந்த நண்பர் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் இந்நூலுக்கு வழங்கியுள்ள அணிந்துரை, இந்நூலுக்கு வாய்த்த நல்லணியுரையே என்பதற்கு ஐயமில்லை, அவருக்கு என் அன்பு கனிந்த நன்றிஉரித்தாகுக.

பலவகை இடையூறுகளுக்கு மத்தியில் தம்முடைய பேரனாரான அமரர் ஆறுமுகம் சுப்பிரமணியம் அவர்களின் பாடநூல் நிறுவனத்தையும் பொத்தக்கங்களஞ்சியத்தையும் திறம்பட நடத்திவருபவர்திரு தி. ஜெயராசா (ஜெகன்), இந்து நாகரிகம் 2ஆம் பாகம் பூர்த்தியாகச் சிலநாள்களே இருக்கும்போது எல்லாவற்றையும் விட்டது விட்டபடி அவரும், நானும் புலம்பெயர்ந்து செல்லநேரிட்டது எனினும் நாம் திரும்பிவந்தபோது அவருடையதும் என்னுடையதுமான நல்லூழால், நூலின் அச்சடித்த பகுதிகள் பழுதடையாதிருந்தன. தொடர்ந்தும் நூலைப்பூர்த்திசெய்து வெளியிட்டதோடு இந்தநெருக்கடி காலத்திலே, இந்நூலையும் முகங்கோணாது மகிழ்வோடு வெளியிட முன்வந்த அனைவருக்கும் நன்றி என்றுகூறுவது வெறும் வாய்பு சாரமன்று அவரின் அச்சகத்தில் அச்சுப்பணித் தலைமையராக (போமனாக) உள்ள திரு. மரியாம்பிள்ளை அருளானந்தம், திறம்படச் சரவைபார்த்து (Proof reading) உதவிய திரு. இராசையா ஸ்ரீதரன் ஆகியோரும், மற்றும் ஊழியர்களும் என் அன்பிற்கும் நன்றிக்கும் என்றும் உரியவர்களே.

இந்து நாகரிகம் முதலாம் இரண்டாம் பாகங்களுக்கு அளித்த வரவேற்பும் ஆதரவும், மாணாக்கர், ஆசிரியர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்நூலை அவர்களுக்கு அன்புடன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

க. சொக்கலிங்கம்
(சொக்கன்)

“வாணி”

நாயன்மார்கட்டு,
யாழ்ப்பாணம்.
01-02-1997.

பொருளடக்கம்

- பக்கம்
1. இந்துப்பண்பாடு - ஓர் அறிமுகம் 1
- அ) பண்பாடும் நாகரிகமும், ஆ) இந்துப் பண்பாட்டின் சிறப்பியல்புகள்
2. இந்துவெளி நாகரிகம் 7
- அ) சமயம் ஆ) நகரமைப்பு
 இ) மக்கள் வாழ்க்கை ஈ) பொருளாதாரம்
3. வேதகாலநாகரிகம் 16
- 1) முன்வேதகாலம்
 அ) சமயநிலை ஆ) தெய்வக்கோட்பாட்டு வளர்ச்சி
 இ) சமூக நிலை ஈ) அரசியல் நிலை
 உ) பொருளாதார நிலை
- 2) பின்வேதகாலம்
 அ) சமயநிலை ஆ) சமூகமாற்றங்கள்
 இ) அரசியல்நிலை ஈ) பொருளாதார நிலை
4. ஆகமம் பிரதிபலிக்கும் பண்பாட்டரசம் 51
- அ) ஆகமம் என்ற சொல்லின் பொருள், சிவாகமங்களின் எண்ணிக்கை, ஆன்று கிடைப்பவை
 ஆ) சிவாகமங்களின் உள்ளடக்கம் இ) வைணவாகமங்கள்
 ஈ) பாஞ்சராத்திரம் என்பதன் பொருள்
 உ) சாக்தாகமங்கள்
 ஊ) ஆகமம் பிரதிபலிக்கும் பண்பாட்டரசம்
5. மௌரியர் கால நாகரிகம் 62
- அ) வேதகாலத்திற்கும் மௌரியர் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட நிலை - ஒரு பறவைப் பார்வை.
 ஆ) மௌரியர் எழுச்சி இ) மௌரியர்கால இந்துமதமும் பிறமதங்களும் ஈ) சமூக நிலை
 உ) ஆட்சியியல் ஊ) பொருளாதார நிலை
 ஊ) கட்டட சிற்பக்கலைகள்

6. குப்தர்கால நாகரிகமும் இந்துமத மறுமலர்ச்சியும் 76

(அ) மௌரியருக்குப் பின்புங் குப்தருக்கு முன்பும் -
ஒரு குறிப்பு. (ஆ) குப்தப்பேரரசின் எழுச்சி
(இ) குப்தர்காலச் சமயநிலை (ஈ) சமூகநிலை
(உ) அரசியல்நிலை (ஊ) பொருளாதார நிலை
(எ) கட்டட சிற்ப ஓவியக் கலை வளர்ச்சி

7. தமிழகத்தில் இந்துப் பண்பாடு 90

(க) பல்லவர்காலம்

(அ) சமயநிலை (ஆ) சமூகநிலை (இ) அரசியல்
நிலை (ஈ) பொருளாதாரநிலை (உ) கட்டட சிற்ப
ஓவியக்கலைகள்

(உ) சோழர்காலம்

(அ) சமயநிலை (ஆ) சமூகநிலை (இ) அரசியல்
நிலை (ஈ) பொருளாதாரநிலை (உ) சிற்ப, ஓவிய
கட்டடக் கலைகள்

1. விஜயநகர நாயக்கர்காலம்

(அ) சமயநிலை (ஆ) சமூகநிலை (இ) அரசியல்
நிலை (ஈ) பொருளாதாரநிலை (உ) கட்டடச் சிற்பக்
கலை வளர்ச்சி

8. இத்துசமய சீர்திருத்த இயக்கம் 158

(அ) பிரமசமாஜத்தின் தோற்றம் (ஆ) ஆரியசமாஜம்
(இ) பிரமஞானசங்கம் (ஈ) சமரச சன்மார்க்க சங்கம்
(உ) சமய சீர்திருத்த இயக்கங்கள் வெற்றி பெறாத
காரணங்கள் (ஊ) இராமகிருஷ்ணமடம்

9. தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துப்பண்பாடு 184

(அ) கடாகத்துவீபம் (ஆ) சாவகம் (இ) சுமாத்ரா
(ஈ) போர்னியோ (உ) சம்பா (ஊ) காம்போஜம்
(எ) பாலித்தீவு (ஏ) செலிப்பஸ் (ஐ) பர்மா

மீன்விணைப்பு - சிவாகமங்கள் .

202

1. இந்துப் பண்பாடு - ஓர் அறிமுகம்

'பாரத நாடு பழம் பெரும் நாடு.' அதன் பழமைக்கு ஐயா யிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகிய இந்துவெளி நாகரிகம் சான்று புகரும். பெருமைக்கு அஃது இன்றுவரை பேணிவரும் இந்துப் பண்பாடு எடுத்துக்காட்டாகும். ஷௌன்ஸிப் பனிமலையாகிய இமாசலத்தை வடக்கிலும் நீலக்கடல் நடுவே நித்தம் தவம் புரியும் கன்னியாகுமரியைத் தெற்கிலும் பரந்த பேராழியைக் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் எல்லைகளாய்க் கொண்ட பெருநிலப்பரப்பாலும் பல்வினமக்கள், பல்வேறு மொழிகள், பலவாகிய மதங்கள் ஆகியவற்றாலும் துணைக்கண்டம் எனவும் இப்புண்ணிய பூமி அழைக்கப்படுகின்றது. பரதன் என்ற பண்டைய மன்னன் பெயரால் பாரதம் என்றும் சிந்துநதியாகிய இந்துவின் பெயரால் இந்தியா என்றும் (இப்பெயர் கிரேக்கரால் வழங்கப்பட்டதென்பர்) குறிக்கப்படும் இந்த நாட்டிலே, நிலவிய சமயத்தை 'இந்துசமயம்' எனப் பாரதீக சாசனங்கள் குறித்துள்ளன. வானளாவிய மலைத்தொடர்கள், வளங்கொழிக்கும் நதிப்படுகைகள், வனப்புமிகு பழனங்களோடு வறண்ட நிலப்பகுதிகளும், பசுமை மறந்த பாலையும் அதேபோது உலகிலேயே அதிக மழைவீழ்ச்சியைப் பெறும் பிரதேசங்களும் என்ற அனைத்தும் அமைந்த வியத்தகு தேயமே பாரதவர்ஷம்.

எனினும் இவை யாவற்றையுங் கடந்ததோர் ஒருமைப்பாடு இங்குப் பண்டு தொட்டு நிலவிவருவதும் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டுவதே.

முப்பது கோடி முகமுடை யாள் உயிர்

மொய்ம்புற ஒன்றுடையாள் - இவள்

செப்பு மொழிபதி னெட்டுடையாள் - இவள்

சிந்தனை ஒன்றுடையாள். (எங்கள் தாய் • 03-34)

என்ற மகாகவி பாரதி வாக்கு, அவர் காலத்திற்கு மட்டுமன்றிப், பாகிஸ்தான் பிரிந்துபோய் பாரததேவி தனது உடலிலே ஊனமுற்ற உள்ள இக்காலத்திற்கும் பொருந்துவதே. மக்கள் தொகை பெருகி, தனிநாடு, தனிமொழி என்று உரிமைக்குரல்கள் அடிக்கடி எழுந்து கொண்டிருக்கும் இன்றுங்கூட இந்த ஒருமைப்பாட்டுணர்வு முற்றாகக் குடிபோய் விடவில்லை. இவ்வுணர்வு என்னும் இழையினை அறுந்து விடாது காத்து வருவது இந்துப் பண்பாடேயாகும்.

(அ) பண்பாடும் நாகரிகமும்

இவ்விடத்திற் பண்பாடு, அதனோடு இணைந்த நாகரிகம் என்ற சொற்களின் பொருட்பரப்பினைச் சற்று நோக்குவோம். Culture என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குச் சமமாகப் 'பண்பாடு' என்ற தமிழ்ச் சொல் இந்த நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியிலேதான் உருவாயிற்று. இச்சொல்லினைத் தமிழுக்கு ஆக்கியளித்தவர் இரசிகமணி டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் எஸ். வையாப்புரிப்பிள்ளை இதற்குத் தரும் விளக்கம் பின்வருமாறு:

* "கல்ச்சர் என்பது ஆங்கிலத்தில் இரண்டு பொருள்களில் வழங்கப் படுகிறது. ஒன்று தொன்மக்களின் நூலில் (Anthropology) வருவது. * மக்களின் ஆதிவரலாற்றில் ஒவ்வொரு காலத்திலும் அவர்கள் இயற்றிக் கொண்ட கருவிகள் முதலியனவும் அவர்கள் வாழ்ந்த சமுதாயத்தினது பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள் முதலியனவும் வெளிப்படுத்தும் அறிவுநிலையே என இவ்வகை நூல்கள் பெயரிட்டு ஆளுகின்றன....."

* "கல்ச்சர் என்பதனைப் பிறிதொரு பொருளிலும் ஆங்கிலத்தில் வழங்குகின்றார்கள். இது ஒரு பொதுப்பொருள். மக்களது அறிவு நலம், கருத்து நலம், குணநலம், கொள்கைநலம், ஒழுக்கநலம் முதலியன மேன்மேலும் திருந்திய நிலையே இங்குக் குறிப்பிட்ட பொருள் இது விஞ்ஞானத்தில் வழங்கும் பொருளன்று. ஆனால் மாத்ய ஆர்ணாண்டு முதலிய இலக்கியப் பேராசிரியர்கள் சிலர் இப்பொருளை உற்பத்தி செய்து விட்டனர். இப்பொருளிலேயே தமிழறிஞர்கள் இச்சொல்லையும் இதன் மொழிபெயர்ப்பாகிய பண்பாடு என்ற சொல்லையும் வழங்கி வருகிறார்கள்"

[தமிழர் பண்பாடு - பக் 5 - 6]

இனி, பண்பாடு என்ற சொல் தமிழில் அமைந்திருக்கு மாற்றின நோக்கினால் அது 'பண்' என்ற வினையடியையும் 'பாடு' என்ற தொழிற்பெயர் விருதியையும் கொண்டு உருவானதாகும். பண் (ணு) = செய் + பாடு = செய்தல் என்னும் பொருளது. குறித்த தோர் இனமோ சமுதாயமோ தனது அறிவாலும் அநுபவத்தாலும், சிந்தனைத் திறத்தாலும் தனக்கென வகுத்துப் பேணிவரும் செயற்

* "பண்பாடு அல்லது நாகரிகம் என்பது குறித்த ஓர் இனமக்களின் அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்கலாறு, சட்டம், மரபு மற்றும் திறன்கள், நடத்தைகள் என்பவற்றை உள்ளடக்கியதாகும்" (E. P. Tylor) "பண்பாடு என்பது, ஓர் இனத்தின் பாரம்பரியமான பயன்பாட்டுக் கருவிகள், பொருள்கள், தொழில் நுட்பத்திறன், கருத்துக்கள், நடத்தைகள், பெறுமானங்கள் என்பவற்றின் கூட்டுமொத்தமே" (Malinowsky)

{ Culture and Society - pp 41 - 42 }

பாடே பண்பாடெனலாம். இதன் பரிணாமமாகச் சமயநெறி, தத்துவ நோக்கு, அழகியலுணர்வு, குறிக்கோள்கள் என்ற பலவும் வெளித் தோற்றுகின்றன. இவற்றை ஆவதானிப்போர் குறித்த இனமோ சமுதாயமோ உயர்ந்த பண்பாடு உடையது என்ற முடிவிற்கு வருகின்றனர்.

அடுத்து, நாகரிகம் என்ற சொல்லினை எடுத்துக் கொண்டால் அது 'Civilization' என்ற சொல்லுக்குச் சமாந்தரமானது என்பர். நாகரிகம் பற்றிய வையாபுரியாரின் விளக்கம் இது:

“சிவில்சேஸன்’ என்பதற்கும் கல்ச்சர் என்பதற்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. முந்தியதை நாகரிகம் எனக்கூறி வருகின்றோம். இந்நாகரிகம் மிக விரிந்த பொருளுடையது. கல்ச்சர் என்பது இதில் அடங்கிவிடும், ஆனால் கல்ச்சர் என்பதில் நாகரிகம் அடங்காமட்டாது, ஏகதேசமாக இரண்டு சொற்களையும் பொருள் வேறுபாடின்றி வழங்குவதும் உண்டு.”

[ஷே நூல் - பக் 5-6.]

நாகரிகம் என்ற சொல் தமிழுக்குப் புதியதன்று. அது ஏறக்குறைய 2000 ஆண்டுப் பழைமையுடையது.

முன்னை யிருந்து நட்போர் கொடுப்பின்
நஞ்சும் உண்பர் நனிநா கரிகர்

— என்பது நற்றிணை (355).

அது குறித்திடும் அதே பொருளினைப் பின் வந்த திருவள்ளுவர்,

பெயக்கண்டும் நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர் (திருக்குறள் - 5 80)

என அருவதித்தல் காணலாம். நாகரிகம் என்பது நகரத்தோடு இணைந்தது. பண்பாட்டமிசங்களோடு உணவு, உடை, வீடு என்பவற்றை வசதியோடும் அழகுணர்வோடும் ஆக்கிப் பயன் படுத்தல், நகர அமைப்பைத் தேவைக்கும் சலையுணர்வுக்கும் பொருந்த அமைத்தல், பிறரோடு நன்முறையிற் பழகல், உள்ளத்தோடு உடலையும் தூய்மையாக வைத்திருத்தல். அதற்கமைவான சுகாதாரப் பழக்க வழக்கங்களைக் கையாளல், போக்குவரவுக்கான ஊர்திகள், பொதுவாழ்வுக்கான நிறுவனங்களை உருவாக்கிச் செம்மையுறக் கையாளல், பொருளாதாரச் சீரமைப்பு, அரசியற் கட்டமைப்பு, நீதி திருவாகச் சீர்மை எனப் பல்வேறு அமிசங்களையும் தன்னுட்கொண்டதே நாகரிகம் என்று ஓரளவு வரையறை செய்து கொள்ளலாம். சகுங்கச் சொல்வதானால் பண்பாடு பெரும்பாலும் அகவயமானதாயும், நாகரிகம் அகவயமும் புறவயமும் ஆனதாயும் கொள்

வது பொருத்தம் போலத் தெரிகின்றது அஃதெவ்வாறாயினும் நாகரிகமும், பண்பாடும் வையாபுரிப்பிள்ளை குறித்தது பே லப் பொதுப் படையில் ஒரேபொருளிற் பெரும்பாலும் வழங்கி வருகின்றன.

ஆ) இந்துப் பண்பாட்டின் சிறப்பியல்புகள்

இந்துப் பண்பாட்டிற்கு அடித்தளம் அமைத்ததும்* 5000 ஆண்டுப் பழைமை கொண்டதுமான இந்துவெளி நாகரிகத்திற்குச்சமமும் சமந் தரமுமாக எகிப்து, பபிலோனியா, அசிரியா ஆகிய நாடுகளிலும் நாகரிகங்கள் தோன்றின. பிற்காலத்தில் இவற்றுக்கு இணையான வையாகப் பாரசீகம், கிரேக்கம், உரோமாபுரி ஆகிய நாடுகளிலும் நாகரிகங்கள் உருக்கொண்டன. ஆனால் இவற்றுக்கெல்லாம் இல் லாததொரு தனித்த இயல்பு இந்து வெளி நாகரிகத்துக்குரியது என்று ஆர். சி. மஜும்தார் கூறியுள்ளமை எமது கவனத்தை ஈர்ப்பதாகும்.

“எகிப்து சுமேரியா, ஆக்கட், பபிலோனியா, அசிரியா, பாரசீகம் ஆகிய நாடுகளின் புராதன நாகரிகமும் பண்பாடும் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கவில்லை. காலப்போக்கில் அவை வெறும் நினைவுச் சின்னங்களாய் எஞ்சிநிற்கின்றன கற்றறிந்தோரின் ஆய்வார்வத்துக்கும் பழைய நினைவுகளுக்கும் விருந்தளிப்பதோடு அவை தமது பணியை முடித்துக் கொள்கின்றன. ஆனால் இந்தியாவின் (இந்து வெளி நாகரிகத்தில் தொடங்கிய இந்தியா வின்) வரலாறும் நிறுவனங்களும் உடைவில்லாத இணைப்புச் சங்கிலிகளாய் நிகழ்காலத்துடன் தொடுக்கப்பட்டுள்ளன” (The History And Culture of The Indian People P. 36)

இக்கூற்றினை ஆய்வாளரின் முற்சாய்வு என்று கொண்டு மிகைப் படுத்தலாகத் தள்ளிவிட வேண்டியதில்லை. கூர்ந்து நோக்கினால் இதன் பொருத்தப்பாடு நன்கு புலனாகும். மேற்குறித்த நாடுகளின் நாகரிகச் சுவடுகள், செல்வாக்குகள் என்பன காலப்போக்கில் அவை அடிப்படுத்திய நாடுகளிலோ இனங்களிலோ பதிந்து ஓரளவு சுவறியு மிருக்கலாம். ஆனால் அவை இன்று தமது தனித்த இயல்புகளோடு அவ்வந் நாடுகளிலே நிலவவில்லை. ஆனால் இந்துப் பண்பாடோ

* வி. சிவசாமி இந்துவெளி நாகரிக காலம் பற்றி வரலாற்றாய் வாளர் பலரதும் முடிபுகளை எடுத்துக்காட்டி முடிவாகப் பின்வரும் கருத்தினை முன்வைப்பது சிந்தனைக்குரியதாகும்.

“மேலும், ஹரப்பா கலாசாரம் கி.மு.2500 - 1500 வரை எனப் பொதுவாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் அண்மைக் காலத் திலே காபன் 14 முறைப்படி இதன் காலம் பொதுவாக, கி.மு. 2300- 1750 வரை எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது”

[ஆரியர் ஆதி வரலாறும் பண்பாடும். பக். 23]

தான் தோன்றிய நாட்டில் மட்டுமன்றி அது பரவியுள்ள நாடுகளிலும் முன்னைப் பழைமைக்கும் முன்னைப் பழைமையுடனும் பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியுடனும் தொடர்ந்து நிலவுவதை மறுத்தல் இயலாது

இந்துமதம் ஒரு காலத்தில் 'சநாதன தருமம்' என்ற பெயரையே பெற்றிருந்தது. தொடக்கம் அறியாப் பழைமையான தருமம் என்பது இதன் பொருள், தொடக்கம் இருந்ததோ இல்லையோ என்பது எமது ஆய்வுக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆனால் இந்து சமயம் பழம் பெருஞ் சமயங்களள்ளே ஒன்றாகவும் தாழகர் எவர் என அறிய வொண்ணாததாகவும் உள்ளது என்பதை அனைவரும் ஏற்பர். சமயத்திற்குத் தருமம் என்ற மாற்றீட்டுப் பெயர் வழங்குவதும் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டுவதாகும்.

தருமம் என்பது 'தரு' என்ற வேர்ச் சொல் அடியாகப் பிறந்த தொரு வடசொல், போஷிப்பது, தாங்குவது என்பன இதன் பொருள்கள். உயர்ந்த சிந்தனைகளையும், வாழ்வாங்கு வாழ்வதையும் உறுதிப்படுத்திப் போஷித்துத் தாங்குவதே சநாதன தருமம் அல்லது இந்துமதமாகும். அதன் பண்பாடுகள் யாவும் தருமத்தின் அடியாகப் பிறந்தவை; சத்தியத்தை நிலைக்களமாகக் கொண்டவை. எனவே அவை காலங் கடந்து வாழ்வதில் வியப்பில்லை.

பரம்பொருளைச் சச்சிதானந்தம் என்று கொள்வது இந்துமதத்தின் சிறப்பு. சத்து + சித்து + ஆனந்தம் என்ற மூன்று சொற்களாலான தொடர் சச்சிதானந்தம் (சத்து = நிலையானது, சித்து = அறிவானது, ஆனந்தம் = (தூய) மகிழ்வுடையது) நிலைபெறுடைமையும் ஞானமும் ஆனந்தமும் பரம்பொருளியல்புகள். இந்துக்களின் சிந்தனைகள் யாவும் பரம்பொருளை அடைவதற்கே வழிப்படுத்துவனவாதலின். அவை நிலையானவையாகவும் அறிவு மயமானவையாகவும் ஆனந்த நிறையுடையவையாகவும் விளங்குகின்றன.

இந்துப் பண்பாட்டின் முதன்மையான அமிசமாகக் கொள்ளத்தக்கது அதன் தத்துவநோக்காகும். இந்து தத்துவத்திற்கும் மேற்றிசைத் தத்துவத்திற்குமிடையே காணத்தகும் அடிப்படை வேறுபாடுகளைக் கி. லக்ஷ்மணன் மிகத்தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அவற்றின் சாரம் பின்வருமாறு:

i) மேலைநாட்டுத் தத்துவ ஆராப்ச்சி காலவரையறையுடையது. இந்திய தத்துவ ஞானம் காலவரையறைக்கு உட்படாதது.

ii) மேலை நாட்டுத் தத்துவஞானம் முடிவின்றிப் புதுப்புதுக் கருத்துக்களுக்கு வழிவகுப்பது. தத்துவஞானி ஒருவரின் முடிவு பின்னர் மற்றொருவரால் மறுக்கப்படுவதும் பின்னர் புதிய கருத்தை முன்வைப்பதும் அக்கருத்தும் பின்னர் மறுப்புக்குள்ளாவதுமாக என்றுமே

முடிவான உண்மைக்கு வராத நிலை உள்ளது. ஆனால் இந்திய தத்துவஞான ஆராய்ச்சி, என்றோ ஒரு திட்டவட்டமான முடிவைப் பெற்றுவிட்டது. அந்த முடிவைச் சரியாக விளங்குவது விளக்குவதுமே பின்வருவோரின் கடன்களாயுள்ளன.

iii) மேலை நாட்டுத் தத்துவம் புற உலகு பற்றியதாகவே நீண்டகாலம் நடந்து வந்தது. இந்திய தத்துவஞானத்திற்கு அகமாகிய ஆன்மாவே முக்கியம்.

iv) மேற்றிசைத் தத்துவஞானம் விடுப்பூக்கத்தின் வெளிப்பாடு. அது தத்துவஞானிகளுக்கு ஒரு பொழுது போக்கு. ஆனால் இந்திய தத்துவஞானம் மனிதனது ஆன்மிக விடுதலையையே குறிக்கொண்டது. பிரபஞ்ச வாழ்வின் சிக்கலிலிருந்து விடுபட்டு நிலையான ஆன்ம விடுதலைக்கு வழிப்படுத்துவதே இந்திய தத்துவஞானியின் முதலும் முடிவுமான குறிக்கோள்

(இந்திய தத்துவஞானம் - பக் 1-4)

இப்படிச் கூறுவதால் வறட்டுத்தனமான துறவு மனப்பாங்கும் துன்பியல் நோக்குமே இந்திய - (இந்து) தத்துவம் என்று முடிவுக்கு வரவேண்டியதில்லை. வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து படிப்படியாக அதனின்றும் விடுபட்டுப் பரம்பொருளை அடைவதாகிய இலக்கையே இந்து தத்துவம் குறிக்கொண்டதாகும். சீரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் என்னும் நால்வகை ஆச்சிரமங்களும் இதற்காகவே வகுக்கப்பட்டன. தருமம் (அறம்) அர்த்தம் (பொருளீட்டல்) காமம் (காதல் வாழ்க்கை) என்ற மூன்றையும் அவற்றிற்கென வகுக்கப்பட்ட நெறிநின்று ஒழுகினாற் கிடைப்பது முத்தியாகிய இன்பமே என இந்து தத்துவம் வலியுறுத்தும்.

புற உலகில் அறத்தாறு நின்று ஒழுகுங்கால், சமூகத்தோடு இணைந்து வாழ்வதும், சமூக ஒழுக்காற்றைப் பேணுவதும், இதற்கென அரசியல், பொருளாதாரம், கல்வி, சமயம், முதலாம் நிறுவனங்களைக் கட்டியெழுப்புவதும், கலைகள், இலக்கியங்கள், என்பவற்றை உருவாக்குவதும் இன்றியமையாதவை என்பதனையும் இந்துப்பண்பாடு கைந்நெகிழ்க்கவில்லை. வேதங்கள், ஆகமங்கள், சிற்பக்கலை, விக்ரகக் கலை, கட்டடக்கலை, ஆட்சியியல் (அர்த்தசாஸ்திரம்) அறவியல் (தருமசாஸ்திரம்) போர்க்கலை, வானியல், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், நாடகங்கள், முதலாம் இலக்கியங்கள் வேதாந்தம், சித்தாந்தம் முதலாம் தத்துவக்கூறுகள், இசை, நாடகம், ஓவியம் ஆகிய மகிழியலும் அழகியலும் ஒன்றிணைந்த கவின் கலைகள், தச்சுத்தொழில், கொற்றொழில், மட்பாண்டம் வணைதல், தோற்றொழில், நெசவு, அணிகலனியற்றும் உலோகத்தொழில் முதலாகிய பயன்பாட்டுக் கலைகள், சோதிடம், டாந்திரீகம், கணிதம்

விஞ்ஞானம், புவியியல், மருத்துவம் ஆகிய அறிவியல்கள் என்ற அனைத்துத் தும் இந்துப் பண்பாடு என்ற உன்னத மாளிகையின் உறுப்புக்களாய் விளங்குகின்றன.

உண்மை வழி நின்றல் (சத்யமேவ ஜயதே) உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை, விருந்தினரைப் பேணுதல், கட்டுப்பாடும் ஒழுக்கமும் சமூகத்தொண்டும் குடும்பப்பற்றும் நிறைந்த இவ்வாழ்க்கை, எளிய வாழ்வு ஆனால் உயர்வையே உள்ளல் (சிந்தித்தல்), கல்வியைப் போற்றுதல், மாதா, பிதா, குரு, மூத்தோர் என்போரை வழிபடல், பிதிர்க்கடன் செய்தல், சமயக் கிரியைகளைத் தவறாநியற்றல் முதலாக ஒழுக்கங்களையும் ஆசாரங்களையும் கடைப்பிடித்தற்கான செயன்முறைகளும் இந்துப் பண்பாட்டின் இன்றியமையாத அமிசங்களேயாம்.

ஆக, இந்துப் பண்பாடென்பது இம்மைக்கும் மறுமைக்குமான வாழ்வினை அதன் சகல பரிமாணங்களுடனும் தன்னுள் அடக்கி யுள்ளது என்பதற்கு ஐயமில்லை. இது பற்றிக் கற்பதென்பது மேற்குறித்த விரிந்து பரந்த பொருள்களை வரலாற்றடிப்படையிலும் வாழ்வடிப்படையிலும் சிந்தனையடிப்படையிலும் அறிந்து கொள்வதேயாம்.

2. இந்துவெளி நாகரிகம்

1922 ஆம் ஆண்டுவரை இந்தியாவின் பண்டைப் பெருமையை நிறுவுவது வரலாற்றாய்வாளருக்குக் கடினமான ஒன்றாகவே இருந்து வந்தது. பழங்கற்காலம், புதிய கற்காலம் என்ற இரண்டினதும் செய்திகளை அறிந்து கொள்ள அக்காலப் பிரிவுகளிலே பயன்படுத்தப்பட்ட கல்லாயுதங்கள் மட்டுமே கிடைத்தன. இவற்றால் வரலாற்றுக்கு எவ்வித சான்றுகளும் பெறக்கூடவில்லை. காலவரையறைக்குப்பட்டதான நினைவுச் சின்னம், கி. மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த 'பிப்ரஹ்வா' (Piprahva Relic) வில் கிடைத்த ஒன்று தான்.

இந் நிலையில், இந்துநதியின் வடகரையிலே, பஞ்சாபில், இராவி நதியின் இடப்புறத்திலே அரப்பா என்ற புராதன நகரம் ஒன்று அகழ்வாராய்வின்போது வெளிப்பட்டது. இதேபோன்று இந்து நதியின் வடகரையிலே அதன் கழிமுகத்திலிருந்து 250 மைல் தொலைவில் மொகஞ்சதாரோ என்ற பண்டைய நகரொன்றும் காணப்பட்டது. இவற்றோடு மேலும் மூன்று சிறிய பட்டினங்களும், சட்லஜ்நதியின் மேல்கரையிலிருந்து கத்தியவாரிலுள்ள இரங்கபுரம் என்னும்

இடம்வரை பல சிற்றூர்களும் ஆய்வின் போது வெளிப்பட்டன ஏறக்குறைய 950 மைல் வரை பரந்த பெரு நிலப்பரப்பில் பெறப்பட்ட தொல்பொருட் சின்னங்கள் கொண்டு. மு. 3000 ஆண்டுப் பழைமை வாய்ந்ததோர் நாகரிகம் நிலவிய உண்மை புலனாயிற்று. கி. மு. 2000 அளவில் ஆரியர் என்ற இனத்தினர் இந்தியாவினுள் நுழைந்து வேதங்களை உருவாக்கிய காலத்திலிருந்தே இந்தியாவின் முறையான வரலாறு தொடங்குகின்றது, என்று அது நாள்வரை நிலவிவந்த கருத்து இப்புதிய சான்றுகளால் தகர்ந்து போயிற்று. எனிலும் இந்து வெளி நாகரிகத்தின் தோற்றுவாய் ஆரியராலேயே ஏற்பட்டதென்பதோர் கருத்தும் வரலாற்றறிஞர் சிலரால் முன்வைக்கப்பட்டது. இக் கருத்தினை மறுத்தோர் தமக்கு ஆதாரங்களாய்ச் சிலவற்றைக் காட்டி இந்துவெளி நாகரிகம் திராவிடரால் உருவானது என்று நிறுவ முற்பட்டனர். இவ்விருவரது முடிவுகளும் முற்றாக ஏற்கத் தக்கனவல்ல என்று மற்றொருசாரார் பின்வரும் காரணங்களைக் காட்டுவர்.

i வேதகால ஆரியரின் வாழ்க்கை கிராமங்களில் நிகழ்ந்தது. இந்துவெளி மக்களோ நகரவாசிகள்.

ii ஆரியருக்குக் குதிரைகள் மிகப் பழக்கமானவையும் இன்றியமையாதனவுமாகும், இந்துவெளி மக்கள் குதிரைகளைப் பயன்படுத்தியதற்கோ, அறிந்திருந்ததற்கோ ஆதாரமில்லை.

iii வேதகால ஆரியர் பசுவிற்கு முதன்மை வழங்கினர். இந்து வெளி மக்களோ காளைக்கே மேன்மை அளித்தனர்.

iv வேத வழிபாடு வேள்வியை அடிப்படையாகக் கொண்டது உருவவழிபாட்டிற்கு அதில் இடமில்லை, இந்து வெளிமக்கள் உருவ வழிபாட்டினர் என்பதற்குச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

v சிவன், தாய்த்தெய்வம் என்பன ஆரியருக்கு முதன்மைத் தெய்வங்களல்லர். இந்து வெளி மக்கள் மேற்குறித்த தெய்வங்களையே முதன்மைத் தெய்வங்களாய் வழிபட்டனர்.

vi ஆரியர் இந்து வெளி மக்களைப்போல விலங்குகளையோ, மரங்களையோ வழிபட்டதற்குச் சான்றில்லை.

எனவே இவ்விரு நாகரிகங்களும் வேறு வேறானவை.

[An Advanced History of India p. 22]

இந்துவெளியில் கிடைத்துள்ள இலச்சினைகள், படிமங்கள் என்பவற்றிலே காணப்படும் மனித உருவங்கள் கொண்டு அங்கு வாழ்ந்தோர் மத்திய தரைமக்கள், முந்து அவுஸ்திரேலிய மக்கள், மொங்கோலிய இனத்தினர் என்ற அல்பினோதியர் ஆகிய மூவகை மக்கள் எனக் கூறப்படுகின்றது. இவர்களில் மத்தியதரை மக்களின் வழித்தோன்றல்களே திராவிடர் என்பதும் ஒன்று. அவ்வாறானால் இந்து வெளி நாகரிகத்தை உருவாக்கியவர்களில் திராவிடரின் முந்தையோரும் இடம் மெறுகின்றனர் என்பது தெளிவு.

இந்துவெளி நாகரிகத்தைச் சமயம், நகரமைப்பு, மக்கள் வாழ்க்கை, பொருளாதார நிலை, கலைகள் என்ற அடிப்படைகளிலே தனித்தனியாகச் சிறிது நோக்குவோம்.

அ) சமயம்

இந்துவெளியிற் கிடைத்துள்ள இலச்சினைகளிற் பல பெண்ணுருக்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள்ளே இருகைகளிலும் பெருமளவு வளையல்கள் அணிந்து நிருவாண கோலத்தில் நளினமும் மென்மையுந் தோன்ற நிற்கும் பெண்ணுருவம் ஒன்றும், தலைகீழாக நிற்கும் நிலையில் வயிற்றிலே செடியொன்று முளைத்துவரும் கோலத்துடன்கூடிய பெண்ணுருவம் ஒன்றும் முதன்மையானவை. முன்னையது நடனமாதாக இருக்கலாம் என்று ஆய்வாளர் சிலர் கருதினர். ஆனால் அது பொருந்தாது என்பது பல சான்றுகள் கொண்டு நிருபணமாயிற்று. இஃது அக்காலத்தில் வழிபடப்பட்ட தாய்த்தெய்வம் (உலக அன்னை) என்பதே பெருமளவு ஏற்கப்பட்டுள்ளது மற்றைத் தெய்வமும் உலகுக்கு வேண்டிய வளமெலாம் சுரக்கும் தாய்த்தெய்வமே என்று கொள்ளப்பட்டது உலகப் படைப்பனைத்துக்கும் மூலமான சத்தியைப் பெண்ணாக உருவகித்து அதனை இந்துவெளி மக்கள் வழிபட்டனர் என்பது பெரும்பாலும் உண்மையாக இருக்கலாம்.

இலச்சினை ஒன்றிலே யோகநிலையில் பத்மாசனமிட்ட ஆண்உரு ஒன்று காட்சிதருகின்றது. அதனைச் சூழ்ந்து யானையொன்றும் புவியொன்றும் காண்டாமிருகமும் எருமையும் காட்சி தருகின்றன. உருவம் நிருவாணமாகக் கைகளிலே கடகங்களும் (வளையல்களும்) கழுத்தில் ஆரமும் அணிந்து விளங்குகின்றது. பீடத்தின் அருகே மான்கள் இரண்டு காணப்படுகின்றன. இதன் தலையின் இரு பக்கங்களிலும் கொம்புகள் முளைத்துள்ளன. கொம்புகளின் நடுவிலே செடியொன்று முளைத்து நிற்கின்றது. நிமிர்ந்து நிற்கும் ஆண் குறியோடு கூடிய இவ்வுருவம் யோகபசுபதியாகிய சிவனைக் குறிப்பதாகக் கொள்வர். கொம்புகளும் செடியும் சிவனின் மூன்று தலைகளையும் குறியீடுகளாகக் காட்டி நிற்பதாகச் சேர்ஜோன் மார்ஷல் என்பவரால் விளக்கம் தரப்படுகின்றது. வேறு சில ஆய்வாளர் உருவம் மரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருப்பதால் சிவனுக்குரிய மற்றிரு தலைகளும் மரத்தில் மறைந்து விட்டன என்று ஊகிப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது சிவபெருமானுக்கு ஈசானம், தற்புடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் என்ற ஐந்து முகங்கள் உள்ளதாகப் பிற்காலத்திலே கொள்ளப்பட்டதையொட்டியே இவர்கள் இவ்வாறு ஊடிவு செய்கிறார்கள். நாகம் நிழலிட அதன் கீழ் அமர்ந்திருக்கும் ஆண் உருவம், மற்றுமொரு ஆண்உருவம் என்னும் இரண்டும் சிவபெருமானாகிய பசுபதியே என்ற கருத்து வலுப்பெற்றுள்ளது. மற்றும்

குளவி போன்ற அமைப்பில் கற்களும், வட்டக்கற்களும் சிவலிங்கத்தைக் குறிப்பனவாகக் கொள்வதும் கருதத்தக்கதாகும். தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டோடு சிவவழிபாடும் இந்துவெளிநாகரிகத்தில் முதன்மை பெற்றது என்றே கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

இலச்சினைகள் பலவற்றில் விலங்குகளின் வடிவங்கள் சிறப்பாகக் காளைகளின் வடிவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன என்றும் இவற்றுள் ஒன்று மட்டுமே திமிலோடு கூடியது என்றும் மற்றவை சாதாரண காளைகள் என்றும் கூறும் A. L பசாம், நந்தி வழிபாடும் அக் காலத்தில் நிலவியதாகக் கொள்கின்றார். முத்தலை மூர்த்தியாகிய பசுபதியைச் சூழ்ந்து நிற்கும் விலங்குகளில் காளையின் வடிவம் காணப்படாமையால் நந்தியைச் சிவனோடு இணைத்து வழிபடும் வழக்காறு இந்துவெளிக் காலத்தில் நிலவவில்லை என்பதும் காளை, விலங்குகளின் வழிபாட்டில் முதன்மை பெற்றிருக்கும் என்பதும் பசாம் அவர்களின் முடிபாகும். விலங்கு வழிபாட்டோடு மரங்களை வழிபடும் முறைமையும் நிலவியதாகக் கூறும் அவர், இலச்சினைகளிலே பல மரங்கள் காணப்படுவதாகவும் அவற்றுள்ளே குறிப்பிடத்தக்க மரம் அரசு என்பதாகவும் கூறுகின்றார்.

இந்துவெளி மக்கள் வாழ்ந்த இல்லங்கள் சிலவற்றின் அறைச் சுவர்களின் மாடப் பிறைகளில் கரி படிந்திருக்கிறது. இது தெய்வத்திற்குத் தூபதீபம் காட்டியதன் சின்னமாகலாம் என்று சில ஆராய்ச்சியாளர் குறிப்பர். மொகஞ்சதாரோ நகரிலே காணப்படும் பொதுக் குளிப்பிடம், வழிபாட்டிற்கு ஆலயம் செல்வதற்கு முன்பு மக்கள் குளித்து உடற்றுய்மையுடன் செல்வதற்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கலாம் என்று கொள்ளப்படுகின்றது. பபிலோனியா, அசீரியா முதலாம் புராதன நகர நாகரிகங்களைப் போலவே சமயச்சார்பு கொண்டதொரு நாகரிகமாகவே இந்துவெளி நாகரிகம் விளங்கியது என்பதற்கு ஐயம் இல்லை. ஆனால் முன்னைய நாகரிகங்களிற் காணப்படும் வழிபாட்டிடங்கள் போன்று இங்குள்ள கட்டடங்கள் எதனையும் கொள்ளல் இயலாது என்பதே ஆய்வாளர் அனைவரும் கொண்ட முடிபாகும்.

இவை எவ்வாறாயினும் பிற்காலத்தில் சிவவழிபாடும் அம்மை வழிபாடும் முதன்மை பெறுவதற்கு முன்னோடியாய் விளங்கியது இந்துவெளி நாகரிகமே என்பது பல்லாற்றாணும் ஏற்புடைத்தே.

ஆ) நகரமைப்பு

நகரங்கள் அளவாற் பெரியன. பல்வேறு அளவுகளிலே வீடுகள் அமைந்திருந்தன. சிறிய வீடுகள் இரண்டு அறைகள் கொண்டவை. முற்றத்துடன் கூடிய பேரில்லங்கள் 85 அடி நீளமும் 97 அடி அகலமும் வாய்ந்து 5 அடி அலர்ந்து 4 அடிப் பருமானான சுவர்களைப்

பெற்றவை. கருங்கற்களோ பிற கற்களோ கட்டடங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படவில்லை. பதிலாக நன்கு சுட்ட செங்கற்களே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் நீளம் பெரும்பாலும் 20 $\frac{1}{4}$ அங்குலம், அகலம் 10 $\frac{1}{2}$ அங்குலம், அடர்த்தி 3 $\frac{1}{2}$ அங்குலம். பேரில்லங்கள் இரண்டோ அல்லது மூன்றோ மாடிகள் கொண்டவை. செப்பமான தளம், கதவுகள், பலகணிகளாடு முன்பக்க முற்றமும் அமைந்தவையாய் வாழ்வதற்கான பல வசதிகளையும் இப்பேரில்லங்கள் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வோரில்லத்திலும் கிணறுகள், குளிப்பறைகள், கழிநீர் வெளியேற்றும் வடிகால்கள் உள்ளன. பலகணிகள் வீதியை நோக்கியவையாய் அமைக்காமை இவற்றின் தனித்தன்மையாகும்.

வதிவதற்கான வீடுகள் மட்டுமன்றி, தூண்களால் தாங்கப்படும் விசாலமான பொது மண்டபங்கள் சிலவும் இந்நகரங்களின் சிறப்பியைச் சான்றனாகும். இவற்றுள் ஒன்று 330'x78' அடி வெளிமட்டப்பரப்புக் கொண்டது இவற்றின் பயன்பாட்டைத் திட்டவட்டமாகக் கூறல் இயலாது. மாளிகைகளாகவோ, நகராட்சி மன்றங்களாகவோ ஆலயங்களாகவோ இருந்திருக்கலாம் என்று வரலாற்றாய்வாளர் ஊகித்துள்ளனர். எனினும் இந்துவெளி நாகரிகத்துக்குச் சமாந்தரமாக நிலவிய நகர நாகரிகங்களில் ஆலயங்களைத் தெளிவாக வேறுபடுத்த முடிவது போல இவற்றை வேறுபடுத்த முடியவில்லை என்பர்.

மொகஞ்சதாரோ நகரத்திலே காணப்படும் பெரும் பொதுக் குளிப்பிடம் (The Great Bath) அனைவரையும் கவர்ந்து பிரமிப்பில் ஆழ்த்துகின்றது இது பற்றிய ஏ. எல். பசாமின் விவரணம் பின்வருமாறு

“இது 39x23 அடிப்பரப்பும் 8 அடி ஆழமுங் கொண்ட செவ்வக வடிவானவொரு நீராடு மடுவாகும். நீர் கசியாவாறு பிறுமிச் சேர்த்துச் செங்கல்லால் அழகற அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டடம் அதன் ஒரு மூலையிலுள்ள புழை வழியாக நீர் வடிந்தோடக் கூடும். இதைக்குழ நாற்புறமும் மூடப்பட்ட ஒரு நடைவழி அமைந்திருந்தது. அந்நடைவழியை நோக்கியவாறு பல சிற்றறைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன ஓர் இந்துக் கோயிலிலுள்ள “கேணி” போன்று இதுவும் ஒரு காற் சமயத் தேவைக்காகக் கட்டப்பட்டதாகலாம்”

(வியத்தகு இந்தியா - பக்கம் 21)

இவ்வாறு கூறும் பசாம், “இந்துவெளி மக்கள் உடற்றுாய்மையிற் சிறப்பாகக் கருத்துச் செலுத்தியுள்ளனர்” என்றும் விரித்துரைப்பர் உடற்றுாய்மையை மட்டுமன்றிச் சுகாதாரத்தையும் இம்மக்கள் பேணுவதில் கருத்தூன்றியமைக்கு வீடுகள் தொறுமுள்ள கழிவுகளும், கழிநீர்களும் வெளியேற்றப்படுவதற்கான சிறந்த சாய்கடைத் திட்ட

மொன்றை வகுத்துச் செயற்படுத்தியமை சான்றுபகரும். அகன்ற பெரிய நேரிய வீதிகளின் ஓரத்தில் (வீதிகளின் அகலம் சராசரி 30 அடி) குளிப்பறையிலிருந்து வரும் கழிநீர் வெளியேறக் கழிநீர்க்கான்கள் அமைத்து அவற்றைச் செங்கற்றகடுகளாலே மூடி வைத்தனர் இவற்றினூடாகச் சென்ற கழிநீர் இறுதியில் ஊறு குழிகளிலே (Sockpits) சென்று விழ வகை செய்யப்பட்டிருந்தது. உரோம நாகரிகத்துக்கு முன்பு வேறு எந்நாகரிகத்திலும் இத்தகைய சாய்கடைத்திட்டம் செயற்படுத்தப்படவில்லை என்பர். தனித்த பெரிய வீதிகளை ஊடறுத்துக் குறுக்கும் நெடுக்குமாகச் சிறு தெருக்களும், ஒழுங்குகளும் சென்றன.

அரப்பா. மொகஞ்சதாரோ நகரமைப்பை அவதானித்த மேற்றிசை அறிஞர் ஒருவர், அது பிரித்தானியாவிலுள்ள லங்காஷயர்த் தொழில் நகரத்தை நினைவூட்டுகிறது என்று விதந்துரைத்தமை அதன் சிறப்பை அளவிடப் போதிய சான்றாகும். சிறந்ததொரு நகரவாழ்வின் பல்வேறு வசதிகளையும் நலன்களையும் இந்துவெளிமக்கள் தக்கவாறு பயன்படுத்தினர் என்றே கொள்ளலாம். இது ஐயாயிரம் ஆண்டுக்கு முந்திய வரலாற்றின் எச்சசொச்சம் என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

(இ) மக்கள் வாழ்க்கை

950 மைல் பரந்திருந்த பெருநிலப்பரப்பிலே நகர அமைப்பையும், மற்றுமுள்ள பிறவற்றையும் நோக்க இந்துவெளியில் வாழ்ந்த மக்கள் அமைதியும் ஒழுங்கும் நிறைந்த வாழ்க்கையையே நடத்தி வந்தனர் என்பது தெளிவு. அவர்களின் உணவில் கோதுமை முதன்மையிடம் பெற்றது. வாற்கோதுமையும் பயன்பட்டது. பேரீந்தும் கவைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. எள்ளும் பயனாயிற்று. ஆனால் நெல் அக்காலத்தில் அறிமுகம் பெற்றிருக்கவில்லை. மீன், முட்டை, ஆட்டிறைச்சி, பன்றியிறைச்சி ஆகியன கறிக்குப் பயன்பட்டன என்றும் வரலாற்றறிஞர் சிலர் உரைப்பர்.

உடையைப் பொறுத்த வரையில் பருத்தியாடைகள் பெருவழக்காயிருந்தன. கம்பளியாடையும் பயனாயிற்று. அணிகலன்களைப் பெண்களும் ஆண்களும் அணிந்தனர். பெண்கள் கனத்த கைவளையல்கள், அட்டிகைகள், ஆரங்கள், மேகலைகள், காதணிகள், மூக்குக்குத்திகள் முதலிய அணிகலன்களாலே தம்மை அணிசெய்ததாகத் தெரிகிறது இவை பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் செம்பாலும் ஆனவை; வைரங்கள் இழைத்தவை. ஆண்கள் மார்பணிகள், கடகங்கள் அணிந்தார்கள். எனினும் இவை கலைத்திறன் மிக்கவை என்று கூறல் இயலாது. கட்டட அமைப்பு முதல் அனைத்துப் படைப்புக்களிலும் அதற்குச் சமகால நாகரிகங்களின் கலைத்திறனை இந்து வெளியில் எதிர்பார்க்க முடியாது. பதிலாகப் பயன்பாடே முதன்மை பெற்றது. இது மட்பாண்டம் வணைதலுக்கும் பொருந்துவதாகும். கிடைத்

துள்ள மட்கலன்கள் செப்பமற்றவை ஆனால் அவற்றில் வரையப் பட்டுள்ள சித்திரங்களை நோக்க அவை வனப்பும் கலைத்திறனும் பொருந்தியவையாகவே காட்சி தருகின்றன. கிடைத்துள்ள ஐந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட முத்திரைகளிலே வரையப்பட்டுள்ள பௌராணிகச் சார்புடைய சித்திரங்கள், பெரும்பாலும் விலங்குகளின் வடிவங்களைக் கொண்டவை, அக்கால மக்களின் கலையுணர்வை வெளிப்படுத்துவனவே என்பதற்கு ஐயமில்லை. சிறுபிள்ளைகளின் விளையாட்டுக்கென ஆக்கப்பட்ட சக்கரவண்டிகள், தலையாட்டும் குரங்குப் பொம்மை, சிறுநாற்காலிகள் என்பன அவற்றின் எதார்த்தப் பண்பினால் மட்டுமன்றிப் பிள்ளைகளிற் பெற்றோர் காட்டிய அன்புக்கும் பாசத்துக்கும் எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். சமையல், உணவுப் பயன்பாடுகளுக்கென செப்பு, வெங்கலம், வெள்ளியாலான கலன்களும் பயன்பட்டன. சதுரங்கக் காய்கள் கிடைத்ததைக் கொண்டு அவ்விளையாட்டு மக்களின் பொழுது போக்குக்களுள் ஒன்றாய் இருந்திருக்கும் என்பது புலனாகின்றது. சலவைக்கல்லுருண்டைகள் (Marbles), பந்துகள் என்பவற்றையும் விளையாட்டுக்குப் பயன்படுத்தினர்.

மனைவளர்ப்புப் பிராணிகளாகக் காளைகள், பசுக்கள் ஆடுகள், ஒட்டகங்கள், யானைகள் என்பன இடம்பெற்றன, முதலிற் கூறியாங்கு இந்துவெளி மக்கள் குதிரையை அறியார் காளைகள் பூட்டிய வண்டிகளைப் போக்குவரத்திற்குப் பயன்படுத்தினர்.

வீட்டுப்பயன்யாட்டிற்கென ஊசிகள், சீப்புகள், எலும்புகளிலிருந்தோ, விலங்குக்கொம்புகளிலிருந்தோ செய்யப்பட்டன. கோடரிகள், கத்திகள், உளிகள், அரிவாள்கள், தூண்டில்ல்கள் முதலியன செம்பினாலோ, வெங்கலத்தினாலோ ஆக்கிப் பயன் செய்தனர்.

போர்க்கருவிகளாகக் கவன்கள், வீற்கள், அம்புகள், கோடரிகள் ஈட்டிகள், கவசங்கள் (மார்பு, தலை) என்பனவே பயன்பட்டன. வான் உபயோகப்படாமை வியப்பிற்குரியது. இவ்வாயுதங்களின் அமைப்பையும், வடிவையும் நோக்க அவை தற்பாதுகாப்புக்கே பயன்படக்கூடியனவாய்த் தோற்றுகின்றன எதிர்த்துத் தாக்க உகந்தவையல்ல. இவற்றையும் இவர்களின் மலையரண்களையும் கவனிக்குமிடத்து இந்துவெளி மக்கள் புறத்திலிருந்து வரும் பகைவர்களுக்கு அஞ்சித் தம்மைத் தற்காத்துக் கொள்வதிலேயே அதிகமாக ஈடுபட்டனர் என்றும் தாமாகப் போர்மேற் சென்று பகைவரை அழித்தோ ஆதிக்கம் கொண்டோ புகழும் திருவும் பெறுவதில் விருப்பமுடையவராய் இருந்திலர் என்று ம கொள்ளத் தோன்றுகின்றது.

இந்துவெளியில் ஒரு படைக்கு மேல் மற்றொரு படையாக ஒன்பது படைகள் மீது நகரங்கள் கட்டி எழுப்பப்பட்டிருப்பதை நோக்க, ஆற்றுப் பெருக்கினாலோ பகைவரின் தாக்குதலாலோ அடிக்கடி நகரங்கள் அழிந்து மீண்டும் மீண்டும் புதியனவாய்க் கட்டி எழுப்பப்பட்ட உண்மை புலனாகின்றது. எனினும் ஒவ்

வொரு படையிலும் நிலவிய நகரமைப்பு முதலியனவே தொடர்ந்து மற்றப்படையிலும் (ஏறக்குறைய எல்லாப் படைகளிலும்) ஒரு சீரானதாகவே காணப்படுகிறது. ஆயிரமாண்டுகளுக்கு மேலாக எவ்வித அழிவின் மத்தியிலும் மாற்றமின்றி ஒரே வகையான வாழ்க்கைமுறை நிலவியதிலிருந்து இம்மக்களின் பழமை போற்றும் பண்பு நன்கு புலனாகின்றது என்பர். அமைதியும் நல்வாழ்வுமே அவர்களின் குறிக்கோள்களாய் இருந்தன போலும்.

(ஈ) பொருளாதாரம்

உழவுத்தொழிலே இங்கு முதன்மைத் தொழிலாய் விளங்கியது. அதனோடு வாணிகமும் சிறப்பாக நடந்தது இரண்டு முத்திரைகளில் சிறுகப்பல்களின் சித்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றைக் கொண்டு கடல் வாணிபமும் இடம்பெற்றதாக அறிகிறோம். மொசப்பத்தேமியாவுடன் வாணிப, கலாசாரத் தொடர்புகள் நிலவிய தற்கால சான்றுகள் இரு நாடுகளிலும் காணப்படுவதாகக் கூறுவர். பெரும்பாலும் வசதியும், செல்வ வளமும் கொண்ட மேல்மத்திய வகுப்பார் இங்குச் சிறப்பாக வாழ்ந்தனர் என்பதற்கு நகரத்திற்கு காணப்படும் போரில்லங்கள் சான்று பகர்கின்றன. புறநகரிலே செல்வ வளம் குறைந்த ஏழைமக்கள் செல்வர்களின் அடிமைகளாகவோ, ஊழியர்களாகவோ இருந்தமைக்கு ஆதாரமாகச் சிற்றில்களின் எச்ச சொச்சங்கள் கிடைத்துள்ளன. எனினும் அவர்கள் முற்றாக வறுமையில் உழலாது ஓரளவு தேவைகளை நிறைவுசெய்யக் கூடிய பொருளாதார வசதிபெற்றிருப்பார் என்றே கொள்ளக்கூடக்கின்றது.

“இவ்விரு நகரங்களிலும் வேலையாளரின் உறைவிடங்களின் எச்சங்கள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன, இவை, மொகஞ்சதாரோவில் ஒவ்வொன்றும் 20×12 அடி வெளிப்பரப்புடைய ஈரறைக்குடிசைகளாய்ச் சுமாந்தர நிரைகளில் அமைந்துள்ளன. ஆயின் அரப்பாவில் இவ்வுறைவிடங்கள் கணிக்கத்தக்க பெருப்பமுடையன. அவை இக்கால இந்தியாவின் தேயிலைத் தோட்டங்களிலும் பிறதோட்டங்களிலுமுள்ள “கூலிஇல்லநிரைகளைப்” பெரிதும் ஒத்திருப்பது வியக்கற்பாலது”.

(வியத்தகு இந்தியா பக்கம் 20)

நிறைகள் தொடர்பான படிக்கற்கள் நீட்டலளவைக் கருவிகள் பலவும் கிடைத்துள்ளன. இவை அக்காலத்தில் நிகழ்ந்த சிறியவும், பெரியவுமான வாணிப முயற்சிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாவன. இந்து வெளியிற் கிடைத்துள்ள பெரும் எண்ணிக்கையான முத்திரைகளும் வாணிபச்சின்னங்களாகவே கொள்ளப்படுகின்றன.

முழுமையான வாழ்விற்கு வேண்டிய அனைத்துத் தொழில்களுமே இங்கு இடம் பெற்றிருந்தமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன. சிறப்பாக

மட்பாண்டத்தொழிலில், செங்கல்லுருவாக்கத்தொழிலில் தலைசிறந்த தொழினுட்பத்தைக் காணமுடிகின்றது. உருவச்சிற்பங்கள் அமைப்பதிலும் அவற்றில் எதார்த்தத்தைப் பேணுவதிலும் அக்காலச்சிற்பிகள் தலைசிறந்து விளங்கினர் என்பதற்கு ஐயம் இல்லை.

இந்து வெளி நாகரீகத்தின் காலம் கி. மு. 3000 ஆண்டு என அண்ண அளவில் வகுக்கப்பட்ட போதிலும் அண்மைக் காலத்தில் இதுபற்றி மேலும் நுட்பமாக ஆராய்ந்தோர் பின்வரும் முடிவிற்கு வந்துள்ளனர்.

“கிடைத்துள்ள அனைத்துச் சான்றுகளையும் அடிப்படையாக வைத்து மிகக் கவனமாக ஆராய்ந்தால் ‘‘மொகஞ்சதாரோ நாகரீகமோ’’, ‘‘அரப்பா நாகரீகமோ’’ கி. மு. 2800-2500 க்கு இடைப்பட்டதாகவே கொள்ளல் வேண்டும் ஆனால் அதற்கு முன்னரும் பல நூற்றாண்டுக் காலம் இந்நாகரீகம் நிலவியதன் பின்னமைந்த வளர்ச்சிக்கட்டம் ஒன்றை இவை பிரதிபலிக்கின்றன என்பதே பொருத்தமானது. இதன்படி கி. மு. 3500இலும் இது நிலவியிருக்கக் கூடும். ஆனால் மேலும் ஆழமாக அடித்தளம்வரை தோண்டி ஆராயும் முயற்சி இன்றுவரை மேற்கொள்ளப்படவில்லை. அப்படி மேற்கொண்டால் இதன் பழைமையையும் தொடக்கநிலையையும் மேலும் தெளிவாக அறிய வாய்ப்புக்கிடைக்கலாம். மொஹஞ்சதாரோ, அரப்பா மட்டுமன்றி ஜவ்கர் (Jhukar), சங்குதாரோ ஆகிய இடங்களிலும் மேலும் ஆராய்ச்சி நிகழ்த்துவதோடு பிற இடங்களிலும் தொடர்ந்து ஆய்வு நிகழ்த்தினால் புதிய பல உண்மைகள் வெளிப்படும்...’

[The History and Culture of that Indian People - P 196]

இதனோடு இந்துவெளிநாகரீகத்தின் முழுமையையும்—அறிதற்கு வேறொரு தடையும் உண்டு. அங்குக் கிடைத்த இலச்சினைகளிலே காணப்படும் எழுத்துக்கள் இன்றுவரை தெளிவற்றவையாயும், விளங்கிக்கொள்ள முடியாதவையாயும் இருக்கின்றன. ஹெறஸ் பாதிரியார் தொடக்கம் அண்மைக்கால மொழியியலார் பலரும் முயன்றும் அவற்றின் விளக்கத்தை இன்றுவரை பெறமுடியாமல் உள்ளது. இதனால் இங்கு நிலவிய நாகரீகம் பற்றிய முடிபுகள் பெரும்பாலும் ஊகிப்பு நிலையிலேயே உள்ளன என்பதையும் நாம் மறந்துவிடல் கூடாது.

3. வேத கால நாகரிகம்

ஆரியர் வகுகையும் வேதங்களின் தோற்றமும்.

இன்று நிலவியும் இந்துமதம், இந்தியாவின் புராதன மக்களினது நம்பிக்கைகளும் ஆரியர் என்ற இடைவரவினரின் வேத அடிப்படைகளும் ஒன்றிணைந்து உருவானது என்பது பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகும். இந்த ஆரியர் யாவர்? இவர்கள் இந்தியாவின் ஆதிக்குடிகள் என்று கொள்ளலாமா? அன்றேல் வெளியேயிருந்து வந்தவர்களா? இல்லையேல் இந்தியாவிலிருந்து சின்னாசியா, மேற்காசியா ஆகிய பகுதிகளிலே சென்று குடியேறியவர்களா? இவை வரலாற்றாசிரியர்களைப் பல காலமாய்க் குழப்பி வந்த கேள்விகள் சின்னாசியா (பாரசீகம்) விலும் மேற்காசிய நாடுகளிலும் வாழ்ந்தோரின் கால்வழியில் வந்து இந்துவெளி நாகரிகத்தை அழித்தோ, சிதைத்தோ பஞ்சாபில் முதலில் நிலைகொண்டு, படிப்படியாக வடஇந்தியா எங்கனும் பரந்து குடியேறியோரே ஆரியர் என்பது, இன்று வரலாற்றாசிரியர் பலராலும் ஏற்கப்பட்டுள்ளது.

“ஆரியரின் வரன்முறை பற்றிய குழப்பமான கருத்து முரண்பாடுகளிடையே வரவேற்கத்தக்க அமிசமாகச் சின்னாசியாவிலும் மேற்காசியநாடுகளிலும் சில கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் போகஸ்கோய் என்ற இடத்திலும் பிற இடங்களிலும் கிடைத்தவை முக்கியமானவை. கி மு 14 ஆம் நூற்றாண்டினவாய்க் கொள்ளப்படும் இவற்றில் இந்திரன், மித்திரன், வருணன், நாசத்தியன் முதலாம் ஆரியத் தெய்வங்களினது பெயர்களும் ஆரியப் பெயர்கள் தாங்கிய அரசர்கள் பற்றிய செய்திகளும் காணப்படுகின்றன. பிராமணிய பிரஜாபதி பற்றியோ பௌராணிக திரிமூர்த்திகள் பற்றியோ அறியப்படாததும் இந்திரன், வருணன் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததுமான ஒரு காலத்தினை இக்கல்வெட்டுக்கள் புலப்படுத்துகின்றன.”

[An Advanced History of India P. 25]

இருக்குவேத பாசுரம் ஒன்றிலே இந்திரன், யது, தூர்வாச என்னும் இரு தொல்குடிகளைத் தொலை தூரத்திலிருந்து அழைத்து வந்ததாகக் குறிப்புள்ளது. இவற்றுள் முன்னைய குடிப்பெயரை ஒத்த பசு, பாரசு என்னும் பெயர்கள் புராதன பாரசீக மக்களோடு தொடர்பும் உறவும் உடையனவாகக் கொண்டால் முற்குறித்த தொல்குடிகள் பாரசீகத்திலிருந்து இந்தியாவிற்கு அழைத்துவரப்பட்டவை என்பது உறுதியாகின்றது. ஆக கி. மு. 2000 அளவில் ஆரியர் பாரசீகத்து

சிறுந்து இந்தியாவிற்கு வந்தனர் என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும். பாரசீகமே இன்றைய ஈரான். இவர்களின் வருகை உடனடியாகவன்றிப் படிப்படியாக நிகழ்ந்தது என்பது பின்வரும் கூற்றினால் உறுதியாகின்றது.

“புராதன வரலாறு முதலியவற்றை நோக்கும் பொழுது ஆரியர் கமார் கி.மு 2000 தொடக்கம் சில நூற்றாண்டுகளாக இந்தியாவை நோக்கி அலையலையாக வந்து கொண்டிருந்தனர் எனலாம்.”

[ஆரியர் ஆதி வரலாறும் பண்பாடும். பக்கம் 29]

இந்தியாவிலே ஆரியர் குடியேறிய தொடக்ககாலத்தில், தமது தாயகத்திலே தாம் கடைப்பிடித்து வந்த சமய நெறிகளையே தொடர்ந்தும் கடைப்பிடித்தது இயல்பேயாகும். இக்கடைப்பிடிகளின் பதியப்படாத செவிவழி ஆவணமாகத் தோன்றி, தோன்றிய நிலையிலேயே மாறுபாடின்றி இன்றும் நிலவி வருவது இருக்குவேதமாகும். ஆரிய உகிலே உருவான முதலாவது சமய இலக்கியம் என்றும் இதன் காலம் கி.மு 2000 ஆண்டின் முற்பாதி (கி.பி 1500)யாகலாம் என்றும் பேராசிரியர் மாக்ஸ்முல்லர் கொள்கின்றார்.

“மொழியியல் அடிப்படையில் இருக்குவேதம் கி. மு. 1000 ஆண்டினதாகும். ஆனால் அதன் உள்ளடக்கம் குறித்த 1000 ஆண்டிற்கும் மிகமுற்பட்ட பழைமையினது” என்பது கோஷ் என்பாரின் முடிவு. [History and Culture of the Indian People p 229.]

ஆனால் A. E. பசாம், கி. மு. 1500 க்கும் கி. மு. 90 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தை இருக்குவேதத்துக்கு வழங்குவர்.

(வியத்தகு இந்தியா-பக். 323)

1. இருக்குவேதம்

ஆரியரின் வழிபாட்டுமுறை வேள்வியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. வேள்வியின் போது அவிர்ப்பாகம் வழங்கப்படும் தெய்வத்தினைப் போற்றிப் பாடிய பாசுரங்கள் 1028ஐ உள்ளடக்கியது இருக்குவேதம். அது பத்து மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பத்து மண்டலங்களினது தொகுப்பு சங்கிதை எனப்படும். இவற்றுள்ளே பத்தாவது மண்டலம் காலத்தாற் பிற்பட்டதென்பர். (தொகுப்பு என்பதாலேயே இருக்குவேத பாசுரங்கள் ஒருவராற் பாடப்பட்டவை அல்ல என்பது பெறப்படும்.)

2. யஜுர்வேதம்

முதலும் முதன்மையுமான இருக்கு வேதத்தின் வேள்விக்கிரியைகளை மேலும் செழுமைப்படுத்தும் வகையில் அதன் தொடர்ச்சியாகவும் அதனிலும் காலத்தாற் பிற்பட்டதாகவும் யஜுர் வேதம்

தோன்றியது (யஜு-வேள்வி) வேள்விக் கிரமங்களின் விதியாக்கமும் விரிவாக்கமுமாக யஜுர்வேதம் அமைந்ததெனலாம்.

3. சாமவேதம்

சாமம் என்பது இசை எனப் பொருள்படும். இதனைத் தனித்த தொரு வேதமாகக் கொள்ளது பொருத்தமோ என்பது கேள்விக்குரியது. ஏனெனில் இருக்குவேத சங்கிதையில் உள்ள பாசுரங்களிற் பெரும்பாலானவை சாமவேதத்திலும் உள்ளன. 75 பாசுரங்கள் மட்டுமே சாமவேதத்திற்கு உரியவை. வேள்விக் கிரியைகளின்போது வெவ்வேறு இராகங்களிற் சாமவேதம் இசைக்கப்பட்டது.

4. அதர்வவேதம்

முற்குறித்த மூன்று வேதங்களிலும் வேறுபட்டதொன்றாக அதர்வவேதம் கொள்ளப்படுகிறது. இது காலத்தாலும் பிற்பட்டதாகும். தொடக்கத்திலிருந்து ஆரியரல்லாத சுதேசியப் பழங்குடி மக்களின் பிரசார்த்தனை நூலாகவும், மாந்திரீகச் செயற்பாடுகளோடு சீதாடர்பு கொண்டதாகவும் இது விளங்குகிறது. “முழுமையாக நோக்கினால் சாமானிய மக்களின் வசிய மரபோடு குருமாரின் கிரியைகள், வழிபாடுகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளமையும் இருக்கு முதலாகிய வேதங்களினின்றும் வேறுபட்ட சுதந்திரப் போக்கினை உடைமையும் அதர்வவேதத்தின் தனிப்பட்ட பண்புகளாகும்” என்று புரூஷ்யில் என்ற அறிஞர் உரைப்பது பொருத்தமானதே. பிராமணியக் கிரியைகள் விரிவடைந்த போது அதர்வவேதத் தொகுப்பும் இடம்பெறலாயிற்று. எனினும் நீண்ட காலமாகப் பிராமணியம் அதர்வவேதத்தை அங்கீகரிக்காத நிலையே இருந்து வந்தது. ஆனால் மேற்குறித்த மூன்று வேதங்களிலும் பெரிதும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாயும் பிராமணிய மதத்தோடு சுதேசிய மதமும் கலந்து உருவாக இந்து மதத்திற்குக் கணிசமான பங்களிப்பினை வழங்கியதாயும் இவ்வேதம் கருதப்படுகின்றது.

நான்கு வேதங்களினதும் சங்கிதைகளும் பிராமணங்களும் ஒரு புறமாக (பிராமணங்கள் வேள்வி விதிகளை உள்ளடக்கியவை.) இவற்றின் பின்னிணைப்புக்கள் போல ஆரணியங்கள், உபநிடதங்கள் என்பவை அமைந்துள்ளன. வனங்களிலே சென்று வாழ்ந்தும் வேள்விக் கிரியைகளைக் கண்டனம் செய்தும் அகவேள்வியாகிய தியானத்திற்கு முதன்மையளித்தும் விளங்குபவை ஆரணியங்கள். இவற்றிற்கும் மேலாகத் தூய ஞானத்தையே அடையவேண்டிய இலக்காய்க் கொண்டு, பிரமம், ஆன்மா, பிரபஞ்சம், பற்றிய ஆய்வுகளைக் குருசீட மரபுநின்று வெளிப்படுத்தியவை உபநிடதங்கள். வேதங்களின் இறுதிப்பகுதி, சாரமானபகுதி என்ற இரு பொருள்களிலும் உபநிடதங்களை ‘வேதாந்தம்’ என அழைக்கும் மரபும் உண்டு.

“அசத்திலிருந்து சத்தினை நோக்கி என்னைக் கொண்டு செல்க. அறியாமையிலிருந்து அறிவை நோக்கி என்னை அழைத்துச் செல்க. மரணத்திலிருந்து சாவாமையை நோக்கி என்னை வழிப்படுத்துக”
பிருஹதாரணியக உபநிடதம் (1 : 3 : 28)

என்ற பேரார்வத்துடன் குருவை நாடி அவருகிருந்து சீடனான வன் பெறும் தத்துவஞானமே உபநிடதத்தின் உள்ளடக்கமாகும்.

“உபநிடதங்களைப் போன்று மிக தன்மை பறப்பனவும் உயர் நிலை அளிப்பனவுமானவை வேறொன்றும் உலகில் இல்லை. இவையே என் வாழ்விற்குச் சத்தியளித்தது வருபவை; எனது மரணத்திலும் சாந்தி அளிப்பவை.” என்று சோப்பனோர் (Schopenhauer) என்னும் மேற்றிசை மெய்யியலார் கூறியதை வி. சிவசாமி எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

[ஆரியர் ஆதி வரலாறும் பண்பாடும் - ப. 35.]

முகலாயப் பேரரசனான சாஜகாலின் மகன் தாராகக்கோகி. மு. 1656 இல் உபநிடதங்கள் சிலவற்றைப் பாரசிகமொழியில் மொழி பெயர்த்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஒரு காலத்தில் இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட உபநிடதங்கள் இருந்தனவென்றும், அவற்றுள் இந்து சமய தத்துவத்தின் பிழிவாகக் கொள்ளத்தக்கவை பன்னிரண்டு என்றும் அறிந்தார் உரைப்பர். பிருஹதாரணியக, கேன, கடோ, முண்டக, மாண்டூக்கிய, ஈசாவஸ்ய, தைத்திரீய, சுவேத சுவதர, பிரசன், சாந்தோக்கிய உபநிடதங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை வேதங்களுக்கு இரகசியம் என்ற பொருள் பயக்கும் மறை என்ற சொல் பொதுவாகப் பயன்பட்ட போதிலும், அச்சொல் உபநிடதத்துக்கே சிறப்பாகப் பொருந்தும் என்பர்.

இருக்கு வேதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட காலத்தினை முன்வேதகாலம் எனவும், அதன் பின்னர் தோன்றியவற்றின் காலத்தினைப் பின்வேதகாலம் எனவும் வகுத்து இந்திய நாட்டின் சமய, சமூக, அரசியல், பொருளாதார நிலைகளை விரித்துரைப்பது வரலாற்றாசிரியர் மரபாய் இருந்து வருகிறது. இம்மரபினையே நாமும் பின்பற்றி வேதகால நாகரிகத்தை நோக்குவோம்.

முன்வேதகாலம்

(அ) சமய நிலை

இயற்கையின் பேராற்றலுக்கு அடங்கியும் வேள்விமூலம் அதனைத் தமது இஷ்டபூர்த்திக்கு உகந்தவாறு வழிப்படுத்தியும் ஆரிய வாழ்ந்த சமய வாழ்க்கை, இருக்கு வேதத்தின் மூலம் தெரியவருவதாகும். மண், விண், இடைநிலை ஆகிய மூவிடங்களிலும் வெவ்வேறாய் விளங்கும் சத்திகளைத் தெய்வங்களாய் உருவகித்துப்

பாடிய வழிபாட்டுப் பாடல்களே இருக்குவேத சங்கிதையாய்த் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

- (i) மண்ணுக்குரியவர் (பிருதிவிஸ்தானர்): பிருதிவி (பூமி) பிருகஸ்பதி அக்கினி சோமன், சரஸ்வதி முதலாம் நதிகள்.
- (ii) விண்ணுக்குரியவர் (தியஸ்தானர்) தியஸ், வருணன், மித்திரன், சூரியன், சவித்ரி, பூஷன், விஷ்ணு ஆகித் தியர், உஷை, அஸ்வினிதேவர்
- (iii) இடைநிலைக்குரியவர் (மத்யமஸ்தானர்) இந்திரன், உருத்திரன், வாயு, பரிஜன்யன், மாதரிஸ்வன், ஆபா.

இந்தப் பிரிப்புமுறை நிலையானதன்று எனவும், தவஸ்திரியும் பிருதிவியும் மூன்றுதானங்களுக்கும் உரியவராகக் கொள்ளப்படுவரெனவும் அக்கினியும் உஷையும் மண்ணுக்கும் விண்ணுக்குமுரியவராகக் கொள்ளப்படுவரெனவும், வருணனும் சவித்ரியும் இடைநிலைக்கும் விண்ணுக்குமுரியவராகக் கொள்ளப்படுவரெனவும் தெரிகின்றன. இவர்களோடு பிரஜாபதி, அதிதி, ரிதம் முதலாக வேதகாலத் தெய்வங்களை முப்பத்து மூன்றாகக் கொள்வர். எனவே இருக்குவேத காலத்திலே பல தெய்வங்களையும் தேவை நோக்கி வழிபடும் பல்விறைவணக்கம் (Polytheism) தொடக்கத்தில் நிலவியதாகத் தெரிகின்றது.

(1) இந்திரன்

ஆரியர் இந்தியாவினுள் நுழைந்தபோது சுதேசிகளோடு போராடித் தம்மை நிலைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய தேவை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. எனவே ஆற்றலும் வீரமும் நிறைந்த இந்திரனைப் பிரீதி செய்தனர். (இந்திரன் முன்னரே ஈரானியரால் வழிபடப்பட்ட தெய்வம்) அவன் திறங்களைப் போற்றியும் புகழ்ந்தும் பாடிய பாசுரங்கள் இருக்குவேதத்தில் அதிகமாக இடம்பெறுவது இக்காரணத்தினாலேயே. பிற்காலத்தில் செல்வாக்கினை இழந்தாலும் இருக்குவேதத்தில் இவனுக்கே முதன்மை வழங்கப்பட்டது. இவனைப் போற்றும் பாசுரங்களின் தொகை 250 என்பர்.

இந்திரன் வீறார்ந்த பேருருவினன், மீதூண் விருப்பினன், மதுபானம் செய்பவன், இரக்கமற்றவன், தன் தந்தையான தவஸ்திரியையே கொன்றவன்; பாம்பு வடிவினனாகிய விருத்திரன் என்ற பகைவனை (அவன் ஆற்றினை மறைத்து உலகினை வறட்சியில் ஆழ்த்திய வேளையில்) அழித்தவன்; புரங்களைச் சிதைத்தவன். இவை இந்திரனுக்குப் 'புரபித்' (புரம் அழித்தோன்), விருத்திரஹன் (விருத்திரனைக் கொன்றோன்) என்ற பெயர்கள் அமையக் காரணமாயின. ஹரியூப்பிய என்ற இடத்தில் தஸ்யுக்கள் என்ற மக்கள் கூட்டத்தை

வென்று அவர்களின் பாதுகாப்பரணையும் (புரங்களை) அழித்த தனை, அரப்பா நகரோடும் அங்கு வாழ்ந்த மக்களோடும் தொடர்பு படுத்தி இந்திரனே இந்துவெளி மக்களை அடிப்படுத்தியவன் என வரலாற்றாய்வாளர் சிலர் கொள்கின்றனர். இதனை நோக்குகையில் இந்திரன் ஆரியரின் சேனைத்தலைவனாய் விளங்கி இந்தியாவில் அவர்களின் குடியேற்றத்துக்கு வழிசமைத்த வரலாற்றுப் பாத்திரம் என்பதால், நன்றிமறவாத ஆரியர் அவனுக்குத் தெய்வநிலையும் முதன்மையும் வழங்கினர் என்று கொள்ளலாம் போலத் தோன்றுகின்றது.

(2) வருணன்:

வீரத்திற்கும் வெற்றிக்கும் எடுத்துக்காட்டாய் இந்திரன் போற்றப்பட்டாலும் ஒழுக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் அவனுடைய தெய்வ இயல்பு பாராட்டத்தக்கதாயில்லை. ஆனால் ஒழுக்கத்திற்கும் இயற்கையின் ஒத்திசைவிற்கும் மகத்தான எடுத்துக்காட்டாகவும் அந்தப் பண்புகளின் காவலனாகவும் இருக்குவேதப் புலவர் கருதி வழிபட்ட தெய்வம் வருணனாவான். ஒப்பீட்டளவில் இந்திரனிலும் குறைந்த பாசுரங்களுக்கு உரியவனாய் வருணன் விளங்கிய போதும், பிற்காலத்தில் வீஸ்வகர்மன், பிரஜாபதி ஆகிய பரம்பொருட்டன்மை பெற்ற கடவுளர்க்கு ஈடானவனாகவே அவன் இருக்கு வேதத்தில் மதிக்கப்பட்டான். இந்திரனைப்போல வருணனின் தோற்ற மாண்பு சித்திரிக்கப்படவில்லை. ஒழுக்கத்தினைக் கட்டிக்காத்து அதற்கெதிராய் நடப்போரைத் தண்டிக்கும் ஆற்றல் பொருந்தியவனாய் அவன் கொள்ளப்பட்டான். எங்கும் எவரும் எந்தச்செயலும் அவனுடைய பார்வைக்குத் தப்புவதில்லை. எவரும் அவன் தண்டனையிவிருந்து தவிர்வதுமில்லை. இருக்குவேதத்தில் தமது குற்றங்களைப் பொறுத்தருமாறு வருணனை வேண்டிப் புலவர் கசிந்துருகும் பாடல்கள் பலவாகும். பத்தினெறிக்கு முன்னோடிகளாய் இப்பாடல்கள் விளங்குகின்றன. (இந்துநாகரிகம் பாகம் II இல் வருணன் பற்றிய மேலதிக விளக்கம் பக். 2-இல் காண்க)

(3) ரிதம்

இயற்கையின் ஒரு சீர்மை, ஒழுக்க வாழ்வின் இன்றியமையாமையான என்பவற்றின் குறியீடான 'ரிதம்' என்பதும் வணக்கத்திற்குரியதாயிற்று. வருணன் 'ரிதத்' தினைக் காப்போன் என்ற பொருளில் 'ரிதஸ்யகோபன்' எனப்பட்டான்.

(4) அக்கினி:

விண்ணுறை தெய்வங்களுக்கு அவிர்ப்பாகத்தினைக் கொண்டு சென்று சமர்ப்பித்து, வேள்வி இயற்றுவோரின் இஷ்டத்தைக் குறித்த

தெய்வத்திடமிருந்து பெற்றுப் பூர்த்தி செய்யும் தெய்வதூதுவனாய் விளங்கியமையால் அக்கினி, (இந்திரன், வருணன் ஆகியோர்க்கு அடுத்த நிலையில்) முக்கிய இடம் பெறக் காண்கின்றோம் இருக்கு வேதத்தில் அக்கினிமீது பல பாசுரங்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. ரித்விஜ், விப்ரன், புரோகிதன், பிரமன், அதர்வார்யு என்ற பெயர்களும் அக்கினிக்கு வழங்கின.

(5) சூரியன்:

சூரியன் அதிதி என்ற தாய்க்கும் சவித்ரி என்ற தந்தைக்கும் மகன்; வானிலிருந்த வண்ணம் உலக நிகழ்வுகளையெல்லாம் தவறாது காண்போன். மித்திரன், விஷ்ணு, அக்கினி ஆகியோரின் விழி என்று இவனைப் போற்றினர். ஒற்றைச் சக்கரம் கொண்டதும் ஏழு குதிரைகள் பூட்டியதுமான இரதத்தில் அமர்ந்து நாள்தோறும் பவனி வரும் சூரியனுக்கு உஷையும் (உதயகாலம்), சாயையும் (சாயா) (மாலைக்காலம்) மனைவியர் எனக் கொள்ளப்பட்டு அவர்களும் வழி பாட்டிற்சூரியவராயினர்.

6) சோமம் (சோமன்)

சோமம் என்பது ஒருவகைச் செடி. வேள்விக் கிரியைகள் செய்யுங்காலத்தில் இச்செடியின் சாற்றைப் பிழிந்து பாலுடன் கலந்து பானமாகப் பருகுவதும், தெய்வங்களுக்குச் சமர்ப்பிப்பதும் வழக்க மாயிருந்தன. சோமச்சாறே 'சோமன்' என்ற பெயரால், தெய்வ மாகக் கொண்டு வழிபடப்பட்டதாகவும் தெரிகின்றது. சோமனைச் சந்திரனாகக் கொள்வதும் உண்டு. சோமச் சாற்றின் மேன்மை குறித்து அதனை அயிர்தம் என அக்காலத்தவர் அழைத்தனர்.

(7) விஷ்ணு

இருக்குவேத காலத்தில் விஷ்ணு அத்துணை முக்கியத்துவம் பெற்ற தெய்வமாகக் கொள்ளப்பட்டிலன். உருளும் சக்கரம்போன்று எப்பொழுதும் இயங்கிக் கொண்டிருப்பது அவனது இயல்பு. உருகாயன் (அகன்ற செலவினன்) என்பதும் உருக்கிரமன் (அகன்ற சுவட்டினன்) என்பதும் அவனுக்குரிய பட்டப் பெயர்கள். இவ்வாறு அவன் உலாவருவதை எவரும் காணலாம். ஆனால் இவற்றிலும் மிக உயர்வாகவும், வானிற் பறக்குநீ பறவைகளுக்கும் அப்பாலாகவும் எவராலும் காணாணாததாகவும் செல்லும் செலவொன்றும் அவனுக்கு உண்டு. விழிகள் மிக்க ஒளியோடு சுவர்க்கத்திலிருந்து கீழ்நோக்கு வனவாய் விளங்கிடும் மிக்கயர்ந்த நிலை இது. அவனுடைய 90 குதிரைகள் நான்கு பெயர்கள் கொண்டவை. (90 X 4 = 360 நாள்களைக் கொண்டதான ஓராண்டை நான்கு பிரிவுகளாகக் கொண்டு அந்த நான்கு பருவங்களையும் தனித்தனி 90 குதிரைகளாக உரு

சித்து இருக்குவேதப்புலவர் குறித்தனர் போலும்.) இவ்வாறு நோக்குகையில் சூரியனின் செயற்பாடுகளுக்கோர் உருவாக்கமாக விஷ்ணு இருக்கு வேதத்தில் கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம் என்பர் விஷ்ணுவானவன் பூமி. இடைநிலை, சுவர்க்கம் ஆகிய மூன்று பாதைகளிலும் தனது அடிகளைப் பதித்துச் செல்வான் என்பதே அவனுடைய மூலவகைச் சுவடுகள் (Three Steps) குறித்திடும் உள்ளூறையாகும். இந்திரனும் விஷ்ணுவும் சில இடங்களில் சமமானவராகவும் சில இடங்களில் ஒருவருக்கொருவர் வெரிகளாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

(8) உருத்திரன்

இருக்குவேத காலத் தெய்வங்களில் நமது கவனத்தை ஈர்த்திடும் மற்றொரு தெய்வம் உருத்திரன். இவன் வருணனைப் போலவோ இந்திரனைப் போலவோ அன்றி ஓர் உபதெய்வமாயினும் தனித்தன்மையான பல இயல்புகள் வாய்ந்தனாம் உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளான் (உருத்திரன் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் குரைப்பவன் எனவும் கொள்ளப்படும்). கருநிறமும் பின்னற் சடையும் கொண்டு தங்க அணிகலன்கள் பூண்டு பயங்கரத் தேசற்றமுடைய வனாய்க் காட்சி தரும் இவன், 'ரிஷபம்' எனவும் 'சுவர்க்கத்துக் காட்டுப்பன்றி' எனவும் அழைக்கப்பட்டான். வல்லவர் எவரிலும் வல்லவன், உலகின் கிரபுவராகவும் (ஈசானன்) தந்தையாகவும் எளிதில் வழிபடத்தக்கவனாகவும் மங்கலம் பொருந்தியவனாகவும் (சிவன்) விளங்கினான். ஆனால் தனது அம்பு கொண்டு பசுக்களையும் மனிதர்களையும் அழிப்பதும் தன்னை வழிபடுவோரைக் காஶ்பதும் இவனது இயல்புகளாகும். இவனுடைய கடும்போக்கும் சீற்றமும் அடிக் கடி வருணிக்கப்படுகின்றன அதேபோது இவன் அருளியல்பும் ஆங்காங்கே வெளிபாகின்றது; ஜலாஷா (குளிர் தன்மையன்) ஜலாஷா பேஷயா (குளிர்ச்சியான மருந்துகள் வைத்திருப்போன்) என்பன இவன் பட்டப்பெயர்கள். நோயாளிகளுக்கு அவர்களின் நோய்களை மாற்றி அருள்பவனாக உருத்திரன் கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம். இவ்வாறெல்லாமிருப்பினும் உருத்திரனை மற்றைத் தெய்வங்களைப் போல அழைத்து அவிர்ய்பாகம் வழங்காது இவனிடத்திற்கே அதனை அனுப்புவதிலிருந்து இவன் மீது மக்கள் கொண்டிருந்த அச்சம் புலனாகும்.

(9) மருத்துதேவர்கள்

தேவ உலக மருத்துவர்களான இவ்விருவரும் உருத்திரனின் மக்களாகக் கொள்ளப்பட்டனர்.

10. (அ) அதிதி:

இருக்கு வேதகாலத்தில் பெண்தெய்வங்கள் முதன்மை பெறக் காண்டல் அரிது பெண்தெய்வங்களுள் அதிதி குறிப்பிடத்தகுந்தவள் பன்னிரு ஆதித்தியர்களின் (இந்திரன், சூரியன், விஷ்ணு) தாயாக இவளைக் கொண்டனர். அதிதி என்ற பெயர்ச்சொல்லின் பொருள் 'கட்டற்றது' என்பதாகும். (திதி - கட்டுண்டது அதிதி - கட்டுண்ணாதது) எனவே தன்னை வழிபடுவோரின் கட்டுக்களை அறுப்பவளே அதிதி. ஆதித்தியர், 'அதிதி புத்திரர்' என்று பல இடங்களிற் குறிக்கப்படுகின்றனர். இருக்குவேதகாலத்துக்கு முன்பு 'சுதந்திரமாமக்கள்' (Sons of Freedom) என்ற பொருளிலே ஆதித்தியர் கொள்ளப்பட்டுப் பின்னாளில் அவர்களின் 'சுதந்திரம்' அதிதி என்ற ஆதித்தாயாக உருவகிக்கப்பட்டதென்பதும் ஒன்று.

(ஆ) தெய்வக்கோட்பாட்டு வளர்ச்சி:

பல்லிறைக் கோட்பாட்டிணையடுத்து ஒரு தெய்வத்தினை வேள்வி மூலம் பிரீதி செய்கையில், அத்தெய்வத்திற்கே முதன்மை வழங்கிய முறைமை ஒன்றும் இருக்குவேதகாலத்தில் நிலவியதாக மாக்ஸ்மூல்லர் குறிப்பிட்டு, இவ்வழிபாட்டு முறைமைக்கு ஹினோத்தீஸிம் (Henotheism) எனப் பெயரும் வழங்கியுள்ளார். அடுத்து, ஒன்றே தெய்வம் என்னும் ஒரு தெய்வக் கோட்பாடும் (Monotheism) வழக்கிலிருந்தமைக்கு,

“இந்திரன், மித்திரன், வருணன், அச்சினி, யமன், மாதரிஸ்வன் என்று அறிஞர்கள் பல பெயர்கள் கொண்டு அழைப்பதெல்லாம் ஒரு பரம் பொருளையே”

என்னும் இருக்குவேத மகாவாக்கியம் சான்றாகும். ஓரிறைக் கோட்பாட்டினை அடுத்து, 'பிரமம் ஒன்றே உள்பொருள், மற்றைய யாவும் தோற்றமே' எனக் கொள்ளும் ஒருமைக் கோட்பாடும் (Monism) இருக்குவேதத்திலேயே முளை கொண்டு விட்டது என்பதற்கு M. ஹிரியன்னர் 'படைப்புப்பாடல் (Song of-Creation) என்ப தொன்றைச் சான்று காட்டுவர்.

“அப்பொழுது (முயற் கொம்பைப் போல) என்றும் இல்வாததுமாக இல்லை. அது (ஆத்மாவைப் போல) உண்மையானதாகவும் இல்லை

“உலகங்களும் இல்லை. அந்தரிசுழும் இல்லை. அந்தரிசுழம் (இடைநிலை,) அதற்கு மேலுள்ள உலகங்களும் இல்லை. மறைக்கும் பொருள் ஏது? (மறைக்கப்படுவதற்கும் பொருள் இன்மையால்) எங்கிருந்து மறைக்கும்? (இருந்து கொண்டு மறைப்பதற்கு இடமும் இல்லை.) யாருடைய இன்ப துன்பங்கள், அது உண்மையை மறைப்பதற்குக் காரணமாகின்றன?

“நுழைய முடியாததும் மிக ஆமமானதுமான தீர் இருந்ததா? இவற்றை அழிக்கின்றவனும் இல்லை. (அழிக்கின்றவன் இல்லாததால் உண்டாக்கக் கூடிய) அழியாத தன்மையும் இல்லை. அஞ்ஞானத்துடன் கூடிய அந்த உண்மைப் பொருள் ஒன்றுதான். (ஆத்மா) இருந்தது. அதற்குப் பிறிதாக வேறொன்றுமில்லை. படைப்புக்குப் பின்னுள்ள உலகம் அப்பொழுதில்லை (ஆத்மாவுடன் கூடிய) அஞ்ஞானம் இருந்தது. படைப்புக்கு முன் (பிரபஞ்சமானது) அஞ்ஞானத்தினால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தப் பிரபஞ்சமானது (பாலுடன் கூடிய நீரைப்போல் காரணத்துடன் ஒன்றியிருந்த படியால் பிரித்தறிய முடியாததாக இருந்தது. ஈரலியிருந்த அஞ்ஞானத்தினால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. எது காரணத்துடன் ஒன்றியிருந்ததோ அந்தப் பிரபஞ்சம் யடைக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றிய ஆழ்ந்த எண்ணமாகிய சிறப்பால் உண்டாயிற்று பிரபஞ்சத்தைப் படைப்பதற்கு முன்பு அந் ஒன்றின் மனத்திலே படைக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் உண்டாயிற்று. மாயையில் அடங்கிய உயிர்களுடைய மனத்தில் நுண்ணுருவத்தில் இருக்கும் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமான முன் கற்பத்தில் செய்த இருவினை (கர்மம்) இருந்தது. மெய்யாகத் (தற்போது) தோன்றுகின்ற பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தை (உயிர்களின் இருவினையை) யோகிகள் இதயத்தில் உள்ள அழிவினால் ஆத்மாவுடன் கூடிய அஞ்ஞானத்தில் இருப்பதாக ஆராய்ந்தறிந்தனர். பிரபஞ்சமானது முதலில் படைக்கப்பட்டது. “நடுவிலா? கீழா? மேலா?” என்று சொல்ல முடியாத அளவுக்கு ஞாயிற்றின் கதிர் விளாவில் (உலகெங்கும்) பரவுவதைப் போல அஞ்ஞானம், ஆசை, இருவினை இவைகளிலிருந்து பரவியது. நுகர்ச்சிப் பொருள்கள் இருந்தன. எதை உபாதானமாகவும் (துணைக் காரணமாகவும்) எதை நிமித்தமாகவும் கொண்டு இந்தப் பல்வகையான படைப்பு உண்டாயிற்று என்பதை யார் உண்மையாக அறிவார்? யார் இதை இவ்வுலகில் சொல்லுவார்? பூதங்கள் படைப்புக்குப் பின்பு தேவர்களின் படைப்பு. ஆகவே எதிலிருந்து இப்படைப்பு உண்டாயிற்று என்றே யார் அறிவார்? எதிலிருந்து இப்பல்வகைப் படைப்பு உண்டாயிற்றோ அப்பிரபஞ்சத்தைத் தாங்கி நிற்கிறதா, இல்லையா? (அது தான் தாங்கி நிற்கிறது, வேறொன்றும் இல்லை.) தன்னுடைய பெருஞ்சிறப்பிலேயே இருக்கும் ஒன்று இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணமே, அந்த ஒன்று தானும் படைப்பைப் பற்றி அறியுமா? அறியாதா (அது ஒன்று தான் அறியும். வேறொன்றும் அறியாது.)

[இந்திய தத்துவம் பக் 35-36]

ஹிரியன்னா “உலக இலக்கியத்தில் இடம்பெற்று விட்டதென்று சொல்லக்கூடிய இப்பாடல் ஒருமைக் கொள்கை (Monism) யின் பிழிசாறாக உள்ளது” என்பார்.

முன்னரே எடுத்துக் காட்டிய ஓரிறைக் கோட்பாடு, மேலே கூட்டிய ஒருமைக் கோட்பாடு, 'ரிதம்' என்னும் இயற்கை, ஒழுக்க நியமக் கோட்பாடு என்பவற்றை விடக் கன்மத்தின் பயனாக ஏற்படும் மறுபிறப்புக் கோட்பாடு பற்றியோ, சுவர்க்கம், நரகம் மோட்சம் பற்றியோ முன் வேதகாலத்தில் தெளிவான விளக்கம் எதுவும் இல்லை என்பது ஆய்வறிஞர் கொண்ட முடிபாகும். ஆனா மரணம் பற்றியும் மரணத்தின் பின் இறந்தோர் அடையும் நிலை பற்றியும் யமன் என்ற தெய்வம் வாயிலாக விளக்கம் தரப்படுகின்றது. இவ்வுலகிலே அறவாழ்வு வாழ்ந்தோர், யமனுடைய உலகம் சென்று அவனோடு இன்பம் துய்ப்பர் என்றும் மறவழிச் சென்றோர் இன்னாவாகிய இருளுலகினை அடைந்து தயருழப்பர் என்றும் சொல்லுவதோடு, மரணத்தின் பின்னுள்ள நிலை பற்றிய ஆய்வு முற்றுப் பெறுகின்றது. உலகின் கண்ணே முதலில் இறந்து ஒளியுலகு சென்றவனே யமன் என்றும் அவன் மனைவியரி என்றும் கூறப்படுகின்றனர்.

முன் வேதகால மக்கள், இயற்கையோடு இசைவு காண்பதன் மூலம் ஆபத்துக்களினின்று விடுபட்டு, வாழ்வினை இன்பமாகத் துய்ப்பதற்கே பெரிதும் விழைந்தனர் இவ் விழைவினை நிறைவேற்றத்தாம் உருவகித்த தெய்வங்களுக்குத் தாம் உண்ணும் உணவாகிய தாவியம், பால், இறைச்சி போன்றவற்றை அக்கிவியிலிட்டு அளிப்பதாகமாய் வழங்கி வேள்விகள் புரிந்தனர் இவற்றுக்கு மேலாக ஆழ்ந்த மெய்யியற் கோட்பாட்டில் அவர்களுக்கு அதிக ஈடுபாடு இருந்தது என்று கூறல் இயலாது. இது பற்றி வி. எம். ஆப்தே என்பார் கூறுவன இவை.

"இருக்குவேத பாசரங்கள் அனைத்திலும் மகிழியல் மனல் போக்கே (Optimistic Outlook) வாழ்வின் நோக்கமாக வெளிப்படுகின்றது அவர்கள் (ஆரியர்) அழியா நிலைபேற்றினை விரும்பவில்லை என்பது இதன் பொருளன்று. வாழ்வின் பிரச்சினைகள் பற்றியும் அவற்றினின்றும் விடுபடுமாறும் அவற்றோடொட்டிய ஆன்ம விசாரமும் இருக்கு வேதத்தில் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன என்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளோம். ஆழ்ந்த மெய்யியல் ஆய்வுக்கான முறைகளும் ஓரோவழி வெளிப்படாமலில்லை. எனினும் நீடித்த ஆயுள், பிணிநீக்கம், வீரசந்தி, செல்வம், அதிகாரம், உண்டியதும் பானத்தினதும் அபரிமிதம், பகையை வெல்லல் போன்ற இவற்றையே இருக்குவேத காலத்தவர் பெரிதும் வேண்டினின்றனர். இருடிகளின் பாசரங்களிலே துன்பியற் கோட்பாட்டுக்கே (Pessimism). இடமில்லை. வாழ்க்கை என்பது உண்மையானதோ, வெறும் கண்மாயமோ என்று சிந்தித்துத் தம்மை அலட்டிக் கொள்ளாமல் கிடைத்ததை முழுமையாக அனுபவித்துவிடவே அவர்கள் விரும்பினார்கள்."

[History and the Culture of the Indian People-p.386]

வாழ்வின் நிலையாமை, துன்பதுயரங்கள் இவற்றைப் போக்கிட உலகப்பற்றினைத் துறத்தல் வேண்டும் என்பதாகிய சிந்தனையும் அதன் வளர்ச்சியும், அவற்றின் அடிப்படையில் உருவான ஆழமான மெய்யியல் அணுகுமுறையும் பின் வேதகாலத்திலே வேதாந்தமாகிய உபநிடதங்களிலும் அவற்றிற்குப் பின்னரோ, சமகாலத்திலோ தோன்றிய சமணம், பௌத்தம் ஆகிய அவைதிக சமயங்களிலுமே மேலோங்குகின்றன. அவைபற்றிப் பின்வேத காலம் என்ற பிரிவில் நோக்குவோம்.

சமூகநிலை

குடும்பம் என்ற அலகுகளின் தொகுதியே சமூகம். எனவே முன் வேதகாலச் சமூகத்தினைத் தெரிந்து கொள்ள முதலிலே அக்காலக் குடும்பநிலை பற்றி அறிந்து கொள்வது அனசியம். பெரும்பாலும் சமய அடிப்படையையும் அதனோடு தொடர்பான தெய்வங்கள், வேள்விக் கிரியைகள் முதலியவற்றையும் கூறும் வேதவாயிலாக அது தோன்றிய காலத்தின் குடும்ப, சமூக நிலைகளை விரிவாகக் காண்பது அரிதே. எனினும் ஆய்வாளர்கள் மிக நுணுக்கமாய் நோக்கி வெளியிட்டுள்ள உண்மைகளைச் சிறிது நோக்குவோம்.

தந்தை, தாய், மக்கள், தாய் தந்தையரின் பெற்றோர், அவர் உடன்பிறந்தார் என்ற பலரையும் உள்ளடக்கிய கூட்டுக் குடும்பமே முன்வேத காலத்தில் நிலவியது. மணவினை காரணமாக ஒருவன் தன் மனையாளைப் புது இல்லம் அமைத்துச் செல்வதும் வழக்கிலிருந்தது. அவ்வாறு செல்கையில் அவன் ஒரு பாண்டத்தில் மனையிலே வளர்த்த தீயினை எடுத்துச் செல்வதுண்டு ஏனெனில் அக்கினி வளர்த்தலும் சிறிய அளவில் வேள்வியியற்றலும் அவனது இவ்வாழ்வின் இன்றியமையாக் கடன்களாகும்.

இல்லங்கள் மண், மரங் கொண்டு கட்டப்பட்டு நாணற் புல்லினால் வேயப்பட்டன. இல்லங்களில் அக்கினி காரியத்துக்காக ஒரு பகுதி கட்டாயமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும். இதனோடு, அமர்ந்து உரையாடும் பகுதி, பெண்களுக்கான தனிப்பகுதி என்பனவும் அமைந்திருக்கும். இல்லத்தலைவன் கிருஹபதி என்றோ தம்பதி என்றோ அழைக்கப்பட்டான் இவன் பெரும்பாலும் அன்போடு குடும்ப உறுப்பினரைப் பேணி வந்தான்; சில சந்தர்ப்பங்களிலே கடுமையாகவும் நடந்துகொண்டான். இக்கடுமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தம்முடைய மகன் சுனகேஷ்பன் என்பான் ஊதாரியாயும் மிகுந்த செலவாளியாயும் இருந்ததைப் பொறுக்காத தந்தை அவனுடைய கண்களைப் பிடுங்கிக் குருடாக்கியதைக் காட்டலாம்.

தந்தை வழிச் சமூக அமைப்பே ஆரியரிடையே நிலவியதால் ஆண்மகனுக்கே மேலாண்மை இருந்து வந்தது. இதனால் ஆண்மகப் பேறே பெரிதும் விரும்பப்பட்டது. பெண்குழந்தைகளைப் பெறுவதை

யிட்டுக் கவலையடைந்தாலும் பிறந்து விட்ட பெண்குழந்தைகளை அன்புடனேயே நடத்தினர். அவர்களுக்குக் கல்வி மறுக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இக்காலப் பெண்மணிகளிற் சிலர் புலமை நலம் பெற்றிருந்தமைக்கும் பாசுரங்கள் இயற்றியமைக்கும் எடுத்துக்காட்டுக்களாய் விஷாவாரா கோஷா ஆபாலா ஆகியோரின் பெயர்களைக் காட்டுவர். பருவமடைந்த பின்னரே பெண்களுக்கு மணலிணைகள் நிகழ்ந்தன ஆண்களின் இல்லற தருமங்களுக்கு உதவுவதிலும் மக்களைப் பேணி வளர்ப்பதிலும், குடும்பக் கடமைகளைச் சரிவர நிகழ்த்துவதிலும் மனைவிக் கப் பெரும் பொறுப்பிருந்தது. அவள் சுகதர்மிணி எனப்பட்டாள்.

“வீட்டில் ஆட்சி புரிவதற்காக வரும் வீட்டுத் தலைவிபே, உமது வீட்டிற்குள் செல்வீராக.” [இ வே 8.3.8]

என்பதிலிருந்து இல்லத்தலைவிக்கு அளித்த மதிப்பு நன்கு புலனாகும். தம்பதி என்ற சொல்லை இல்லத் தலைவனோடு தலைவியையும் இணைத்து வழங்கியதற்குச் சில சான்றுகள் உள்ளன எனினும் எப்பொழுதும் ஆணைச் சார்ந்தே வாழ வேண்டும் என்ற நியதியிலிருந்து பெண் விலக்குப் பெற்றதில்லை. ஆண்கள் பலதர மணம் செய்வது கடியப்பட்டதன்று, ஆனால் பெண்களுக்கு அந்த உரிமை இல்லை விதவாவிவாகம் அங்கீகாரம் பெற்றந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பருத்தி, மான்தோல், கம்பளி ஆகியவற்றாலான உடைகளை அக்காலத்தவர் தரித்தனர். இடையில் தரிக்கும் ஆடை நீவி எனவும் மேலாடை த்ராபி அல்லது அட்கா எனவும், தோளாடை பரிதா எனவும் வழங்கின. ஆடவர் அரிவையர் அனைவரும் இந்த மூன்று வகை ஆடைகளையும் அணிந்தனர். ஆடைகள் கண்ணைக் கவரும் பல நிறங்கள் பொருந்தியவை இருசாராரும் தலைப்பாகை அணியும் வழக்கிருந்தது. தங்கம், வெள்ளியாலான அணிகலன்களும் மலர்மாலைகளும் பூண்டனர்; கூந்தலை நீளமாய் வளர்த்துச் சீவி முடித்தனர். பெண்கள் பின்னிய கூந்தலராய் விளங்கினர். வறுத்த தாளீயம், அபூப என்னும் உறொட்டி, பாற்பயன்கள், காய்கறி வகைகள், பழங்கள் என்பன முதன்மை உணவுகளாய் இருந்தன. இறைச்சியும் தள்ளுபடியன்று. ஆனால் சிறப்பான வைபவங்கள், பண்டிகைகளின் போதுதான் இறைச்சி பெரும்பாலும் இடம்பெற்றது. தொடக்கத்தில் பசுவதை (வேள்விக்காகவும் இறைச்சிக்காகவும்) நிகழ்ந்தாலும் காலப்போக்கில் அது தவிர்க்கப்பட்டது; கண்டனத்துக்குள்ளானது. சமய பொருளாதார நிலைமைகளே பசுவதைத் தடுப்புக்குக் காரணமாயின எனலாம். வியப்புக்குரியது என்னவெனில் உப்பு உணவில் இடம்பெற்றமைக்குச் சான்றில்லை.

நீர் ஆறுகளிலும் நீருற்றுக்களிலுமிருந்து பெறப்பட்டது இவற்றோடு கிணறுகளும் பயன்பட்டன. வெறியூட்டும் மதுபானம் அருந்தினர். மதுவகைகள் சோமம், சுரா என்னும் இரண்டுமாம். சோமம்

வேள்விக் கிரியைகளின் போது அருந்தப்பட்டது. 'சரா' சாதாரணமாக வெறியூட்டும் பானமாகவும் பிற்காலத்தில் தவிர்க்க வேண்டிய ஒன்றாகவும் கொள்ளப்பட்டது.

வேட்டையாடுதல், தேர் ஓட்டப்போட்டி, போர் நடனம் என்பன வீரரின் பொழுது போக்குக்களாயிருந்தன. தேரோட்டப் போட்டி பிற்காலத்தில் வாஜபேயம் என்னும் யாகத்தில் இன்றியமையாத அமிசமாயிற்று. வேட்டையாடலும் அடுத்து முதன்மை பெற்றது. சிங்கம், யானை, காட்டுப்பன்றி, எருமை, மான் முதலியவற்றோடு பறவைகளும் வேட்டையாடப்பட்டன. கவறாடல் (Dicing, என்ற சூதாட்டம் தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகவே இருந்தது. சூதாடி ஒருவன் சூதாட்டத்தில் தன் பொருளெல்லாம் இழந்து கழிவிரக்கம் கொள்வதாக இருக்கு வேதத்தில் ஒரு பாடல் வருகின்றது பெண்களுக்குரிய பொழுது போக்குக்களாக இசையும் நடனமும் விளங்கின. (பிற்கால கட்டத்தில் இதிகாசக் கதைகள், வீணைப் பக்கவாத்தியத்துடன் இசைப்பாடல்களாய்ப் பாடப்பெற்றன.) இறந்தோர் உடல்களை எரிப்பதும் புதைப்பதுமாகிய இருமுறைகளும் வழக்கிலிருந்தன.

வேதகாலத்திலே குலங்கள் அல்லது குடும்பங்கள் நிறவேறுபாட்டிற்கு அமைவாகப் (வர்ணப்பாகுபாடு) பாகுபடுத்தப்பட்டதோடு, இசைந்த உறவாலும் (Kinship) பிரிவுபட்டன. ஆரியர் தமது வெண்மை நிறத்துக்கு மாறான கறுத்த நிறமுடைய சுதேசிகளை தாச, தஸ்யு, சூத்ர என்ற பெயர்களாற் பிரித்து வைத்தனர். ஆரிய சமுதாய அமைப்பில் பிராமணரும் அரசருக் சாமானிய மக்களிலிருந்து தம்மை முற்றாக வேறுபடுத்தி உயர்ந்தோராய்க் காட்டிக் கொண்டனர். சாமானியர் 'விஷி' எனவும் பட்டனர். பிரம, ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திர என்ற பாகுபாடுகளுக்கு முதன்முதலில் வித்திட்டது இருக்குவேதத்தில் காணப்படும் புருஷசூக்தமாகும். விராட்புருடனுடைய முகம், தோள், தொடை, கால் என்பவற்றிலிருந்து முறையே பிராமணர், ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் தோன்றினர் என்பது புருஷசூக்தம்

இவ்வாறு நான்கு வருணங்கள் உருக்கொண்ட மோதிலும் அவற்றினிடையே உயர்வு, தாழ்வு பெருமளவு காணப்படவில்லை. அவ்வவ் வருணத்தினர் அவ்வவருக்கு விதித்த தொழில்களையே செய்ய வேண்டும் என்ற கட்டிறுக்கமும் பேணப்படவில்லை.

“நான் புலவன், என் தந்தை மருத்துவர், தாய் கூலம் (தானியம்) அரைப்பவள். வெவ்வேறான கருத்து முரண்பாடுகள் எம்மிடையே இல்லை. இலாபம் அடைய வேண்டும் என்ற நோக்கோடு மந்தைபின் செல்பவர்போல நாம் செஹற்பட்டோம்”

என்பது இருக்கு வேதத்தில் வரும் ஒரு கூற்று. இதிவிருந்து செய்யுந் தொழிலால் வருணப் பாகுபாடு உருக்கொள்ளவில்லை என்பது தெளி

வாசின்றது. சூத்திரன் சமைத்த உணவைத் தொடுவதோ, சூத்திரனைத் தொடுவதோ தவிர்க்க வேண்டியது என்று அன்று கொள்ளப்படவில்லை. பிற்காலத்தின் கட்டிறுக்கம் இக்காலத்தில் ஏற்படவில்லை என்றே கொள்ளலாம்.

பிரம்ம, ஷத்திரிய, வைசியர்கள் சமயம் சார்ந்ததும் இலட்சிய நோக்கமைந்ததுமான வாழ்க்கைநிலை ஒன்றினை வகுத்து அதற்கேற்ற வாழ்முற்பட்டதாகவும் தெரிகின்றது. இவை ஆச்சிரமங்கள் எனப்பட்டன. முதலாவது ஆச்சிரமம் பிரமசரியம். ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டுடன் குருவினை நாடிச்சென்று வேதங்கள் முதலியவற்றைக் கற்பதாகிய நிலையே பிரமசரியமாகும். இக்காலக் கல்வி, ஒழுக்கம், சமயம் என்ற இரண்டுக்கும் முதன்மையளித்தது. குருவின் இல்லத்திலே வாழ்ந்து அவருக்குப் பணிவிடைகள் புரிந்து கற்பதும், கற்று முடிந்ததும் குருவுக்குத் தக்ஷணை வழங்குவதும் வழக்கம்) இவ்வாறு வாழ்பவன் தனது கல்வி முழுமை பெற்றபின், திருமணம் புரிந்து கொள்வான். இது 'கிருஹஸ்தாச்சிரமம்' எனப்பட்டது. (கிருஹஸ்தம் - இவ்வாழ்க்கை) கிருஹஸ்தன் சமய ரீதியாகவும் சமூக ரீதியாகவும் குடும்ப ரீதியாகவும் தன் மனைவியின் உறுதுணையோடு பல அறங்களைப் புரிதல் வேண்டும் தனது தருமத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தத் தனக்கொரு மகன் பிறந்து அவனும் கிருஹஸ்தனாகி முதல் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றதும் முன்னவன் தனது இல்லறத்தைத் துறந்து மனைவியோடு வனஞ் சிசன்று செபம், தவம், தியானம் ஆகியவற்றில் ஈடுபடுவது வானப் பிரஸ்தாச்சிரமமாகும். மனைவியும் இறந்த பின் பற்றனைத்தையும் விடுத்து, ஒரு நாள் இருந்த இடத்தில் மறுநாள் தங்காது மேற்கொள்ளும் துறவொழுக்கம் சந்நியாசாச்சிரமம் எனப்பட்டது. "சந்நியாசி நிலையாய் ஓரிடத்தில் தங்காதவனாயும் நீண்ட சடாமுடியும் துவராடையும் பூண்டவனாயும் விளங்குவான்" எனக் கூறப்படுகின்றது.

இந்நால்வகையாச்சிரமங்களும் உயர்வருணத்தினரால் எக்காலத்திலும் இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டிருக்கும் என்று கூறல் இயலாது. இஃது ஓர் இலட்சியமேயன்றி எதார்த்தமானதன்று. எனினும் துன்பியற்கோட்பாட்டினை இறுகப் பற்றிய வண்ணம் யாவும் மாயை என்று உணர்ந்து ஒவ்வொருவரும் துவரத் துறத்தல் வேண்டும் என்றெழுந்த புறச்சமய அலைகளுக்கு ஆட்படாது, இயல்பான வாழ்க்கையைப் படிமுறைக்கிரமமாக நடத்தி உன்னதமான பரத்தை அடைவதற்கான வழியாக இக்கால கட்டத்தினர் ஆச்சிரமமாகிய குறிக்கோளை வகுத்தனர் என்பதே சாலப் பொருந்தவதாகும்.

(ஈ) அரசியல் நிலை

இந்தியாவினுள் துழைந்த சனக்குழுவுக்கு வீரமும் ஆற்றலும் கொண்ட தலைவர்கள் அமைந்து, அக்குழுக்களைக் குடியேற்றிய

பகுதிகளிலே ஆட்சிப் பொறுப்பினை மேற்கொண்டார்கள். காலப் போக்கில் இத் தலைவர்களின் பரம்பரையினர் அரசகுலங்களாகி கூடித்திரியராயினர். இவ்வாறமைந்த சில அரசர்களையும் அவர்களது குலங்களையும் பற்றிய செய்திகள் இருக்குவேதத்தில் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. இச்செய்திகளிலே பெரும்பான்மையானவை பெளநாணிகத்தன்மையும் தெளிவின்மையும் கொண்டவை. எனிலும் ஏதோ ஒருவகையில் ஆரிய அரசபரம்பரை வரலாற்றுக்கான சில சான்றாதாரங்களை இவை வழங்குகின்றன.

இருக்குவேத காலத்து அரசர்களுள்ளே பிரசித்தி பெற்றவன் சுதாஸ் ஆவன். இவன் சரஸ்வதியாற்றிற்கும் யமுனா நதிக்கும் இடைப்பட்ட நிலப்பகுதியிற் குடியேறிய பரத இனத்தைச் சேர்ந்தவன்; தரிட்சு என்னும் இனத்தோடு உறவு பூண்டவன். இவன் மூன்னோன் திவோதாசன், தந்தை பிஜுவனன், சுதாஸ் முதலில் விசுவாமித்திர முனிவரைத் தனது குலகுருவாகக் கொண்டு அவரின் ஊக்குவிப்பினாலும் ஆலோசனையினாலும் தூண்டப் பெற்று விபாஸ் சதுட்ரி என்ற மன்னர் இருவரோடு போரிட்டு அவர்களை வென்றான். ஆனால் சிறிது காலத்தின் பின் விசுவாமித்திரரை விலக்கி விட்டு, அவரிலும் அறிவாற்றலிற் கூடிய வசுஷ்ட முனிவரைத் தனது குருவாக்கினான் இதனால் வெகுண்ட விசுவாமித்திரர் அவனுக்கு எதிராக மன்னர், பதினமரைத் தூண்டி விட்டார். புரு தூர்வாஸ, யது, அது, திருஷ்பூ சனக் குழுக்களின் தலைவர்கள் (ஐந்து மன்னர்) இப்பதினமரில் வீரத்தால் மிக்கவர்கள். அலின, பக்தா, பலான, ஷிவ, விஷானின் சனக்குழுத் தலைவர்கள் வீரங்குறைந்தோர். சுதாஸ் இம்மன்னர் பதினமரையும் போரில் வெற்றி கொண்டான். இந்தப்போர் 'தசராக்கு' என இருக்குவேதத்தில் மிகவும் பாராட்டப்படுகின்றது. சுதாஸ் பெருவீரன் மட்டுமன்றிக் கல்வியறிவிலும் சிறந்தவன், பாசுரங்கள் சில இயற்றியவன் என்றுங் கூறப்படுகின்றது.

பெயரளவில் தெரிந்த இவர்களோடு முள்வேத காலத்தில் மேலும் அரசர்கள் பலர் இருந்தனர். இஃதெவ்வாறாயினும் இக் காலப்பிரிவில் மன்னனாட்சி நிலவியது உண்மை. அதனோடு மக்களின் அங்கீகாரத்துடன் தெரிவுபெற்ற சபா கணம் எனப்படும் நிறுவனங்களும் ஆட்சிப் பொறுப்பில் அமர்ந்தமைக்கும் சான்றுகள் உள. இவை ஓரளவு சனநாயகப் பண்பமைந்தனவாகலாம். கணத்தின் கூட்டத்தின்) தலைவர் ஜ்யேஷ்டர் எனப்பட்டார். ஜ்யேஷ்டர் என்ற சொல்லின் பொருள் மூத்தோர் என்பதாகும். வயதால் முதிர்ந்தோர் ஒருவரைத் தலைவராய்க் கொண்டு கணம் ஆட்சியை நடத்தியது எனக் கொள்ளலாம்.

மன்னன் இராஜன் எனப்பட்டான். அவனுடைய ஆள்நிலம் இராஷ்டிரம் எனப்பட்டது. 'பகைவரை அழிப்போன்' என்று இராஜ

னின் மகிமை குறிப்பிடப்பட்டது. பரம்பரை அரசரோடு தெரிவு செய்யப்படும் அரசர்களைப் பற்றிய செய்திகளையும் ஆங்காங்குக் காணலாம். (இவ்வாறு தெரிவுசெய்யப்படுவோர்பற்றி இருக்குவேதம் தெளிவாகக் கூறாத போதிலும், பின்னைய அதர்வ வேதத்தில் சான்றுகள் உள.) இருக்குவேதம், 'இராஜன் மக்களின் அங்கீகாரம் பெறல் வேண்டும்' என்று மட்டும் கூறுகின்றது. அரசு கட்டிலில் மன்னன் அமர்கையிலே இயற்றப்படும் புனிதச் சடங்குகளின்போது, அவனது ஆட்சி உறுதி வாய்ந்ததாயும் தளர்ச்சியற்றதாயும் அமைவதை வற்புறுத்தும் கூற்றுக்கள் அமைந்த பாசுரங்கள் காணப்படுகின்றன. இராஜன் என்ற பதவிப் பெயரோடு சாம்ராட் என்ற பெயரும் கையாளப்பட்டனும் அப்பெயர் பிற்காலத்திலேயே மாமன்னனைக் குறிக்கும் பதமாக அமைகின்றது. 'வில்வஸ்ய புவனஸா ராஜா' என்ற சொற்றொடர் (உலகின், பூமியின் மன்னன்) பிற்காலத்தில் மௌரிய, குப்த, பல்லவ, சோழர் பெருமன்னரைக் குறித்த பொருட்பரப்பினை அன்று பெற்றிருக்கவில்லை.

இராஜனின் முதலும் முதன்மையுமான கடமை தனது ஆட்சிக்கீழ் அமைந்த சனக்குழுவினைப் பாதுகாப்பதும் பகைகளைதலுமாகும். வெளிப்பகையோடு போரியற்றுதல் அவனுக்கு இன்றியமையாத கடனாகும். இதற்கான ஆற்றலும், அதிகாரமும் உடையவனே உண்மையான இராஜன். தன்னைச் சாமானிய மக்களிலிருந்தும் வேறுபடுத்திக் காட்ட அவன் கவர்ச்சியும் ஒளியும் வாய்ந்த ஆடை அணிகலன்கள் பூண்டான்; உன்னதமான மாளிகையில் வசித்தான். அவனைச் சூழ்ந்து புரோகிதரும் பிரதானிகளும் இருந்தனர்.

மக்களின் நடத்தைகளை ஒற்றறிதற்கு அவன் உளவாளிகளை நியமித்தான். அவர்கள் மூலம் மக்களின் நடத்தைகளைப் பரிசோதித்து அவர்கள் விடும் குற்றங்களுக்குத் தண்டனை வழங்கினான். தனது மேன்மைக்கும் காப்புக்குமான சமயச்சடங்குகளை ஆற்றுவதற்கெனப் புரோகிதர் குழுவொன்றையும் கொண்டிருந்தான். புரோகிதர் குழுத்தலைவர் இராஜனுடைய வணக்கத்துக்கும் மதிப்பிற்கும் உரியவர். அவர் தமது மந்திர வலிமை கொண்டு அவனுக்கு ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துக்களிலிருந்து அவனைக் காப்பாற்றியதோடு வேண்டும் பொழுதெல்லாம் நல்லாலோசனைகளும் வழங்கினார். தலைமைப் புரோகிதருக்கு அடுத்த பதவியில் படைத்தலைவன் விளங்கினான். இவன் 'சேனானி' என அழைக்கப்பட்டான். தேர், குதிரை, காலாட் படைகள் சேனானியின் கீழ் இயங்கின. யானைப்படை அக்காலத்தில் இல்லை. தாவிப்பாயும் குதிரைகள் பற்றிக் குறிப்புண்டு. உயர்குல வீரர்கள் போர்க்கவசமும் உலோகத்தாலான தலைக்கவசமும், கைக்காப்புறையும் (Hand guard) தரித்துக் களம் சென்றனர் வில்லும், அம்பும், வாளும் ஈட்டியும் போர்க்கருவிகளாய்ப் பயன்பட்டன. இவற்றில் முதன்மையானவை வில்லும் அம்புமே. அம்புகள் இருவகையின. நுனியில் நஞ்சூட்டப்பட்டவை

ஓருவகைச் செம்பாலோ இரும்பாலோவாகிய நுனி கொண்டவை மற்றொருவகை, பின்னவை 'அயோமுகம்' எனப்பட்டன. (அயம்-இரும்பு, முகம் - நுனி (கொண்டது) இயங்கும் கோட்டை எனப்படும் எத்திரம் ஒன்றும் போர்க்களத்திற் பயன்படுத்தப்பட்டது. அது 'புர்சரிஷ்ணு' எனப்பட்டது எதிரிகளின் படையணியை உடைப்பதற்குப் புர்சரிஷ்ணு' பயனாயிற்று. பதாகைகள் போர்க்களத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டதற்கும் படைச்செவ்வின் போது இசைக் கருவிகளிலிருந்து இசை எழுப்பப்பட்டமைக்கும் சான்றுகள் உள. சார்த்த, விராட, கண என்ற பெயர்கள் படைப்பிரிவுகளுக்கு வழங்கின. விராஜபதி என்னும் படைத்தலைவன் கீழ்க் குலபர் என்னும் குடும்பத்தலைவர்கள் போராடினார்கள் விராஜபதி என்பது கிராமத்தலைவனாகிய கிராமணியையும் குறிப்பதாகச் சில இடங்கள் வருகின்றன.

குடிமக்களின் அதிகாரபூர்வமான தலைவனே இராஜன். எனினும் அவன் மக்களின் அங்கீகாரமின்றித் தற்றுணிவுடன் எல்லாக் கருமங்களையும் மேற்கொள்ளவில்லை. ஆட்சிக் கடமைகளை நன்கு செயற்படுத்தவும், அவனுக்கு ஆலோசனைகள் வழங்கவும் 'சமிதி' என்ற மக்களவை போன்ற ஓர் அமைப்பிருந்தது. இளவரசரும், பிரமுகர்களும் இச்சமிதியில் அங்கம் வகித்தனர். மூத்தோரை உறுப்பினராய்க் கொண்டு சபா என்றதோர் அமைப்பும் இராஜனுக்கு உதவிற்று. இது பேரவை (Senate) போன்றதோர் நிறுவனமாக இயங்கியிருத்தல் கூடும். "சபாவில் இடம்பெறுவோர் செல்வராயும் தோற்ற மாட்சி வாய்ந்தோராயும் மக்களிடையிற் செல்வாக்கு மிகுந்தோராயும் இருத்தல் வேண்டும்" என்று ஒரு குறிப்பு இருக்கு வேதத்திற் காணப்படுகின்றது இதிலிருந்து சபாவிலே சாதாரணமக்களுக்கு இடம் இல்லை என்பது புலனாகின்றது பெண்களுக்குச் சபாவில் உறுப்பினராகும் உரிமை இருக்கவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பொதுசனச் செயற்பாடுகள், நீதிசார்ந்த தீர்ப்புக்கள் முதலியவற்றை அறிவுறுத்தவும் வழங்கவும் சபாக்கள் உரிமை பெற்றிருந்தன.

(2) பொருளாதார நிலை

இருக்குவேத கால ஆரியர் கிராமங்களிலேயே வாழ்க்கை நடத்தினர். பாசுரங்களிலே நகரம் என்ற சொல் எவ்விடத்தும் பயின்று வரவில்லை. ஆங்காங்கே புரங்கள் பற்றிய செய்திகள் உள்ளன. அவை கல்லாலோ இரும்பாலோ ஆக்கப்பட்டு நூறு சுவர்களால் அரண் செய்யப்பட்டவை. (சதபூஜ் - சத = 100, பூஜ - சுவர்) இவை நிலையான வதிவிடங்கள் கொண்டவையல்ல. மதிலரண்களும் கோட்டைகளுமே புரங்கள் எனப் பெயர் பெற்றிருக்கலாமேயன்றி, அவை நகரங்களுக்குரிய வரைவிலக்கணங்களைக் கொண்டவையல்ல. இவை யுதிர் காலத்தில் (சரத் காலத்தில்) தற்காலிக புகலிடங்களாகப்

புரங்கள் பயன்பட்டிருத்தல் கூடும். பிற்காலத்திற் குறிக்கப்படும் அஸந்தீவத், காம்பீலம் முதலாம் நகரங்கள் போன்று இருக்குவேதத்தில் நகரம் பற்றிய தெளிவான குறிப்போ பெயரோ காணாமாறில்லை.

கிராமங்கள் பற்றியும் விரிவான செய்திகள் கிடைத்தில. கிராமத்தலைவன் கிராமணி எனப்பட்டான். பொது நிருவாகம், படை என்பவற்றிற்கு இவன் பொறுப்பாயிருந்தான். விராஜபதி என்பவனும் மற்றோர் அதிகாரி இவன் பதவி கிராமணியின் பதவிக்குச் சமமானதாயினும் சிறப்பாகக் குலபர்களை (குலத்தலைவர்களை) உள்ளடக்கிய படைக்குத் தலைமைவகிப்பதே இவனுடைய சிறப்புக் கடமையாகும்.

வீட்டு நிலங்களும் உழவு நிலங்களும் தனிப்பட்டவர்களுக்கோ குடும்பங்களுக்கோ சொந்தமாயிருந்தன. புல்வெளிகள் ஊர்ப் பொதுவாகக் கொள்ளப்பட்டன. உழவுத் தொழிலே மக்களின் பிரதான தொழிலாயிருந்தது. கிருஷ்டி அல்லது கார்ஷனி என்ற பெயர்கள் உழவருக்கும் இருக்கு வேதகாலத்தில் வாழ்ந்த ஐந்து சனக்குழுக்களுக்கும் பொதுப் பெயர்களாக வழங்கின. உழவு நிலங்கள் உர்வரா, கேஷத்திரம் என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டன. ஒரு பற்றிய செய்தியும் கூறப்படுகின்றது தனா, யவ என்ற சொற்கள் நிலத்தில் விளையும் தானியங்களுக்கு வழங்கியிருக்கலாம் என்று தோன்றுகின்றது. பிற்காலத்தில் தனா என்பது அரிசியையும் யவ என்பது வாற்கோதுமையையும் (Barley) குறித்தன, கதிர்கள் முற்றியதும் ஒரு வகை அரிவாள் கொண்டு அறுவடை செய்யப்பட்டன. அறுவடை செய்த தானியங்கள் கட்டுக்களாய்க் கட்டப்பட்டுத் தரையில் இட்டுச் சூடு மிதிக்கப்பட்டன பின்பு தானியங்களைத் தொகுத்து ஆலையில் குற்றி, இடித்து மாவாக்கி 'அபூப' என்னும் உறொட்டி தயாரித்தனர். இவ்வுறொட்டி அக்காலத்தில் முதன்மையான உணவாய் விளங்கியது.

மந்தை மேய்த்தலும், வீட்டுப்பிராணிவளர்ப்பும் உழவுத் தொழிலளவு முதன்மையானவையல்ல. பசுக்கள் மிகவும் உயர்வாகக் கருதப்பட்டன. உணவிற்கு பால், தயிர், வெண்ணெய், நெய் பயன்பட்டன. மந்தைகளைப் புல் வெளிக் குக் கொண்டு சென்று மேய்ப்பவன் கோபன் எனப்பட்டான். யமுனா நதிதீரம் மந்தைச் செல்வத்திற்குப் பெயர் பெற்றிருந்தது. மரடுகளின் காதுகளில் '8' என இடும் குறியீடு அஷ்டகர்ணி எனப்பட்டது. எருமை, குதிரை, நாய், வெள்ளாடு, செம்மறியாடு என்பன வளர்ப்புப் பிராணிகளாகும். காந்தாரத்தின் செம்மறியாடுகள் (பெண்) கம்பளிக்குப் பெயர் பெற்றவை

உழவு, மந்தை மேய்த்தல் என்பவற்றோடு வாணிபமும் கைத் தொழில்களும் மேற் கொள்ளப்பட்டன. வாணிபத்தில் ஈடுபட்டோர் 'பணி' எனப்பட்டனர் இவர்களிற் பெரும்பாலானோர் உலோபித்தனத்திற்குப் பெயர் பெற்றவர்கள் எனத் தெரிகின்றது (பிரிவு

என்பான் இக் குற்றச்சாட்டிற்கு உள்ளாகாத தாராளப் போக்கினன்) பிற்கால சங்கிதைகளிலே முதன்மையான வாணிபப் பொருள்களாக ஆடைகள், கம்பளிப் போர்வைகள், தோற் பொருள்கள் விளங்கின, வர்த்தகம் பெரும்பாலும் பண்ட மாற்றாகவே நிகழ்ந்தது. எனிலும் நிஷ்கா என்ற தங்கநானையமும் புழக்கத்தில் இருந்தது. பசுக்களே பெறுமதியில் உயர்வாகக் கருதப்பட்டன. நிஷ்கா வழக்கிலிருந்தபோதும் அதன் பயன்பாடு பற்றித் தெளிவாக அறியுமாறில்லை. கொடைப் பொருள்களை (Gifts)எண்ணும் முறைமைக்கு 'மான, என்ற சொல் வழங்கியது

போக்குவரவிற்தும் பொருள் ஏற்றுமதி இறக்குமதிக்கும் குதிரைகள் இழுக்கும் இரதங்களும் மாடுகள் !இழுக்கும் வண்டிகளும் பயனாயின. ஆறுகளைச் சிறிய படகுகளிற் கடந்து சென்றமைக்கு ஆதாரம் உண்டு சமுத்திரம் என்ற சொல் பெருங்கடலைக் குறித்ததற்குச் சான்றில்லை தாழ் நிலத்தில் ஓடும் கங்கைநதிப் பிரவாகமே அப்பெயரில் வழங்கியது. 'மான' என்ற எண்ணிக்கைக்கு வழங்கிடு சொல், பாபிலோனிய மொழிச் சொல்லான 'மன' என்பதோய உறவுடையது எனக் கொண்டால், கடல் வாணிபமும் நடந்தது என ஊகிப்பது தவறாகாது.

கைத்தொழில்களைப் பொறுத்தவரை தச்சுத்தொழிலாளர், உலோகத் தொழிலாளர், தோல் பதனிடுவோர், நெசவுத் தொழிலாளர், மட்பாண்டம் வனைவோர் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கின்றன. தச்சுத்தொழிலாளர் இரதங்களையும் வண்டிகளையும் படகுகளையும் வீடுகளையும் அமைப்பதோடு அமையவில்லை அவர்கள் கலைத்திறன் மலிந்த நுட்பமான கிண்ணங்கள், கலன்களையும் மரத்தினால் ஆக்கினர் உலோகத் தொழிலாளர் எல்ஊவகையான போர்க்கருவிகளையும் இயற்றியதோடு பொன், வெள்ளி அணிகலன்கள் அமைப்பதிலும் சிறந்து விளங்கினர். 'அயஸ் என்ற சொல் செம்பு, வெங்கலம் முதலாம் உலோகங்களுக்குப் பொதுப்பெயராகவும் இரும்புக்குச் சிறப்புப் பெயராகவும் வழங்கியது. தோற்றொழிலாளர், நீர்க்கொள்கலன்கள், வில்நாண்கள், கைக்காப்புறைகள், கைத்தாங்கிகள் (Slings) என்பவற்றை ஆக்கினர். நெசவுத்தொழிலில் ஆண்களோடு பெண்களும் ஈடுபட்டனர் நாணற் புல்லினால் பாய்கள் இழைக்கப்பட்டன. குலாலர் என்னும் மட்பாண்டத் தொழிலாளரும் சமூகத்திற் சப் பயன்படும் பலவகைக் கலங்களையும் ஆக்கி உதவினர்

பெரும்பாலும் சிறுகுடிசைகளில், கிராமப் புறங்களில் மக்கள் வாழ்ந்து வந்தாலும் கட்டடக்கலை ஓரளவு வளர்ச்சியடைந்தே காணப்பட்டது. ஆயிரங்கதவுகளுடன் ஆயிரம் தூண்கள் தாங்கும் மாளிகைபற்றிய செய்தியை நோக்கும் பொழுது கட்டடக்கலைஞர்கள் இருந்தனர் என ஊகிக்கலாம். ஆனால் இராஜனும் அரசு உயர்

அலுவலருமே மாணிகை வாசிகளாய் இருந்திருப்பர், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு முனைப்பாக இருந்திருக்கும் என்றே கொள்ளலாம். இந்திரனின் படிமங்கள் பற்றிய குறிப்புக்களிலிருந்து சிற்பக்கலை நிலவியதென்று தெரிகின்றது. கவிதைக்கலை சிறந்தோங்கியமைக்கு ஆகுக்குவேதப் பாசரங்களே சிறந்த சான்றுகளாகும்.

மருத்துவத்தில் பல வித நோய்கள் பற்றிக் குறிப்புக்கள் உள்ளன. மூலிகைகள் மருந்துக்குப் பயன்பட்ட போதிலும் மந்திரதந்திரங்களும் நோய் நீக்கத்துக்குக் கையாளப்பட்டன. இரும்பாலான செயற்கைக்கால்கள் பற்றிக் குறிப்பிருப்பது கொண்டு அறுவைச்சிகிச்சையும் இடம் பெற்றதாகத் துணியலாம். வானியல் அறிவும் இருக்குவேத காலத்தில் முளை கொண்டு விட்டது என்பதற்கு ஐயமில்லை. அக்காலத்திலேயே சில நட்சத்திரங்கள் பற்றி அறிந்திருந்தனர்.

“வேள்விகளை ஒட்டிப் புராதன விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் ஓரளவுக்கு ஏற்பட்டது. வேள்விகளுக்கான பருவம், நாள் முதலியவற்றை அவதானிக்க வேண்டியதால், வானநூல் வளர்ந்தது. இது விவசாய வளர்ச்சியை யொட்டியும் வளர்ந்தது. வேள்விக்கான பலிபீட அமைப்புகளின் தேவைகளாலே கேத்திரகணிதம் வளர்ந்தது. வேள்வியிவிடப்படும் மிருகங்களின் உடற் கூறுகள் பற்றிய அறிவும் நன்கு நிலவியது. தத்துவ ஆய்விலே மிக நுண்ணியதான அணுமுதலியனபற்றிய கருத்துக்கள் தொனிக்கின்றன”

(ஆரியர் வரலாறும் பண்பாடும் பக்.81)

வேதங்கள் பன்னூறாணடுகளாய்ச் செவிவழிக் கேட்கப்பட்டே வந்தவை. அவை எழுத்தில் வடிக்கப்படவில்லை. இருந்த போதிலும் மாடுகளின் காதுகளிலே ‘8’ என்ற எண்ணுக்கான குறியிடப்பட்டது. அது ‘அஷ்டகர்ணி’ எனப்பட்டது. இதனைக் கொண்டு இருக்கு வேத காலத்தில் திருத்தமுறாத ஓர் எழுத்து முறை நிலவியது எனக் கொள்ளலாம். ஆய்வாளர், அசோகன் காலக் கல்வெட்டுக்களிலே பயன்படுத்தப்பட்ட எழுத்துக்கள் வேதகால ஆரியரின் எழுத்து வடிவிலிருந்து வளர்த்தெடுக்கப்பட்டவை என்று கொள்வதன் பொருத்தப்பாடு ஆராயத்தக்கது.

(உ) பின் வேதகாலம்

சிறுச்சிறு சனக்குழுக்களாகவும், அவற்றின் தலைமையை ஏற்ற சிற்றரசர் பரம்பரையாகவும் வாழ்ந்தும் ஆண்டும் வந்த ஆரியர். சிறிது சிறிதாகத் தமது வாழிடங்களையும் ஆள் நிலங்களையும் விரிவுபடுத்தி இந்தியாவின் சிறப்பாக வடஇந்தியாவின் நிலப்பகுதிகளிலே பரவிய காலமே பின் வேதகாலம் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. இப்பரம்பல் பற்றி வி. சிவசாமி பின்வருமாறு உரைப்பர்.

“எனவே பிந்திய வேதகாலத்தில் ஆரியர் படிப்படியாக வட இந்தியாவின் மத்திய பகுதிகள், கிழக்குப் பகுதிகள், தென் மேற்குப் பகுதிகள் ஆகியவற்றிற் குடியேறி ஆரியரல்லாத மக்களுடன் ஒன்றுபட்டு இந்தியப் பண்பாட்டினை வளர்க்கத் தொடங்கினர் எனலாம். இவர்களிலே துணிகரமான ஒரு சாரார் தெற்கே தக்கணம், தென்னிந்தியாவரை சென்று விட்டனர். இக்கால முடிவில் ஒரு சிலர் கடல் கடந்து ஈழத்திற் றும் ஆரிய கலாசாரத்தைக் கொண்டு சென்றனர்”

[ஆரியர் வரலாறும் பண்பாடும் - பக் 43]

இக்காலகட்டத்தில் பல சனக்குழுக்கள் இணைந்து குரு, பாஞ்சால என்னும் அரசகுலங்களின் ஆட்சிக்கீழ் வருகின்றன. இவை பற்றிய செய்திகளும் பௌராணிகத்தன்மை பொருந்தியனவே. குருகுலாதிபதி களில் பல்வகிப் பிரதிபன், பரீக்ஷித், ஜனமே ஜயன் என்போர் முதன்மையானவர்கள். அதர்வவேதப் பாடல் ஒன்றிலே பரீக்ஷித் பெரிதும் புகழப்படுகின்றான். ‘ராஜா விஸ்வஜனீவ’ (உலக மக்களுக் கெல்லாம் மன்னன்) என்ற பட்டப் பெயர் இவனுக்கு வழங்கியது. இவன் காலத்தில் நாட்டிலே பாலும் பழமும் வசியும் வளனும் சுரந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இவன் மகன் ஜனமேஜயன் உலகனைத்திலும் திக்விஜயம் மேற்கொண்டு நான்கு திசைகளிலும் வெற்றிக் கொடி நாட்டினான் என்பர். குருகுலாதிபர் இறுதியிலே குருக்ஷேத் திரப் போரில் முற்றாக அழித்துத் துடைக்கப்பட்டனர். பாஞ்சால மன்னரும் வீரமும் ஆதிக்கமும் கொண்டோராயினும் இவர்களின் நாடு இறையியலாளரையும் ஞானிகளையும் பெற்றிருந்ததனாலேயே பெரும் புகழுக்கு உரியதாயிற்று. பாஞ்சால நாட்டிற்குப் பெருமை ஈந்த பெரியோர். பிரவாஹஜய்வனி, அருணி, சுவேதகேது ஆகியோர்.

பாஞ்சாலம் மேலோங்கிய காலகட்டத்தில் விதேக நாட்டில், சாம்ராட் என்ற பட்டப் பெயருடன் ஜனகன் விளங்கினான். குரு, பாஞ்சால நாடுகளின் பேரறிஞர்களையும் தனது அவையில் ஆதரித்துப் புரந்த வகையில் அவன் முன்னவரிலும் புகழ் பூண்டான். விதேகமும் பௌத்த சமயம் மேலாண்மையடைந்த காலத்தில் வீழ்ச்சி கண்டது.

(அ) சமயநிலை

இருக்கு வேதகாலத் தெய்வங்கள் பலரும் இக்காலப் பகுதியிலே தமது மகிமையை இழக்கின்றனர். அவர்களுள் ஒரு சிலர் அதர்வ வேதத்தில் அங்கும் இங்கும் அருமையாகக் காட்சி தருவதையும் மறுத்தல் இயலாது. வருணனும் அதிதியும் தமது செல்வாக்கை இழந்துவிடாது தொடர்ந்து போற்றப்படுகின்றனர். வருணனின் சர்வ வல்லமை மேலோங்கியே காணப்படுகின்றது. வேள்விகள் முன்னரிலும்

பெருஞ்செஷவும் சிக்கலும் கொண்டவையாயும் அதே சமயத்தில் முதன்மை வாய்ந்தனவாயும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. தங்கீழ்ச் சிற்றரசர்களை வென்று அவர்களைத் தமது ஆதிக்கத்திற்கு உட்படுத்தி மேலதிகாரம் பெற்றதன் அறிகுறியாகப் பேரரசர் 'இராஜசூயம்' என்ற பெருவேள்வி நடத்துகின்றனர்; தமது பட்டத்துக்குதிரையை நாலா திசைகளிலும் அனுப்பி ஆங்காங்குள்ள மன்னர்களுடன் போரிட்டு வென்றோ, அவர்களைத் தமது ஆதிக்கத்தினை ஏற்க வைத்தோ அவ்வாறு அடக்கியதைக் கொண்டாடு முகமாக அஸ்வமே தயாகம் நிகழ்த்துகின்றனர். இந்த யாகத்தில் பட்டத்துக்குதிரை பலியிடப்படுகின்றது அது சுவர்க்கத்தினை அடையும் என்ற நம்பிக்கையும் வலுக்கின்றது. பொன்னை வேண்டி நிகழ்த்தும் 'ஹிரண்ய கர்ப்பம்' (ஹிரண்யம்-பொன்), வலிமைப்பானம் (Drink of Strength) எனப் பொருள்படும் வாஜபேயம் ஆகிய யாகங்களும் இடம்பெறுகின்றன.

வேள்விகளோடு இக்காலச் சமயச் சடங்குகள் அமைந்து விடவில்லை. தீய ஆவிகளை வசப்படுத்தும் பில்லி, சூனியம் முதலாம் மாந்திரிக முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இவற்றின் விரிவும் விளக்கமும் அதர்வவேதத்திலே பரவலாகக் கணப்படுகின்றன. ஆனால் சான்றோர் இவற்றை ஏற்காது புறக்கணிக்கின்றனர் எனிலும் இவற்றின் செல்வாக்கு, தவிர்க்க முடியாததொன்றாகவே தொடர்கின்றது.

முன் வேதகாலத்தில் முக்கியத்துவம் பெறாத உருத்திரனுப விஷ்ணுவும் இக்காலத்தில் மேன்மையடைகின்றனர். இந்திரனுக்கும் வருணனுக்கும் கிடைத்த முக்கியத்துவத்தையும் விஞ்சிக் கொண்டு இவர்கள் மேல்வரல் காணலாம். மங்கலம் உடையவன் என்ற பெயர் உருத்திரனுக்கு முன்பு வழங்கப்பட்ட போதிலும் இக்காலத்திலே தான் அவனுக்குப் பரத்துவம் வழங்கப்படுகின்றது. இந்துவேளி மக்களின் பசுபதி, முத்தலை மூர்த்தி என்னும் கருதுகோள்கள் உருத்திரனோடு இணைக்கப்பட்டு, அவன் சிவனாகி முதன்மை அடைதல் காணலாம். ஆக, வேதகால ஆரியர், தம்மால் வெற்றி கொள்ள பட்டோரின் சமய நம்பிக்கைகளையும் காலப்போக்கில் தமது சமய நம்பிக்கைகளோடு இணைத்துக் கொண்டமைக்குச் சிவன் தக்க எடுத்துக் காட்டாகின்றான்.

“யஜூர்வேதம் வாஜசனேயி சங்கிதையிலே (16லே வரும் சதருத்திரீயம் குறிப்பிடத்தக்கது. இதிலே ருத்திரனின் நூறு நாமவளி கூறப்படுகின்றது. இவற்றுள் மகாதேவ, ஈசான, சங்கர, சிவ, பசுபதி, நீலக்கிரீவ, சிதி கண்ட முதலியன குறிப்பிடற்பாலன, ஜதரேய, சதபத, கௌசீதகி பிராமணங்களிலே ருத்ரன் பிரபலமடைவதைக் காணலாம்.”

[ஆரியர் வரலாறும் பண்பாடும்-பக் 58]

தனது மூன்று சுவடுகள் மூலம் நன்கு அறிமுகமான விஷ்ணுவும் இக் காலப்பிரிவில் பரம்பொருள் நிலைக்கு உயர்கின்றான் அவனுடைய உன்னதமான மூன்றாவது சுவடு மூன்றாம் செலவு - இது பற்றி முன்னரே விளக்கப்பட்டது), ஞானிகளாலும் இருடிகளாலும் அடை தற்கரிய முடிவான இலக்காகின்றது. இது 'பரமாம் பதம்' எனப்படும். விஷ்ணு தேவகி புத்திரனான வாசுதேவன் எனக்கருதப்படும் நிலை உருவாகின்றது. உபநிடதம் ஒன்று, வேள்விக் கிரியைகளைக் கண்டனம் செய்வதோடு, விஷ்ணுவாகிய கிருஷ்ணனைப் பாரதி செய்வதாகிய அற ஒழுக்கத்தினை மேற்கொள்ளுமாறு வற்புறுத்துகின்றது. அதுவே நனிசிறந்தது என்று உறுதியாய் உரைக்கின்றது.

“நீ அழிவற்றவன், என்றும் வீழ்ச்சியற்றவன், எமது வாழ்வின் சாரமும் நீயே” என்றும் விஷ்ணுவைப் போற்றி வழிபடல் காணலாம் இவ்வாறு வழிபட்டோரின் முதன்மைக் குறிக்கோள் சுவர்க்கத்துக்கும் அப்பாலான ஒளியுலகின் கண்ணே கடவுளிடையே தாமும் விளங்குவதேயாகும். இந்தக் கருதுகோளே பிற்காலத்தில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டதோர் நெறியாயமைந்து, பாகவத இயக்கத்திற்கு வழிகோலிற்று என்பது வரலாற்றறிஞர் முடிபு.

இக்கால கட்டத்தில் அனைத்துப் படைப்புக்களுக்கும் மூலகாரணமாகப் பிரஜாபதி பேசப்படுகின்றான். இவன்பற்றிய செய்திகள் அவதாரக் கோட்பாட்டுக்கு வித்திட்டன என்பர். பூமியானது நீரில் மிதந்து கொண்டிருந்த வேளையில். அதனை நீரிவிடுத்து மீட்டு வெளிக்கொணர்வதற்குப் பிரஜாபதி பன்றி வடிவம் எடுத்ததாகவும் சீவராசிகளைத் தோற்றுவிப்பதற்காக ஆமை வடிவெடுத்ததாகவும் அவனோடு தொடர்புபட்ட கதைகள் எழுகின்றன.

வேள்விக் கிரியைகள் கூடிய செல்வாக்கினை இக் காலத்திலே பெற்றபோதும் அவற்றிற்கு எதிரான கருத்துக்களும் மேலெழக் காண்கிறோம். பின்வரும் கூற்று அதற்குச் சான்று.

“(ஆரண்யகங்களில்) சடங்குகளை நேர்பொருளில் கொள்ளாது உருவகமாகக் கொள்ளும் மறைமுகமான எதிர்ப்பும் காணப்படுகிறது. [இந்தியத் தத்துவம் - உபநிடதங்கள் பக். 43]

மறைமுகமாகவன்றி நேரடியாகவே சில உபநிடதங்கள் வேள்வியைச் சாடுகின்றன.

“வேள்விகளைப் பற்றிய பிராமணங்களில் உள்ள அறிவுரைக்கு அடிப்படையாக அமைந்த பிரபஞ்சக் கொள்கைக்கு முற்றிலும் வேறான கொள்கையை உபநிடதங்கள் கொண்டுள்ளன. முந்திய உபநிடதங்களில் யாதாவதொரு வகையில் இவ்வெதிர்ப்புச் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. சில உபநிடதங்களில் எதிர்ப்பு மிகவும் வெளிய்படையாக உள்ளது. இவ்வாறு வேள்வி

செய்வதை எதிர்க்கும் தாக்குதல்களில் மிகத்தெளிவானதொன்று முண்டிகோபநிடதத்தில் உளது. அப்பகுதியில் “இச்சுடங்குகளால் உண்மையான நன்மை விளையுமென எவன் நினைக்கிறானோ அவன் முட்டாள். மீண்டும் மீண்டும் அவன் முதுமைக்கும் இறப்பிற்கும் கட்டாயம் உள்ளவான்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. (ஷே நூல் - பக். 43.)

“..... இதை (அசுவமேத யாகத்தை)ச் செய்வதற்கு உரியவர் ஸுத்திரியர். இவ்வேளையில் பலியிடுவதற்கான விலங்குகளில் தலையாயது குதிரை, பிருஹதாரணியக உபநிடதம். இதற்கு அகமுகமான பொருளைத் தந்து இதைத் தியானமாக மாற்றிவிடுகிறது” (ஷே பக். 43)

எனினும் பிற்காலத்தில் வேள்வியை முற்றாக உவர்த்துத் தள்ளும் முனைப்புத் தளர்ச்சியடைவதையும் ஹிரியன்னா எடுத்துரைக்கத் தவறவில்லை.

“உபநிடதக் கொள்கைகள் வெற்றி பெறப்பெற இவற்றை (வேள்வியையும் தியானத்தையும்) இணைவிக்கும் முயற்சி செய்யப்பட்டது என்பதைச் சுட்டும் வகையில் எதிர்ப்புக் குறைந்தாவது போகிறது. பிற்கால உபநிடதங்களில் இவ்விணக்கம் தெளிவாகக் காணலாகும். எடுத்துக்காட்டாக, சுவேதாசுவதர உபநிடதம் வேள்விக்குரிய கடவுளில் முதன்மையுடையோராக அக்கினியையும் சோமனையும் ஏற்கும் வகையில் அவர்களைச் சுட்டிக்காட்டிய பழைய சடங்குமுறை வழிபாட்டை மீளவும் செய்யச் சொல்கிறது. (ஷே பக். 43)

எனினும் ஒட்டுமொத்தம் கப் பார்க்கையில் உபநிடதங்கள் புறவயமான செயற்பாடுகள், கிரியைகள், வழிபாடுகளிலே கவனத்தை அதிகம் ஈடுபடுத்தாது பிரமம், ஆன்மா, பிரபஞ்சம் என்பவற்றை ஆராய்வதிலேயே தம்மைப் பெரிதும் ஈடுபடுத்திக் கொண்டன என்பதே உண்மை.

“எதனைத் தெரிந்து கொண்டால் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாக ஆகலாம்? ஐயனே. அதனை அருளுக எனக்கே.” (முண்டக உபநிடதம்)

கண்ணுக்குத் தோற்றும் பௌதிக உலகின் மூலத்தையும் மூலகாரணத்தையும் தேடிக்காண்பதிலேயே அவை சிந்ததையைச் செலுத்தின என்பதற்கு மேற்குறித்த உபநிடத வாக்கியங்களே சான்றாகும்

உபநிடதங்கள் பெரும்பாலும் கவிதை வடிவிலேயே அமைந்துள்ளன. கவிதைகளிலே கவித்துவச் சுவையா தத்துவ நோக்கா எது மேலோங்கி நிற்கும் என்பதற்கு, ஹிரியன்னா அது ‘தத்துவக்கவிதை’ என்று அழகான விளக்கம் தந்துள்ளார். உவமைகள், உருவகங்கள்,

உருவகக் கதைகள், உரையாடல்கள் என்பவற்றால் உபநிடதங்களின் ஆழ்ந்த தத்துவச் சிந்தனைகள் மெருகூட்டப்பட்டுள்ளன. எனினும் உபநிடத சிந்தனைகள் எல்லோருக்கும் ஒரே விதமான தெளிந்த பொருளினை வழங்கின என்றும் கூறல் இயலாது.

- (i) தத்துவம் அஸி(அது நீ ஆகிராய்)
- (ii) அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி (நான் பிரமம் ஆகின்றேன்)
- (iii) தத் சத்(அதுவே உள்ளது)

போன்ற மகாவாக்கியங்கள் பிரமம் என்ற ஒன்றுதான் உள்ளது என்ற கருத்தையும், ஆன்மா (நீ) பிரமத்தில் (அது) இரண்டறக் கலந்து ஒன்றாகின்றது என்ற கருத்தையும், பிரமம் வேறு ஆன்மா

1
2
வேறு (நான் பிரமம் ஆகின்றேன்) என்ற கருத்தையும் தருவதால் ஒருமை, இருமை, பன்மை வாதங்களுக்கெல்லாம் இடம் தருகின்றன. பிற்காலத்தில் எழுந்த வேதாந்த சித்தாந்த முடிவுகள் யாவும் உபநிடதங்களையே தளமாகக் கொண்டவை என்பதை மறுத்தல் இயலாது.

கன்மம், மறுபிறப்பு, ஆகியன பற்றிய சிந்தனைகளும் பின் வேத காலத்தில் அரும்பத் தொடங்குகின்றன. இவற்றின் முதல் வெளிப்பாடு பிரஹ்தாரணியக உபநிடதத்திற் காணப்படுகிறது என்பர்.

“தியாகவாழ்வும் அறவாழ்வும் தவவாழ்வும் வாழ்ந்தோர்தம் உயிர்கள் சில இருண்ட இடங்களிற் சுற்றித் திரிந்தபின் எமனுலகாய தென்புலத்துக்குச் செல்லும். அங்குச் சிலகாலம் இன்பம் நுகர்ந்த பின் அவை திங்கண் மண்டிலத்துக்குச் செல்லும். திங்கள் மண்டிலத்திலிருந்து அவை வெறுவெளிக்குச் சென்று அங்கிருந்து வளிக்குச் சென்று, பின் மழையோடு நிலத்துக்கு இறங்கும். அங்கே அவை உணவாகி..... பெண்ணென்னும் தீயில் மீண்டும் பிறப்பதற்கு ஆணென்னும் வேள்வித் தீக்குக் கொடுக்கப்படும். அறத்தாற்றில் வாழாதோர் பழுவாகவேனும் புள்ளாகவேனும் பூச்சியாகவேனும் பிறப்பர்.”

[வியத்தகு இந்தியா - பக் 337-338]

கடோபநிடதத்திலே நச்சிகேதுனுக்கு யமனின் உபதேசமும் பிரஹ்தாரணியக உபநிடதத்தில் தேனீ ஒரு பூவில் தேன் நுகர்ந்து மறு பூவிற்குத் தேன் நுகரச் செல்வதாகக் கூறும் உருவகமும் மரணத்தின் பின் உண்டாகும் நிலைபற்றிய விசாரங்களின் வெளிப்பாடுகளேயாம். பிற்காலத் தத்துவ வளர்ச்சியின் எடுகோள்கள் பலவும் பின்வேத காலத்தில் முன்னரிலும் தெளிவாக உருக்கொள்ளத் தொடங்கி விட்டதை இவையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

வாழ்க்கையை மேலோட்டமாகப் பார்த்த முன்னைய நிலைமை மாறி, அதன் இருண்ட பகுதிகளையும் ஆழமாக நோக்கி அவற்றிற்

கான காரணங்களை ஆராய்வதில் ஈடுபட்டபொழுது, நிலையாமை பற்றிய எண்ணங்கள் முகிழ்க்கத் தொடங்குகின்றன மாயைபற்றிய சிந்தனை அவற்றின் விளைபயனாகின்றது. அதுபற்றி உபநிடதம் ஓரளவாவது குறிக்கத் தவறவில்லை என ஹிரியன்னா கூறுவது கருதத்தக்கதாகும்.

“நிஷ்பிரபஞ்சப் பிரமத்தை சபிரபஞ்சப் பிரமமாகக் காட்டும் அடிப்படையாக மாயை உணரப்படுகிறது. ஆகையால் சிலர் செய்ய முயல்வதைப் போல மாயை பற்றிய கொள்கை உபநிடதங்களில் இல்லாத ஒன்று என்று நிலை நாட்டுவது சரியன்று. ஆனால் பிற்காலத்து விரிவினாலும் வளர்ச்சியினாலும் சங்கரரின் அத்தைத்தில் அக்கொள்கையில் காணப்பெறும் அனைத்தாம் பலதிறச் சிறப்புக்களையும் அது இந்நிலையில் காட்டாதது இயற்கையே. மேலும் முந்திய உபநிடதங்களில் மாயை அருகியே காணப்படுகிறது, என்பது உண்மைதான் ஆனால் பொருள் தெளிவாக வரையறுக்கப்படக்கூடியதன்றெனினும் உபநிடதங்களுக்கும் முற்பட்ட இலக்கியத்திலும் மிகப் பிற்காலத்தியவை என்று சொல்ல முடியாதவையுமான உபநிடதங்களிலும் (சுவேதாசுவதர உபநிடதம்) இச்சொல் காணப்படுகிறது. காலத்தில் மிக முற்பட்ட உபநிடதங்களிலும் ‘மாயை’ என்னும் சொல் காணப்படவில்லையெனினும் அதற்கிணையான ‘அவித்யா’ என்னும் சொல் காணப்படுகிறது

[இந்தியத்தத்துவம் - பக் 60-61]

பிரமத்தை அறிவதாகிய ஞானத்திற்கு உலகப்பற்றுக்களைத் துறத்தல் வேண்டும். பற்றுக்கள் மாந்தரைப் பற்றுவதற்கு அடிப்படையாய் உள்ளது ‘நான்’ என்ற அகங்காரம். அகங்காரத்தைப் போக்குவதற்கு வைராக்கியம் அவசியம் வைராக்கியம் ஏற்படத் துறவு வாழ்வு இன்றியமையாதது. உபநிடதங்கள் துறவு நிலையை ஆங்காங்கு வலியுறுத்துகின்றன. சைவசித்தாந்தம் அநாதி முப்பொருள்களில் ஒன்றாக ஆணவத்தைக் (அகங்காரம்) கொள்வதற்கும் சமணம் முற்றத்துறத்தலில் உறுதியாய் நிற்பதற்கும் உபநிடதங்களின் முற்கோள் காலாயிற்று எனலாம். பின்னாளில் நிஷ்காமிய கருமத்தைத் துறவிகள் மட்டுமன்றி மற்றைய ஆச்சிரமங்களில் நிற்போரும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் எனப் பகவத்கீதை வலியுறுத்தவும் பௌத்தம் பற்றைத் துறக்கவேண்டும் என்ற தீவிரமான பற்றையும் கொள்ளாது நடுநிலையை வற்புறுத்தவும் உபநிடதங்கள் காலாயின போலும். அஃதெவ்வாறாயினும் வைதிக சமயங்களின் அடிப்படைகளுக்கு மட்டுமன்றி அவைதிக சமயக் கோட்பாடுகளுக்கும் முன்னோடிகளான கருத்துக்களை ஒருவாற்றால் அவை தம்முட் கொண்டெழுந்தன என்று ஆய்வாளர் கூறுவது சிந்தித்தற்குரியதே.

சுருங்கக் கூறுவதாயின் முன்வேத காலத்தில் எழுந்த மெய்யியல் தொடர்பான சிந்தனைகளைத் தெளிவுபடுத்தியும் விடை கண்டும் புதியன புகுத்தியும் பின்வந்த காலத்தின் சமய தத்துவக் கருத்துக்களுக்கு வழிகாட்டியும் உதவிய வகையில் (உபநிடதங்களை அளித்துதவியவகையில்) பின் வேதகாலம் இந்துசமய வரலாற்றிலே குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

(ஆ) சமூகமாற்றங்கள்

வீடமைப்பிலும் ஆடை அணிகலன்களிலும் சிறிதளவே மாற்றம் உண்டாகின்றது. உணவைப் பொறுத்தவரையில் ஊனுண்ணல் செல்வாக்கினை இழக்கக் காண்கிறோம். சமூகப் பொழுதுபோக்கமிசங்கள் அதிகரிக்கின்றன. நடர்களின் நடனங்களும் இசைக்கலைஞர்களின் கீதங்களும் அவற்றிற்குப் பக்கவாத்தியங்களும் கவனத்துக்குள்ளாகின்றன. நடர்கள் சைலுஷர் எனவும் பாடல்கள் காதா எனவும் வீணை இசைப்போர் வீணாகாதின் எனவும் அழைக்கப்படல் காணலாம். பொது வையவங்களில் இசை, நடன நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்றன. (பிற்காலத்தில் மகாபாரதப் பாடல்கள் எழக் 'காதா'க்கள் வழிகாட்டின. வியாசர் பாரதத்தை இயற்றமுன்னரே இந்தக் காதாக்களுடாகப் பாரதக்கதை மக்களிடையே அறிமுகமாயிருந்தது என்பர்.)

பெண்களைப் பொறுத்தவரை பெருவளர்ச்சி எதுவும் இல்லை. புதல்வியரைப் பெறுதல் வரவேற்கப்படவில்லை. அது கவலைக்குரியதாகவே தொடர்ந்து கருதப்படுகிறது. சபாக்களில் இடம்பெறப் பெண்களுக்கு உரிமையில்லை. பெற்றோரின் சொத்தில் அவர்களுக்குப் பங்கு இல்லை மன்னர்களும் உயர்வர்க்கத்தினரும் பலதாரமணம் புரிந்தனர். மன்னனின் முதல் மனைவிக்குப் பட்டமகிஷி என்ற மேலாளுரிமை இருந்தது. அடுத்து அரசனின் உள்ளம் கவர்ந்தவளுக்கு மதிப்பளிக்கப்பட்டது. தமிழிலே காமக்கிழத்தி என்பது போல வடமொழியில் இத்தகையள் 'வாவாதா' எனப்பட்டாள் இவ்விருவரையுந் தவிர்ந்த மற்றைய மனைவியர் (பரிவிருத்திகள்) இழிநிலையிற் புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாகியே வாழநேர்ந்தது. எனினும் சமயச் சடங்குகளிலே இவர்களின் உரிமைகள் தொடர்ந்தன. இதனோடு கல்வியால் மேன்மை அடைந்து அரசவைகளிலும் இடம் பெற்று, தத்துவவிசாரங்களில் ஈடுபட்ட பெண்மணிகள் சிலரையும் இக்காலகட்டத்தில் காண்கிறோம்.

"பிருஹதாரணியக உபநிடதம் கார்க்கி வாசனவி என்னும் புலத்திறம் முற்றிய பெருமாட்டி ஒருத்தியைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. அவள் யாக்குவல்கிய முனிவர் நிகழ்த்திய உரையாடல்களைக் கேட்கப் போய்த்தன் நுண்மாண் நுழைபுலத்தால் ஆணித்தரமான பல வினாக்களைக் கடாவினாளாக

அம்முனிவர் அவற்றுக்கு விடையிறுக்க முடியாது சிறிது போழ்து திணறி, அவளை நோக்கி, “கார்க்கி நீ அளவுக்கு மீறி வினாக்களைக் கடாவுவையாயின் உன் தலை வீழ்ந்து விடும்” என்று பகடியாக மட்டுமே அவளுக்கு விடைபகரக் கூடியவரானார்.”

[வியத்தகு இந்தியா-பக் 24]

கணவனின் அன்பிற்கு உரித்தாகையில் ஜாயா எனவும் தாயாக மாறுகையில் ஜனி எனவும் வேள்வியிலே பங்குபெறும் பெர்முது பத்தினி எனவும் வெவ்வேறு சொற்கள் கொண்டு அழைக்கப்பட்ட பெண், சில சந்தர்ப்பங்களிற் குடும்ப பாசபந்தங்களைத் துறந்து ஆன்மிகத்தில் வேட்கை கொள்பவளாகவும் விளங்கினாள் என்பதற்கும் சான்றுகள் உள.

“காத்தியாயினி, மைத்ரேயி ஆகிய இரு மனைவிகளோடு இல்லறம் நடத்தியவர் யாக்ஞவாட்கியர். இல்லறத்தை நீத்துப் புறப்பட அவர் விழைந்தபோது தாம் பெற்றிருந்த செல்வத்தை இரு மனைவிகளுக்கும் பிரித்தளித்தார். பசுக்களையும் அக்காலத்துப் பொற்காசுகளையும் வஸ்திரங்களையும் தானியங்களையும் கணக்குப் பார்த்துக் காத்தியாயினி திருப்தியடைந்தாள். மைத்ரேயி புத்திசாவி. இத்தனை செல்வத்தையும் விட்டுவிட்டுக் கணவர் மகிழ்ச்சியுடன் புறப்படுகிறார் என்றால் அவர் இனிப் பெறவிருக்கும் செல்வம் இவற்றைவிட உயர்ந்ததாகத் தானே இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிறாள். அந்தச் செல்வத்துக்காகத் தானும் தாகம் கொள்கிறாள். அந்தச் செல்வத்தைப் பற்றிக் கூறுமாறு கணவனைக் கேட்கிறாள். அன்பு சொட்டச் சொட்ட அவர் பரம் பொருளைப்பற்றி அவளுக்கு உபதேசிக்கிறார்”

[கல்கி-தீபாவளி மலர் - (1968) பக். 120c]

பின்வேத காலத்திற் பிராமணரும் ஸுத்திரியரும் தமது மேலாண்மையை முன்னரிலும் உறுதிசெய்து கொள்ளக் காண்கின்றோம். வைசியரும் சூத்திரரும் பின்தள்ளப்படுகின்றார்கள். இவ்விருசாராரிலும் சூத்திரரின் நிலையே மிகுதியும் தாழ்ந்ததாய்க் காணப்படுகின்றது. “சூத்திரனை விருப்பம்போல மேல்வருணத்தார் கொடுமைப்படுத்தலாம்.” அவன் தாசன். இச்சொல்லின் பொருள் அடிமை. ஆனால் ஆய்வாளர் சிலர் இந்தப் பொருளிலே அச்சொல் கையாளப்படவில்லை என்றும் (உயர் வருணத்தினரின்) ஊழியன் என்பதே பொருத்தமானது என்றும் கூறுவர். எனினும் சூத்திரரின் நிலை முன்வேத காலத்திலும் தாழ்வானதாகவே இருந்தது. ஒரு வருணத்தினன் இன்னொரு வருணத்தில் இணைவதென்பது முற்றிலும் சாத்தியமற்றதன்றாயினும் கடினமானதாகவேயிருந்தது. மேல்வருணத்து ஆண்கள் தம்மிலும் தாழ்ந்த வருணத்திலே பெண் கொள்ள அநுமதிக்க

கப்பட்டது. பிராமணன் ஷுத்திரிய, வைசிய வருணங்களிலும் ஷுத்திரியன் வைசிய வருணத்திலும், வைசியன் சூத்திர வருணத்திலும் பெண் கொண்டால் பிறக்கும் பிள்ளை அநுலோமன். அவன் தந்தையின் வருணத்திற் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவான். இதற்கு மாறாகத் தாய் உயர் வருணத்தளாயும் தந்தை தாழ் வருணத்தளாயும் இருந்து அவர்கள் பெறும்பிள்ளை பிரதிலோமன். அவன் தாழ்ந்தவன். பெற்றோரின் வருணம் எதிலும் அவன் சேருதல் இயலாது. சூத்திரனுக்குக் கலப்புமணம் எட்டாத ஒன்றாகவே இருந்தது.

ஒவ்வொரு வருணத்தினரும் தத்தமக்கென்று வகுக்கப்பட்ட கடமைகளையே செய்தல் வேண்டும் என்று வரையறை செய்யப்பட்டது.

“ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல் (வேள்வி செய்தல்) வேட்டித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்ற ஆறும் அந்தணர்க்குரிய தொழில்களாம். குடிகாத்தலும் ஓதலும் வேட்டலும் ஷுத்திரியருக்குரிய தொழில்களாம். வேட்டலும் வேதமோதலும் வைசியருக்கு முரியவையே. ஆயின் நிரையோம்பலும், (மந்தை வளர்த்தல்) உழுது பயிரிடலும் வாணிகஞ் செய்தலும் வட்டிக்குக் கொடுத்தலும் வைசியருக்குச் சிறப்பாயுரிய தொழில்களாம். முதன்மூன்று வருணத்தாருக்கும் ஊழியஞ் செய்தலே சூத்திரருக்குரிய தொழிலாகும்.”

[வியத்தகு இந்தியா - பக் 194]

பிராமணர், ஷுத்திரியர், வைசியர் ஆகிய மூன்று வருணத்தினரும் இருபிறப்பாளர் (துவிஜர்) எனப்பட்டனர். உபநயனம் செய்து கொள்ளும்வரை ஒரு பிறப்பும் உபநயனம் செய்து கொண்டு முப்புரி நூல் தரித்து வேதம் ஓதத் தொடங்கிய பின்னர் இன்னொரு பிறப்பும் அவர்களுக்கு அமைகின்றன. இவர்களிலே பூவுலகத்துத் தேவர் எனவும் பொருளிலே பிராமணர், ‘பூசுரர்’ (பூ-பூமி, சுரர் = தேவர்) என அழைக்கப்பட்டு உயர்மதிப்படைந்தனர். (பிற்காலத்தில் இருபிறப்பாளர் என்பதும் பிராமணரையே குறிக்கலாயிற்று) ஷுத்திரியரின் பெருவேள்விகளை முன்னின்று நடத்தி அவர்களின் இஷ்ட பூர்த்திக்கு உதவியதாலும் அவர்களுக்கு ஆசிரியர்களாயும் ஆலோசகர்களாயும் விளங்கியதாலும் பிராமணர் மேலாண்மை பெற்றனர் எனினும் இடையிடையே இம்மேலாண்மை ஷுத்திரியரின் எதிர்ப்புக்கு இடனாயிற்று என்றும் தெரியவருகின்றது. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அரசுகளின் புரோகிதராகப் பிராமணர் விளங்கியபோதும் அவர் ஷுத்திரியரிலும் மேலாதல் இயலாது, ஷுத்திரியரைப் பின்பற்றியே நடத்தல் வேண்டுமென்று கூறும் குறிப்புக்களும் உள்ளன.

தேர்சமைப்போர், உழுதொழிலில் ஈடுபடுவோர், மந்தை மேய்ப்போர், கொல்லர், அணிகலனிழைப்போர், மட்பாண்டவினைஞர், தோல்வினைஞர், மீனவர் ஆகியோர் சுதந்திரமான தொழிலாளர் என்பதால் சூத்திரரளவு தாழ் நிலைக்குத் தள்ளப்படாவிடினும்.

அவர்களும் சில வேளைகளில் சமூகக்கணிப்பில் தாழ்ந்தவராகக் கருதப்பட்டதும் உண்டு. இவர்கள் தொடுவதனாற் சமயக்கிரியைகளுக்கான புனிதப் பொருள்கள் தீட்டுப்பட்டு விடும் என்ற அச்சம் இருந்தது. அக்கினிக்கு அர்ப்பணமாகும் பால், சூத்திரராலே தீண்டப்பட்டின் அது தன் புனிதத்தை இழந்து விடும் எனக் கொள்ளப்பட்டது. சூத்திரர், முற்குறித்த தொழிலாளரிலும் தாழ்ந்தவராயினும் இருசாரார்க்குமிடையேயுள்ள இடைவெளி மேல் வருணத்தாரின் கணிப்பில் மிகக்குறுகியதாகவே காணப்பட்டது. எனிலும் காலப்போக்கிற் சூத்திரருக்கு ஓரளவு சமூகமதிப்புக் கூடியதை அவர்களின் பிரார்த்தனைகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டதிலிருந்து அறியலாம். இதற்கான அடிப்படைக்காரணம் சுதேசிகளின் (இவர்களே ஆரியராற் சூத்திரராக்கப்பட்டோர்) தொகை ஆரிய சமுதாயத்திலும் கூடிய பெரும்பான்மை பெற்றிருந்தமையே. வருணப்பாகுபாட்டுக்கு அப்பாற்பட்ட தொல்குடிமக்களாய் விருத்தியர், நிஷாதர் என்போர் விளங்கினர். இவர்கள் பிராமணீயத்தின் நிபமங்களுக்குத் தம்மை ஆட்படுத்தாதவர்களாய்த் தனித்து நின்றார்கள். இவர்களுக்கு மகத நாட்டுடன் தொடர்பும் சிவ வழிபாட்டினரோடும் ஆருகத மதத்தினரோடும் இணைவும் காணப்பட்டன. இவற்றிற்கேற்ப இவர்களின் சமயக்கிரியைகளிலும் பண்பாடுகளிலும் பிராமணீயத்தினின்றும் வேறுபட்ட இயல்புகள் பொருந்தியிருந்தன. இவர்கள் ஆரியர்கள் அல்லர் என்பது தெளிவு.

(இ) அரசியல் நிலை

அரசர்களின் ஆற்றலும் அதிகாரமும் இக்காலப் பிரிவில் வரையறை கடந்து சென்றன வலிமை வாய்ந்த பேரரசுகள் உருக்கொண்டன. அரசரின் சர்வவல்லமை பிராமணரின் மேலாண்மையை மறுதலிக்கும் நிலையை உருவாக்கியது. “பிராமணரைத் தமது விருப்பிற்கேற்ப அவர்களின் பதவியினின்றும் நீக்கலாம்” (Liable to remove at will) என்பது வரை அரசர் சென்றனர் சாதாரண பொதுமகன் (சுதந்திரமான தொழிலாளி) பலி, சுல்கம், பாகம் என்ற பெயர்களில் அரசருக்குப் பலவகைப்பட்ட வரிகளை இறுக்கநேர்ந்தது.

அரசனின் முதன்மையான கடமைகள் இராணுவமும் நீதியும் சார்ந்தனவாகும். மக்களையும் சட்டங்களையும் பாதுகாக்கும் கடப்பாடு அவனுக்குரியது. மக்களுக்காக அவன் பகைவரை அழிப்பதில் ஈடுபட்டான். அவனைத் தண்டிக்கக்கூடிய சக்தி எதுவுமில்லை. தண்டனைகளிலிருந்து தவிர்ப்புப் பெற்ற அவன், தன்சீழ் உள்ளவர்களுக்குத் தண்டனை வழங்கும் அதிகாரம் பெற்றிருந்தான்.

வெற்றிப் பெருமிதம் கொண்ட வேந்தர்கள் தங்களை ‘விஸ்வஜனீனராஜா’ (உலக மக்களின் இராஜன்) ‘சர்வபூமி’ (பூமி முழுதையுடைய உடையோன்) என்ற விருதுகளால் அழைக்கப்படுவதை விரும்ப

பினார்கள்; அவ்வாறே அழைக்கவும் பட்டார்கள். இவர்கள் இராஜ சூயம், ஹிரண்யகர்ப்பம், அஸ்வமேதம், வாஜபேயம் முதலாம் பெரு வேள்விகளை நடத்தித் தமது வெற்றிப் பிரதாபங்களைப் பறை சாற்றினர். அவற்றின் மூலம் தமது வெற்றியும் பெருமித வாழ்வும் முழுமை பெற்று நீடு நிலைக்கும் என்று நம்பினர்; புரோகிதர்களைக் கொண்டு தமக்கு மகுடாபிடேகம் நிகழ்த்துவித்தனர், யாகக் கிரியைகளோடு யாகாதிபதி(இவன் யஜமானன் (யஜ்-யாகம், மானன்-நடத்துவிப்போன்) களான அரசர்கள் தேரோட்டப் போட்டியிலும் சூதாட்டத்திலும் ஈடுபடுவது வேள்வி மரபாகக் கொள்ளப்பட்டது. இரண்டிலும் அவர்களுக்கே வெற்றி (பெறவல்லமை இவ்வாறிலும்) வழங்கப்பட்டது. தேரோட்டப் போட்டி வாஜபேயயாகத்தில் இன்றி யமையாத ஒன்றாகவே இருந்து வந்தது. போட்டியின் முடிவில் பூமித் தாய்க்கு வழிபாடும் தொடர்ந்து அரசுகட்டிலில் அமர்வதும் நிகழ்ந்தன. வேள்வியின் மற்றொரு மரபாகப் புரோகிதர்கள் கதை கூறல், வீணையோடு கூடிய இசைப்பாடல்களை இசைத்தல் இடம்பெற்றன.

இந்தியாவிடம் மத்திய பிரதேச மன்னர் 'இராஜா' என்ற பத விப்பெயருடன் நிறைவுகாண, புற இந்திய மன்னரோ தம்மை, 'சாம் ராட்கள்' என அழைத்துப் பெருமை கொண்டனர். தெற்கே ஆட்சி புரிந்தோர் 'போஜர்' 'விராட்கள்' எனப்பட்டனர் சாம்ராட் இராஜ விலும் மேலானவன் பேரரசருவாக்கத்தை இது புலப்படுத்துவதாகும். அரசன் பெரும்பாலும் கூத்திரியனே. ஆட்சியுரிமையும் பாரம்பரியமாய் அமைவதே பெரும்பான்மை அரசனைத் தேர்ந்தெடுப்பது அரிதாகவே இடம்பெற்றது. அதர்வவேதத்தில் வரும் 'பட்டாபி ஷேகப் பாடல் இதற்குச் சான்று. எனினும் அரச குடும்பத்தினரே அரசனைத் தெரிவதென இது மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

பரிபூரண மேலாதிக்கத்தை அரசர்கள் அவாவுதற்குச் சில தடைகளும் இருந்தன. அரசுத் தூய்மைச் சடங்குகளின் போது அரசன் தனது அரியணையிலிருந்து இறங்கிவந்து பிராமணரை வணங்கி ஆசி பெறுவது கட்டாயமாயிருந்தது. "புரோகிதனுக்குக் குற்றம் இழையேன்" எனவும் "பிராமணரைக் காப்பதில் விசேட கவனம் செலுத்துவேன்" எனவும் அவன் சத்தியப்பிரமாணம் செய்தல் வேண்டும். சட்டங்களைப் போற்றிப் பேணலும் இதனுள் அடங்கியது. இவ்வாறு சத்தியப்பிரமாணம் செய்தாலும் அவ்வப்போது அரசருக்கும் பிராமணருக்குமிடையே முரண்பாடுகள் எழுந்தமைக்கும் சான்றுகள் உள்.

ஆட்சியியலில் சூதன், கிராமணி என்னும் அலுவலர் முதன்மை பெற்றனர். இவர்களுள்ளும் கிராமணியே கூடிய தகுதியுடையோன். அரசரை உருவாக்குவோன் (King Maker) எனப் பொருள்படும் 'ராஜகிருத்' என அவன் குறிக்கப்படுவதிலிருந்து இவ்வண்மை புலனாகும். சபாவும் சமீதியும் இக்காலத்திலும் முக்கிய ஆட்சியுறுப்புக்களாய்ச் செயற்பட்டன. இவை சில சந்தர்ப்பங்களிலே கொடுங்கோள்

மன்னர்களையும், தீய அதிகாரிகளையும் பதவி நீக்கம் செய்யுமள விற்குச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன.

அரசின் ஆதிக்கப்படர்ச்சியும் நிருவாகப் பொறுப்புக்களும் அதிகரிக்க அதிகரிக்க நிருவாக உறுப்புக்களும் அதிகரித்தன. முன்வேத காலத்திற் புரோகிதனுக்கு மேலாகவோ சமமாகவோ வேறு அதிகாரி எவரும் இடம்பெறவில்லை. ஆனால் இக்காலப்பிரிவில் சம்ஹ ரஹ்ருதி என்னும் கருவூலகர் (Treasurer), பாகதுகன் என்னும் வரி தொகுப்போன் (Collector of Taxes), சூதன் என்னும் அரச தூதுவன் அல்லது தேர்ச்சாரதி, ஷத்ரி என்னும் அரண்மனைக் காரியாதிகாரி (Chamberlain), அக்ஷாவாபன் என்னும் சூதாட்டத்துறை அத்தியட்சகன் (Superintendent of Gambling), கோவிகர்த்தனன் என்னும் அரசவின் வேட்டைக் கூட்டாளி (Companion of Chase) பாலாக லன் என்னும் செய்தியுரைப்போன் (Courier) ஆகிய அலுவலர்களும் முக்கிய இடம் பெற்றனர்.

இக்காலப்பிரிவில் ஆள்நில விரிவாக்கம் ஏற்பட்டதால் நிருவாகத்திறன் கருதி மாகாணப் பிரிப்புகளும் அவற்றிக்கான ஆள்பதிகளும் நியமனமாகின்றனர். ஸ்தபதி, சதபதி என்ற பெயர்கள் இவர்களின் பதவிகளுக்கு வழங்கின. ஸ்தபதி என்போன் ஆட்சி எல்லைக்குப் புறம்பேயுள்ள குக்குழுக்களை நிருவகிப்போன் சதபதி என்பவன் நூறு கிராமங்களுக்குத்தலைவன். இவர்களுக்கு அடுத்த தகுதியில் உள்ளவன் அதிஹிக்ருதன். இவன் அரசனாலேயே நியமிக்கப்பட்டான் என்ற செய்தி பிரச்சன உபநிடதத்தில் வருகிறது. காவல்துறையினர் பற்றிய செய்திகள் அருமையாகவே காணப்படுகின்றன. ஜீவகிருப் என இருக்குவேதத்திலும் 'உக்ரன்' என்ற பெயரில் உபநிடதங்களிலும் குறிக்கப்படுவோன் காவல்துறை அலுவலனாகலாம்.

(ஈ) பொருளாதார நிலை

மக்களிற் பெரும்பான்மையோர் முன்போலவே கிராமங்களில் வாழ்கின்றனர். இவர்களுட் செல்வர்களும் அடங்குவர். குறிப்பிட்ட சில கிராமங்களிற் சிறு நிலப்பிரிவுகளுக்கு உரிமையாளர்களாயிருந்த உழவரின் இடத்தைப் பெருநிலக்கிழார்கள் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள் இவர்களே கிராமத்துக் கூட்டுப்பண்ணை நிலங்களையும் தமக்கு உரிமையாக்கிக் கொள்கின்றனர். நில உரிமை மாற்றம் மக்கள் குழுவின் இசைவோடு இடம்பெற்றது என்று கூறவியலாது. சில தலைவர்களே அதனைத் தீர்மானித்தார்கள்.

உழவே தொடர்ந்து முதன்மைத் தொழிலாகின்றது. உழவுக் கருவிகளிலே குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் காணப்படுகின்றது. புதுவகைத் தானியங்களும் பழங்களும் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. எனினும் உழவனுக்குத் தொல்லைகளும் இருந்தன. ஆலங்கட்டிமழையாலும் வெட்டுக்கிளிகளின் வருகையாலும் வீளைவு பாதிக்கப்பட்டதற்கான சான்று உபநிடதத்தில் கூறப்படுகின்றது. இப்பாதிப்பினால்

குருநாட்டினர் தமது கிராமங்களைவிட்டு வெளியேறியதாகவும் தெரிகின்றது.

வாணிபமும் கைத்தொழில்களும் சிறப்பாய் நடந்தன. வாணிசயர் எனப்படும் பரம்பரை வியாபாரிகள் பற்றிய செய்தி வருகின்றது. மலை நிலங்களில் வாழ்ந்த கிராதர் எனப்படும் குலக்குழுவினர்களோடு இவர்கள் உள்நாட்டு வாணிபத்தை மேற்கொண்டனர். தமது நிலங்களில் வளரும் மருந்துச் செடிகளுக்குப் பண்டமாற்றாக வாணிசயரிடமிருந்து ஆடைகள், தோல்கள் முதலியவற்றை அவர்கள் பெற்றார்கள். கடல்பற்றிய அறிவு விரிவடைகின்றது. சதபத பிராமணத்தின் வெள்ளப்பெருக்குப் பற்றிய மரபுவழிக்கதையின் அடிப்படையில் பாபிலோனியருடன், ஆரியர் வாணிபத்தொடர்பு கொண்டது தெரியவருவதாய் ஆய்வாளர் சிலர் கருதுகின்றனர். நிஷ்கா, சதமான, கிருஷ்நலா முதலிய நாணயங்கள் புழக்கத்தில் இருந்தன என்ற கூற்று எந்த அளவிற்கு நம்பகமானது என்பது ஆராயத்தக்கது. நிஷ்கா என்பது தங்கத்திற் குறித்ததொரு நிறையளவிற்கு வழங்கிய பெயர். இது போன்றே முன்னதிலும் குறைந்த நிறையளவிலே சதமானமும், கிருஷ்நலாவும் முறையே அமைந்தன. வாணிபர் குழுக்கள் கணம், சிரேஷ்டின் என்ற பெயர்களால் வழங்கின.

இக்காலத் தொழில்கள் பலவகையின. அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் தனக்குரிய நிபுணத்துவத்தை வெளிப்படுத்துவதில் முன்னரிலும் கூடிய ஆர்வம் காட்டியது. தச்சுத்தொழிலில் நிபுணர் தேர்ச்சமைப்போராய்த் தம்மை வேறுபடுத்திக் கொண்டனர். இவர்கள் போலவே வில், நாண், அம்புகளைச் செய்வோரில் நாணும் அம்பும் சமைப்போர் கூடிய நிபுணராய் விளங்கினர். சித்திரத்தையல் நுட்பத்திலும் ஆடைகளுக்குச் சாயமிடுவதிலும் பெண்கள் ஈடுபட்டனர்.

அறிவியல்துறைகள் பலவும் இக்காலப்பகுதியிலே மூளைகொண்டு குருத்துவிடவும் தொடங்குகின்றன. பின்வரும் பட்டியல் அக்கால அறிவியல்துறைகள் சில பற்றி அறிந்துகொள்ள உதவும். (ஆனால் இவை சார்ந்த நூல்கள் எவையும் இன்று கிடைத்தில என்பர் ஆய்வாளர்.)

1. இராசி வித்யா — கணிதவியல்
2. தைவ வித்யா — ஆற்றலியல்
3. நிதி வித்யா — காலவரன்முறையியல்
4. வாக்கோ வாக்க்யா — முரணிலைத் தருக்கவியல்
5. ஏகாயன — ஒழுக்கவியல்
6. தேவ வித்யா — தெய்வப் பெயர் சார்ந்த சொற்பிறப்பியல்
7. பிரஹ்மவித்யா — பிரம்பொருளியல்

8. பூதவித்யா — பூதவியல்
 9. க்ஷத்ர வித்யா — போரியல்
 10- நட்சத்ர வித்யா — வானியல்
 11. சர்ப்ப வித்யா பாம்பு பற்றிய ஆய்வியல்
 12. தேவஜன வித்யா நடனம், இசை சாரியல்
 அல்லது புராணவியல்

இவற்றோடு வேதங்களைக் கற்பதற்கான உறுப்புக்களாய்ச் சிட்சை, கல்பம், வியாகரணம், நிருக்தம், சந்தஸ், சோதிடம் என்பனவும் ஏற்பட்டு (வேதாங்கங்கள்) அக்கல்விக்கு வலுவூட்டிய காலமும் பின் வேதகாலம் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது.

4. ஆகமம் பிரதிபலிக்கும் பண்பாட்டமிசம்

இந்து சமயத்திற்குப் பொதுநூல்கள் வேதங்கள், சிறப்பு நூல்கள் ஆகமங்கள். இரண்டும் இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்டவை என்பது மரபுவழிப்பட்ட கருத்தாய் நிலவிவருகின்றது. இந்து சமயத்தின் ஒரு கூறாகிய சைவ சமய ஆகமங்களின் சதாற்றத்திற்கும் இது பொருந்தும்.

வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைநூல்
 ஓதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றுள்ளன
 நாதன் உரையவை நாடில் இரண்டந்தம்
 பேதம தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே

என்பது திருமந்திரம்.

மன்னு மாமலை மகேந்திர மலையிற்
 சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித் தருளியும்

என்றும்

ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க

என்றும் திருவாசகம் உரைக்கும்.

“சிவ ஆகமங்கள் (இருபத்தெட்டு); சதாசிவ மூர்த்தியினுடைய சசான முகத்திலில் இருந்து உற்பத்தியாயின.”

[சைவ சமய சிந்தாமணி பக். 07]

“சைவ மரபிலே, ஆகமங்களைச் சிவபெருமான் உமாதேவியா ருக்குச் சொல்லியருளினார் என்றும் பின்னர் அவை சதாசிவ மூர்த்தியின் ஐந்து திருமுகங்களினிறும் தோற்றிச் சுத்த வித்தியா தத்துவத் திலிருந்து சதாசிவனால் அநந்தருக்கும், அவரால் ஸ்ரீகண்ட ருக்கும், அவரால் தேவர்களுக்கும், அவர்களால் முனிவர்களுக்கும், அவர்களால் மநுடருக்கும், மநுடரால் மநுடருக்கும் உபதேசக் கிரமத்தில் உலகில் பரப்பலாயின என்றும் கூறுவர்.”

[சைவநெறி - 10 பக். 103]

முன்னோர் மொழி பொருளைப் பொன்னே போற் போற்றிக் கொண்ட முடிபே மேலே தரப்பட்டுள்ளது. ஆனால் வரலாற்றடிப் படையிலே ஆராய்ந்தோர், இம்முடிபிற்கு வேறான கருத்தினை முன்வைத்துள்ளனர்.

“காமிக என்ற ஆகமத்தின் நான்காம் படலம் 437, 438, 439 ஆம் சுலோகங்களிற் சிவபெருமானுக்கு வழிபாடு செய்யும் பொழுது தமிழ் வேதங்கள் ஒதுதல் வேண்டுமெனக் குறிக்கப்பட்டிருத்தலாற் * தமிழ் வேதங்களாகிய தேவார திருவாசகங்களை ஆக்கிய ருளிய நால்வருக்கும் பிற்பட்ட காலத்திலேயே அக்காமிகம் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென ஆராய்ச்சியாளர் துணிகின்றார்கள்.”

[தமிழ்ப் பேரன்பர் வித்துவான் க வேந்தனார், பக். 56-57]

“வரலாற்று முறையில் வைத்துப் பார்க்கும் போது ஆகமங்கள் வேதங்களுக்கு மிகவும் பிற்பட்டவை என்பது தெளிவு. வேதங்கள் ‘சந்தல்’ எனப்படும் பழைய ஆரிய மொழியில் அமைந்திருக்க, ஆகமங்கள் பாஷா எனப்படும் பிற்கால ஆரிய வழக்கு மொழியில் அமைந்து காணப்படுகின்றன. வேதகாலத்திற்குப் பின், கி. மு. 600 முதல் கி. பி. 200 வரையுள்ள காலத்தை இதிகாச புராண காலம் என்பர். இக்காலப்பகுதியிலேயே சைவம், வைணவம், சாக்தம் போன்ற சமயங்கள் தலையெடுத்துச் சிறப்புற்று விளங்கத் தலைப்பட்டன. இதன்

* “காமிகாகமம் உத்தரபாதம், நித்தியோத்சவ விதிப்படலம், சுலோகம் 31 முதல் 40 வரை பண்ணைக் குறித்த செய்திகள் உள்ளன.” (சைவ சித்தாந்தம் பக். 229) “சோடசோபசாரங்களில் கீதம், வாத்தியம், நிருத்தம், தோத்திரம் நான்கும் இடம்பெறல் வேண்டும் என்பதிலிருந்து ஆகமங்கள் இசை, நடனம் ஆகியவற்றிற்கு அளித்த முதன்மை புலனாகின்றது. (ஐடி பக் 226) பண்கள் பற்றிய விரிவான விளக்கமும், உற்சவத்தில் இறைவன் உலாவரும் பொழுது இன்ன இன்ன திசைகளிலே இன்ன இன்ன பண் அமைந்த தோத்திரங்கள், அவற்றுக்குப் பொருத்தமான வாத்தியங்கள் தாளங்கள் பற்றியெல்லாம் காமிகாகமத்திலும் விரிவான செய்திகள் காரணாக மத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளன. (ஐடி பக். 209 - 230)

வினைவாக ஒருபாற் புராணங்கள் தோன்றி, கதைகள் வாயி
லாகச் சமய உண்மைகளைப் பொதுமக்களிடையே பரப்ப
முயன்றன. மறுபால், சமய தத்துவங்களையும் வழிபாட்டு
முறைகளையும் விளக்கும் ஆகமங்கள் தோன்றின. ஆகமங்கள்
நூல்வடிவம் பெற்றது பிற்காலமாயினும் அவற்றில் கூறப்
படும் பொருள்கள் பழையையானவை. இந்த ஆகமங்
கள் வடநாட்டிலும் தென்னாட்டிலும் தோன்றின என்று கருத
இடமுளது. அவை ஆரிய மொழியிலும் தமிழ்மொழியிலும்
தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்.

[சைவநெறி 10 பக் 103]

இவ்விரு கூற்றுக்களும் ஒவ்வொரு வகையிற் பொருத்தமானவை
என்பதை மறுத்தற்கில்லை. புராணங்கள் தோன்றிய காலத்திலேயே
ஆகமங்களும் செவிவழியாக நிலவிப் பின்பு நூலுருப் பெற்றன என்ற
கருத்து ஏற்றற்குரியதே. ஆனால் அவை கி. பி. 9ஆம் 'நூற்றாண்
டில் இயற்றப்பட்டன என்பது பொருத்தமானதோ என்பது ஆய்விற்
குரியது. கி. பி. 6ஆம் நூற்றாண்டினர் என ஆய்வாளர் பலரும்
ஏற்றுள்ள திருமூலர், ஆகமம் பற்றிப் பேசுவதும், பல்லவ மன்ன
னான இராசசிம்மன்(கி, பி 695-723) தன்னை 'ஆகமப் பிரியன்'
என்று கூறுவதும் ஆகமங்கள் இயற்றப்பட்ட காலத்தைக் கி. பி.
ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கும் ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட
தாகக் கொள்ள வைக்கின்றன ஆகமங்கள் வடநாட்டிலும் தென்னாட்
டிலும் தோன்றின என்பதை ஏற்றாலும், அவை தமிழிலும் வடமொழி
யிலும் இயற்றப்பட்டன என்பது ஐயத்திற்குரியதே. அவ்வாறு தமிழி
லும் ஆகமங்கள் இயற்றப்பட்டிருப்பின் வடமொழி ஆகமங்கள் சிலவா
யினும் கிடைத்துள்ளதுபோலத்தமிழாகமங்கள் ஒன்றோ இரண்டோ
கிடைத்திருத்தல் வேண்டும். இன்றுவரை அவ்வாறு கிடைத்தமைக்குச்
சான்றில்லை. சமய பண்பாட்டடிப்படையிலே பாரதநாட்டின் தேசிய
மொழியாக ஏற்கப்பட்டுத் தென்னகத்தவரும் வடமொழியிலே தமது
சமயதத்துவசாத்திர நூல்களை இயற்றியமை(சங்கரர், இராமானுஜர்,
மத்துவர் முதலியோர், வரலாறுதரும் உண்மை. எனவே தென்னாட்ட
வரும் ஆகமங்களை (இயற்றியிருப்பின்) வடமொழியிலேயே இயற்றி
யிருந்திருப்பார். ஏனென்ற பூசைக்கிரமங்கள், கிரியைகள் யாவும் வட
மொழிமூலமே நடந்துவந்தன. ஆகமபரிபாஷைகள் யாவும் வடமொழி
யிலேயேயுள்ளன. இவை எவ்வாறாயினும், ஆகமங்கள் அபௌர்ஷே
யங்கள் அல்ல என்பதும் வேதங்களிலே முதன்மை பெறாத (உருத்தி
ரன், விஷ்ணு) கடவுளர் ஆகமங்களில் முதன்மை பெறுவது கொண்டு
ஆகமங்கள் சமயஞானிகளால் இயற்றப்பட்டன என்பதும் அவை
வேதங்களுக்குப் பிற்பட்டவை என்பதும் மறுக்கொணர் உண்மை
களாகும்.

(அ) ஆகமம் என்ற சொல்லின் பொருள், சிவாகமங்களின் எண்ணிக்கை, இன்று கிடைப்பவை.

ஆகமங்களின் தோற்றம் பற்றி வேறுவேறான கருத்துக்கள் நிலவுவது போலவே ஆகமம் என்ற சொல்லின் பொருளும் வெவ்வேறாய் உள்ளது.

i. ஆகமம் (ம்) = 'கம' என்ற வடசொல் செல்லுதல் என்றும் பொருளினது. 'ஆ' என்ற அதன் முன்னொட்டு (உபசர்க்கம்) செல்லுதலுக்கு எதிர்மறைப் பொருளான வருதல் எனப் பொருள் படும். ஆகவே ஆகமம் என்ற சொல்லுக்கு இறைவனிடமிருந்து வருவது எனப் பொருள் கொள்ளலாம்.

ii. ஆகமம் = 'ஆ' என்பது இறை 'க' என்பது பக 'ம்' என்பது மலம். எனவே இறையாகிய பதிபற்றியும் பசுவாகிய ஆன்மா பற்றியும் மலமாகிய ஆணவம் பற்றியும் கூறுவதே ஆகமம். இது சைவசித்தாந்திகள் கொள்ளும் சிறப்புப் பொருள்.

iii. "மலத்தைக் கெடுத்து ஞானத்தைத் தருவது ஆகமம்" என்பர்.

iv. "ஆகமம் என்னும் வடமொழிப்பதத்தின் பொருள் தொன்று தொட்டுவரும் அறிவு" என்று, "ஆகமம்" என்ற கட்டுரையிலே (கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி ஒன்று தமிழ் வளர்ச்சிக்கழகம், சென்னை - 1954) அதன் ஆசிரியரான சோமதேவசர்மா கூறுகின்றார். இவரின் கருத்துப் பொதுவாக இந்துசமயப் பிரிவுகள் யாவிற்கும் பொருந்தும்.

சைவ ஆகமங்கள் எல்லாமாக 28 * என்பர் இவற்றுள்ளே காமிகம், காரணம், வாதானம். சுப்பிரபோதம், புட்கரம் ஆகிய ஐந்து ஆகமங்களே கிரந்த எழுத்திலே அச்சிடப்பட்டு வெளியாகியுள்ளன என்று சோமதேவசர்மா கூறுவர். இவைகளிற் சிலவற்றின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளும் வெளியாகியுள்ளன. (கலைக்களஞ்சியம் வெளியான 1954 இலேதான் இந்தநிலை. அதன்பின் வேறுஞ்சில ஆகமங்கள் அச்சாகி வெளிவந்திருக்கலாம். அஃதெவ்வாறாயினும்

* ஆகமங்கள் பெயரளவில் 28 ஆயினும் சீகண்டருத்திரர் (நந்தி) தம் சீடராகிய திருமூலர் முதலியோருக்கு உபதேசிக்கக் கிடைத்தவை 9 மட்டுமேயென்றும், திருமூலர் அந்த ஒன்பது ஆகமங்களின் சாரத்தையும் 9 தந்திரங்களாய் வகுத்து 3000 பாடல்களில் திருமந்திரம் பாடினார் என்றும் தெரிகின்றது.

பெற்றநல் லாகமம் காரணம் காமிகம்
உற்றநல் வீரம் உயர்சிந்தம் வாதானம்
மற்றல் வியாமளம் ஆகும் கலோத்தரம்
துற்றநற் சுப்பிரம் சொல்லும் மகுடமே. (திருமந்திரம்)

ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டும் முழுமையாக இன்றுவரை வெளிவரவில்லை என்பது மட்டும் உண்மை.

(ஆ) சிவாகமங்களின் உள்ளடக்கம்

சிவாகமங்கள் ஒவ்வொன்றையும் சரியா பாதம், கிரியா பாதம், யோக பாதம், ஞான பாதம் என நான்கு பிரிவுகளாய்ப் பிரித்துள்ளனர் என்பதை எடுத்துக்காட்டியும் இவற்றை அநுசரிப்பதன் மூலம் பேராணந்தமாகிய முத்திப் பேற்றினையடையலாம் என விளக்கியும் நான்கு பாதங்களுள்ளும் அடங்கிய உட்பொருள்கள் இவை இவை என்று குறித்தும், சைவநெறி - 10 நூல் மாணாக்கரை ஆகமத்தின் பால் ஆற்றுப்படுத்துகின்றது. (பக்கம் 106 - 107)

மேற்குறித்த அனைத்திற்கும் அடிப்படையானதும் இன்றியமையாததும் ஆலய வழிபாடாகும்,

“பெரியோர்கள் தம் உடலையே ஆலயமாகக் கொண்டு தம்மையே இறைவனாக வழிபடுவர். ஏனையோர் வழிபடுவதற்காகவே கோயில்களை அமைக்குமாறு ஆகமங்கள் கூறுகின்றன.” (கலைக்களஞ்சியம் பக். 303)

“..... ஆலய வழிபாட்டோடு தொடர்புடைய பல வீடயங்களையும் ஆகமங்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன. ஆலயம் அமைத்தற்கான இடம், ஆலய அமைப்பு முறை, தெய்வச் சிலைகளை வடிக்கும் இலக்கணம், சிலைகளை நிலைநாட்டும் விதி, வாகனங்களை அமைக்கும் முறை, தேர் அமைக்கும் முறை, அருச்சுகர் ஒழுக்கம். அடியார் நடைமுறை, ஆலய தரிசன விதி, பூசை, விழாக்கள் செய்யும் முறை அவற்றின் பலன்கள் போன்றவை அவை.”

(ஷ்டி பக். 107)

இவை ஒவ்வொன்று பற்றியும் சைவ மாணாக்கர் தமது தொடக்க வகுப்புக்களிலிருந்தே படிப்படியாகக் கற்றுவந்துள்ளனர் என்பதால், அவற்றை மீண்டுங்கூறாது விடுகின்றோம். சைவ சித்தாந்த அடிப்படைத் தத்துவங்களைத் தொகுத்தும், வகுத்தும் ஆகமங்கள் விரித்துரைத்தாலும், மக்களின் பயன்பாட்டையும், அவர்களுக்கு இன்றியமையாததையும் வலியுறுத்தும் நோக்கமே ஆகமங்களை ஆக்கியோர்க்கு இருந்தமையால், அவர்கள் ஆலயத்தோடு தொடர்புடையவற்றை மிக விரிவாய் உரைத்ததில் வியப்பில்லை. சைவ சித்தாந்தத்தின் முதன்மை நூலான சிவஞானபோதத்தின் இறுதிச் சூத்திரத்தின் (12) இறுதி அடி ‘ஆலயந்தானம் அரணை னத் தொழமே’ என்று அமைந்ததிலிருந்தும் இவ்வுண்மை நன்கு புலனாகின்றது,

இம்மை மறுமைப் பயனை அடைய விழைவோர் புதிய ஆலயங்களை அமைத்தல், கிலமடைந்தவற்றைப் புதுக்குதல், மண்டபம் கட்டுதல் திருக்குளம் வெட்டுதல், திருந்தவனம் அமைத்தல், வீக்கிரகங்கள் அமைத்தல், உற்சவம் நடாத்ததல் முதலான பணிகளிலே தம்மை ஈடுபடுத்தல் வேண்டுமெனவும், பொருள் வசதி குறைந்தோர் தமது உடலாற் செய்யக்கூடிய சிவாலயத் தொண்டுகளை மேற்கொள்ளல் வேண்டுமெனவும் ஆகமங்கள் அறிவுறுத்துகின்றன. ஆகம சாரங்கள் திருமந்திரம், மெய்கண்ட சாத்திரம் ஆகிய நூல்களிலே மிகுதியாகத் தரப்பட்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சிறப்பாகத் திருமந்திரமும் சிவஞான சித்தியாரும் தத்துவ விளக்கங்களோடு அமைந்துவிடாது, நால்வகைப் பாதங்களையும் முறையே தாசமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சக மார்க்கம், சன்மார்க்கம் என எடுத்துக்காட்டி விசித்துரைத்துள்ளமை சைவ மக்களுக்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாயுள்ளது.

“மனிதன் பசு, இறைவன் பதி, மாயை பாசம் சிவயோகத்தால் மனம் ஒருமைப்படுவதற்காகக் கிரியை, சரியை முதலியவைகளை அநுஷ்டித்தால் சிவன் அருள் உண்டாகும், சிவன் அருளால் சிவஞானம் உண்டாகும். சிவஞானத்தால் பாசம் அகன்று பேராசனந்தம் உண்டாகும். ஆகவே பேராசனந்தம் பெற ஆலய சேவை முக்கிய சாதனமாகும்.”

(கலைக் களஞ்சியம் பக். 304)

(இ) வைணவாகமங்கள்

சைவர்களைப் போலவன்றி வைணவர், கோயில்களோடு இல்லங்களிலும் திருமாலின் வீக்கிரகத்தை எழுந்தருளச் செய்து ஈரிடங்களிலும் தமது வழிபாட்டை நடாத்தும் வழக்கத்தினைக் கடைப்பிடிப்போர், இவ்வாறு எழுந்தருளுவிக்கும் மூர்த்தி பற்றியும், அவர் எழுந்தருளி விளங்கும் வீக்கிரகம் அதற்கு நிகழ்த்தும் ஆராதனைகள் கோயில்களிலும் இல்லங்களிலும் வீக்கிரகங்களை அமைத்தற்கான விதிகள், அவ்வாறு அமைப்பனவற்றை வழிபடும் முறைகள், வழிபடுவோரில் காணப்பட வேண்டிய தகுதிகள், பக்தியோடு வழிபடுவோர் அடையும் பயன்கள் பற்றியும் விரிவாகக் கூறும் நூல்களே வைணவ ஆகமங்களாம். இவை பாஞ்சராத்திரங்களென்றும் பாகவத சாத்திரங்கள் என்றும் அழைக்கப்படும்,

“பாகவதர்கள், சாத்வர்கள், ஏகாந்திகள் என்று பலவாறு கூறப்பெறும் ஒரு நெறிய சித்தத்துடன் (ஏகாக்கிரசித்தத்துடன்) பகவானிடம் பக்தியெய்யும் அடியார்களைப் பாதம் தந்திரமானது பஞ்சராத்திரிகள் என்று அழைக்கின்றது. பாஞ்சராத்திர வணக்கமுறை ஏகயானம் அதாவது ஒரே வழி எனப்படும். இது பாகவதர்கள் ஒரே கடவுள் வாதிகள் என்பதைக்

குறிக்கும். ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்ற ஆறு கல்யாண குணங்களுக்கும் பகம் என்று பெயர். அவைகளை உடையவர் பகவான். ஆதலால் பகவானை வழிபடும் விஞ்ஞானம் பாகவத சாஸ்திரம் என்னும் பெயர் பெறுவதாயிற்று. பகவானை வழிபடும் சமயம் பாகவத தருமம்

[கலைக் களஞ்சியம் பகுதி 1 பக் 304]

பாஞ்சராத்திரம், சைவ ஆகமங்கள் போன்றே பகவானால் அருளப் பெற்றது எனக் கொள்வது வைணவமரபாகும். பகவான், சடகோபர் (நம்மாழ்வார்) சனகர், சாண்டிலியர், சக்கிரீவர், அநுமார், விபீடணர் ஆகியோர்க்குப் பாஞ்சராத்திரத்தை உபதேசிக்க, அவர்கள் உலகினர்க்கு அதனை உபதேசித்தனர் என்று கொள்ளப்படுகின்றது.

(ஈ) பாஞ்சராத்திரம் என்பதன் பொருள்

இது பலவாறு கூறப்படும்.

- (i) பஞ்ச—ஐந்து, இராத்திரம்— ஞானம். ஐந்து வகை ஞானங்களைக் குறிப்பது (நாரத பாஞ்சராத்திரம்)
- (ii) சாங்கியம், யோகம், பௌத்தம் ஆருகதம், ஜைனம் என்ற ஐந்து சாஸ்திரங்களும் (பாஞ்சராத்திரத்தின்)முன் இருளாகத் தோற்றுவதால் பாஞ்சராத்திரம் என்ற பெயர் வந்தது. (புத்மநத்திரம்)
- (iii) அவித்தையை ஒழிப்பதால் பாஞ்சதந்திரம் ஆயிற்று. (பிரமசங்கிதை)
- iv) திருமாலடியார்களின் ஐந்துவித கர்மங்களையும் குறிப்பதாற் பாஞ்சராத்திரமாயிற்று என்பர் சிலர்.
- (v) பகவானாகிய நாராயணன் தன் அடியார்களுக்குத் தன்னை ஐந்து உருவங்களில் வெளிப்படுத்துகின்றான். அவையாவன.
 - (அ) பரம் — பரம் பொருளாம் நிலை (கடந்த நிலை)
 - (ஆ) விபூகம் — பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டு படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் சம்சார பந்தநீக்கம் புரிதல் ஆகிய நான்கு தொழில்களையும் நிகழ்த்தல்,
 - (இ) விபவம் — அவதாரத் திருமேனிகள் ஈடுத்தல்
 - (ஈ) அந்தர்யாமி ... சீவராசிகள் யாவிலுள்ளும் தோன்றாத்துணையாய் நின்றருளல்.
 - (உ) அர்ச்சம் — ஆலயங்களிலும் இல்லங்களிலும் விக்கிரகவடிவில் எழுந்தருளி அருள்பாலித்தல்.

“இந்த ஐவகைத் திருவுருவங்களில் பகவான் தன்னை வெளிப்படுத்துவதை விரிப்பதால் பாஞ்சராத்திரம் என வைணவ ஆகமம் பெயர் பெற்றது” என டாக்டர் ஓட்டோ ஷ்ரேடர் தரும் விளக்கமே பொருத்தமுடையது என்பர்.

(ஷெ பக். 305)

இவ்வாறு பகவானின் இயல்புகளையும், அவன் சூக்கும வடிவிருந்து தூலமாய்த் தோற்றி அருள்பாலிக்கும் முன்னைய நால்வகை நிலைகளிலும் மேலாக அடியாருக்காய் விக்கிரகங்களில் நின்று அருள்பாலிப்பதே அவர்களால் எய்தக்கூடிய பெரும் பேறாகும், அதனைப் பாஞ்சராத்திரம் விரிவாக விளக்குவதோடு, அடியார்களின் ஐவகைக் கடன்களையும் அறிவுறுத்துகின்றது. அவையாவன:

- (1) விஷ்ணுவின் சின்னங்களாகிய சங்கு, சக்கரங்களைத் தோள்களில் முத்திரித்துக் கொள்ளல். இது தாபம் எனப்படும்.
- (2) நெற்றியிலும் நெஞ்சிலும் திருமண்ணும் ஸ்ரீசூர்ணமும் கொண்டு நாமம் இடல். இது புண்டரம் எனப் பெயர் பெறும்.
- (3) கடவுளின் அடியான் என்பதைக் காட்டும் பொருட்டுக் கடவுளுடைய திருநாமங்கள் ஒன்றுடன் தாசன் என்னும் மொழியைச் சேர்த்துப் புதிய பெயர் தரித்தல். இது நாமம் எனப்படும்.
- (4) தீட்சை பெறுகையில் ஆசாரியர், தன் செவியில் ஓதும் மந்திரத்தைத் தவறாது ஓதல். (மந்திரம்)
- (5) இந்த நான்கு புறக்கடன்களின் பலனாக ஈசுவரனிடம் இடைவிடாமல் ஐக்கியப்பட்டு நிற்கும் யோகநிலை (யோகம்)

இவற்றோடு நாள்தோறும் மாலடியார் நிகழ்த்த வேண்டிய ஐந்து கடன்களும் பாஞ்சராத்திர ஆகமத்திற் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன:

- (1) அபிகமனம் — நாள்தோறும் நீராடிப் பிரார்த்தனை புரிதல்,
- (2) உபாதானம் பகவானுக்குப் பணிபுரிதற்கு வேண்டி, உடலைக் காத்தற்கான அளவு உணவோ, பொருளோ ஈட்டல். பிறர் பொருளை நாடாத அபரிக்கிரகமும் இதனுள் அடங்கும்.

- (3) இஜ்யம் - வீட்டில் பிரதிஷ்டை செய்துள்ள விஷ்ணு விக்ரிகரத்திற்குப் பாஞ்சராத்திர விதிப்படி நடத்தும் பூசை.
- (4) சுவாத்யாயம் - வைணவ சாத்திரங்களைச் சிரத்தையுடன் கற்றல், ஆராய்தல்.
- (5) யோகம் - எந்நேரமும் இறைவனைத் தியானித்தல். (ஷு. பக். 305)

பாஞ்சராத்திரத்தோடு வைகானச ஆகமத்தின் வழிபாட்டுமுறையும் நிலவுகின்றது.

“வைகானச முறை கோயில் வழிபாட்டை மிக விரிவான வகையில் வகுத்துள்ளது. அதனால் அதனைத் தந்திரம் அல்லது பிரயோகம் என்றும் கூறுவர். இந்த முறைப்படி வழிபாடு செய்ய எல்லா ஸ்ரீ வைணவர்க்கும் உரிமை கிடையாது. எல்லாரும் வீட்டிலும் கோயிலிலும் பாஞ்சாராத்திர முறைப்படி வழிபாடு செய்யவே உரிமையுடையவர்கள். வைகானசமுறையை அறுட்டிக்க உரிமையுடையவர்கள்; அதற்கென்று மிக்க தகுதி பெற்ற வைகானச அருச்சகர் அல்லது வைகானச விப்பிரர் மட்டுமேயாவர்.”

[ஷு. - பக் 306]

முறையான தீட்சையும் பயிற்சியும் பெற்ற வைகானசர் தனிச் சாதி யாராகவே தம்மைக் கணித்துப் பாஞ்சராத்திரத்திலிருந்து வேறுபட்டோராய் விளங்குகின்றனர். வைணவகோயில்களில் சில பாஞ்சராத்திரமுறையிலும், சில வைகானச முறையிலும் பூசை, மகோற்சவம் வழிபாடுகளை நடத்தி வருகின்றனர்.

(உ) சாக்த்தாகமங்கள்

இந்துநாகரிகம் முதலாம் பாகத்தில் சாக்த்தம் என்னும் இயலிலே சாக்த்தாகமத் தோற்றம் பற்றித் தந்துள்ளவற்றை மீண்டும் நினைவு கூர்வோம்.

“சிவபெருமான் உலகத்தைப் பல்வேறு தந்திரங்களால் (ஆகமங்களால்) நிரப்பினார். பின்பு சத்தியின் வேண்டுகோளுக்கிசைய முன்னைய தந்திரங்களின் சாரத்தையும் நோக்கம் பயன் யாவற்றையும் திரட்டி ஸ்ரீதந்திரத்தை (சத்தி ஆகமத்தை) அருளினார். இது ஸ்ரீபுர வழிபாடு அல்லது ஸ்ரீவித்யா (வித்தை) என அழைக்கப்படும் என்று பொருள்பட ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியார் தமது சவுந்தரியலகரியிலே கூறியுள்ளார்.

“தத்தாத்திரேயர் என்ற பெரியார், ஸ்ரீவித்யா எல்லா வகை வழிபாடுகளினதும் கூட்டாக இருப்பதைக் கண்டார். எனவே

இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு சத்தியின் பல திறங்களையும் எடுத்துப் போற்றி வழிபடும் வகையிலே 18000 சுலோகங்கள் அமையச் சங்கிதை ஒன்றை ஆக்கினார். அவரிடமிருந்து பரசுராமர் காம் கற்றவற்றை வைத்து அந்தச் சங்கிதையைச் சுருக்கி 6000 சுலோகங்கள் ஆக்கினார். தென்னிந்தியாவிலுள்ள சாக்தர்கள் இவற்றையே விதியாகக் கொண்டு சத்தி வழிபாட்டினை நடத்தி வருகின்றனர்." [பக். 25]

சைவ ஆகமங்கள் போலவே சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய படிகள் சாக்தாகமத்திலும் உள்ளன. சாக்த ஆகமங்களின் சிறப்புப் பெயர் தந்திரங்கள் என்பதாகும். சரியையும் கிரியையும் கன்ம காண்டத்துள்ளும், யோகமும் ஞானமும் ஞானகாண்டத்துள்ளும் அடக்கப்பட்டன.

கன்மகாண்டத்தில் யந்திரங்கள், மந்திரங்கள், புறமுக ஆராதனைக் கிரமங்கள், ஆசார வேறுபாடுகள், இந்திர ஜாலம், வசியம், ஸ்தம்பனம், உச்சாடனம், மாரணம் என்பன அடங்கும். இவற்றைச் சாக்தநெறியில் அதிபக்குவராய் உள்ளோர் பொருட்படுத்தி முக்கியத்துவம் வழங்காது. "தீய கருமங்கள் என்றும் மிக மிகத் தாழ்ந்த மனோபாவமுள்ள அதமாதிட்குரிய விஷயங்கள்" என்றும் கருதுவர். ந. சுப்பிரமணியஐயர் சாக்தம் (பக். 306)

"யோகமென்பது பிண்டமாகும்; சரீரத்தில் மூலாதாரம் சுவாதிஷ்டானம் முதலிய சக்கரங்களில் பற்பல ரூக்கும தேவதைகளையும் பீஜாட்சரங்களையும் (மூல எழுத்துக்களையும்) உள் முகமாகப் பாவனை செய்து, ஜீவ சக்தியாகும் குண்டலினியை விழிப்படையச் செய்து, சுழுமுனை வழியாக ஆயிரவிதழ்க்கமலத்தில் விளங்கும் செம்பொருளோடு, அச்சேர்க்கையினால் பெருகும் அமிர்தத்தைப் பருகி ஆனந்தமாயிருக்கும் நிலையை உணர்த்துகின்றது."

(ஐடி பக். 306)

சாக்தாகமத்தில் யோகபாதத்திலே கூறப்படும் இவ்விடயம் சைவாகமத்திற் குறிக்கப்படும் யோகத்திற்கும் யோக தரிசனத்துக்கும் ஒருசேரப் பொருந்துவதே. இது போன்றே ஞானபாதத்துவமும் சைவாகமக் கருத்தோடு இணைந்து வருகின்றது ந. சுப்பிரமணிய ஐயர் இவ்வுண்மையை மிக அழகாக விளக்கியுள்ளார்

"சூரியனிடத்தில் கதிர்களைப் பாலவும் பூவில் மணம் போலவும், சந்திரனிடத்தில் நிலவுபோலவும், இரத்தினங்களில் ஒளியைப் போலவும் கடவுள் அல்லது செம்பொருளிடத்தில் ஞானம் விமர்சம், சுதந்திரம், ஆநந்தம், அருள் எனப்பல படியாகக்

கூறப்படும் ஓர் ஒப்பற்ற சக்தியுண்டு. செம்பொருளும் அருட் சக்தியும் ஒன்றே. கடவுளையும் சக்தியையும் எவ்வகையாக வேளும் வேறு பிரிச்சுமுடியாது ஆதலின் அது அபின்னை (பேதம்அற்றது). சூரிய கிரணங்கள் உலகை விளக்கவேண்டிச் சூரியனை விட்டுப் பகிர்முகமாய் (வேறுபட்டது போன்று) வியாபித்து வெயில் என்னும் பெயரைப் பெற்றது போலக் கடவுளின் அருட்சக்தியும் பிரபஞ்ச சிருஷ்டியின் பொருட்டு அக்கடவுளினின்றும் பகிர்முகப்பட்டுச் சடசக்தி என்னும் பெயரை எய்தியது. இந்தச் சடசக்தியே மாயை என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.”

[ஷே. பக். 307]

“பேய்த்தேரில் புனல் தோன்றுவது போல அருட்சக்தி என்றும் இல்லாத சடமாயா சக்தி கற்பிதமாய்த் தோன்றிற்று. இது கடவுளுக்குப் பின்னமானது. [இதனையே சுத்த மாயை என்றும் திரோதான சக்தி என்றும் சிவபெருமானின் உடைமைப் பொருளென்றும் சைவசித்தாந்தம் கூறும்] இது கடவுளுக்குப் பின்னமானது, வேறானது செம்பொருள் இந்தப் பின்னசக்தியோடு கூடித்தான் இவ்வுலகைப் படைத்தது உலகப் படைப்பின் நிமித்தமாகத்தான் அறிவானந்த அருட்சக்தியினின்று சடமாயா சக்தியின் தோற்றம் உண்டாயது. இந்த மாயா சக்திக்குச் சம்பவிக்கக் கூடாதவற்றையெல்லாம் சம்பவிக்கும்படி செய்யும் திறமையுண்டு. இதினின்றும் எண்ணிறந்த சக்திகள் தோன்றின. அவற்றுள் ஆதிசக்தி, பராசக்தி, ஞானசக்தி, இச்சாசக்தி, கிரியா சக்திகள் முக்கியமானவையாகும். மாயையோடு கூடிய கடவுளுக்கு உலகப்படைப்பின் நிமித்தமாகவுள்ள அறிவுக்கு ஞான சக்தியென்றும் நினைப்பிற்கு இச்சாசக்தியென்றும் படைத்தலாகிய கிரியைக்குக் கிரியா சக்தியென்றும் பெயர்”

[ஷே. பக். 307]

சைவசித்தாந்தத்தோடு பெருமளவு ஒத்தும் ஓரளவு வேறுபட்டும் விளங்கும் சாத்தாகமத்தில், முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் பேசப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“இம்முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் சைவாகமத்திலும் அங்கேரிக் கப்பட்டுள்ளன இத்தத்துவங்களுக்கு அதீதமாய் விளங்குவன சிற்சக்தியும் செம்பொருளுமாம்.”

[ஷே. பக். - 307]

(உ) ஆகமம் பிரதிபலிக்கும் பண்பாட்டமிசம்

சிவன், விஷ்ணு, சக்தி முதலாம் கடவுளரைத் தமது முழுமுதற் பரம்பொருள்களாய் ஏற்றோர், வேதத்தை முதலாலாய் அங்கீகரித்த

போதிலும், தத்தம் சமய ஆகமங்களுக்கே முதன்மை வழங்குவர். நாம் முன்பு குறித்ததுபோலப் பக்தியோடு கூடிய வழிபாடும் அவ் வழிபாட்டிற்கு இடமான ஆலயங்களும் இவர்களாலே பெரிதும் போற்றப்படுகின்றன. தோத்திரங்கள், சாத்திரங்கள் கூறும் உண்மைகளை விதிகளாயும் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய நெறிகளாயும் ஏற்றுள்ளதோடு அவற்றின் அடிப்படையிலே தத்துவங்களையும் ஆகமங்கள் வகுத்துத் தருகின்றன. இவற்றுக்கான மூலாதாரங்கள் வேதங்களிலே சாணப்படினும். அவற்றை வரையறை செய்து கன்மம், ஞானம் என்ற இரு பிரிவுகளில் ஒழுங்குபடுத்தியுள்ளமையும் ஆகமங்களின் தனிச் சிறப்புக்களாகும். விசிட்டாத்துவிதம் துவிதம் ஆகிய உன்னத தத்துவங்களை வகுத்தவர்களான இராமானுசர், மத்துவர் ஆகியோர் தமது நிறுவல்களுக்கு ஆகம, புராணங்களையும் ஆதாரங்களாய்க் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கொல்லாமை, கள்ளாமை, விபசாரம் புரியாமை, பொய்யாமை முதலான நல்லொழுக்கங்களை வற்புறுத்தியும், உயிர்களிடத்தே இரக்கம் கொண்டும், உயர்வு தாழ்வு கருதாது அடியாரையும் பிறரையும் அன்போடு பேணி உறவாடியும் வாழும் உயர்குறிக்கோள்களையும் செயற்படுத்த ஆகமங்கள் வழிகாட்டுகின்றன. இதனால் சமூகத்துடன் நல்லுறவு கொள்ளவும், உயிரினங்கள்மீது அருள்புரிந்து ஈற்றில் இறைவனின் அருளுக்குள்ளாகவும் வழிபிறக்கின்றது. இவ்வகையிலே உயர் பண்பாட்டு வாழ்க்கைக்கு ஆகமங்கள் உறுதுணையாகின்றன எனலாம்.

கோயிற்கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, விக்கிரகக்கலை, இசைக்கலை முதலாம் தொழில்நுட்பக்கலைகளும் அழகியற்கலைகளும் வளர்வதற்கு ஆகமங்களின் பங்களிப்புப் பெரிதும் உதவிறறெனலாம். சிற்பசாத்திரம் ஆகமத்தின் விதிகளையே ஆதாரமாய்க் கொண்டு தனது செயற்பாடுகளை வகுத்தமையும் தெய்வப்பண்ணிசை ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டமையும் ஆகமங்கள் வகுத்த நியமங்களுக்கு அமைவாகவே என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும்.

ஆகம விதிகளுக்கு அமைவான பூசைகள், மகோற்சவங்கள் மக்களைச் சமயப்பற்றும் தெய்வப்பற்றும் பக்தியுணர்வும் மிக்கவர்களாய் ஆக்கின. இறைவழிபாடென்பது மனப்பூர்வமாய் மேற்கொள்ளவேண்டிய மகிழ்ச்சியநுபவத்தோடு கூடிய ஒன்றாய் அமைந்ததும் ஆகமங்களின் வழிகாட்டலிலேயே என்பதையும் மறுத்தவியலாது.

சமய நெறிக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் முரணான வழிகளில் மக்கள் நடக்கமுற்பட்டால் அவ்வாறு நடப்போரை நல்வழிக்கு மீள்வும் கொணரச் சமயச்சான்றோர் ஆகமங்களையே மேற்கோள்களாய்க் காட்டும் வழக்கம் இருந்து வருகின்றது. சென்ற நூற்றாண்டிலே ஈழத்திலே சைவாசாரங்கள் கைநெடுகிழ்க்கப்பட்ட காலத்தில் ஸ்ரீலஹீ

ஆறுமுகநாவலர் ஆகமங்களை மேற்கோள்களாய்க்காட்டி, ஆகம விபோதமான செயல்களைத் தவிர்க்குமாறு சைவமக்களுக்கு அறிவுறுத்தியதை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

'வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்க'

என்ற பெரியபுராணப் பாடலடி வேதத்தை வழி (பாதை) என்றும் அதனூடாகச் சென்று அடையும் துறை ஆகமத்தின் பாற்பட்ட சைவம் என்றும் விளக்குவது. வைணவம், சாத்தம் முதலாம் மற்றைச் சமயங்களினது(ஆகமங்களுக்கும்) செயன்முறைகளுக்கும் குறிக்கோளுக்கும் பொருந்துவதே.

ஆக, ஆகமம் பிரதிபலிக்கும் பண்பாட்டமிசமானது இந்துநாகரிகத்தின் அனைத்துச் சிறப்புக்களையுந் தன்னுள் அடக்கி அதன் வாழ்விற்கும் வளர்ச்சிக்கும் உறுதுணையாய் இருந்து வருகிறது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும்.

5. மௌரியர் கால நாகரிகம்

(கி. மு. 324 - கி. பி. 320)

(அ) வேதகாலத்துக்கும் மௌரியர் காலத்துக்கும் இடைப்பட்ட நிலை. ஒரு பறவைப் பார்வை:
(கி. மு. 600 - கி. பி. 400 (தொடக்கம்)

மௌரியர் காலத்துக்கு முன்னரும் வேதகாலத்தின் பின்னரும் அமைந்த காலப்பகுதியை வரலாற்றடிப்படையில் மிகச் சுருக்கமாக வேனும் அறிந்து கொள்வது சுவையும் பயனுமுடையதாகும் வேத காலத்தைத் தொடர்ந்து வந்த காலப்பிரிவிற் பதினாறு அரசுகள் நிலவியதாய்ப் பெளத்த நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவந்தி, வற்சம் கோசலம், மகதம் என்ற நான்கும் இவற்றுள்ளே முதன்மை பெற்றவையாகும். இவற்றுள்ளும் தலையாயது மகதமே. அது பாட்னா, கயை ஆகிய மாவட்டங்களை உள்ளடக்கி வேதகாலத்திலிருந்தே இருடிகளாகும் புலவர்களாகும் பாராட்டினைப் பெற்று விளங்கியது. இந்தியாவின் ஆதாரபூர்வமான வரலாறு மகதத்தின் எழுச்சியுடனேயே தொடங்கிற்றெனலாம்.

மகதத்துப் பெருமன்னர்களிலே ஹரியங்கள் என்பவனது பரம்பரையில் வந்த பிம்பிசாரன் குறிப்பிடத்தக்கவன். பதினைத்தாண்

டகவையிலே அரசுகட்டிலேறிய இம்மன்னன் (கி. மு. 545) கிரிவீரராஜி என்ற நகரைத் தலைநகராய்க் கொண்டான்; அங்க நாட்டை (கிழக்குப் பிகார்) அடிப்படுத்தினான். கோசலம், வைசாலி அரசர்களின் மகளிரை மணந்து கொண்டான். மணக்கொடையாகக் காசி என்ற கிராமம் இவனுக்கு உரித்தாயிற்று. இவனது அரசு நேபாளம் வரை பரந்திருந்தது. ஆட்சி நிருவாகத்தினை உறுதியான அடித்தாத்திலிட்ட பெருமை இவனுக்கு உரியது.

பிம்பிசாரனின் மைந்தன் ஆஜாதசத்துரு இவன் தன் தந்தையைக் கொன்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான் என்று வரலாறு கூறுகின்றது விரிவி, கோசல நாடுகளை அடிப்படுத்தி அரசை விரிவு படுத்திய இவனுக்குப் புத்தருடைய மைத்தன் தேவதத்தன் நண்பனாவான். சமணர், பெளத்தருக்கு ஆதரவு அளித்தவன் பிம்பிசாரன். இவனுடைய ஆட்சித் தொடக்கத்தில் மாவீரரும் (சமணத்தாபகர்) புத்தரும் மறைந்தனர்.

பிம்பிசாரனின் மகன் உதயி. இவனது காலச் சிறப்பு நிகழ்ச்சி அதுகால வரை குசுமபுரம் என அழைக்கப்பட்ட நகரம் புனரமைக்கப்பட்டுப் பாடலி புத்திரம் எனப் பெயர் பெற்றமையாகும். அது மகத மன்னருக்கும் பின்வந்தோருக்கும் முதன்மையான நகரமாய் விளங்கிப் புகழ் கொண்டது

உதயிக்குப் பின் மகதத்தின் வரலாற்றில் தெளிவில்லை. பெளராணிக மரபின்படி உதயியைத் தொடர்ந்து நந்திவர்த்தனன், மகாநந்தின் என்ற அரசர் இருவர் மகதத்தை ஆட்சிபுரிந்தனர். மகாநந்தின் சூத்திரப் பெண்ணொருத்தியை மணந்து மகாபத்மநந்தன் என்ற மகனுக்குத் தந்தையானான், மகாபத்மநந்தனைத் தொடர்ந்து அவன் மக்கள் எண்மரின் ஆட்சியும் தூய ஷத்திரிய பரம்பரையினின்று விலகிச் செல்லக் காண்கின்றோம் இவர்கள் மக்களின் வெறுப்புக்கும் இழிப்புக்கும் உள்ளானதில் வியப்பில்லை. நந்தர் வமிசத்தின் இறுதி மன்னன் தனநந்தனாவன் நந்தர் வமிச ஆட்சியை முறியடித்து மௌரிய மன்னர் பரம்பரைக்கு வித்திட்டவன் சந்திரகுப்தன்.

மகதத்தின் எழுச்சிக் காலத்திலே பாரதம், இராமாயணம் ஆகிய இதிகாசங்கள் உருக்கொள்கின்றன புத்தஜாதகக் கதைகள் எழுகின்றன. ஷத்திரிய வமிசமே ஆட்சியில் அமர்ந்தநிலை மாறிச் சூத்திரரும் தமது வலிமையாலும் ஆற்றலாலும் ஆட்சியாளர் ஆகும் நிலை உருவாகின்றது. சங்கம், கணம் என்னும் ஆட்சிக் குழுக்கள் இக்காலகட்டத்தில் சமயக் குழுக்களையும் குறிக்கின்றன. 'பரீஷத்' என்ற உள்ளூராட்சிச் சபைகள் பொது மண்டபத்தில் கூடி உள்ளூர் நிருவாகத்தை நடத்துகின்றன. பரீஷத்தில் முதியோர் மட்டுமன்றி இளைஞரும் உறுப்பினராய் இடம்பெறுகின்றனர். ஆட்சி நிலப்பரப்பு

விரிவடைந்ததால் அதனை மாவட்டங்களாகவோ, இராட்டிரங்களாகவோ பிரித்து யுவராசர் ஆளுநர்களாய் நியமனமாகின்றனர். இந்தியப் படைவீரர் ஆசியாவிலேயே வலிமையும் போர்த்திறமும் மிக்கோராய்க் கணிக்கப்படுகின்றனர். எனினும் குதிரைப்படை நடத்தும் திறமைக் குறைவொன்றே அவர்களின் தோல்விகளுக்குக் காலாகின்றது. யானைப் படையும் அறிமுகமாகின்றது அரசன், யுவராசன் (உபராசன்), சேனாபதி, பண்டகாரீகர் (தளாதி காரி) முதலானோர் ஆட்சி நிருவாகத்தில் முக்கிய பங்கு பெறுகின்றனர்.

சமூகமரபுகள் எல்லா இடங்களிலும் ஒரே மாதிரியிற் பேணப்படவில்லை. அவை சில இடங்களில் இறுக்கமாகவும் சில இடங்களில் நெகிழ்ச்சியாகவும் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. பெண்களின் நிலையும் இடத்துக்கிடம் வேறுபடுகின்றது. தென்னிந்திய மகளிர் வடக்கத்திய சகோதரியிலும் கூடிய உரிமைகளை அருபவிக்கின்றனர் விதவை மணம் கங்கைப் பிரதேசத்திலும் ஓரளவு அநுமதிக்கப்படுகின்றது. உடன்கட்டையேறும் வழக்கம் முற்றிலும் இல்லை எனல் இயலாது. தர்மசூத்திரங்களைப் பொறுத்தவரையில் அவை பெண்களை எப்பொழுதும் ஆண்களைச் சார்ந்தே இருத்தல் வேண்டும் என்று விதிக்கின்றன.

இல்லங்கள் மரங்கள் கொண்டும் செங்கல் கொண்டும் கட்டப்படுகின்றன ஏழு மாடி வீடுகள் (சப்த பூமக பிரசாதம்) இருந்தன என்ற கூற்று எத்துணை உண்மை என்பது ஐயத்திற்கிடமானது. வேத காலத்திற் போலவே அரையாடை, தோளாடை. தலைப்பாகை என்பன தரிக்கப்படுகின்றன. ஆண்கள் காதணிகள் அணிந்ததோடு தாடிக்கு நிறழட்டுவதும் வழக்கம். குடை, செருப்பு பயன்பட்டன. உயர் வகுப்பு ஆண்களும், பெண்களும் பொன், வைர அணிகலன்கள் பூண்டனர். இதிகாசக் கூற்றின்படி போர் வீரர்கள் தம் உணவிலே இறைச்சியையும் சேர்த்துக்கொண்டனர். ஆனால் பொதுவில் புலால் உண்ணல் கடியப்பட்டது. பௌத்த சமணச் செல்வாக்கே இதற்குக் காரணம். கிராம வாழ்க்கையே தொடர்ந்தும் பெரும்பான்மை மக்களாற் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. கிராமங்களில் உழவர், தச்சர், சொல்லர், குயவர் பெருமளவு வாழ்ந்தனர். நகரங்களிலே ஆட்சியாளர், அரச அலுவலர், வாணிகர் அதிகமாய் வாழ்ந்தனர்;

சமயத்தைப் பொறுத்தவரை பெருமாற்றம் இடம்பெற்ற காலம் என்று மகதர் ஆட்சிக் காலம் கொள்ளப்படுகின்றது. பழைய கருத்துக்கள் பல கைவிடப்படுகின்றன அல்லது கேள்விக்குள்ளாகின்றன. உயர் வகுப்பினர் வேள்வி, கிரியைகள் முதலானவற்றில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டனர். சாமானிய மக்கள் மனிதாபிமானம், உயிரிரக்கம் என்பவற்றைக் கடைப்பிடிக்குமாறு தூண்டப்பட்டனர். வைதிக சமயங்களிலே பல உட்பிரிவுகள் இடம்பெறத் தொடங்குகின்றன.

பெளத்தமும், சமணமும் செல்வாக்குப் பெறுகின்றன. பிராமணியம் மேலோங்கி நின்ற புனிதப் பகுதிக்கு அப்பாற் சிரமணரும், பரிவிராஜ கருமாகிய துறவிகளின் அறிவுரைகளும் அவற்றால் பலியிடும் வழக்கம் கைவிடப்படலும் நிகழ்கின்றன. மழைவளத் தெய்வமாக இந்திரனும், பரிஜன்யனும் வடமேற்கிந்தியாவில் தொடர்ந்து வணக்கத்திற்குரியவராகின்றனர். சம்சாரம், மறுபிறப்புக் கோட்பாடுகள் வலியுறுகின்றன. “பிரபஞ்சம் அனைத்தும் தோன்றி, வாழ்ந்து அழிவுக்குள்ளாகின்றன” என்ற (சிருட்டி, திதி, சங்காரம்) நம்பிக்கை வளர்ச்சி காண்கின்றது. பத்தியியக்கம் தலையெடுக்கின்றது. பாகவத மார்க்கம் உருவாகின்றது.

இவை யாவற்றிற்கும் வேறானதும் ‘கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்’ எனக் கொள்வதுமான உலோகாயதமும் இக்காலத்ததே.

“நாமறிந்த வரையிற் புத்தரோடொத்த காலத்தவராய அசிதகேச கம்பளி (மயிர்ப் போர்வை அணிந்த அசிதர் - அவருடைய மதக் கூட்டத்தார் அணிந்த ஆடையாலே அப்பெயர் பெற்றார் என்பது தேற்றம்) முழு உலகாயதத்தை முதல் உலகத்துக்குக் கொண்டுவந்த ஆசிரியர்.

வியத்தகு இந்தியா - பக். 410)

(ஆ) மௌரியர் எழுச்சி

‘மௌரிய’ என்பது மயூர என்ற சொல்லடியாகப் பிறந்ததென்றும் மயூரம் என்பது மயில் எனப் பொருள்படும் என்றும் மௌரிய அரசபரம்பரையை மயிலோடு தொடர்புபடுத்துவர். இதன்பொருள் தெளிவாயில்லை. எனினும் நந்தர் பரம்பரை மௌரியருக்கு உடையான நாட்டாட்சியைக் கைப்பற்றியதும் அதனால் மௌரிய இளவரசனான சந்திரகுப்தன் பாதிப்படைந்து நாடோடியாய்த் திரிந்ததும், சாணக்கியன் என்னும் பெயர் கொண்ட (கௌடபுல்யன்) தென்னாட்டு அந்தணனின் தூண்டுதலாலும், ஆலோசனைகளாலும் ஊக்கமடைந்து நந்தர் பரம்பரையைப் பூண்டோடழித்ததும் வரலாற்றுண்மைகளாகும். அர்த்த சாத்திரம் என்னும் பொருள் நூலையாத்தவனாகச் சாணக்கியன் கொள்ளப்படுகின்றான். (இதுபற்றிய கருத்து வேறுபாடுகள் வரலாற்றறிஞரிடையே காணப்படுகின்றன.)

சந்திரகுப்தன் அரசு கட்டில் ஏறியவரை அடைந்த தடைகளும் இன்னல்களும் பலவாகும். அவன் ஆட்சியையிழந்து அலைந்த காலத்தில், கிரேக்க நாட்டின் பெருமன்னனான அலெக்சாந்தர், தனது நாட்டிலிருந்து புயல் போலக் கிளம்பி டாரியஸ் என்ற பெரு வீரன் உருவாக்கிய ஆக்கமீனியப் பேரரசை அடிப்படுத்தியதோடு

(கி. மு. 330) இந்துக் குஷ்மலையினூடாக இந்தியாவினுள் நுழைந்து காபுல் (இன்றைய அபுகானித்தானம்) முதலாம் ஆள்நிலங்களைக் கைப்பற்றித் தொடர்ந்து மேலாண்மை பெற்றான். அவனது படை முகாமினுள் சென்ற சந்திரகுப்தன் அவனை அவமானப்படுத்தும் வகையில் உரையாடி: எவ்வாறோ அவனிடமிருந்து தப்பிவந்ததாய் வரலாறு கூறுகின்றது.

சந்திரகுப்தன் கி. மு 323 இல் அரசுகட்டிலேறினான். பாடலி புத்திரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்ட அவனது பேரரசு தெற்கே செளராஷ்டிரம் வரை பரந்து கிடந்தது. * இவனுடைய ஆட்சியின் இறுதிக்காலத்தில் வடமேற்கிந்தியாவும் இவன் வசமாயிற்று. முதிய காலத்திற் சந்திரகுப்தன் சமணனாய் மாறிக் கன்னட நாட்டின் மைசூருக்கு வந்து அங்குள்ள சிரவண பொல்கோலாவில் உண்ணா நோன்பு நோற்று உயிர்துறந்தான் என்பர்.

சந்திரகுப்தனின் மகன் பிந்துசாரன். இவன் கி. மு 300 தொடக்கம் கி. மு. 273 வரை ஆட்சி நடத்தினான். இவன் பதினாறு நாடுகளை வென்றதாக திபெத் நாட்டு வரலாற்றாசிரியர் தாரா நாத் என்பவர் குறிப்பிடுகின்றார் தந்தையின் பேரரசைக் கட்டிக் காத்த பெருமையும் இவனுக்குண்டு. வெளிநாடுகளோடு நல்லுறவு கொண்டிருந்தமை இவனது தனிச் சிறப்பு. பிந்துசாரனின் மைந்தனே புகழ்பூத்த சாம்ராட் அசோகன்.

'தேவானாம் பியதாசி' (தேவர்க்கினியன்) 'தேவானாம் பிய' (தேவர்க்குப் பிரியன்) என்ற பட்டப் பெயர்களைத் தனது கல்வெட்டுக்களிலே பொறித்த அசோகன் கி. மு. 269இல் அரசனானான். ஏறக்குறைய முப்பதாண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தான். இவனது ஆட்சித் தொடக்கத்தில் வன்கண்மை பூண்டவனாய், போர்களிலே குருதியாற்றைப் பெருகவிட்டான்; தட்சசீலத்தில் ஏற்பட்ட கலகத்தை மிகக் கொடுமையான மூறையில் அடக்கினான். ஆனால் கலிங்க நாட்டோடு எட்டாண்டுகள் தொடர்ந்து இவன் நடத்திய போரே மிகக் கொடுமையானது. பல்லாயிரம் மக்களை சவிரக்கமின்றிக் கொன்று பெற்ற கலிங்கத்து வெற்றியானது, அசோகனின் மன அமைதியைக் குலைத்துவிட்டது. மனச்சான்று அவனை வான்

அவற்றுள் தமிழ்நாடும் அடங்கும் என்பர். மௌரியப்படை தமிழ்நாடு வரை படையெடுத்து வந்த செய்தி, அகநானூறு (69, 251, 281), புறநானூறு (175) ஆகிய சங்ககால நூல்களிலே காணப்படுகின்றது.

* டாக்டர் கே. கே. பிள்ளை, Dr. R. P. Sethu Pillai Silver Jubilee Commemoration Volume)

கொண்டறுத்தது இதன்பிறகு இவன் எந்தப் போரிலும் ஈடுபடவில்லை, விகார யாத்திரை (போர்ப்பயணம்) மேற்கொண்டவன் தரும யாத்திரையை மேற்கொண்டு பௌத்த சமயத்தைத் தழுவிக்கொட்கொண்டவனாகிய அறம் குவலயமெல்லாம் விளங்கத் தன் மிகுதிக்காலத்தையும் ஆட்சியையும் பயன்படுத்தினான். குடிமக்களைத் தன்பிள்ளைகளாய்க் கருதி அன்போடும் கருணையோடும் நல்வழிப்படுத்தினான்; புத்தர் பெருமானின் தருமோபதேசங்களைக் கற்களிலே பொறிப்பித்தும் தம்பங்கள் நாட்டியும் அறச்சாலைகள், ஆதுலர் சாலைகள், மருத்துவ இல்லங்கள் நிறுவியும், தாகபங்கள் எழுப்பியும் பல அரும்பணிகள் புரிந்தான். மக்களைத் தருமவழியில் ஒழுக்க வைக்க அரும்பாடுபட்டான்.

அசோகனின் சமகாலத்தில் இலங்கை அரசனாய் விளங்கியவன் தேவானாம்பியதீசன். அவனுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தன் மகன் மகிந்தன், மகள் சங்கமித்தை (இருவரும் துறவறத்தில்நின்று பிக்கு பிக்குணியாகப் பௌத்த சமயப் பிரசாரம் நிகழ்த்தியவர்கள்) ஆகியோரை இலங்கைக்கு அனுப்பி மன்னையும் மக்களையும் பௌத்தத்தைத் தழுவிட வைத்த பெருமை அசோகனைச் சாரும். மேற்காசிய நாடுகளிலே பௌத்தப் பரம்பலுக்கும் இவன் மூலகாரணனாய் விளங்கினான்.

இரக்கமின்றிப் பகைவரை அடக்கி ஒடுக்கியதைக் கைவிட்டு அஹிம்சை வழியிலே தரும யாத்திரை மேற்கொண்டதால், அசோகன் தன் முந்தையோர் கட்டியெழுப்பிய பேரரசினைத் தனது காலத்துக்குப் பின்னர், பலவீனமடைய வைத்தான் என்று வரலாற்றாசிரியர் இவனைக் குறைகூறுவது சிந்தனைக்குரியதாகும். மீண்டும் கிரேக்கரின் ஆதிக்கப் பரம்பல், காபுல், பஞ்சாப் கங்கைப் பிரதேசங்களில் ஏற்பட்டது, இவன் மகனாகிய குணாளனின் ஆட்சிக்காலத்திலாகும். குணாளனும் அவன் பின் வந்தோரும் ஆற்றல் குறைந்தவர்களாய் விளங்கியதால், மௌரியர் ஆட்சிக்கே முற்றுப்புள்ளி வைத்தனர் எனலாம். மௌரிய பரம்பரையின் கடைசி மன்னனான பிரகதரனை ஆட்சியிலிருந்து வீழ்த்திப் புஷ்யமித்திரன் என்ற சேனாதிபதி அரசுக் கட்டில் ஏறியதோடு மௌரியக் கதிர்வன் நிரந்தரமாய் மறைந்துவிடக் காண்கின்றோம்.

(இ) மௌரியர்கால இந்துமதமும் பிறமதங்களும்

(1) சமயம்:

இந்திரனும் வருணனும் மௌரியர் காலத்தில் மட்டுமன்றிப் பின்வந்த சாதவாகனர் ஆட்சிக் காலத்திலும் வணக்கத்திற்குரிய கடவுளராய் விளங்கினர். ஆனால் இதிகாசகாலந் தொட்டுக் கங்கை, வாசுதேவன், சங்கர்ஷணன், சிவன், விசாகன் ஆகியோர்

வழிபடு தெய்வங்களாய்ப் பிரசித்தி பெறுகின்றார். அசோகன் தெய்வங்களின் பிரியத்துக்குரியோன் என்ற பொருளில் 'தேவானாம்பிரிய' என்ற விருதுப்பெயர் பெற்றமை முன்னரே காட்டப்பட்டது. கலிங்கத்துப்போர் வெற்றிக்கு முன் வரை அவன் இந்துவாகவே விளங்கினான் என்பதற்கு ஐயம் இல்லை. யாகங்கள் பெருமளவு இடம் பெற்றமைக்கும் சான்றுகள் உள். மன்னர்கள் மட்டுமன்றித் தனிப்பட்ட செல்வர்களும் 'தத்துவஞானி'களின் அனுசரணையோடு வேள்விகள் நடத்தினர் எனவும் தெரிய வருகின்றது. சாதாரணமாக அமைதியையே பேணி வந்த மக்கள் யாகங்களின் போது மதுவருந்திக் களித்தார்கள் என்பர். அசோகன், வேள்வியில் உயிர்ப்பலி இருவதற்குத் தடை விதித்த போதிலும், மௌரிய அரசின் பின் மேலாண்மை பெற்ற புஷ்யமித்திரன் பிராமணியத்துக்குப் பேரா தரவு வழங்கியதோடு யாகங்களையும் அவற்றின் பழைய மரபுப்படி நடத்த ஊக்குவித்தான். அஸ்வமேத, வாஜபேய யாகங்கள் அரசர்களாலே பெரும் எடுப்பில் நடத்தப்பட்டன. எனினும் பௌத்த, சமண சமயங்களின் எழுச்சியானது, மக்களில் ஒரு சாராரை இத்தகைய ஆடம்பரமான, உயிர்க்கொலை சார்ந்த வேள்விகளை எதிர்க்குமாறு தூண்டியது. அவுட், பிகார், ஓரிசா ஆகிய பகுதிகளிலே பிராமணியம் நலிந்து பௌத்தக் கோட்பாடுகள் கூடிய செல்வாக்கடைகின்றன.

சந்திரகுப்தன், சம்பிரதி ஆகிய மௌரிய வேந்தர்கள் சமணர்கள் என மரபுவழிக் கதைகள் கூறுகின்றன. ஆருகதர், சித்தர், இந்துமத ஞானிகள், இருடிகள் ஆகியோரின் போதனைகளுக்கு எதிராகக் காரவேலன் என்ற மன்னன் சமணத்தின்மீது தான் கொண்ட பெரும் பற்றினாலே அயல் நாடுகளோடு சமய முரண்பாடுகளின் அடிப்படையிலே போராடி வந்தான் என்று கூறப்படுகின்றது. கிறிஸ்தாப்தத் தொடக்கத்திலே மதுராவில் சமணசமயம் மேலாண்மை பெற்றது. (மதுரா தமிழ்நாட்டு மதுரையன்று. வட இந்தியாவில் உள்ளது.) நாக வணக்கமும் ஆங்காங்கே நிலவிற்று. அசோகன், தசரதன் (இராமாயணத் தசரதன் அல்லன்) முதலாம் மன்னர்களின் ஆதரவோடு ஆசீவகர் குகைகளில் வாசம் புரிந்து தமது சமயப் பிரசாரத்தை மேற்கொண்டனர். புத்தமதம் இலங்கையிலும், மேற்காசிய நாடுகளிலும் செல்வாக்குப் பெற்றதும் அசோகனால் அது உலகமதத் தகுதி பெற்றதும் முன்னரே கூறப்பட்டன. மெனாந்தர் என்ற கிரேக்க ஆள்பதியும் பௌத்தனாகித் தனது ஆளுகைப் பகுதியிலே பௌத்தசமயம் பரவ வகை செய்தான். குஷானப் பெருமன்னனான கனிஷ்கன் அசோகனைப் போலவே பௌத்த சமய வளர்ச்சிக்குப் பெரும்பணியாற்றினான். மானிடராய்த் தோன்றிய புத்தர்பிரான் தெய்வ நிலைக்கு ஏற்றப்பட்டதோடு, விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களில் ஒருவராகவும் அவர் கொள்ளப்பட்டமை நினைவு கூரத் தக்கதாகும். பிராமணியத்தின் தெய்வப் படிமங்கள் போன்ற படிமங்கள் அமைத்து தாபகங்கள் கட்டி அவற்றில் பிரதிட்டை பண்ணப்பட்டுப் புத்தர் வழி

படப்பட்டார். சடங்காசாரங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பதாகிய மகாயானபௌத்தம் (பெருவழி) இக்காலப்பிரிவில் முதன்மை பெறுகின்றது. ஹீனயானம் (சிறுவழி) பின் தள்ளப்படுகின்றது. நாகார்ஜுணை கொண்டாக் கல்வெட்டுக்கள் வாயிலாக, இந்திய பௌத்த பிக்குகள், காஷ்மீரம், காந்தாரம், சீனம், வங்கம், வனவாசி, யவனம், பலுரா, முதலாம் நாடுகளிலே சென்று மக்களைப் பௌத்தசமயத்தில் சேரவைத்தனர் என்று தெரிய வருகின்றது. அஃதெவ்வாறெனினும் கி.மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலே பௌத்தமத கிரந்தத்தைச் சீனருக்கு யூச்சி என்பவர் அறிமுகம் செய்து வைத்தமை ஆதாரபூர்வமானதே.

இக்காலகட்டத்தில் பாகவதம் என்னும் வைணவ பத்தியியக்கம் மேலெழுந்து மக்களைக் கவர்ந்தமைக்கும் சான்றுகள் உள. (கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டு) அதன் செல்வாக்கு தட்சசீலத்தில் ஆட்சிபெற்றிருந்த ஹெவியோடொறஸ் என்னும் ஆள்பதியையும் தன்பால் ஈர்த்தது என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, அவன் வாசுதேவரைப் போற்றும் வகையிலே பெஸ்நகர் என்னும் இடத்தில் நிறுத்திய கருடத்தம்பம் உள்ளது. மத்திய இந்தியா, தக்கணம் ஆதியாமிடங்களில் வாசுதேவ - சங்கர்ஷண வழிபாடு மிகச் சிறப்பாக நிலவிற்று. (வாசுதேவன் - கிருஷ்ணன், சங்கர்ஷணன் - அவன் சகோதரன்) பாகவதத்திற்குப் போட்டியாகச் சிவவழிபாடும், மதமும் 2 ஆம் கட்டீசஸ், வாசுதேவ குஷானன் ஆகியோரால் ஆதரிக்கப்பட்டன. கொண்டோபேர்ணஸ் என்பான் காலத்தில் கிறிஸ்தவம் இந்தியாவின் கரையோரப் பகுதிகளில் சிறிய அளவில் பரவியதாகவும் தெரிகின்றது. கிரேக்கத் தெய்வங்களும் ஆங்காங்கே (கிரேக்கர் ஆள்பதிகளாய் விளங்கிய பகுதிகளிலே) வழிபாட்டிற்குரியனவாயின. சிறப்பாக, மிகிரன் என்னும் கிரேக்க தெய்வத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

ஆக, மௌரியர் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியாவெங்கணும் பல்வேறு மதப் பிரிவுகள் தலையெடுத்தனவென்பதும், பௌத்தம் கூடிய செல்வாக்குடன் கடல் கடந்த உலக மதமாய் நிலவியதென்பதும், அதேவேளையில் பிராமணீய மதங்களும் பரவலாகவும், பெருமளவிலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டனவென்பதும் வரலாறு தரும் செய்திகளாகும்.

(ஈ) சமூக நிலை

வருணமும் ஆச்சிரமமும் திட்டவட்டமான உறுதி நிலையினை அடைந்த காலம் மௌரியர் காலம் என வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பர். கிரேக்க எழுத்தாளரின் கூற்றுப்படி வருணக் கலப்பு மணம் அநுமதிக் கப்படவில்லை என்று தெரிகின்றது. ஒவ்வொரு வருணத்தினரும் தத்தம் தொழிலையோ கலையையோவன்றிப் பிற வருணத்தினருக் கென வகுக்கப்பட்டவற்றிலே தலையிடல் தடைசெய்யப்பட்டது.

எனினும் ஞானிகள், துறவிகளாகியோர் வருணக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அப்பாலானவர் எனக் கொள்ளப்பட்டனர். ஆச்சிரம வாழ்க்கை நெறிகள் ஊக்குவிக்கப்பட்டன. எனினும் அந்நிய நாட்டினரின் ஆதிக்கமும் அவைதிக மதங்களின் எழுச்சியும் இந்த நெறிமுறைகளைக் குலைக்க முற்பட்டமையும் ஒன்று. அர்த்தசாத்தியம் (இது மெளரியர் காலத்து நூல் என்பது ஐயத்துக்கிடமானது என்பதை முன்னரே கண்டோம், விவசாயம், மந்தை மேய்த்தல், வாணிபம் என்பன வைசியருக்கும் சூத்திரருக்கும் உரிய தொழில்கள் என்கிறது. மெளரியர் காலத்தில் மருத்துவர், அரச ஆலோசகர் (ஆமாத்தியர்), கண்காணிகள் (Overseers) என்ற மேலும் மூன்றுகிளை வருணங்கள் அல்லது சாதிகள் தோன்றுகின்றன. மெகஸ்தனிஸ் என்னும் கிரேக்க யாத்திரிகரின் கருத்துப்படி, தத்துவ ஞானிகள், உழவர், மந்தை மேய்ப்போர், வணிகர் அல்லது கைவினைஞர் (Artisans), படைவீரர், கண்காணிகள், ஆமாத்தியர் என்ற ஏழுவகைச் சாதிகள் இக்காலத்தில் நிலவின. இவருடைய கருத்து மிருதிகளுக்கு மாறானதெனினும் உண்மையற்றது என்று கொள்ளல் இயலாது. ஸூத்திரியர் அந்நியரோடு கலப்பு மணம் புரிந்ததாலும், அந்நியர் ஆட்சியில் அமர்ந்ததாலும் அவ்வந்நியர்களும் ஸூத்திரியராய்க் கருதப்படவேண்டிய கட்டாயம் உண்டாகின்றது. எனினும் ஒப்பீட்டளவில் இவர்கள் உண்மை ஸூத்திரியர்களிலும் தாழ்ந்தவர்களாகவே சமூகத்தால் கருதப்பட்டனர். யவனர், சாகர், பாலவர் என்போர் தாழ்நிலை ஸூத்திரியர் என மனுதர்ம சாஸ்திரம் உரைக்கும்.

பெண்களிற் சிலர் தத்துவ ஞானிகளாய் விளங்கிய போதிலும் அவர்கள் அறிஞரின் அவைக்களங்களில் இடம்பெறவோ, ஆண்களுக்குச் சமமாகக் கல்வி கற்று மேன்மையடையவோ வாய்ப்பிருக்கவில்லை. பலதார மணம் ஆட்சியாளர், அதிகாரிகளிடையே பரவலாகக் காணப்பட்டது. பெண்வழிச் சேரல் பௌத்த, சமண சமயங்களாலே கடியப்பட்டதிலிருந்து பெண்களின் நிலை முன்னைய காலங்களிலும் தாழ்வாகவே இருந்தது எனக் கொள்ளலாம். எனினும் அசோகனைப் பொறுத்தவரையில் அவனது இரண்டாவது பட்டத் தரசியான காருவாகி, அவனது சமயஞ்சார் கிரியைகளிலெல்லாம் பங்காளியாய்க் கொள்ளப்பட்டாள். அரச குல மகளிர் சிலர் தம்முடைய (வயது வராத) பிள்ளைகளின் உரிமைகளைக் காத்து அவர்களுக்கு வழிகாட்டிகளாயும் விளங்கினர்.

மிருதிகளிலும், அர்த்தசாஸ்திரம் முதலாம் அரசியல் நூல்களிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் அடிமைகள் பற்றிக் குறிப்புக்கள் உள்ளன. அடிமைகளையும் கூலித்தொழிலாளர்களையும் அன்புடன் நடத்துமாறு அசோகன் வலியுறுத்தினான். அரசனின் மெய்காவலராய்ப் (விலைக்குப் பெற்ற) பெண்ணடிமைகள் பணிபுரிந்தனர். எனினும் ஆரியன் எவனும் நிரந்தர அடிமையாக்கப்படல் கூடாது என்று தரும சாஸ்திரங்கள் விதித்தமையும் கருத்தத்தக்கதாகும்

பொதுவாக மக்களின் வாழ்க்கை அமைதியும் ஒழுங்கும் கொண்டதாகவே விளங்கியதென்று கிரேக்க இத்தாலிய எழுத்தாளர்களின் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன களவு மிக அருமையாகவே இடம்பெற்றது பெரும்பாலும் எல்லா மக்களும் உண்மையே பேசினர். மதுவருந்தல் சமய விழாக்களின் போதன்றிச் சாதாரண காலங்களில் இடம்பெறவில்லை. பலியிடும் வேள்விகளின் போதன்றி ஊனுண்டல் கடியப்பட்ட ஒன்றாகவே இருந்தது. சொத்துச் சார்ந்த சட்டங்கள் மிகவும் எளியனவாயிருந்தன களவுக்கோ ஏமாற்றுக்கோ இடமில்லாமையால் வீடுகள் வேலி, பூட்டு முதலிய காப்புச் சாதனங்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பர். எழுதிவைக்கும் ஆவணக்காப்பு முறையும் அரிதாகவே இருந்தது. அனைத்தையும் நினைவில் பதித்து வைப்பதே வழக்கமாயிருந்தது. ஆனால் இக்கூற்று மிகையானதென்றே கொள்ளலாம். அசோகன் முதலாம் அரசர்கள் கல்விலை பொறித்து வைக்கும் வழக்கத்தினைப் பெரிதும் கொண்டிருந்ததால், வாசித்தல், எழுதல் ஆகிய கல்வி சார்ந்த விடயங்கள் பெருவழக்காயிருந்தனவென்றே கொள்ளக்கிடக்கிறது.

உற்சவங்கள், சமாஜங்கள் பற்றிய செய்திகள் கல்வெட்டுக்களில் அடிக்கடி வருகின்றன. இவ்விழாக்களை விரும்பியாங்கு எவ்வித தடைகளின்றி மக்கள் கொண்டாட அரசர்கள் அனுமதித்தனர். நடனம், இசை, வாத்தியஇசை என்பன உற்சவங்களில் இடம்பெற்றன. பிரமன், பசுபதி, சிவன், சரஸ்வதி ஆதியாம் தெய்வங்களைப் போற்றும் வகையில் பலவகை விளையாடல்கள் நிகழ்ந்தன. இவை சமாஜங்கள் எனப்பட்டன. இவை நிகழ்ந்த வேளைகளில் தொலை தூரங்களிலிருந்து வருகை புரிந்த மல்லர்கள் தமது திறமைகளை வெளிப்படுத்தி மக்களை மகிழ்வித்ததாகவும் செய்தியுண்டு. விவங்குகளிடையிலும் பலப் போட்டிகள் நடத்தினர். தேர் ஓட்டப் போட்டிகளும் அவற்றில் இடம் பெறும் காளைகள், குதிரைகளுக்குப் பயிற்சியளித்தலும் இடம் பெற்றதாய் ஏலியன் என்ற வெளிநாட்டார் குறித்துள்ளார். படகோட்டப் போட்டிகளும் நிகழ்ந்தன. சதுரங்க விளையாட்டு பிரசித்திபெற்றிருந்தது என்பதற்குப் பாணர் எழுதிய ஹர்ஷ சரித்திரத்திலும் சான்றுகள் உள்ளன. நாடகங்கள் பற்றிப் பதஞ்சலியின் யோகசூத்திரம் குறிக்கின்றது. நடிகர்கள் செளலிகர் என்றோ சோபனிகர் என்றோ பெயர் பெற்றனர். ஒருவரின் பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரை நிகழ்ந்தனவும் நிகழ்ப்போவனவுமானவற்றைக் குறி சொல்லும் கலையும் பிரசித்தி பெற்றிருந்தது இக்கலைவல்லாருக்குக் கிரந்திகர் என்பது பெயர்.

(உ) ஆட்சியியல்

மெனரிய மன்னர்கள் தங்களைத் தெய்வங்களாய்க் கருதவில்லை. அசோகன் தன்னைக் குடிமக்களின் தந்தையாகப் பாவனை செய்தமை கல்வெட்டுக்களால் அறியவரும் செய்தி. அவனுடைய அதி

காரிகள் மக்களின் செவிலித் தாய்மார் எனக் கருதப்பட்டனர், 'எவை எவை மன்னனுக்கு மனநிறைவளிப்பனவோ அவைதாம் நலங்கள் அல்ல. குடிமக்களுக்கு எவை நன்மை பயக்கின்றனவோ அவைதாம் (அவனுக்கு) நலங்கள் எனக் கொள்ளல்வேண்டும்' என்று அர்த்தசாத்திரம் கூறுவது, அசோகனுக்கும் அவன் முன்னோருக்கும் ஏற்புடையதாகவே இருந்து வந்தது. (அசோகனுக்குப் பின்பு நிலைமை மாறுகின்றது.)

இருப்பினும் மன்னன் வரையறையற்ற அதிகாரங்கள் கொண்டிருந்தான். அரச அலுவலரை நியமனம் செய்யும் உரிமை அவனுக்கே இருந்தது. சாசனங்கள், நியமங்கள் (கட்டளைகள்) மூலம் அவர்களுக்கான கடமைகளும் உரிமைகளும் அரசனால் வகுக்கப்பட்டன. பர்ஷத் அல்லது மந்திரி பர்ஷத் என்ற அமைச்சரவை அமைந்து தேவை ஏற்படும்பொழுது அவர்களின் ஆலோசனைகளை அரசன் பெற்றான். பொதுப் பணிகளுக்குப் பொறுப்பாய் 'நிகாயம்' என்ற குழு செயற்பட்டது. அரச அலுவலர்கள் மாவட்டம், நகரம், இராணுவம் என்ற முப்பிரிவுகளுள் அடக்கப்பட்டனர். மாநிலங்கள் ஜனபதங்கள் என்றும், அவற்றின் கீழ் அமைந்த மாவட்டங்கள் பிரதேசங்கள் என்றும் பெயர் பெற்றன. நிருவாகப் பொறுப்பலுவலர்கள் மகாமாத்திரர் என அழைக்கப்பட்டனர். எழுதுவினைஞர் (புதர்), ஆவணப் பதிவாளர் (லிபிகாரர்), நிருபர்கள் (பதிவேடகர்) ஆகிய சிற்றாழியர்களும் இருந்தனர் பிரதம அலுவலர் (மந்திரி) தலைமைக் குழு (புரோகிதர்), முடிக்குரிய இளவரசர் (யுவராசர்), சேனாபதி ஆகியோர் ஆட்சி நிருவாகத்திலே முதன்மை பெற்றனர். நீதி தொடர்பான மேலாளனாய் மன்னனே விளங்கினான்; எனினும் நீதி விசாரணைக் குழுக்கள் நகரங்களிற் செயற்பட்டன. மகாமாத்திரர், ராஜலகர் என்போர் நீதி விசாரணைக் குழுக்களுக்குத் தலைமை தாங்கினர். கிராமங்களில் பஞ்சாயத்துப் போன்ற மூத்தோர் குழுக்கள் சிறுச்சிறு வழக்குகளை விசாரித்தனர்

படையின் பிரதம தளபதியாய் அரசனே விளங்கினான். சந்திரகுப்தன் தானே படை நடத்திப் போர் புரிந்ததாகவும், அசோகன் கலிங்கத்துப் போரிலே பங்கு கொண்டு போர் நிகழ்வுகளை நேரிற் கண்டதாகவும் செய்திகள் உள்ளன. சந்திரகுப்தனின் படையணிகளில் 60,0000 காலாட்கள், 9,000 யானைகள், 30,000 குதிரைகள் இருந்ததாகவும் இவற்றோடு தேர்களும் இடம்பெற்றதாகவும் தெரியவருகின்றன. கடற்படையும் இருந்ததற்குச் சான்றுண்டு.

பாகம், பலி என்ற இருவகை வரிகள் அறவிடப்பட்டன. பெரும்பாலும் குடிமக்களின் வருமானத்திலிருந்து ஆறிலொரு பங்கு வரியாகப் பெறப்பட்டது. விளைநிலத்தின் வருவாயிலிருந்தே இவ்வரி பெறப்பட்டது. சிலவேளைகளில் விளைவு அதிகமாகக் கிடைக்கும் நிலங்களிலிருந்து நான்கிலொரு பங்கு வரியாகப் பெறப்பட்டதும்

உண்டு. “இந்தியா முழுவதுமே அரசு நிலந்தான், எவரும் தனிப்பட்ட நிலவுரிமை பேணல் இயலாத காரியம்” என்பதால் வரியறவிடல் தவிர்க்கமுடியாதவாறு கடுமையாகவே நடைபெற்றது எனக் கொள்ளலாம். மந்தைச் செல்வம் படைத்தோர், வணிகர் ஆகியோரும் வரியிறுத்தனர். நகர்ப்புறங்களிலே பிறப்பின்போதும் இறப்பின்போதும் வரி அறவிடப்பட்டது. தண்டப்பணமும் அரசுநிதியுள் அடக்கப்பட்டது இவ்வாறு பெறப்பட்ட நிதி பெரும்பாலும் படைகளின் பராமரிப்புக்கே பயன்பட்டதாகத் தெரிகின்றது, கைவினைஞர்கள் வரித் தவிர்ப்புப் பெற்றதோடு, அவ்வப்போது அரசு நிதியுதவியும் பெற்றனர்.

பொதுவில் மௌரியருடைய ஆட்சியானது அரசனை மையமாகக் கொண்டு, அவனுக்குப் பின் அரசரிமை பெறும் யுவராசர்களைப் பிரதேச ஆள்பதிகளாய் அமைத்து, நம்பிக்கைக்குரிய திறமை வாய்ந்த அலுவலர்களின் உறுதுணையோடு சிறப்பாக நடந்தது என்றே கொள்ளலாம்.

(ஊ) பொருளாதாரநிலை:

எவ்வளவுதான் நகரங்கள் செழித்துக் கொழித்தாலும் அன்றும் இன்றும் இந்தியரின் வாழ்க்கை கிராமங்களிலேயே பெரும்பாலும் தங்கியுள்ளது. விவசாயமே அவர்களின் முதன்மைத் தொழில். கிராம விவசாயிகளுக்கு நீர்ப்பாசன வசதிகள் அரசர்களாலும் அவர்களின் கீழ் அலுவலர்களாலும் செய்து கொடுக்கப்பட்டன. உணவுற்பத்தியின் முக்கியத்துவம் கருதி விவசாயிகளைப் படையணியிலே சேர்க்காது தவிர்த்து வைத்ததாகக் கிரேக்கரின் பதிவுகளிலிருந்து தெரியவருகின்றது. நில வருவாயிலிருந்து கணிசமான பகுதி பாகம் என்னும் வரியாக அரசுக்குச் சென்றது. இதனோடு நிலத்துக் கென்று சிறப்பாகப் ‘பலி’ என்னும் பெயரிலும் வரி பெறப்பட்டது. நெருக்கடிக் காலங்களில் மேலதிகமாகச் சிறப்புப் பங்களிப்பும் வழங்க வேண்டிய நிலையில் விவசாயிகள் இருந்தனர். எனவே இவர்களின் வாழ்க்கைத்தரம் குறிப்பிடத்தக்க அளவு சிறப்பாக இருந்திருக்கும் எனலியலாது. கடினமான வாழ்க்கையே நடத்தியிருந்தல் வேண்டும். வெட்டுக்கிளித் தாக்கம், வெள்ளப் பெருக்கு, தீ அபாயம் என்பவற்றிற்கும் இவர்கள் அவ்வப்போது முகங்கொடுக்க நேரிட்டது.

இவ்வாறு அரசிறை வருமானம் பெருமளவு கிராம வாசிகளிடமிருந்தே பெறப்பட்ட போதிலும் நகர்ப்புறங்களிலே வாணிபத்தில் ஈடுபட்டோரும் குறிப்பிடத்தக்க அளவு வரியிறுத்தனர். வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்து சூடியேறியவர்களும் சிறப்பு வரிகள் செலுத்தினர். கடல் வாணிபம் சிறப்புற்றிருந்தது. கிறிஸ்தாப்தத் தொடக்கத்தில் உரோமாபுரியுடன் கடல்வாணிபம் நடந்ததற்குச் சான்றுகள் உள.

மற்றும் சீனா, இலங்கை, புற இந்தியா (Further India), கிரேக்கம் ஆகிய நாடுகளுடனும் வாணிபம் நடந்தமைக்கு இலக்கிய ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. வட இந்தியாவின் நதிகள், கடலோடு கலக்கும் இடங்களில் துறைமுகங்கள் அமைத்துப் பண்டங்களை ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்ய வாய்ப்புக்கள் இருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மௌரியர் காலத்தில் வடக்கில் மட்டுமன்றித் தெற்கிலும் நிலவிய பெருளாதார நிலையினை ஆராய்கையில் கிராம விவசாயிகள் பெருமளவு பற்றாக்குறையுடனும் நகர மக்கள் போதிய வசதி வாய்ப்புக்களுடனும் வாழ்ந்தனர் என்றே கொள்ளக்கிடக்கின்றது. பண்டமாற்றும், தங்க, வெள்ளி, செப்பு நாணயச் செலாவணியும் இக்கால கட்டத்தில் நிலவின. சிறிய செப்பு நாணயங்கள் காசணிகள் எனவும், தங்க வெள்ளி நாணயங்கள் 'கார்ஷாபணம்' எனவும் பெயர் பெற்றன. இவை பெருமளவு தெற்கில் புழக்கத்திலிருந்த நாணயங்களாகும்.

கைத்தொழில்களில் ஆயுதம் செய்தல், விவசாயக் கருவிகள் உருவாக்கல், கப்பல் கட்டுதல் முதன்மையானவையாய் நகர்ப்புறங்களில் சிறப்பாக இடம்பெற்றன. ஆடைகள் பொன், வைரம் கொண்டு இழைக்கப்பட்டனவாய்ச் செல்வர்களால் அணியப்பட்டன. ஆடைகளுக்கேற்ற அணிகலன்களாய்ப் பொன், மணி, முத்து, பவளம் என்பன கொண்டு ஆக்கியவை பயன்பட்டன. பட்டாடைகள் நெய்வதில் கிராமப்புறப் பெண்கள் கூடுதலாய் ஈடுபட்டதாயும் இவை வடவங்காளம், வடமேற்கிந்தியா ஆகியவற்றில் பெருமளவு நடைபெற்றதாயும், மஸ்லின் துணிகளுக்குக் கங்கைச் சமவெளி பிரசித்தி பெற்றிருந்ததாயும் இவற்றைக் கடல் கடந்து ஐரோப்பிய, தூர கிழக்கு நாடுகளுக்குக் கொண்டு சென்று வாணிபம் செய்தனர் என்றும் வரலாறு கூறுகின்றது. வடஇந்தியாவில் இவ்வாணிபத்தில் ஈடுபட்ட குழுக்கள் 'சிரேணி' எனப் பெயர் பெற்றன.

(உ) கட்டட சிற்பக் கலைகள்

“முதன் முதல் (அரப்பாவின் கட்டடச் சிதைவுகளை) நான் பார்த்த பொழுது அவை வரலாற்றுக்கு முற்பட்டவை என்று என்னால் நம்பமுடியவில்லை. புராதன (கட்டடக்) கலைகள் பற்றிய கருதுசோள்கள் அனைத்தையும் அவை தலைகீழாக மாற்றிவிட்டன. புராதன உலகில், கிரேக்க நாட்டின் கட்டடக் கலை நிலவிய காலத்திலே தான் இவற்றையொத்த மாதிரிகளைக் காணமுடிகிறது” என்பது சேர். ஜோன் மார்ஷலின் (இந்து வெளிப் புதைபொருளாய்வாளர்) கூற்று.

(An Advanced History of India - P. 224)

இந்திய வரலாற்றிலே இந்துவெளிக் கட்டடக்கலை எத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்தது என்பதற்கு மேற்குறித்த கூற்று தக்க சான்றாகும். ஆனால், இந்துவெளிக் காலத்துக்குப் பிந்திய கட்டட ஈச்ச சொச்சங்கள் சுமார் 2000 ஆண்டுகள் வரை இந்தியாவில் எங்கும் காணப்படாமை வியப்பாகும். எனவே கி. மு. 500 அளவில், வரலாற்றின் தொடக்கத்தில் சில நினைவுச் சின்னங்கள் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட போதிலும், அசோகன் காலத்திலிருந்தே இந்தியக் கட்டடக்கலை பற்றி அறியக்கூடிய நினைவுச் சின்னங்கள் கிடைக்கின்றன. அசோகனின் சாஞ்சி ஸ்தூபம், பெனாரசுக்கு (வாரணாசி, காசி) அண்மையில் சாரநாத்திற் காணப்படும் கற்களாலான ஸ்தம்பம் (தூண்) என்பன மெளரியர் காலக் கட்டடக் கலையின் மேதாவிலாசத்தை எடுத்துரைக்கின்றன. ஸ்தூபத்தின் சுற்றுவேலி சாதாரணமானது. ஆனால் முகப்பு வாயிலின் அமைப்பு, ஸ்தூபத்தின் ஒத்திசைவு என்பன உன்னத கலை நுட்பத்துக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாய் விளங்குகின்றன. ஸ்தம்பத்தின் (சாசனத் தூண்) போதிகையின் மேற்பகுதியிலே தரும சக்கரமும், அதற்கு மேல் நான்கு பகுதிகளிலும் சிங்க உருவங்களும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் எழிலானது கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்வதாகும். அசோகன் விட்டுச் சென்ற நினைவுச் சின்னங்களிலே இவை போன்று எஞ்சியுள்ளவை சிலதாம், அசோக தரும சக்கரம் இந்தியக் குடியரசின் சின்னமாய் விளங்குகின்றது.

மெளரியப் பேரரசுக்கும் குப்தப் பேரரசின் தொடக்கத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலம் 500 ஆண்டுகளாகும். இக்காலப் பிரிவு இந்தியக் கலைகளின் மீட்சிக் காலம் எனக் கருதப்படுகின்றது. பாகர்கட் (மத்திய இந்தியா), புத்தகயை, சாஞ்சி, (போபால் சம்ஸ்தானம்) மதுரா, காந்தாரம் (வடஇந்தியா), அமராவதி, நாகார்ஜுன கொண்டா (தென்னிந்தியாவிற்கு அண்மையானது) என்பன இவ் வெழுச்சிக்கான நினைவுச் சின்னங்களைத் தம்மிடத்தே கொண்டுள்ளன. கிலமடைந்த ஸ்தூபங்கள், அழிவுற்ற நிலையில் எஞ்சியுள்ள சுற்று வேலிகள், முகப்பு வாயில்கள் என்பன கொண்டு தீர்மானிக் கப்படவேண்டியவற்றிலிருந்து இவை மாறுபடுகின்றன. சிறப்பாக அழிவிற் சிக்காத மூன்று ஸ்தூபங்கள் சாஞ்சியில் உள்ளன. இவற்றில் அளவாற் பெரியது. அசோகனால் முதலிலே சிறிய அளவிற்கு கட்டப் பட்டுப் பின்பு விரிவாக்கம் பெற்ற தென்பர். இதன் முகப்பு வாயில் களிற் புத்தரின் வரலாற்றுச் செய்திகளும் புத்த ஜாதகக் கதைகளின் நிகழ்வுகளும் சிற்பங்களாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. மதுராவில் எஞ்சியுள்ள கட்டடச் சிற்பங்களைக் கொண்டு திருத்தமற்றவை முன்னைய காலப் பிரிவுக்கும் திருத்தமும் கலைநுட்பமும் வாய்ந்தவை பின்னைய காலப்பிரிவுக்கும் உரியவை என்று கணிக்கப்படுகின்றன. இதே காலப்பிரிவில் பஹ்ருட், புத்தகயை, சாஞ்சி ஆகிய இடங்களிலே புத்தரின் உருவச்சிலைகளுக்குப் பதிலாகத் தாமரை, பாதச்சுவடு, சக்கரம் ஆகிய குறியீடுகள் சிற்பங்களாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

காந்தாரத்திலே கிடைத்த உருவச் சிற்பங்கள் இந்திய சிற்பமரபிலிருந்து விடுபட்ட தனித்தன்மை பொருந்தி விளங்குகின்றன. அவற்றுள்ளும் முதன்மையானதாகப் புத்தரின் உருவச்சிலை கொள்ளப்படுகின்றது. ஆடை அணிகலன்களுடனும் முடியுடனும், மீசையுடனும், கட்டமைந்த உடலுடனும் உருக்காட்டும் இச்சிற்பத்தில் கிரேக்க - உரோம சிற்பக்கலையின் செல்வாக்கு மிகுந்து காணப்படுகின்றதென்பர். அஃதாவது பின்னாளிலே உருவாக்கப்பட்ட புத்தர் சிலைகளின் புனித சாந்தத்தையோ, ஆன்மீகப் பண்பையோ இதிற் காணுதல் இயலாது. எதார்த்தக் கலைப்பண்பே மேலோங்கி நிற்கின்றது. மதுராவினும் காந்தாரத்தினும் சித்ய அரசர்களின் ஆதரவு பெற்றே கலைகள் வளர்ந்ததன் பயனே இது. காந்தாரச் சிற்பக் கலையே குறித்த இக்காலப்பிரிவின் உச்சம் என வரலாற்றாய்வாளர் கொள்வர்.

இந்த 500 ஆண்டுகளிலும் புத்த சமயம் சார்ந்த கட்டட, கலைச் சின்னங்களே பெருமளவிற்கு கிடைத்துள்ளன. கனிஷ்கனின் (புருஷபுரம் - இன்றைய பெஷாவர்) காலத்திற் கோயில்களும் பல எழுந்தன எனத் தெரிகின்றது. ஆனால் அவை அழிந்துபட்டன. அடுத்து வந்த குப்தர் காலத்திலேதான் பௌத்த கட்டட சிற்பக்கலை மட்டுமன்றி இந்து கட்டட, சிற்பக் கலையும் முன் எக்காலத்திலும் இல்லாத அளவிற்கு உச்சக் கட்டடத்தை அடைகின்றது.

6. குப்தர் கால நாகரிகமும் இந்துமத மறுமலர்ச்சியும்.

(அ) மௌரியருக்குப் பின்பும் குப்தருக்கு முன்பும் - ஒரு குறிப்பு

அசோகனை அடுத்து வந்த மௌரிய மன்னர்களின் கொடுங் கோன்மை மக்களின் எதிர்ப்புக்கு இடமளித்ததால், புஷ்யமித்திரன் என்ற பாரத்துவாச கோத்திரப் பிராமணத் தளபதி மௌரிய ஆட்சிக்கு முடிவு கட்டிச் சுங்கர் என்னும் புதிய அரச பரம்பரையை நிறுவினான். இவன் காலத்திலே அன்றியோக்கல் என்ற சிரியாவின் மன்னன் (கிரேக்கன்) பெரும் படையுடன் வந்து வடமேற்குப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றி மேலெழுந்தான். சுங்கர் பரம்பரை தனது அரசைக் காப்பாற்ற முடியாது செல்வாக்கிழந்தது. சுங்கரின் பின்பு கண்ணுவர் பரம்பரை சிலகாலம் மேலாதிக்கம் பெற்றது. ஆனால் தென்னிந்தியாவின் ஆந்திர நாட்டிலிருந்து வந்த சாதவாகனர்,

கங்கரைத் தோற்கடித்து மேல் வந்தனர். இந்நிகழ்ச்சி கி.மு.30 உக்கும் 40 உக்குமிடையில் நிகழ்ந்தது. சாதவாகன அரசை நிறுவியவன் சிமுகன். சாலிவாகனமும் முதலாம் சாதகர்ணியும் சாதவாகன பரம்பரையின் குறிப்பிடத்தக்க மன்னர்கள். இவர்களில் இறுதியானவன் ஸ்ரீ யக்ஞசாதகர்ணி. இவன் வீரமும் ஆற்றலும் பொருந்தியிருந்தும் இவனோடு சாதவாகன பரம்பரை முடிவுக்கு வந்தது.

அடுத்து, கலிங்கநாட்டின் எழுச்சி இடம் பெறுகின்றது. கலிங்க அரசு, கோதாவரிநதிக்கு அப்பாலும் தனது ஆதிக்கத்தினை விரிவுபடுத்தியது. பிரகஸ்பதி மித்திரன் என்ற அரசனோடு கலிங்கமும் தனது வாழ்வை முடித்துக் கொள்கின்றது. தொடர்ந்து கி.மு.185-ல் எழுச்சி சில காலங்கள் நிலைபெற்று முடிவுற பாதியர், சாகர், யூச்சியர் என்ற மூன்று குழுவினர் மேலாண்மை கொள்கின்றனர். இவர்களில் பாதியர் மேலோங்கி மற்றைய இரு குழுவினரையும் அடக்கி அபுகானிஸ்தானிலிருந்து இந்துவெளி வரையுள்ள நிலப்பகுதியைச் சிலகாலம் ஆட்சி செய்து மறைகின்றனர். கிறிஸ்தாபத்தின் முதல் நூற்றாண்டில் இது நிகழ்ந்தது.

பாதியரை அடக்கி மேல்வந்தவர் குஷானியர். குஷானிய அரசர்களின் புகழ்பெற்றவன் கனிஷ்கன். இரண்டாம் வீமகட்பீசஸ் இன்மகனான இவன், புருஷபுரத்தைத் (பெஷாவர்) தலைநகராக்கி ஆட்சி புரிந்தான்; கி.பி. 78ஐ ஒரு சகாப்தமாகப் பிரகடனப்படுத்தினான். இவன் பரம்பரையினர் அதிலிருந்து பல்லாண்டுகளாகத் தமது ஆண்டுக் கிரமத்தினைத் தொடர்ந்தனர். கனிஷ்கனின் பேரரசு காந்தாரம், சூவிஹார், அவுட், பெனாரஸ் வரை பரந்திருந்தது. இவன் தனது வீரப்பிரதாபத்தாலன்றித் தான் விடுத்துச் சென்ற நினைவுச் சின்னங்களாலும் பௌத்த மதத்திற்கு வழங்கிய பேராதரவாலுமே அதிகமாக நினைவுகூரப்படுகின்றான். இவனால் அமைக்கப்பட்ட சைத்தியமானது பிற்காலத்திலும் யாத்திரிகரால் மிகுந்த வியப்போடும் மதிப்போடும் தரிசிக்கப்பட்ட ஒன்றாகும், கனிஷ்கனின் கட்டளைக்கமைவாய்ச் செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்கள் கலையழகு மிகுந்தவை. சிறப்பாக இவனது இடுப்பளவு அமைந்த உருவச்சிலை இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கது. கனிஷ்கனின் அழைப்பின் பேரில் குழுமிய, அசுவகோஷன் முதலான அறிஞர்களால் பல பௌத்த சமயக் கிரந்தங்களுக்கு உரைகள் எழுதப்பட்டன. குஷான மன்னரில் இறுதியானவன் முதலாம் வாசுதேவன்.

குஷானியரின் ஆட்சிப் பரப்பிலிருந்த யமுனா நதிப் பள்ளத்தாக்கிணைக் கைப்பற்றி, நாகர் என்பார் மத்திய இந்தியாவிலே மதுரா, அவுட் ஆகிய பிரதேசங்களையும் வேறு சில பகுதிகளையும் உள்ளடக்கிய ஆள் நிலத்தை ஆட்சிபுரிந்தனர். இவர்கள் காலத்திற் குப்தர் பிரயாகை, சாகேதம், மகதம் ஆகிய பகுதிகளில் ஆட்சியாளராய் விளங்கிச் சிறிதுகாலத்தில் நாகரின் ஆள்புலத்தையும் கைப்பற்றி கி. பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுச்சி பெற்றனர்.

(ஆ குப்தப் பேரரசின் எழுச்சி

தென்னிந்தியாவிலே பல்லவர், சோழர், விஜயநகர நாயக்கர் ஆகியோரின் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்து சமயமும் கலைகளும், பண்பாடும் பெருவளர்ச்சி அடைந்தன என்பதை இந்துநாகரிகம் கற்போர் நன்கறிவர். இவற்றிற்குச் சமமான இந்துமத மறுமலர்ச்சியை வட இந்தியாவின் காண்பது குப்தப் பெருமன்னர் ஆட்சிக்காலத்திலாகும். குப்தர் காலம் கி. பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டில் முதலாம் சந்திரகுப்தனிலே (கி. பி. 320 தொடங்கி, கி. பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டு வரை மேலோங்கி கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஓடுங்கியது, குப்த பரம்பரையின் இறுதி மன்னன் ஆதித்யசேனன் எனக் கொள்ளப்படுகின்றான்.

சந்திரகுப்தன் (மௌரிய அரச பரம்பரையை நிறுவிய சந்திரகுப்தன் வேறு) 'மஹாராஜாதிராஜன்' என்ற பட்டத்தினைத் தனக்கு உரித்தாக்கியவன். இவனது வீரமும் விச்சாவி அரசனின் மகள் குமாரதேவியை மணந்து கொண்டமையும் இவனுக்குப் புகழையும் பெரு மதிப்பையும் அளித்தன. இவனுடைய மகனும் பாரதநாட்டு மன்னர் வரிசையிலே குறிப்பிடத்தக்க பெருமை வாய்ந்தவனுமான 'சமுத்திரகுப்தன் ஏறக்குறைய இந்தியா முழுமையுமே தனது ஆட்சிக் கீழ்க் கொணர்ந்தான் என்று வரலாறு கூறுகிறது. இவன் தெக்கணத்துக்கு வடபாலுள்ள நாடுகள் அனைத்திலும் தன் பிரதிநிதிகளை நியமித்தும், தென்னிந்தியாவில் தான் வெற்றிகொண்ட அரசுகளிடமிருந்து திறைபெற்று அவற்றை அந்தந்த மன்னரைச் சூதந்திரமாய் ஆளவிட்டும் தன்னைப் பேரரசனாய் நிலைநிறுத்திக் கொண்டான். தனது பெரு வெற்றியைக் கொண்டாடுமுகமாக அஸ்வமேத யாகம் நிகழ்த்தினான். சமுத்திரகுப்தன் காலத்தில் இலங்கை அரசனான ஸ்ரீமேகவன்னன், அவனுடன் நட்புக்கொண்டு பல பரிசீலகளை அனுப்பி, புத்தகையிலே துறவகம் ஒன்றை அமைக்க அநுமதி பெற்றான். கல்வெட்டுக்களும் நாணயங்களும் இவன் பெயரையும் புகழையும் இன்று வரை நிலைநிறுத்தும் சான்றுகளாய் விளங்குகின்றன. இவனைத் தொடர்ந்து ஆண்டவர்களிலே குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் இரண்டாம் சந்திரகுப்தன் (விக்கிரமதித்தியன்) குமாரகுப்தன் ஆகியோர்.

(இ) குப்தர் காலச் சமயநிலை:

வேதகாலத்துக்குப் பின் ஓரளவு தளர்ந்திருந்த பிராமணீயம் குப்தர் காலத்தில் மீண்டும் மேலெழுகின்றது. அதேவேளை சைவமும் வைணவமும் எழுச்சி பெற்றதும் குறிப்பிடத் தக்கதே. வைணவத்தின் மேலாம் கோட்பாடுகள் குப்தர் காலத்துக்கு முன்பே பாரதராமாயண இதிகாசங்களுடாகவும் சிறப்பாகப் பகவத்கீதை வாயிலாகவும் வெளியாயின. சைவத்தின் குறிக்கோள்கள் சுவேதாசுவதர உபநிடதம்.

யஜூர்வேதம், வாஜசனேயி சங்கிதை (14லே) வரும் சதருத்திரீயம் (இது முன்னரே காட்டப்பட்டது) ஆகியவற்றின் மூலம் தெரிய வந்தன. எனினும் அவை முழுமையாக ஏற்கப்பட்டதும் பின்பற்றப் பட்டதும் குப்தர் காலத்திலேயாகும். இரண்டாம் சந்திரகுப்தனின் அமைச்சர் உதயகிரியிலே குடைவரைக் கோயில் சிவனுக்கு எடுத்தார். பல்லவர், சோழர் காலத்திற் போலவே அரசர்கள், மந்திரி பிரதானிகள் அரச குடும்பத்தினர், குருமார், வாணிபகணத்தினர் ஆகியோர் எழிலார்ந்தனவும் சமயம் சார்ந்தனவுமான தூண்கள். வனப்புமிக்க தோரணவாயில்கள், தெய்வப்படிமங்கள், கோயில்களை உருவாக்கினர் விஷ்ணு, கார்த்திகேயன், சூரியன், தீர்த்தங்கரர், புத்தர் என்று யாவர்க்கும் கோயில்களும், பள்ளிகளும் தாபகங்களும் கட்டப்பட்டன. சமய சமரசமும் சகிப்புத் தன்மையும் நிலவியமைக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக வைணவ மன்னர் சைவ அதிகாரிகளையும் பௌத்த அதிகாரிகளையும் தமக்கு அணுக்கராய்க் கொண்டமையை எடுத்துக் காட்டலாம். சமணர்கள் பிராமணரோடும், பிராமணர் சமணர் பௌத்தர்களோடும் நட்புறவு பூண்டனர். சீன யாத்திரிகனான ஃபாகியன் கங்கை நதிப் பள்ளத்தாக்கில் சமயக் கிரியைகளோடு தெய்வப் படிமங்களின் திருவுலாக்களும், தானங்களும் இடம்பெற்ற மையை விதந்தோதுவன்றான் தாழ்த்தப்பட்டோர் தவிர்ந்த மற்றையோர் மது மாமிச போசனங்களைக் கைவிட்டு வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

ஒவ்வொரு சமயத்திலும் பல பிரிவுகள் காணப்பட்டன. சைவ நிலே பாசுபதர், காளாமுகர், பைரவர் முதலிய பகுப்புக்களும் வைணவரிற் பாகவதர் (வாசுதேவனின் அடியார்), பாஞ்சராத்திரர் (நாராயணனின் அடியார்) என்னும் பகுப்புக்களும் சமணத்திற் சவேதாம்பரர் (வெள்ளாடை தரித்தோர்), திகம்பரர் (திக்கை ஆடையாய்த்தரித்தோர் நிர்வாணிகள்) என்ற பகுப்புக்களும் பௌத்தரிடையே செளகதர், ஆசீவகர் முதலாம் பகுப்புக்களும் காணப்பட்டன. நியாயம், வைசேடிகம், சாங்கியம், யோகம், பூர்வமீமாம்சை, உத்தரமீமாம்சை ஆகிய அறுவகைத் தரிசனங்களும் கி. பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டில் உருவாகிக் குப்தர் காலத்தில் முழுமையடைகின்றன எனத் தெரியவருகின்றது.

1) சிவ வழிபாடு

குப்தர் காலத்தின் தொடக்கத்தில் மேல்தட்டு வர்க்கத்தினர், அரச அதிகாரிகள் என்போர் சிவவழிபாட்டிற் பெரிதும் ஈடுபட்டனர். குப்தரின் சமகாலத்திலும் பின்னரும் வரையப்பட்ட ஆவணங்களில் பாசுபதர் பற்றிய செய்திகள் அடிக்கடி வருகின்றன. இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றன, கி. பி. 6 ஆம் 7 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வைணவத்தின் இடத்தையும் பிடித்துக்கொண்டு சைவம் மேலெழுந்ததாக வரலாற்றாசிரியர் கொள்வர். வெளியிலிருந்து

வந்து ஆதிக்கங்கொண்ட ஆட்சியாளரும் உள்நாட்டரசரும் சிவனின் அடியார்களாகத் தம்மை அடையாளம் காட்டிக் கொண்டதாகத் தெரிகின்றது. பாசுபத ஆசாரியர்களிற் குப்தர் காலத்திலே புகழ் பூத்தவர் உத்யோதகாரர் ஆவர். இவர் வாத்தசாயனர் எழுதிய நியாய சாத்திர உரைக்கு விரிவுரை வழங்கினார், தென்னகத்தில் பத்தியியக்கம் மேலெழுந்ததும் சைவ சமய குரவர் அவ்வியக்கத்தினை முன்னெடுத்ததும் குப்தர் காலத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

(2) விஷ்ணுவழிபாடு:

வைணவ ஆசாரியர்கள் வைணவத்துக்கு ஆற்றிய தொண்டுகள் பற்றிக் குப்தர்காலத் தொடக்கக் கல்வெட்டுக்களிலே விரிவாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. குப்தப் பெருமன்னரிற் சிலரும் விஷ்ணு அடியார்களாய் விளங்கினர். (ஆரம்பகால வதாபிச் சாளுக்கிய மன்னரும் வைணவர் தாம்) இதிலிருந்து கி. பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் தெக்கண பீடபூமி வரை வைணவம் பரவியிருந்தமை புலனாகும். குப்தர்காலத்துக்குச் சமகாலத்திலே முதலாழ்வார்களும், பன்னீராழ்வாரிற் சிலரும் தமிழகத்தில் வைணவ பத்தியியக்கத்துக்கு அடித்தளம் இட்டதிலிருந்து இக்காலகட்டத்திலே தமிழகத்திலும் வைணவம் செழிப்புற்றிருந்தமை தெரிய வருகின்றது.

(3) வேதக்கிரியைகள்:

குப்தப் பேரரசனான சமுத்திர குப்தன் அஸ்வமேதயாகம் நிகழ்த்தியது பற்றி முன்னரே கண்டோம். அவன் வேத வேள்விகளுக்கு மீண்டும் புத்துயிர் கொடுக்க முற்பட்டமை இதிலிருந்து புலனாகிறது. கூர்வரஸ்வாமி, பிரபாகர், குமாரிலர் ஆகிய பெருமக்கள் பூர்வமீமாம்சை எனப்படும் வேதவேள்விகளை வலியுறுத்தும் தரிசனத்துக்கு வாழ்வளிக்க அவற்றை வலியுறுத்தினர். எனினும் சைவம், வைணவமாகிய பத்தி நெறிகளிலே மக்களுக்குக் கூடிய ஈடுபாடிருந்தமையால் வேள்விகளில் அவர்களின் கருத்து அதிகமாகச் செல்லவில்லை. அதனோடு தரிசனங்கள், வேதாந்த சித்தாந்தக் கோட்பாடுகள் முறை கொள்ளத் தொடங்கியதும் வேள்விகளைச் செல்வாக்கிழக்கச் செய்து விட்டதெனலாம்

(ஈ) சமூக நிலை

இக்காலப் பிரிவிற் சமூக நிலைமைகள் விரைந்த மாற்றத்திற்குள் ளாயின. வருணப் பாகுபாடுகளுக்கான விதிமுறைகளைப் பேணி ஓர் ஒழுங்கில் நிலைப்படுத்த மன்னர்கள் முனைந்தார்கள். இம்முனைப்பும் முயற்சிகளும் எப்பொழுதும் வெற்றி தந்தன என்று கூறல் இயலாது பிராமணரும் தொழிலாளரும் தமக்கு வகுக்கப்பட்ட கடமைகளிலிருந்து விலகிப் படைத் தொழில் மேற்கொண்டதும் வைசியரும்

சூத்திரரும் வலிமை பொருந்திய ஆட்சியாளராய் மாறியதும் அவ்வப்போது இடம்பெற்றன. திருமண விதிகளும் நெகிழ்ச்சிக்குள்ளாயின. வேறு வேறான வருண, கோத்திர இனங்களுக்கிடையே மணவினைகள் இடம்பெற்றமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன. வெளிநாட்டவரும் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியோரும் அவர்களோடு வந்தவர்களும் சாதி அமைப்பினுள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட நேர்ந்தபொழுது, குழப்பம் ஏற்பட்டது. இவர்கள் தருமசாத்திர விதிப்படி ஷுத்திரிய வருணத்தின் கீழ்ப்படியிலே வைக்கப்பட்டனர். இவர்களுக்கு வழங்கிய பெயர் ஷுத்திரிய பந்துவாகும் குப்தரின் வீழ்ச்சிக் காலத்தில் மேலெழுந்து சுதந்திரமாகவோ ஓரளவு சுதந்திரமாகவோ தமது பிரதேசங்களை ஆண்டுவந்த இராஜபுத்திரர்கள், சிற்றரசர்கள், தம்மையும் ஷுத்திரியர்களாய் அழைத்த பொழுது தவிர்க்கவியலாதவாறு வருணப்பாகுபாட்டினுள் அவர்களை உள்ளடக்கவே 'ஷுத்திரியபந்து' என்ற பாகுபாடு தொடரலாயிற்று. இவர்களுள்ளே ஹுணர் (இரக்கமற்ற கொடுங்கொலைகள், கொள்ளைகள் நடத்தி வடஇந்தியாவிற்கில பிரதேசங்களை ஆக்கிரமித்த அந்நியர்), பிரஹார் ஆகியோரும் அடங்கினர்.

மத்திய இந்தியாவில் வாழ்ந்தோரான உயர் வருணத்தினர் தம்மைத் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியாரிலிருந்து வேறுபடுத்திக் கொண்டு மது மாமிச போசனம் தவிர்த்துத் தூயவாழ்வனைக் கடைப்பிடித்தாராள் என்று தெரிகிறது. சண்டாளர், தமக்கென ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களிலிருந்து நகரங்களுக்கோ, கிராமங்களுக்கோ வரும் பொழுது உயர்வருணத்தார் அவர்களின் பார்வையிற்பட்டால் உயர்வருணத்தாருக்குத் தீட்டு உண்டாகும். என்று கருதப்பட்டது. எனவே அதனைத் தவிர்க்கத் தாழ்த்தப்பட்டோர் மரத்துண்டுகள் இரண்டை ஒன்றுடன் ஒன்று அடித்து ஓசை எழுப்பித் தம் வருகையை அறிவித்தல் வேண்டும். அந்த ஓசையைக் கேட்கும் உயர் வருணத்தினர் அவர்களின் முகத்தில் விழிக்காது அகன்றுபோவர். இத்தீட்டு முறைமை வெளிநாட்டவரைப் பொறுத்தும் அநுசரிக்கப்பட்டது என்று அல்புருணி என்னும் யாத்திரிகர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் அரச குடும்பத்தினர் ஆட்சி நிருவாகங்களிலும் பங்குபற்றினர் எனத் தெரிகின்றது. குப்தர் காலத்தில் பட்டமகிஷி இன்றியமையாத ஓர் இடத்தை வகித்தாள். குப்தர் ஆட்சியின் பிற்காலத்தில் காஷ்மீர், ஜூஸ்சா, ஆந்திரப்பிரதேசம் ஆகியவற்றில் பெண்கள் ஆட்சியாளராயும் விளங்கினர். சில மாகாணங்களிற் சிறப்பாகக் கன்னட நாட்டில், பெண்கள் மாகாண ஆளுநர்களாய் அமர்ந்தமைக்குச் சான்றுகள் உள. பெண்களைப் பொறுப்பான அலுவல்களிலே தள்ளிவைக்கவில்லை என்றே கொள்ளலாம். அரச குடும்பப் பெண்மணிகளிற் சிலர் இசை, தடனம்,

என்பவற்றில் மட்டுமன்றிப் பொதுப்பணிகளிலும் ஈடுபட்டனர். உயர்வர்க்கப் பெண்கள் சிலர் கல்வியறிவிலும் மேம்பட்டிருந்தனர். சுயம்வர முறையிலே தாம் விரும்பிய மணவாளரைத் தெரியும் வழக்கமும் ஆங்காங்கே நிலவிற்று. எனினும் "பெண்கள் மதிப்புடன் நடத்தப்பட்டனும் அவர்கள் ஆண்களிலேயே தங்கியிருத்தல் வேண்டும்" என்று மனுதர்ம சாத்திரம் கூறுகின்றது. (இக்காலத்தில் அரசியல், சமூக அமைப்புக்கள் மனுஸ்மிருதியாலேயே கட்டுப்படுத்தப்பட்டன.) பலதாரமண உரிமை பெண்களுக்கு இல்லை. வீதவா விவாகம் வேதகாலத்திற் போல அனுமதிக்கப்படவில்லை. உடன்கட்டை ஏறுதல் பொதுவழக்கமாய் இருந்தபோதிலும், அது ஆட்சியாளர் குடும்பங்களிலேதான் பெரிதும் பின்பற்றப்பட்டது. இதற்குக் காரணம் மாற்றார் நாட்டைக் கைப்பற்றினால், அரசு குலப் பெண்கள் பலவித கொடுமைகளுக்கு ஆளாவர் என்ற எதிர் பார்ப்பும் அச்சஉணர்வுமேயாம்.

2) அரசியல் நிலை

ஒரு நாட்டின் முழுமையான நிருவாகமும் தனி ஒருவனால் நடத்தப்படக் கூடியதன்று. "தனியொரு சக்கரம் உருளுதல் இல்லை" என்று அர்த்தசாத்திரம் கூறுவதும் ஈண்டுக் கருதத்தக்கது. "தேவர்கள் தங்களுக்காகப் போரியற்றத் தலைவன் ஒருவன் தேவை என்று பிரசாபதியை வேண்ட அவர் தம்முடைய மகனான இந்திரனை அவர்களுக்குத் தலைவனாய் (அரசனாய்) வழங்கினார்" என்னும் கதை ஒன்று வழங்குவதாகக் கூறும் A. L. பசாம், (வியத்தகு இந்தியா) "போர் மூண்ட காலத்திலே தன் குடிமக்களுக்குத் தலைமை வகித்துச் செல்வதே அரசனின் முதற்கடமை எனக் கருதப்பட்டது" என்றும் கூறுவர். ஆனால் போர் மட்டுமே அரசனுக்குரிய முதன்மையான கடமை என்பது மாறி, அவன் பல்வேறு ஆட்சிக் கடமையையும் நிருவாகத்தையும் மேற்கொள்ள வேண்டிய இன்றியமையாமை உணரப்பட்டது. இவற்றை நிறைவேற்றத் தனக்குப் பல உதவியாளரை நியமிக்க வேண்டியதாயிற்று. மன்னன் மக்களைத் தரும நீதி நின்று காப்போன், நீதி வழங்க வேண்டிய சத்தர்ப்பங்களில் 'ஒப்பநாடி அத்தக ஒறுத்தலோ, விடுதலோ செய்வோன்' என்ற நிலைக்கு அவன் உயர்ந்து இவற்றால் தெய்வமாகவே கருதப்படலானான். பல்லவர் காலத்தில்,

'திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே
என்னும்'

என்ற திருமங்கையாழ்வார் கூற்று. குப்தப் பெருமன்னருக்கும் பொருந்துவதே மன்னன் மக்களுக்கு மகிழ்வளிப்போன் என்ற பொருளில் அரசன் எனப்பட்டான் எனவும் அரசன் என்ற சொல் (இராஜன்) ரஞ்சயதி (மகிழ்விப்பவன்) என்ற சொல்லடி

யாகப் பிறந்தது எனவும் கூறுவது ஆய்விற்சூரியது. மக்கள் அனைவரதும் சம்மதத்தைப் பெற்ற ஆட்சியாளன் என்ற பொருளில் 'மகாசம்மதன்' எனவும் அவன் அழைக்கப்பட்டான்.

இவ்வாறு பல திறப்பட்ட பெருமைகளுக்கும் வணக்கத்திற்கும் நம்பிக்கைக்குமுரியவனாய் வளர்ந்த மன்னனின் மந்தணமும் நிருவாகக்குழுவும் பற்றி நோக்குவதும் பயனுடைத்தே. குப்தர் காலத்து முதன்மையான அரச அலுவலர் பின்வருவோர்:

- i. மந்திரி - அரசனின் அந்தரங்க ஆலோசகர்.
- ii. அக்ஷபடாலாதிக்கிருதர் - ஆவணக் காப்பாளர்
- iii. மகாபலாதிக்கிருதர் } படைசம்பந்தமான
- iv. மகாதண்டநாயகர் } பொறுப்பை வகிப்பவர்
- v. குமாரமாத்தியர் - போர், சமாதானம் தொடர்பாகவும் மாவட்ட ஆட்சி தொடர்பாகவும் நிருவகிக்கும் அலுவலர்.

[குமாரமாத்தியர் அரசனுக்கும் இளவரசருக்கும் மாகாண ஆளுநருக்கும் கீழ்ப் பணிபுரிவோர்.]

காலப்போக்கில் ஆட்சி நிருவாகம் மேலும் சிக்கல் அடைய அடைய மேலும் பல அலுவலர் நியமனமாயினர். அவர்களின் பதவிப் பெயர்களும் கடமைகளும் பின்வருமாறு:

- i. சந்தி விக்கிரகர் - வெளிநாட்டு அலுவல்களைக் கவனிப்போர், இணைப்பாளர்.
 - ii. மகாபிரதானர்
 - iii. சர்வாதிகாரின்
 - iv. முக்கிய பிரதானர்
- } பிரதான அமைச்சக் கடமைகளுக்குப் பொறுப்பாளர்

அமைச்சரவையில் இடம்பெறுவோரின் எண்ணிக்கை ஏழு அல்லது எட்டாக இருத்தல் வேண்டும் என்று அர்த்தசாத்திரம் விதிக்கின்றது அஃது எப்பொழுதாவது பின்பற்றப்பட்டதற்குச் சான்றில்லை அமைச்சரவையின் எண்ணிக்கை திட்டமற்றதாகவும் நெகிழ்ச்சி பொருந்தியதாகவுமே இருந்தது. அமைச்சரவை மந்திரி பரீக்ஷி அல்லது பரீக்ஷா என வழங்கியது. இந்து மன்னர் அவையிலே 'இராஜகுரு' என்பவர் இன்றியமையாத ஒருவராய் இலங்கினார்.

"இலட்சிய அரசன் ஒருவன் தன் குடிமக்களுக்கான கடமைகளையும் கண்டனங்களையும் (Obligations) தன் உள் மனத்தில் உணர்ந்தவனாய் அவர்களின் நல்வாழ்வையே குறிக்கொண்டு செயற்படல் வேண்டும்" என்ற அர்த்தசாத்திர விதியினைக் குப்தர் காலத்திலும் பின்னரும் அரசர் பலர் கடைப்பிடித்து வந்ததாய் வரலாற்றாசிரியர் கூறுவர். இவர்களுள்ளே குப்த இளவரசி ஒருத்தியின் மகனான பிரபாகரவர்த்தனனும் மைந்தன் ஹர்ஷன் தனது குடிமக்களைக்

கண்போற் காத்துச் செங்கோல் பிறழாது (கன்னோஜ் நாட்டை) ஆண்டான் என்னும் பெரும் புகழ்க்குரியவனாகின்றான். சிறந்த கலாரசிகளும் பாணர், மயூரர், திவாகரர் முதலாம் பெரும் புலவர்களை ஆதரித்தவனுமான இப்பெருமன்னன்பற்றிய பின்வரும் கூற்று எமது கவனத்தை ஈர்ப்பதாகும்.

“சோர்வறியாத இவ்விளவல் குடிமகன் ஒவ்வொருவனதும் இல்லக் கதவுக்கு நீதியைக் கொணர்வதில் பேரார்வம் கொண்டிருந்தான் தன் கீழ்ப்பட்ட ஆள்புலம் முழுவதும் சென்று குற்றம் இழைத்தோர்க்கு ஒறுப்பும் நல்லோர்க்குப் பாதுகாப்பும் வழங்கினான்”

(An Advanced History of India - P. 160)

இவன் போன்றே குப்த மன்னர்களான இரண்டாம் விக்ரமாதித்தன், முதலாம் போஜன் ஆகியோரும் விளங்கினர். கலாரசிகர்களாயும் இலங்கினர். ஹர்ஷன் புலவரின் புரவலனாய் மட்டுமன்றித் தானும் சிறந்த கவிஞனாய் விளங்கினான் என்பதற்கு இவன் இயற்றிய நாகானந்தம், இரத்தினாவளி, பிரியதர்சிகா ஆகிய நாடக நூல்கள் தக்க சான்றுகளாம்.

நிருவாகக் காரணங்களுக்காக ஆள்நிலம் புத்தி, தேசம், ராஷ்டிரம் என்ற பிரிவுகளாய் வகுக்கப்பட்டது. இவை மாவட்டங்களாகவோ, மாகாணங்களாகவோ இருந்திருத்தல் வேண்டும். இவற்றின் ஆளுநர் உபரிகர் எனப்பட்டார். இப்பெருநிலப் பிரிவுகள் விஷயம். மண்டலம் என்ற உபபிரிவுகளாய்ப் பிரிக்கப்பட்டன. இவற்றின் ஆளுநர் குமாரமாத்தியராவர். குமாரமாத்தியர் ஆயுத்தகர் எனவும் அழைக்கப்பட்டார். (சில வேளைகளில் இவர்கள் மகாராஜாக்கள் எனவும் பட்டனர்) விஷயப் பிரிவின் தலைவனான உபரிகனுக்கு ஆலோசனையும் துணையும் வழங்க ஒரு குழுவும் அதற்கு ஒரு தலைவரும் நியமிக்கப்பட்டார். இவர்களோடு படி எடுப்போன் (Scribe), உள்ளூர்ப் பிரமுகர் ஆகியோரும் இந்நிருவாக அமைப்பில் இடம்பெற்றனர்.

நிருவாக அலகில் மிகச்சிறியது கிராமமாகும். கிராமத் தலைவனுக்கு உதவிய குழு உபசபா எனப்பட்டது. ஊராட்சி மன்றங்களிலே மூத்தோரும், சிலவற்றிற் பிராமணரும் இடம்பெற்றனர். இவற்றை மேர்பார்வை செய்வதற்கு அரச அதிகாரி ஒருவரும் நியமனம் பெற்றார்.

ஊ) பொருளாதார நிலை

மக்களின் பொருளாதாரம், வாழ்க்கைத்தரம் என்பவற்றை அறிந்து கொள்வதற்குச் சீன, முஸ்லிம் யாத்திரிகர்களின் பதிவு

களோடு, கல்வெட்டுக்கள், குப்தர் காலத்தில் எழுந்த இலக்கிய நூல்கள், அவர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்கள் உதவுகின்றன. யாத்திரிகர்கள் நாடு முழுவதும் செல்வப் பெருக்கும் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடும் நிலவியதாகவே குறித்துள்ளனர். இவர்களின் அவதானிப்புக்கள் பெரும்பாலும் நகரங்களாகவே இருந்தமையால் அவை கிராமங்களைப் பொறுத்தவரையில் எந்த அளவிற்கு உண்மையானவை என்பது ஐயத்திற்கிடமானது. சாதிப்பிரிவுகளின் ஒடுக்கு முறை பெருமளவு நிலவிய ஒரு சூழ்நிலையிலே பொருளாதார வளம் எல்லோருக்கும் சமநிலையிலோ, சிறிது ஏற்றத்தாழ்வுடனோ இருந்திருக்கும் என்று கொள்வது பொருந்தாது என்றே கொள்ளத்தோன்றுகின்றது.

சமாதான காலத்திலே மன்னர்கள் தமது நிருவாகச் செலவினங்களுக்காகவும் போர்க்காலங்களில் போர்ச் செலவினங்களுக்காகவும் பெருமளவு வரிகளை மக்களிடமிருந்து அறவிட்டதாலும் சாமானிய மக்களின் வாழ்க்கை அவலம் பொருந்தியதாகவே இருந்திருக்கும். அந்தனர், அரசபிரதானிகள் ஆகியோருக்கு நிலங்களில் ஏகபோக உரிமை இருந்தமையால், அவர்களின் கீழ்க் கிராமங்களிலே தொழில் புரிந்த உழவர் முதலியோரின் பொருளாதார நிலை திருதிப்கரமாய் இருந்திராது என்பது தெளிவு.

இவை ஒருபுறமாக நாட்டின் மூலவளங்கள் குறைவறக்கிடைத்து வந்ததை மறுத்தற்கில்லை. தானியங்கள், மரக்கறிவகைகள், மந்தைப்பயன்கள், சுரங்கக்கனிப்பொருள்கள் வேண்டிய அளவு கிடைத்தன என்று தெரிகிறது. வர்த்தகம் கடல் வழியிலும், தரை வழியிலும் சிறப்பாக நடந்தது. பண்டமாற்று முறையோடு நாணயப் புழக்கமும் அதிகமாகவும் பரவலாகவும் இடம்பெற்றது. பொன், வெள்ளி நாணயங்கள் புழக்கத்தில் இருந்தன. முன்னரிலும் அதிகமாகத் தரைவாணிபமும் கடல்வாணிபமும் இடம்பெற்றன. கடல் வாணிபத்தின்மூலம் உள்நாட்டுப் பொருள்களின் ஏற்றுமதியும், வெளிநாட்டுப் பொருள்களின் இறக்குமதியும் அதிகமாய் இடம்பெற்றன. இவற்றால் வணிகர் நிலவுடைமையாளரிலும் செல்வவளத்தில் உயர்ந்து காணப்பட்டனர். வாணிப கணங்கள் பற்றிய செய்திகள் வடநாட்டிலும் தென்னாட்டிலேயே கூடிய அளவு இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

எ) கட்டட சிற்ப, ஓவியக் கலை வளர்ச்சி

குப்தர் காலத்திற்கு முன்னுள்ள ஐந்நூறு ஆண்டுகளும் கலை வளர்ச்சிக்கானதோர் ஆயத்தகாலம் என்றே கொள்ளலாம். ஆனால் குப்தர் காலமும் இதனைத் தொடர்ந்து வந்த காலமுமே இந்துக் கலை வளர்ச்சியில் முதன்மையானவையாகும். கலையின் உண்மைப் பொருள் இதுவென உணர்ந்து, முருகியல் உணர்வின் முதிர்ச்சியோடு

திதானமாகவும் நிறுதிட்டமாகவும் கலைகள் கையாளப்பட்ட காலமே நாம் நோக்கப் போவதாகும். குப்தர் காலத்தில் வடக்கிலும் தெற்கிலும் எழுந்த கோயில்கள், சிற்பங்கள், ஓவியங்கள் இந்தியக் கலை வரலாற்றின் எக்காலத்துக்கும் பொருந்தும் சிறப்புடையனவாக மட்டுமன்றி. இந்தியர் குடியேறிய மலாய்க் குடாநாடு, சுமாதிராஜாவா, அன்னம், கம்போடியா, செலிபஸ் தீவுகள் எங்கும் மூன்மாதிரிகளாய்ப் பின்பற்றப்பட்டவையுமாகும்.

சிற்பம், ஓவியம் என்பவற்றோடு ஒப்பிடும்பொழுது குப்தரின் கட்டடக் கலையானது, தெற்கில் பல்லவர் சோழரின் கட்டடக் கலையளவு சிறப்புடையனவல்ல. காஞ்சியிலேயுள்ள கல்லாலான ஆலயம் அளவாற் சிறியது. டியோகார் என்ற இடத்துக்கோயிலை ஒத்தது. பித்தர்காஷன் என்ற இடத்தில் செங்கற்களாற் கட்டப்பட்ட கோயில் அளவாற் பெரியது: ஆனால் அழிபாட்டிற்கு இலக்காகிவிட்டது. நசன்-கே-தலாய் என்ற இடத்திலும் பிற இடங்களிலும் காணப்படும் கோயில் அழிபாடுகளிடையே அவற்றின் அமைப்பு எவ்வாறிருந்திருக்கும் என ஊகிக்கத்தக்க நிலையுண்டு. நன்கு அணிசெய்யப்பட்ட இக்கோயில்கள் யாவும் மூன்று முக்கிய பிரிவுகள் கொண்டவை. சதுரமான முன்மண்டபம், தெய்வப்படிமம் வைக்கப்பட்ட கருவறை, தாழ்வாரம் என்பனவே அந்த முப்பிரிவுகளுமாகும். சுவர்களிலே பல திறப்பட்ட அலங்காரங்களும் செய்யப்பட்டிருந்திருக்கலாம். அவை கோயிற் கட்டடத்தோடு ஒத்திசைவு பெற்றனவாய் எழிலார்ந்து விளங்கியிருக்கலாம். குப்தர் காலத்திலே பெரிய அளவிலான கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டிருக்கும் என்பதற்கு ஐயம் இல்லை. எனினும் அவை யாவும் அழிந்துபட்டன. பல்லவர் காலத்தைப் போலவோ சோழர் காலத்தைப் போலவோ மிக்ரூயர்ந்தனவும் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் அமைந்தனவுமான கோபுரங்கள் குப்தர் காலத்தில் எழவில்லை என்பது உண்மையே. அவை குப்தர் காலத்துக்குப் பின்னரே மீதானறுகின்றன.

“கட்டடக்கலையின் குறைபாட்டைக் குப்தர் காலத்துச் சிற்பங்கள், உலோகப் படிமங்கள், ஓவியங்கள், நாணயங்கள் என்பன போக்கிவிடுகின்றன. இக்காலப் பிரிவின் தனித்தன்மை யாதெனில் தெய்வப்படிமங்களில் இந்தியச்சிற்பி வெளிப்படுத்திய உன்னத கலைத் திறனாகும் பௌத்தம், இந்துமதம் இரண்டிற்குமான படிமங்கள் கல்லாலும் செம்பாலும் உருவாக்கப்பட்டன. சாரநாத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட புத்தர் சிலைகள் மிகப்பலவாகும். இவற்றுள் ஒருசில இந்தியாவிலே கிடைத்துள்ள புத்தர் சிலைகளிலும் மிகச் சிறந்தனவாய்க் கலை வல்லராற் கருதப்படுகின்றன. புத்தர் சிலைகளைப் பொறுத்த வரையில் மௌரியர் காலத் தொடக்கத்தில் அவரின் திருவுருவத்துக்குப் பதிலாகத் தாமரை, பாதச்சுவடு, சக்கரம் ஆகியனவே பொறிக்கப்பட்டன என்று தெரிகிறது. இவை

பஹூட், புத்தகயை, சாஞ்சி ஆகிய இடங்களிற் கிடைத்தன. காந்தாரத்திலேதான் முதன் முதலாகப் புத்தரின் சிலை கண்டெடுக்கப்பட்டது. அந்தச் சிலையிலே இந்தியக் கலை மரபிலிருந்து விடுபட்ட தனித்தன்மை காணப்படுகின்றது. ஆடை அணிகலன்களுடனும், முடியுடனும், மீசையுடனும், கட்டமைந்த உடலுடனும் உருக்காட்டும் இச்சிற்பத்தில் கிரேக்க உரோமச் சிற்பக்கலையின் செல்வாக்கு மிகுதியாயுள்ளது என்பர். அஃதாவது குப்தர் காலப் புத்தர் சிலைகளிலே காணப்படும் புனித சாந்தமும், ஆன்மீகப் பண்பும் இதிற் காணப்படவில்லை. எதார்த்தக் கலைப் பண்பே மேலோங்கி நிற்கின்றது. மதுராவினும் காந்தாரத்தினும் சித்ய அரசர்களின் ஆதரவு பெற்றே கலைகள் வளர்ச்சி கண்டன என்பதும் காந்தாரத்தின் சிற்பக்கலையே குறித்த காலப் பிரிவின் உச்சம் என்பதும் வரலாற்றறிஞர் கொண்ட முடிவுகள். ஆனால் குப்தர் காலத்துச் சிற்பிகள் ஃக உரோமக்கலைப் பாங்கிலிருந்து விடுபட்டுத் கமக்கென்ற தனித்ததோர் கலைப்பாணியை உருவாக்கிய தன் பயனே அக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட சிற்பங்களிற் காணப்படும் சிறப்பாகும். ஜான்சி மாவட்டத்தில் தியோகர் ஆலயத்தில் சிவன், விஷ்ணு சிற்பங்கள் கோயிற் சுவரில் எழிலொழுக்கப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. கம்பீரம், கவர்ச்சி, தெய்வீகம் என்ற அனைத்தும் பொதுளிய இவை மிகவும் வளர்ச்சிபெற்ற ஒத்திசைவினையும் ஆன்மிக வெளிப்பாட்டையும் புலப்படுத்துகின்றன. குப்தர்காலக் கலைகளிலே நன்கு வளர்ச்சிபெற்ற அறிவார்ந்த போக்கும் உணர்வு நிலையும் ஒன்றுடன் ஒன்று சங்கமிக்கின்ற இயல்பினை உணரலாம்.

[வேங்கடத்துக்கு அப்பால் பக். 261]

உலோகக் கலையும் இக்காலத்தில் உன்னத நிலையை அடைகின்றது. நாலந்தாவில் 80 அடி உயரமான புத்தரின் செப்புப்படிமம் உள்ளது. சுல்தான்கஞ்ச் என்னும் இடத்தில் 7½ அடி உயரமான வெண்கலப்படிமம் ஒன்று காணப்படுகின்றது. குதுப்பினாருக்கு அண்மையில் இரும்பாலான ஸ்தம்பம் ஒன்று குப்தர்காலத் தொடக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டது. நவீனகாலத்து இரும்புத் தொழில் ஆலையிலேகூட இத்தகைய செப்பமான இரும்புத்தூணை இயற்றுதல் அரிதினும் அரிதாகும் என்று கலைநுட்பம் உணர்ந்தோர் வியக்கின்றனர். இதன் உயரம் 24 அடி, நிறை 6½ தொன்.

ஓவியக்கலையின் மகோன்னதத்துக்கும் குப்தர் காலம் உரியதாகும். பம்பாயிலிருந்து 250 மைல் தொலைவினுள்ள அஜந்தாவிற் காணப்படும் 29 குகைகளுக்குள்ளே 16 குகைகளிலுள்ள சுவர்களிலே விளங்கும் ஓவியங்களுக்கு இணை காண்பதரிது. ஓவிய வனப்புக்கு ஈடாகச் சிற்பத்திறமும் இங்கு மேலோங்கியுள்ளது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1899வரை அஜந்தா ஓவியங்கள் பலவும் பழுதுறாது அவை வரைபப்பட்ட நிலையிலேயே வனப்புடன் காட்சி தந்தன. இதன்பின்னர்

இவற்றிற் பல பழுதுபட்டன; அழிபாடுண்டன அழிவுக்குள்ளாகா தவை தூசுண்டு பரிதாப நிலையில் இன்று காட்சிதருகின்றன. ஓவியர்களின் உருவ அமைதி, பொருத்தமானதும் காலத்தால் மங்கி மறையாததுமான வர்ணச் சேர்க்கை, பார்ப்போரின் கவனத்தைக் கெளவியிழுக்கும் கவர்ச்சியுடன் கூடிய வனப்பு என்பன இவற்றின் கிவமடைந்த நிலையிலும் வெளிப்பட்டுத் தோற்றுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். புத்தரின் உருவங்கள், அவரின் வாழ்க்கையில் இடம்பெற்ற நிகழ்வுகள், ஜாதகக்கதைச் செய்திகள் என்பன இவ்வோவியங்களின் கருப்பொருளாகும். இவற்றுள்ளும் 'புத்தரின் தாய் இறந்து கொண்டிருந்தல்', 'தாயும் சேயும்' என்ற இரண்டும் தலைசிறந்தவையாகும். அஜந்தா ஓவியங்களுக்குச் சமமும் சமாதரமுமாக கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் சிகிரியாவின் சுவரோவியங்கள் வரையப்பட்டன.

குப்தர்காலக் கலைகளின் தனித்தன்மையை அக்காலத்திற் செய்யப்பட்ட தங்க நாணயங்களிலும் சிறப்பாகக் காணலாம். இவற்றில் வெளிநாட்டுச் செல்வாக்கிருந்த போதிலும் இந்திய உலோகக் கலைஞர்களின் தனித்த கலைவண்ணமும் கலந்தே மிளிர்கின்றது. இவர்கள் தங்களின் கருத்துக்களையும் கலையுணர்வையும் சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்தி அலங்கார அணிநலம் பொருந்த நாணயங்களை உருவாக்கியுள்ளார்கள். இவையும் இந்தியக்கலையின் தலைசிறந்த வெளிப்பாடுகள் என்றே கொள்ளலாம்.

கல்விநிலை

குப்தர் காலத்தில் பீகார், நாலந்தா, வல்லபி (கூர்ஜும்) ஆகிய இடங்களிலே உயர்கல்வி நிலையங்கள் புகழ்பெற்று விளங்கின. கல்வி மொழி சமஸ்கிருதமாய் இருந்தது. வேதங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், ஸ்மிருதிகள், இலக்கணம், தருக்கம், வேதாந்தம், வானவியல், சோதிடம், வைத்தியம், தநூர்வேதம் முதலிய பல கலைகளும் இக்காலத்திற் பயிலப்பட்டன. இக்காலக் கல்வி நிலைபற்றிக் கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி ஒன்றில் வந்துள்ள செய்தி பின்வருமாறு:

“இக்காலத்துக் கவிகளில் மிகவும் புகழ்பெற்றவன் காளிதாசன். புராணங்கள் பலவும் யாஞ்ஞவல்கியர், நாரதர், காத்தியாயனர், பிரகஸ்பதி என்பவர்களின் பெயராலுள்ள ஸ்மிருதிகளும் இக்காலத்தில் எழுதப்பெற்றன. நீதிநூல்களில் காமாந்தகனுடைய நீதிசாரமும் அமரசிம்மன் தொகுத்த அமரசேகரம் என்னும் நிகண்டும் சந்திரகோமி எழுதிய சந்திரவியாகரணம் என்னும் இலக்கணமும் இக்காலத்தவையே. வானவியலில் சிறந்த ஆரியப்பட்டையமும் ஆரியப்பட்டரால் குப்தர்கள் காலத்தில் எழுதப்பட்டது.

(கலைக்களஞ்சியம் - (தொகுதி ஒன்று) பக், 620)

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தியா உருவாக்கி விண்வெளிக்கு அனுப்பிய விண்வெளி விமானம் ஆரியபட்டரின் நினைவாக அவர் பெயரையே பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆரியபட்டரின் பின்வந்த வராஹமிகிரர் பிருஹத்ஜாதகம், லகுஜாதகம், பிருகத் சங்கிதை என்னும் நூல்களை இயற்றியதும், பாலகாப்பியர் யானை மருத்துவநூல் இயற்றியதும், பௌத்த ஆசிரியர்களான புத்த கோஷர், புத்ததத்தர், வசுபந்து, ஆரியசூரர், அசங்கர், தின்னாகர் பல சிறந்த நூல்களை இயற்றியதும் இக்காலத்திலேயே என்று கலைக்களஞ்சியக் கட்டுரை தொடர்ந்து கூறுகின்றது. இந்திய மக்கள் மத்திய, தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலே குடியேறி இந்து நாகரிகத்தைப் பல நூற்றாண்டுகளாய் நிலைநிறுத்தத் தொடங்கிய காலம் என்ற வகையிலும் குப்தர்காலம் முதன்மை பெறுகின்றது.

வாழ்க்கை நிலையும் பொழுதுபோக்குகளும்

இக்காலத்தில் ஆடை அணிகளில் ஓரளவு வெளிநாட்டாரின் செல்வாக்குத் தலை எடுத்தபோதிலும் மக்கள் பருத்தி, பட்டா லான வேட்டி, அங்கவஸ்திரம், தலைப்பாகை, சேலை என்பவற்றையே பெருமளவு அணிந்தனர். ஆபரணங்களில் மேகலை, மாலை என்பன அதிகமாய் இடம்பெற்றன. தலைமயிர், முகம், உதடு முதலியவற்றை அழகுபடுத்துவதில் ஈடுபாடு காணப்பட்டது. வீடுகளில் சதுரங்க விளையாட்டும் வெளியில் வேட்டை, ஆட்டுச் சண்டை, சேவற்சண்டை என்பனவும் பொழுதுபோக்கமிசங்களாய் அமைந்தன. குழந்தைகள், பெண்கள் பந்தாடுவது வழக்கம். திரு விழாக்கள், நாடகங்கள், இசையரங்குகள் இடம்பெற்றன,

(ஷே பக். 619)

7. தமிழகத்தில் இந்துப் பண்பாடு

அ. பல்லவர் காலம் (கி. பி. 575 - கி. பி. 890)

சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டிநாடு ஆகிய மூன்று நிலப்பரப்புகளும் சில சிறு நிலப்பரப்புகளும் கொண்ட தமிழகத்துடன் தொண்டை நாட்டையும் இணைத்தவன் திருமாவள வனான * கரிகாற்சோழன் (கி. மு. 20 - 60) என்பது பல்லவர் வரலாறு' என்ற தமது நூலிலே, டாக்டர் ம. இராசமாணிக்கனார் கொண்ட முடிபு. காஞ்சியைத் தலைநகராய் அமைத்துத் தொண்டை நாட்டுடன் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளையும் இணைத்து இசை போக்கியவர் பல்லவர் என்னும் பேரரசு பரப்பரையினராவர்.

பல்லவர் என்ற சொல் பாரசீக மொழித்திரிபென்றும், எனவே அவர்கள் பாரசீகத்திலிருந்து வருகை புரிந்தோர் என்றும் வரலாற்றாசிரியர் சிலர் உரைப்பர். கரிகாலனின் மகனான தொண்டைமான் இளந்திரையனின் கால்வழியினரே பல்லவர் என்று வேறு சிலர் உரைப்பர். வடநாட்டிலிருந்து வந்தவர்களே அவர்கள் என்பார் சிலர். இந்த முரண் கருத்துக்களை மறுத்துத் தமிழகத்துக்கு வடக்கே நிலவிய சாதவாகனப் பேரரசில் மாகாணத் தலைவராக விளங்கியோருள் ஒரு சாரார் வலிமை பெற்று, அக்காலத்திலே தமிழகத்தில் ஆதிக்கம் கொண்டிருந்த களப்பிரரை வென்று மேலோங்கினர் என்றும் அவர்களே பல்லவர் என்றும் வந்துள்ள முடிபே வலுவடைத்தாகும்.

முற்காலப் பல்லவர் (பி. பி. 250-340) இடைக்காலப் பல்லவர், (கி. பி. 340.....575), பிற்காலப் பல்லவர் (கி. பி. 575-890) என்ற முப்பிரிவினருள், பிற்காலப் பல்லவரே தமிழகத்தின் தலைவியை நிருணயித்து, அங்கு மூன்று நூற்றாண்டுகள்வரை நிலை பெற்றவராவர். எனவே பல்லவர்காலம் என்னும் பொழுது தமிழகத்திற் சிறப்பிடம் பெறுவோர் பிற்காலப் பல்லவரே.

பிற்காலப் பல்லவரில் முதல்வன் சிம்மவிஷ்ணு (கி.பி. 575 - 615). இவன் களப்பிரர், மழவர், சோழர், பாண்டியர் ஆகிய மன்னர்களை வென்று அடிப்படுத்தினான். இவன் தோற்றுவித்த பேரரசு, இவன் உடன்பிறப்பாளனான பீமவர்மனின் வழித்

* பட்டத்து யானை மாலையிட்டதன்மூலம் கரிகாலன் அரசனாய்த் தெரிவு பெற்றமையும் தொண்டை மண்டலத்தில் விவசாயக் குடியேற்றங்களை அவன் நிறுவியமையும் ஆதாரபூர்வமானவையல்ல என்பது K. A. நீலகண்டசாஸ்திரியின் முடிவு.

The Cholis - P. 36

தோன்றல் அபராஜிதவர்மனைச் சோழ அரசன் ஆதித்தவர்மன் தோற்கடித்ததோடு முடிவுறுகின்றது. (கி. பி. 890)

பல்லவ மன்னருக்கு நிலையான எதிரிகளாய் விளங்கியவர்கள் சாளுக்கிய மன்னராவர். சிம்மவிஷ்ணுவின் மகனாகிய முதலாம் மகேந்திரவர்மன் (கி. பி. 615-630) சாளுக்கியப் பேரரசனான இரண்டாம் புலிகேசியோடு பொருது தோற்றானா, வென்றானா என்பது வரலாற்றில் தெளிவில்லை. எனினும் இவன் மகன் நரசிம்மவர்மன் (கி. பி. 630-668), தனது படைத்தளபதியான பரஞ்சோதியாருடன் (சிறுத்தொண்ட நாயனாரானவர்) சாளுக்கியத் தலைநகரான வாதாபிக்குப் படையெடுத்துச் சென்று, அந்நகரினை ஈரியூட்டித் திரும்பினான் என்பது வரலாற்றுச் சான்றுடன் கூடிய செய்தியாகும். இருப்பினும் நரசிம்மனோடு சாளுக்கியப் பகை முற்றுப் பெறவில்லை. இரண்டாம் புலிகேசியின் மகன் விக்கிரமதித்தியன் காலத்திலும் அது தொடர்ந்தது. விக்கிரமதித்தியனின் கொள்ளுப்பேரனான இரண்டாம் விக்கிரமதித்தியன் அன்றைய பல்லவ மன்னனான நந்திவர்மன் பல்லவ மன்னனை முறியடித்துக் காஞ்சியைக் கைப்பற்றினான் என்பது தெரிகின்றது. இது நடந்தது கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டளவிலாகும். தொடர்ந்து பல்லவ அரசரைப் பாண்டியரும் சோழரும் தமது தாக்குதல்களால் நெருக்கினர். கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் பல்லவப் பேரரசு வீழ்ச்சி கண்டது.

எனினும் அது ஆறாம், ஏழாம், எட்டாம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் ஆந்திரம், கன்னடம் ஆகிய நாடுகளிலும் தனது ஆதிக்கக் கரங்களைப் பரப்பிப் பேரரசாய் விளங்கியது. இக்காலப்பிரிவில் தமிழ் நாட்டில் நிலவிய சமயம், சமூகம், அரசியல், பொருளாதாரம், கட்டட, சிற்ப, ஓவியக் கலைகளின் நிலைகள் பற்றிச் சிறிது நோக்குவோம்.

அ) சமயநிலை

பல்லவர் காலத்திலே தமிழகத்தில் நிலவிய சமயநிலையினை அறிவதற்கு முன்னர் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஐந்தாம் நூற்றாண்டு வரையான காலச் சமய நிலையினைப் பருமட்டமாக அறிந்து கொள்வது பயனுடைத்தாகும்.

K. A நீலகண்டசாஸ்திரி கூறுவன இவை:

“கிறிஸ்துவுக்குப்பின் ஏறக்குறைய ஐந்தாம் நூற்றாண்டு வரை வெவ்வேறு மதப் பிரிவினரிடையேயிருந்த உறவுமுறையில் ஒற்றுமையும் சகிப்புத்தன்மையும் காணப்பட்டன. பழங்காலத்துச் சிறு தெய்வங்களுக்கு இரத்தமும் மதுவும் காணிக்கையாகக் கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்து வந்தது. அதேவேளையில் மிக விரி

வான முறையில் வைதிகக் கிரியைகளைச் செய்து வழிபடும் வழக்கமும் காணப்பட்டது. முருகன், சிவன், விட்டுணு, இந்திரன், கிருஷ்ணன் முதலிய கடவுளர்களையே பெரும்பாலோர் வணங்கினர். நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிற் பௌத்தர்களும், சமணர்களும் எவ்வித இடையூறோ, தடங்கலோ இன்றித் தத்தம் மத அனுட்டானங்களைச் செய்து வந்தனர். உதாரணமாக மணிமேகலை என்ற நூலிலுள்ள கதையில் வேதம், சைவம், வைணவம், ஆசீவகம், சமணம் ஆகிய தத்துவஞான முறைகளையும் சாங்கியர், வைசேடிகர், உலோகாயதர் ஆகியோரின் தத்துவஞான முறைகளையும் காஞ்சியிற் சென்று கற்கும்படி கதாநாயகிக்கு ஆலோசனை கூறப்படுவதைக் காண்கின்றோம். ஆனால் விரைவில் ஒரு பெரிய மாற்றம் - குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டது.

(தென்னிந்திய வரலாறு 494)

கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டு வரை வடக்கிலே நாலந்தா, தச்சீலம் ஆகிய பல்கலைக்கழகங்கள் போன்று காஞ்சியிலும் பெரிய தொரு கல்விக்கழகம் விளங்கியதும் பௌத்தம் அங்கு மேலாண்மை பெற்றதும் வரலாறு தரும் சான்றாகும். பாடலிபுரத்திலும் (திருப்பாதிரிப்புலியூரிலும்) பாண்டி நாட்டில் ஆனையாமலையிலும் சமணக் கல்வி நிலையங்களும் பாழிகளும் திகழ்ந்தன. இவ்விரு சமயங்களும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த உச்ச காலகட்டத்திலேதான் பல்லவர் தமிழகத்தில் ஆதிக்கம் கொள்கின்றனர். சிம்மஷிஷ்ணு வைணவனாய் விளங்கிய போதிலும் அவன் மகனான மகேந்திரவர்மன் சமணத்தைத் தழுவிய நிலையில், கி. பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதி வரை தமிழகத்திற் சமணமே தலைதூக்கி வைதிக சமயங்கள் நலிவுக்குள்ளாகின்றன. வாசீசரான அப்பர் சுவாமிகளே இடையிற் சமணராசிப் பின் சைவரானார் என்றால் சமணத்தின் செல்வாக்கு எத்தகையதாயிருந்திருக்கும் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. பாண்டிநாடும் சமணருளில் ஆழ்ந்திருந்தமைக்கு அப்பரின் சமகாலத் தவரான திருஞானசம்பந்த முர்த்தி நாயனாராலே சைவத்துக்குத் திருப்பப்பட்ட அரிகேசரி மாறவர்மனின் (கூன் பாண்டியன், நின்ற சீர் நெடுமாறன் என்ற பெயர்களைக் காரணப் பெயர்களாய்ப் பெற்றவன்) வாழ்வே எடுத்துக்காட்டாகும். "அரசன் எவ்வழி குடிகளும் அவ்வழி"

இந்நிலையிற் காரைக்காலம்மையாரும், பேயாழ்வார், பூத்த தாழ்வார், பொய்கையாழ்வாராகிய வைணவ அடியார்களும் சைவ, வைணவ பத்தியியக்கத்துக்கு அடியெடுத்துக் கொடுக்க, அதனைத் தமது வாழ்வாலும், வாக்காலும், தொண்டுகளாலும் சமய குரவர்களும் பின் வந்த ஆழ்வார்களும் முன்னெடுத்துச் சென்ற வரலாறே, பல்லவர்கால வைதிக சமய எழுச்சியாகும். இவ்வெழுச்சியினால் விளைந்த மதப்போராட்டங்களும் மிகப் பலவாகும்.

வெறுப்பொடு சமண முண்டர் விதியில்சாக் கியர்கள் நின்றால் பொறுப்பரி யனகள் பேசிப் போவதே நோய தாகிக் குறிப்பெனக் கடையுமாகிற் கூடுமேல் தலையை யாங்கே அறுப்பதே கருமங் கண்டாய் அரங்கமா நகரு ளானே.

என்னும் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரின் பாசுரமும், திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரின் பதிகங்களிலே பத்தாந்திருப்பாடல் களும், அப்பரடிகளுடைய கழிவிர்க்க, கண்டனப் பாடல்களும் அக் காலச் சமயப் பேராட்டத்தினை அறிந்து கொள்ளப் போதியன. பாலறாவாயருடன் அனல் வாதம், புனல்வாதம் நிகழ்த்தித் தோற்ற சமண குருமார் எண்ணாயிரவர் கழுவேறியதும், அவரோடு வாதிட்டுப் பௌத்தர்கள் தோற்றதும் திருத்தொண்டர் பெரியபுராணத்தின் வாயிலாக அறிய வருவன அப்பராற் சைவனான மகேந்திர வர்மன் திருச்சிராப்பள்ளியிலே. (பாடலிபுரத்தில் இடித்துவந்த) சமண பாழிக் கற்கள் கொண்டு 'குணதர ஈச்சம் எடுத்தான்.' திருமங்கையாழ்வார் நாகபட்டினத்துப் பௌத்த விகாரத்திலிருந்த பொன்னாற் செய்யப்பட்ட புத்தர் விக் கிரகத்தினைக் கவர்ந்து, அது கொண்டு ஸ்ரீரங்கக் கோயிலைப் புனருத்தாரணஞ் செய்தார். (இச்செய்தி வைணவரின் 'குருப்பரம்பரைப் பிரபாவத்திற்' கூறப் பட்டுள்ளதென டாக்டர் இராசமாணிக்கனாரும் (பல்லவ வரலாறு) K. A. நீலகண்டசாஸ்திரியும் (The Cholas) உரைப்பர்)

இவ்வாறு சமணம், பௌத்தமாகிய அவைதிக மதங்கள் வீழ்ச்சிகாண, வைதீக சமயங்களான சைவமும் வைணவமும் மேலெழுந்தன. பல்லவப் பெருமன்னரும் அவர்களின் கீழமைந்த பாண்டிய, சோழ மன்னரும் இக்காலகட்டத்தில் இவ்வெழுச்சிக்கு மிகுதியும் உறுதுணையாயினர்

பல்லவ மன்னர் வடமொழிக்கு முதன்மை வழங்கியோர், சங்க காலத்திலும் சங்கமருவிய காலத்திலும் சிறிது சிறிதாய்க் கால் கொண்ட வடமொழியானது பல்லவர் காலத்தில் மேலும் பரந்து விரிவுபெற நேர்ந்தமை இயல்பேயாகும். வடமொழிக் கல்வியின் பயனாக வேத, புராண, இதிகாச சாத்திர அறிவு தழைத்தோங்கியது இதன் பாதிப்பினைச் சமயகுரவரதும் ஆழ்வாரதும் பக்திப் பாசுரங்கள் நன்கு பிரதிபலிக்கின்றன. தம்மைப் பாரத்துவாச கோத்திரத்தினர் எனப் பிரகடனம் செய்து கொண்ட பல்லவ மன்னர், மறையவரை ஊக்குவிக்கவும் மதித்துப் போற்றவும் தவறியிரார் என்பது திண்ணம். மறையவருக்கும் கொள்கையளவில் பதினெட்டு விதமான பாதுகாப்புக்கள் வழங்கப்பட்டதாக K. A. நீலகண்டசாஸ்திரி உரைப்பர்.

(தென்னிந்திய வரலாறு பக். 113)

“வேதங்களிலும் ஆறு அங்கங்களிலும் பிறவற்றிலும் வல்ல மறையவர், நூற்றுக்கணக்காகப் பல்லவர் நாட்டிற் குடியேற்

றம் பெற்றனர். இங்ஙனம் மறையவர் தொகை பெருகப்பெருக வைதிக சமயம் பழந்தமிழ்ச் சைவசமயத்தோடு இரண்டறக் கலந்தது.”

(பல்லவர் வரலாறு பக். 271)

“பிராமணருக்கு அன்பளிப்பாக நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டன அவற்றுக்கு வரிவிலக்கும் அளிக்கப்பட்டது.”

(தென்னிந்திய வரலாறு பக். 113)

எனவே வேதஞ்சார்ந்த கிரியைகள், ஆசாரங்கள், முன் எக்காலத்திலும் பார்க்க அதிகம் அதிகமாகச் சைவ, வைணவங்களிலே கலக்கலாயின. பல்லவ மன்னர்கள் வேள்விகள் இயற்றியதாகவும் தெரிகிறது.

வைதிக சமய எழுச்சி மட்டுமன்றி வடக்கிலிருந்து பாசுபதர், பைரவர், காபாலிகர், காளாமுகர் முதலாம் தீவிர சமயப் பிரிவினரும் தமிழகம் புகுந்தனர் இவர்கள் வைதிக கடைப்பிடிக்கலிலிருந்து விடுபட்டுத் தமக்கெனச் சில ஒழுக்கநெறிகளையும் ஆசாரங்களையும் வகுத்துக் கொண்டு அவ்வழி நின்றனர் எனத் தெரிகின்றது. நரபலி, இறந்தோர் இறைச்சியைப் படைத்தல், சிவகணங்களில் நம்பிக்கை, சிவனை முழுமுதற் கடவுளாய் ஏற்றல், நீற்றிதல், தவமுயற்சியிலீடுபடல் என்பன பாசுபதர் கடைப்பிடித்த வழிகள். பைரவர் மண்டையோட்டு மாலையணிந்து, மனிதர்முதற் பல்வேறு உயிரினங்களையும் பவியிட்டு, மனித இறைச்சி உட்பட அனைத்தையும் உண்டு, மது அருந்தி, பெண்களைச் சத்தி அவதாரம் என வழிபட்டுத் திரிந்தனர். காளாமுகர் (லகூலீசபாசுபதர்) பக்திப்பாடல்களைப் பாடுதல், பரவசமுற்று ஆடுதல், மந்திரம் செபித்தல் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்ட அறிவாளிகள். இப்பிரிவினரில் ஒருசாரார் வரைகடந்த காமத்தில் இச்சை வைத்தும் பெண்களுடன் கலவியில் ஈடுபட்டும் வந்தனர். மகேந்திரவர்மன் இவர்களின் ஒழுக்கக் கேட்டினைச் சித்தரிக்கும் வகையிலே ‘மத்த விலாசப் பிரகசனம்’ என்னும் கேலி நாடகம் (Farce) ஒன்றை வடமொழியில் இயற்றியதாக மண்டகப்பட்டுக் கல்வெட்டு மூலம் அறிய வந்துள்ளது.

பக்திமார்க்கம் ஒருசாராகக் காபாலிகம் முதலாம் தீவிரமதக் கடைப்பிடிக்கல் மற்றொரு சாராக, உயர்ந்த சமய தத்துவச் சிந்தனைகளும் பல்லவர் காலத்தில் முளை கொள்கின்றன. திருமூலரின் திருமந்திரம் உருவானதும் இக்கால கட்டத்திலேதான். காஷ்மீர சைவத்தின் அடியொற்றி எழுந்த திருமந்திரத்திலே முதன்முதல் சைவசித்தாந்தம்’ என்ற சொற்றொடர் வந்துள்ளது பல்லவ மன்னனான இராசசிம்மன் (கி. பி. 665-705) சைவசித்தாந்தத்திற் பேரறிவுடையவன் என்று அவன் கட்டிய கைகாசநாதர் கோயிற் கல்வெட்டொன்று அறியத் தருகின்றது.

(பல்லவர் வரலாறு பக். 152)

வைதீகக் கிரியைகளோடு ஆகமங்களும் பல்லவர் காலத்திலே தோற்றங் கொள்வதையும் செல்வாக்கடைவதையும் திருமுலரின் திருமந்திரத்தாலும் மணிவாசகரின் மணிவாக்குக்களாலும் அறியலாம். ஆகம அடிப்படையிலே கோயிற் பூசைகள், மகோற்சவங்கள் சிறப்பாக இடம்பெற்ற செய்திகளும் பரவலாகக் கிடைத்துள்ளன. ஐப்பசி ஓணவிழா, கார்த்திகை விளக்கீடு, திருவாதிரைநாள், தைப் பூசம், மாசிக்கடலாட்டு, பங்குனியுத்திரம், அட்டமிநாள், பொற்றாப்பு, பெருஞ்சாந்தி முதலாம் பெருவிழாக்கள் இடம்பெற்றதைத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் திருமயிலாப்பூர்த் திருப்பதிக வாயிலாய் அறியலாம். மார்சுழி நோன்புபற்றி மணிவாசகரும் ஆண்டாளும் மாண்புறப் பாடியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். திருவம்பாவை, திருப்பாவை) இராசசிம்மனின் விருதுப் பெயர்களுள் ஒன்று ஸ்ரீ ஆகமப்பிரியன் என்பதாகும். ஸ்ரீசங்கரரின் வேதாந்தக் கோட்பாடு உருவானதும் பல்லவர் காலத்திலேயேயாம்.

சங்ககாலத்திலும் சங்கமருவிய காலத்திலும் கோயில்கள் இருந்தமைக்கு அக்காலங்களில் எழுந்த இலக்கியங்களிலே சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. பல்லவர் காலத்துக்கு முன்பும் அவர்களின் ஆட்சிக்காலத் தொடக்கத்திலும் பல கோயில்கள் விளங்கியமைக்கு அப்பரின் திருப்பாடல்களே சான்றாவன. 'திருக்கோயில் இல்லாத திருவிலூரும் அடவி, காடே' என்பது அவர்தம் துணிபு.

பல்லவர் காலத்துக்கு முந்திய கோயில்கள் மண்ணாலும் மரத்தாலும் ஆனவை. நிலையான கற் கோயில்கள் பல்லவர் காலத்திலே தான் முதன் முதல் பெருமளவில் எழுகின்றன. குடைவரைக் கோயில்கள், தனிக் கற் கோயில்கள், பெருங்கற் கோயில்கள் பலவற்றையும் பல்லவ மன்னர் கட்டியெழுப்பி, நிலையான இந்துக் கோயிற் கட்டடக் கலைக்கு முன்னோடிகளாய் விளங்கினர்.

(i) பல்லவர் கோயில்கள்

“செங்கல், சுண்ணாம்பு, மரம், உலோகம் இவை இல்லாமல் மும்மூர்த்திகளுக்கு விசித்திரசித்தன் (மகேந்திர வர்மன்) அமைத்த கோயில் இது” என்பது மண்டகப்பட்டுக் கல்வெட்டிலுள்ள வாசகமாகும்.

தன்காலத்திலும் முன்னரும் இருந்த கோயில்கள் அழிந்தோ கிவமடைந்தோ போனதை அவதானித்து, வட இந்தியாவிலும் தென்னகத்திலும் சமணரும் பௌத்தரும் குகைக் கோயில்கள் சமைத்து அவை அழியாதிலங்குவதை நோக்கி, மகேந்திரவர்மன் இம்முறையினைக் கடைப்பிடித்துக் கோயில்கள் எடுத்தான்.

இவனுடைய கோயில்கள் மகேந்திரன் பாணி எனக் கூறத்தகும் தனித்த இயல்புகள் கொண்டவை; மலைச் சரிவுகளிலுள்ள பாறை

களிலே தூண்கள், சுவர்கள், விக்கிரகங்கள் அமைப்பதற்கென இடம் ஒதுக்கிப் பாறைகளைக் குடைந்து கட்டப்பட்டவை. தூண்கள் சதுரமானவை. அவற்றின் சராசரி உயரம் ஏழு முழம். தூணின் போதிகை சதுரக் கற்பலகையாலானது. அதன் கீழும் மேலுமுள்ள சதுரங்களிலே தாமரைமலர் செதுக்கப்பட்டிருக்கும். தூண் புறங்களிலே மகேந்திரவர்மனின் பட்டப் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். சமணரின் முறையினைப் பின்பற்றி ஒவ்வொரு குடைவரைக் கோயிலும் மூன்று அல்லது ஐந்து அறைகளாய்ப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. நடு அறையிலும் பக்க அறைகளிலும் தெய்வ விக்கிரகங்கள் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டிருக்கும். கருவறையின் இரு பக்கங்களிலும் துவாரபாலகர் கையிற் கோலேந்தி நிற்பா கோயிற் சுவர்கள் மீது புராணக் கதைகள் வனப்புடன் செதுக்கப்பட்டுக் காட்சி தரும். பெரும்பாலும் கோயில்களிலே வடமொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் கல் வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறான பத்துக் குடைவரைக் கோயில்கள் மகேந்திரவர்மனின் பெயரால் நிலவுகின்றன.

- (i) பல்லாவரம் குகைக் கோயில்: சென்னைக்கு அண்மையிலுள்ள ஜமீன் பல்லாவரம் குன்றுச் சரிவிலே குடையப்பட்ட கோயில். பஞ்சபாண்டவர் கோயில் என்று இன்றும் வழங்குகின்றது.
- (ii) தளவானூரக் கோயில்: தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள சத்துருமாமல்லேச்சரம் என்பது இதன் பெயர்.
- (iii) பல்லவபுரம் கோயில்: மலைகளுக்கிடையில் உள்ள நகரிலே அமைக்கப்பட்டது. மகேந்திரவர்மன் காலத்திற் பல்லவபுரம் சிறந்த நகராய் விளங்கியிருத்தல் வேண்டும். இன்று நகரம் சிதைந்த நிலையில் உள்ளது. நகரப் பெயரும் பல்லாவரம் எனத் திரிந்து வழங்குகின்றது.
- (iv) வல்லம் கோயில்: செங்கற்பட்டுக்குக் கிழக்கே திருப்பரங்குன்றம் செல்லும் பாதையில் இரண்டு மைல் தொலைவில் உள்ளது. இங்குள்ள மூன்று குகைகளின் நடுவே அமைந்த பெரிய குகையே கோயிலாகக் குடையப்பட்டிருக்கிறது. இக்கோயில் மகேந்திரவர்மனின் தூண்டுதலால், அவன் கீழ்ச் சிற்றரசனான கந்தசேனனாற் குடைவித்தது. வசந்தேசுவரம் என்பது இதன் பெயர் உள்ளறையில் இலிங்கம், வலப்பக்க அறையில் ஜேஷ்டாதேவி, இடப்பக்க அறையில் பிள்ளையார் விக்கிரகங்கள் உள்ளன.
- (v) மாமண்டூர் கோயில்: காஞ்சிக்குத் தெற்கே ஆறு மைல் தொலைவில் உள்ளது ஒரே சிறு குன்றில் நான்கு கோயில்கள் குடையப்பட்டுள்ளன. உள்ளறையிலே பெருமானின் விக்கிரகம் முன்பு இருந்திருத்தல் வேண்டும்; இன்று இல்லை.
- (vi) மகேந்திர வாடிக் கோயில்: அரக்கோணத்தின் அண்மையிற் சோளிங்கர் (சோழ கங்கபுரம்) புகைவண்டி நிலையத்துக்கு

மூன்று மைல் தொலைவிலுள்ளது, வல்லத்துக் கோயில் அமைப்பை ஓட்டியது. மகேந்திர விஷ்ணு நகரம் எனப் பெயர் பெற்ற இது ஒரு பெருமாள் கோயில்.

- (ii) சீயமங்கலக் கோயில்: வட ஆர்க்காட்டில் வந்தவாசிக்கண்மையில் தேசூர் என்ற ஊருக்கு ஒரு மைல் தொலைவில் உள்ளது. இக்கோயில் அமைந்த இடம் 'சிம்ம விஷ்ணு சதுர்வேதி மங்கலம்' என அழைக்கப்பட்டுப் பின்பு சீயமங்கலம் எனத் திரிந்திருக்கலாம். சிவலிங்கமும், துவாரபாலகரும் கொண்டது. 'அவனி பாஜனப் பல்சேசுரம்' என்பதும் இக்கோயிலின் மற்றொரு பெயர்.
- (viii) மண்டகப்பட்டுக் கோயில்: புதுச்சேரிக்கு அண்மையில் உள்ளது. தான் கோயில் கட்டிய பாங்கிணை மகேந்திரவர்மன் இக்கோயிலிலேதான் பொறித்துள்ளான். இவ்வகையில் அவன் எடுத்த முதற் கோயில் இதுவேயாகலாம். மூன்று அறைகளில் மும்மூர்த்திகளும் எழுந்தருளியிருந்திருப்பர்.
- (ix) திருச்சி மலைக் கோயில்: மற்றைக் கோயில்களிலும் சிறந்த வேலைப்பாடு கொண்ட இக்கோயிலின் மேற்புறச் சுவரில் வணப்பார்ந்த பதுமைகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் நடுவிற சிவபெருமானின் (கங்காதரனின்) திருவுருவம் அழகு பொலிய விளங்குகின்றது. சிவனைச் சுற்றி அடியார் நால்வர் வணங்கும் நிலையிற் காட்சி தருகின்றனர்.
- (x) நாமக்கல் மலைக் கோயில்: திருமால், பள்ளிகொள்ளும் அரங்க நாதனாய்க் காட்சி வழங்கும் கோயில் இது. மிகுந்த சிற்பத்திறன் வாய்ந்தது. கோயிற் சுவர்களில் திருமாலின் அவதாரச் செய்திகள் சிற்பங்களாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவற்றைவிட மாமல்லபுரத்திலுள்ள தருமராசர் மண்டபமும் மகேந்திரவர்மன் கட்டியதே என்பர் இராசமாணிக்கனார்.

தந்தையின் கோயிற் பணியைப் பின்பற்றியதோடு தனக்கென ஒரு பாணி வகுத்துத் தனிக் கற் கோயில்களைத் துறைமுகப் பட்டினமான மாமல்லபுரத்திலே சிறப்புற அமைத்தவன் நரசிம்மவர்மன். (மாமல்லபுரம் மகாபலிபுரம் எனவும் அமைக்கப்படும், நரசிம்மவர்மனின் விருதுப் பெயர் மாமல்லவன். அவன் பெயரால் அமைந்த பட்டினமே மாமல்லபுரம்.) இவன் ஒற்றைக் கல்லிலே இரதவடிவிலே செதுக்குவித்து எழுப்பிய கோயில்கள் மாமல்லபுரத்தில் ஒரே வரிசையாய் அமைந்துள்ளன. இவை தருமராசன், திரௌபதி, வீமன், அருச்சுனன், சகாதேவன் ஆகியோரின் தேர்கள் (பாண்டவர் இரதங்கள்) என்று தவறாகக் கருதப்பட்டன. இப்பொழுது இவை

கோயில்கள் என்பது உறுதியாய்விட்ட போதிலும், பழைய பெயர் இன்னும் மறையவில்லை. ஒவ்வொரு கோயிலும் தனித்தன்மையுடன் விளங்குவது சிறப்பாகும். இவற்றோடு மகிடாசுர மண்டபம், வராக மண்டபம், திரிமூர்த்தி மண்டபம் என்பனவும் இவனால் மாமல்லபுரத்தில் இயற்றுவிக்கப்பட்டன. இவையும் கோயில்களேயன்றி மண்டபங்கள் அல்ல. இவை குகைக் கோயில்கள் என்றும் சிறப்பத்திறம் மிகுதியும் உடையவை என்றும் இராசமாணிக்கனார் குறிப்பிடுவர். இவை மட்டுமன்றிக் கோவர்த்தன மலையைக் கண்ணன் குடையாய்ப் பிடித்தல், கங்கைக் கரைக் காட்சி என்பன பாறைகளிற் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் உருவாக்கத்திற்கும் நரசிம்மவர்ம பல்லவனே பொறுப்பாவான்.

நரசிம்மவர்மனின் மகனாகிய பரமேசுவரவர்மன் மாமல்லபுரத்தில் கணேசருக்கு ஆலயம். இராமானுசர் மண்டபம் என்பனவற்றைக் கட்டியதோடு, தன் விருதுப் பெயர்களான ரணசயன், அத்யந்தகாமன் என்பவற்றை நினைவுகூர வைக்கும் வகையிலே, தருமராசர் தேரின் மேலடுக்கில் (இம்மேலடுக்கு இவனாலேயே அமைக்கப்பட்டது) பொறிப்பித்தான்

பரமேசுவரவர்மனின் மகனும், சிறந்த சிவபக்தனும் சைவசித்தாந்த வித்தகனுமான இராசசிம்மன் தன் முந்தையோரின் பாணிகளிலிருந்து வேறுபட்டதொரு பாணியை வகுத்துக் கோயிற் கட்டடக்கலையிலே புதுமை செய்தான். காஞ்சியிலேயுள்ள கைலாசநாதர் கோயில் இவன் கட்டியவற்றில் தலைசிறந்ததாகும். வரவரச்சிறுத்து உயரும் மாடங்கள் கொண்ட கோபுரம், முன்மண்டபம், பிராகாரச்சுற்றுச் சுவர், உள்மாடங்களிலே தெய்வப்படிமங்கள், தூண்களின் அடியிலே பொறிக்கப்பட்ட சிங்கஉருக்கள், கருவறையின் சிவலிங்கம் என்பவற்றோடு பிற்காலச் சோழருடைய கோயில் அமைப்புக்களுக்கு வழிகாட்டியாகவும் அமைந்தது இராசசிம்மனின் கைலாசநாதர் கோயில் என்பர். இதனோடு மாமல்லபுரத்துக் கடலோரத்தில் கூத்திரிய சிகாமணிப் பல்லவேச்சரம், பள்ளிகொண்ட தேவர் கோயில், இராசசிம்மபல்லவேச்சரம் என்ற மூன்றும் இவனாலேயே கட்டப்பட்டவை என்பதற்கு இராசராசச்சோழனின் கல்வெட்டு வாசகம் சான்றாகும். கடற்கரையில் முகுந்தநாயனார் கோயிலும் இராசசிம்மன் கட்டியதே. “கைலாசநாதர் கோயில் திருக்கயிலையின் அளவு கொண்டே கட்டப்பட்டதாகும்” என விபுலாநந்த அடிகளார் கூறியுள்ளதாக எடுத்துக்காட்டும் இராசமாணிக்கனார், தமது ‘பல்லவர் வரலாறு’ நூலிலே அக்கோயில் பற்றித் தனித்ததொரு கட்டுரையே எழுதியுள்ளதிலிருந்தும் அதன் இணையிலாப் பெருமையும் நன்கு புலனாகும்.

பூசலார்நாயனார் தமது மனத்திலே கோயில் எழுப்பிக் கும்பாபிஷேகம் செய்ய நரனும்குறிக்க அந்த நாளிலே கைலாசநாதர் கோயில் பிடேகத்துக்கு இராசசிம்மனும் நாட்குறித்ததாகவும், சிவபெருமான்

அவன் கனவிலே தோன்றிப் பூசலாரின் கும்பாபிடேசு நாளைத் தவிர்த்து, வேறொரு நாளை அவனது கோயிற் கும்பாபிடேசுத் துக்குத் தெரியுமாறு கூறியருளியதாகவும் திருத்தொண்டர் பெரிய புராணம் கூறுகின்றது. சிவனார் கனவிலே தோன்றிக் கூறியருளினார் என்பது கல்வெட்டில் “அரசன் வான் ஒலிகேட்டான்” என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளதென்பர் இராசமாணிக்கனார்.

(பல்லவர் வரலாறு பக். 168)

“கடல்சூழ்ந்த உலகெல்லாங் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் அடியார்க்கும் அடியேன்”

எனச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தமது திருத்தொண்டத் தொகையிற் போற்றுவதும், பெரியபுராணம் கழற்சிங்கநாயனார் என இவனுக்குப் புராணம் இயற்றியதும் குறிப்பிடத்தக்கன.

இராசசிம்மனோடு சிம்மவிஷ்ணு பரம்பரை முடிவுறுகிறது. சிம்மவிஷ்ணுவின் உடன்பிறந்தவனான பீமவர்மனின் வழியில்வந்த இரண்டாம் பரமேசுவரவர்மனோடு புதிய பல்லவ பரம்பரை ஆட்சிபீடம் ஏறுகின்றது. வைணவனான இரண்டாம் பரமேசுவரவர்மன் காலத்திற் கூரம் என்ற இடத்தில் கேசவப் பெருமாள் கோயிலும் திருவதிகைவீரட்டானத்தில் ஈசுவரர் (சிவன்) கோயிலும், புதுக் கோட்டையிற் குன்றாண்டார் கோயிலும் கட்டப்படுகின்றன. அடுத்துவந்த நந்திவர்மன் காலத்தில் மலையாடிப்படி என்ற இடத்திற் குடைவரைக் கோயில் ஒன்று, குவாலன்சாத்தன் என்பவனாற் கட்டப்படுகின்றது. நந்திவர்மன் ஆலம்பாக்கம் என்ற இடத்திற் கைலாசநாதர் கோயில் எடுத்தான். மதத்தால் வைணவனாயினும் இவன் சிவனுக்குக் கோயில் எழுப்பியது இவனது பரந்த சமயநோக்கினைக் காட்டுவதாகும்.

புதிய பல்லவர் பரம்பரையிலே தமிழுக்காய்த் தன் உயிரும் ஈயத் தயங்காத, ‘நந்திக்கலம்பகநாயகன்’ மூன்றாம் நந்திவர்மன் தவிர்ந்த மற்றைப் பல்லவமன்னர் பலவினர். அவர்களின் காலம் பெருமளவு போர்களிலே கழிகின்றது. இருப்பினும் மூன்றாம் நந்திவர்மன் உட்படப் புதிய பல்லவ மன்னரும் அவர்களின் பட்டமகிகள்களும், அரச அதிகாரிகளும் கோயில்களைப் பேணிப் பல தானங்கள் வழங்கியதும் பிரமதேயம், சதுர்வேதிமங்கலம் அமைத்து மறைவல்லாரைப் புரந்ததும் சிறப்பித்துக்கூற வேண்டி வனவாம்.

சமூகநிலை

வருணப்பாகுபாடு பெரிதும் பேணப்பட்டது. மறையவர் சமூகத்திலே மிகவும் உயர்ந்தோராய்க் கணிக்கப்பட்டனர். மன்னர்கள் அவர்களை மதித்துப் பலவித சலுகைகளையும் அவர்களுக்கு வழங்

சியமை முன்னரே குறிக்கப்பட்டது. சங்ககாலத்தில் மன்னன் காட்சிக்கு எளியனாயும், புலவர் பாணர் முதலியோரைப் புரப்போனாயும் அவர்களோடு கலந்து பழகுபவனாயும், புலவர் முதலாம் சான்றோரின் அறிவுரைகளைச் சிலபோது அவர்களின் கடுஞ்சொற்களையுங்கூடச் செவிமடுத்துத் தன்னைத் திருத்திக் கொள்பவனாயும் விளங்கினான் அவன் தன்னை ஸுத்திரியன் என்று கொண்டதற்குச் சான்றில்லை. சங்கமருவிய காலத்தில் தமிழகத்தை ஆண்டோர் களப்பிரராகிய அந்நியர், அவர்கள் மக்களிலிருந்து விலகியோராய், கொடுங்கோலராய் விளங்கினர். அவர்கள்பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகள் மிகக் குறைவு.

ஆனால் பல்லவரோ வடமொழிச் சார்புடையோராயும் தம்மைப் பேரரசராய் நிலைநிறுத்திக் கொண்டவராயும் விளங்கிய தாடுதாம் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவர் எனப் போற்றப்படுவதையும் விரும்பினர். இதற்கு இரண்டு உதாரணங்களைக் காட்டலாம். ஒன்று இராசசிம்மனின் பெருமைகள் பேசும் கல்வெட்டு. மற்றது திருமங்கையாழ்வாரின் பாசுரக் கூற்று.

“இவன் பரமேசுவரன் உறுப்புக்கள் யாவும் ஒன்றுகூடிப் பிறந்தாற் போன்றவன். உடல்வலியிலும் பெரும் புகழிலும் நரசிம்மாவதாரத்தை ஒத்தவன். இந்த ஸுத்திரிய சூடாமணி தேவர்க்கும் பிராமணர்க்கும் செல்வந் தந்தவன்; தன் கீழ் உள்ள நிலமகளை நான்மறையாளர் நுகருமாறு செய்வதன்.”

என்று இராசசிம்மனின் கல்வெட்டு அவனைப் பரமேசுவரன் நிலைக்கே ஏற்றிவிடக் காண்கின்றோம்.

(பல்லவர் வரலாறு பக். 143) திருமங்கையாழ்வார்.

“திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே என்னும்” என்ற கூற்றின் வாயிலாகப் பொதுப்படையில் மன்னர் யாவரும் திருமாலின் அமிசம் பொருந்தியவரே என்பதை வலியுறுத்துகின்றார். இவ்வாறு மன்னன் தெய்வமாகவும் அவனால் வணங்குந்தகையர் மறையவர் எனவும் கொள்ளப்பட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் மற்றைய வருணத்தினர், அவர்களிலிருந்து கிளைத்த மற்றைச் சாதியார் ஆகிய சாமானிய மக்களின் நிலை எவ்வாறிருந்திருக்கும் என்பதை ஓரளவு ஊகிக்கலாம். வணிகரும் வேளாளரும் (சூத்திரர்?) சமூக அந்தஸ்தைப் பெற்றாலும் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டோர் சமூக இழிப்பிற்கு உள்ளானமைக்குச் சான்றுகள் உள,

திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் — திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் வரலாறு, சேரமான் பெருமாள் நாயனார் — ஏகாலியன் (சலவைத் தொழிலாளர்) சந்திப்பு திருநாளைப் போவார் நாயனார் இல்லைப் பெருமாளைத் தரிசிக்க இருந்த தடைகள், திருப்பாணாழ்

வார் திருவரங்கத்துக் கோயிலினுட் செல்ல முடியாதிருந்த நிலை முதலாகப் பல்லவர் காலத்து அடியார்கள் வரலாறுகளின் வாயிலாகச் சாதிப் பிரிவினையின் கடுமையை ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம். பல்லவர்காலத்தில் வாழ்ந்த சிவனடியார்களும் ஆழ்வார்களும் ஆங்காங்கே சாதிப் பிரிவினை பற்றிய தமது கண்ணோட்டத்தைப் புலப்படுத்தியுள்ளமையும் அக்காலச் சாதிப் பிரிவினைகளை அறிந்துகொள்ள உதவும் அகச்சான்றுகள் எனலாம். அப்பர் அடிகள்,

ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலைய ரேனும்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்ப ராகில்
அவர் கண்டீர் நாம்வணங்கும் கடவுளாரே

என்றும்,

தொண்டிரடிப் பொடியாழ்வார்.

பழுதிலா ஒழுகலாற்றுப் பலசதுப் பேதிமார்கள்
இழிகுலத் தவர்க ளேனும் எம்மடியார்க ளாகில்
தொழுமின்றீர் கொடுமின் கொள்மின்.....

என்றும் உரைப்பது அக்காலச் சாதி அமைப்பின் தன்மையையே புலப்படுத்துகின்றது. இக்கூற்றுக்களில் வரும் உம்மை இடைச்சொல் இழிவு சிறப்புப் பொருளிலேயே கையாளப்பட்டுள்ளமை கவனித்தற்குரியதாகும். அப்பரும் தொண்டிரடிப் பொடியாழ்வாரும் முறையே சிவனடியாரையும் வைணவ அடியாரையும் சமத்துவ நோக்கிற் கண்டனரேனும் அவர்கள் சாதியாசாரத்தை ஒட்டுமொத்தமாகச் சாடினரல்லர்.

திருமூலரின்,

‘ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’

என்ற பாடலடி ‘எல்லோரும் சமம்’ எனப் புரட்சி செய்கின்றது என்பர் ஒரு சாரார். ஆனால் ‘குலம்’ என்பது அடியார் கூட்டத்தையே குறிக்க வந்தது என்று மற்றொரு சாரார் கொள்ளும் கருத்து இதனை மறுப்பதாய் உள்ளது. (குலம் என்பது அடியார் கூட்டத்துக்கும் கோயிலுக்கும் வழங்குவதொரு பொதுச் சொல்) எனினும்.

சாதிகுலம் பிறப்பெனும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்

ஆதமிலி நாயேனை

என்றும்

சாத்திரம்பல பேசுஞ் சமுக்கர்கள்

கோத்திர முங்குல முங்கொண்டென் செய்குவீர்

என்றும் மணிவாசகப் பெருந்தகையின் மணிவாக்கு இறையருளை நாடுவோர் சமத்துவபாவமுடையோராய் விளங்கல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவதையும் நாம் கருத்திற் கொள்ளல் வேண்டும்.

பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் ‘ஆண்களோடு பெண்களும் சரிநிகர் சமானமாக’ வாழும் பேறுபெற்றவர்கள் என்று கூறுவதற்

கில்லை. சோழப் பெருமன்னர் போலவோ, நாயக்கமன்னர் போலவோ பல்லவமன்னர் பலதாரங் கொண்டமைக்குச் சான்றுகள் கிடைப்பதரிது. எனினும் சமூகத்தில் ஆண்கள் பலதாரங் கொள்வது முற்றாக வழக்கொழிந்த ஒன்று என்றும் கருதல் இயலாது. சமயகுரவரூள் ஒருவரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சங்கிலியார், பரலையார் என்ற இரு பெண்மணிகளை மணந்து கொண்டமையை இதற்குச் சான்றாகக் கொள்ளலாம். பல்லவமன்னர் தம்முடைய பட்டமகிஷிகளை மதித்துப் போற்றி வந்தமைக்கு அவர்கள் அக்காலத்தில் நிலவிய அளவைகளுக்கு அம்மகனிரின் பெயர்களை இட்டு வழங்கியதை இராசமாணிக்கனார் சான்றாகக் காட்டுவார்.

“ஒரு கல்வெட்டில் ‘பிருது (வீ) மாணிக்க உறி’ என்னும் பெயர் காணப்படுகின்றது. பிருதுவீமாணிக்கம் என்பது நிருபதுங்கவர்மன் மணைவி பெயராகும் இங்ஙனம் பல அளவைகள் கோப்பெருந்தேவியர் பெயர்களைக் கொண்டவனாக இருந்திருக்கலாம்.”

(பல்லவர் வரலாறு பக். 241)

கணவரை இழந்த உயர்குலப் பெண்டிர் உடன்கட்டை ஏறிய தற்கும் சான்று உண்டு. அப்பர்சுவாமிகளின் அன்னையாரான மாதிலியார் தமது கணவரான புகழனாரின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து உடன்கட்டை ஏறினார் என்று பெரியபுராணம் உரைக்கின்றது. அப்பரின் தமக்கையான திலகவதியார், தமக்கு மணம் பேசியிருந்த கலிப்பகையார் போர்க்களத்தில் உயிர் துறந்ததறிந்து அவருக்கே தாம் உரியவர் என்பதால் அவரோடு உடன்கட்டை ஏற முற்பட்டதாகவும் தம்பியரின் மன்றாட்டத்தினால் அவ்வாறு செய்யாது துறவுக்கோலம் பூண்டு கோயிற்றொண்டில் ஈடுபட்டதாகவும் தெரிகின்றன. கைமை நோன்புக்குத் திலகவதியாரின் வாழ்வு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

கூன்பாண்டியனின் பட்டத்தரசியான மங்கையர்க்கரசியார், பாண்டியன் சமணரானபோதும் தாம் மதம் மாறாது சைவராகவே வாழ்ந்ததையும் திருஞானசம்பந்தப்பெருமானை அழைத்து அவனைச் சைவனாக மாற்றியதையும் நோக்க அவருக்குத் தம் உரிமை பேண வாய்ப்பிருந்தது என்றே கொள்ளலாம். பெண்களுக்கு அவர்களின் பெற்றோர் சீதனம் வழங்கும் வழக்கம் நிலவியமைக்குப் பரமதத்தன் தான் மணந்து கொண்ட * புனிதவதியாரின் (காரைக்காலம்மையாரின்) தந்தையிடமிருந்து மகட்கொடையின் மகிழ்சிறக்கும் வரம்பில் தனம்’ பெற்றமை சான்றாகும். மணவினைப்

* “சம்பந்தர் காலத்திற்கு முற்பட்ட சுமார் ஐந்து அல்லது ஆறாம் நூற்றாண்டினர் என்று கருதத்தக்க காரைக்காலம்மையார்”..... (சோழர் வரலாறு).

பேச்சு இடம்பெற்றுங் காலத்தில் மணமக்கள் இருவரதும் குணத்தினை முதலில் விசாரித்து அதன் பின்னரே குலமுறை கிளத்துதல் இடம்பெற்றமைக்கு, திலகவதியாரின் திருமணப் பேச்சு சான்றாகின்றது.

குணம்பேசிக் குலம்பேசிக் கோதீல்சீர்ப் புகழனார்
பணங்கொளர வல்குற் பைந்தொடிக்கு மணநீநர்ந்தார்
(திருத்தொண்டர் பெரிய புராணம்)

இஃது ஓர் இலட்சியமா உயர்ந்தோர் வழக்கா என்பது ஆய்விற் குரியது.

பல்லவர் காலத்தில் எல்லார்க்கும் கல்வியிலே சமவாய்ப்பு இருந்தமைக்குச் சான்றில்லை. ஆனால் உயர்மட்டத்தினர் சிறப்பாக அரசர்கள் போர்க்கலை, கவின்கலை, தத்துவம், பொதுக்கல்வி, கவித்துவம் என்பவற்றைப் பெற்றுச் சிறந்தமைக்குச் சான்றுண்டு. மகேந்திரவர்மன் சிறந்த நாடகாசிரியன்; ஓவியகாரர்புலி (இது அவனது விருதுப்பெயர்) சங்கீரணசாதி; (இசைவல்லான் என்பதைப் புலப்படுத்தும் விருதுப்பெயர்) சத்துருமல்லன்; (போர்க்கலைத்திறனைப் புலப்படுத்தும் விருதுப்பெயர்.) நரசிம்மவர்மனுக்கு மாமல்லன் என வழங்கிய விருதுப்பெயர் அவனது மற்றோர்த்திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டு. இராசசிம்மன் சைவசித்தாந்த அறிஞன். ஸ்ரீ ஆகமப்பிரியன். சிம்மவிஷ்ணுவின் உடன் பிறந்தவராய்க் கொள்ளப்படும் ஐயடிகள் காடவர்கோன் க்ஷேத்திரத்திருவெண்பா இயற்றிய சைவத் தமிழ்ப் புலவர் மட்டுமன்றி, சேக்கிழாரால் நாயன்மாருள் ஒருவராய்ப் போற்றப்பட்டவருமாவார்.

கல்வயிற் பெண்களும் சிறந்து விளங்கினர். சாருதேவி, ரங்கபதாகை, தர்மமகாதேவி, சங்கா. மாறம் பாவையார், பிருதிவீ மாணிக்கம் ஆகியோரின் கல்விச் சிறப்பு விதந்து கூறப்பட்டுள்ளது. (பல்லவர் வரலாறு பக். 231) இவர்களோடு கரையக்காலம்மையார், திலகவதியார், மங்கையர்க்கரசியார் ஆகியோரையும் சேர்க்கலாம்.

பல்லவர் காலத்தில் வடமொழிக் கல்வியே தமிழ் மொழிக் கல்வியிலும் சிறப்பிடம் பெற்றமை இயல்பேயாகும். (ஆட்சியாளர் வடமொழி ஆதரவாளராதலால்). இவர்களுக்கு முன்னரும் கல்வி சிறந்தோங்கியமைக்குக் காஞ்சியில் நிலவிய கடிகை சான்றாகும். கதம்ப அரசு பரம்பரையினனான மயூரசன்மன் என்பான் (கி.பி 345—370) அக்கடிகையிலே கற்றுத் தேர்ந்தவன் என்பது வரலாறு தரும் செய்தி. அது பல்லவர் காலத்தின் பின்னும் சில நூற்றாண்டுகள் நிலவியது என்பதும் தெரிகின்றது. கடிகாசலம், பாகூர் ஆகிய இடங்களிலும் கல்விக்கழகங்கள் விளங்கின. இவை நன்கு நடப்பதற்கு வேண்டிய ஆதரவும் ஊக்குவிப்பும் அவ்வவ்விடங்களை நிருவகித்து வந்த அரச அலுவலர்களால் வழங்கப்பட்டன. வேத வேதாங்கங்களில் வல்ல

மறையவர்களின் குடியிருப்புக்கள் (அக்கிரகாரங்கள் நன்கு நடக்க இறையிலி நிலங்கள் அளித்ததாகவும் தெரிகின்றது.) கலைக்கழக மாணவருக்கு உண்டி, உறையுள். மருந்து ஆகியன வழங்குதலும் இடம்பெற்றது. வேத வேதாங்கங்களிலே தேர்ந்த மறையோர் ஒன்றுகூடி வாழ்ந்த இடங்கள் சதுர்வேதி மங்கலங்கள் எனப்பட்டன. இங்கெல்லாம் வேதமந்திர முழக்கங்கள் எந்நேரமும் எழுந்ததைத் தேவாரப் பாடல்களால் அறியலாம்.

வடமொழிக் கல்வியளவு தமிழ்க் கல்விக்கு அரச ஆதரவு கிடைக்காத போதிலும் தமிழ் வல்லாரும் சிறந்திருந்தமைக்குப் பல்லவர் காலத்தெழுந்த தேவாரங்கள், திருவாசகம், திருமந்திரம், நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம், நந்திக் கலம்பகம், இறையனார் களவியலுரை, பாரத வெண்பா முதலியன சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்கள். 'நந்திக் கலம்பகம்' என்ற நூலின் பாட்டுடைத் தலைவனான மூன்றாம் நந்திவர்மன் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்த, தமிழ்ப்பிமானம் மிக்க பல்லவ மன்னன் என்பது முன்னரும் காட்டப்பட்டது. தமிழகமெங்கும் அன்று சுமார் 20 மடங்கள் நிலவி அவை வாயிலாகவும் தமிழ்க்கல்வி வளர்ந்தது.

வடமொழி வல்லாராயும் அம்மொழியின் இலக்கண இலக்கியப் பேரறிவு வாய்ந்தோராயும் விளங்கிய பெரும் புலவர்கள், இராசசிம்மனின் அவைக்களத்தை அணிசெய்தார்கள். காவிய தர்சம் இயற்றிய தண்டி, நாடக நூல்கள் இயற்றிய பாரவி, பாஷர் என்போர் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கோர். கட்டட, சிற்ப, ஓவியக் கலைகளும் இக்காலத்திற் பரம்பரைக் கல்வியாய்த் திகழ்ந்தன. மன்னர் இவற்றுக்குப் பேராதரவு வழங்கியதோடு தாமும் இக்கலைகளிற் சிறந்திருந்தமையை முன்னர் கண்டோம். வேத வேதாங்கங்களில் மட்டுமன்றி, மறையவர் போர்க் கலையையும் கற்றுச் சிறந்தனர்; பல்லவர் ஆட்சிபுரிந்த நிலப்பரப்பையும் கடந்து போர்க்கலை வல்ல மறையோர் சாளுக்கிய அரசிலும் 'சாமந்தர்' என்னும் படைப் பதவியை வகித்ததாய்த் தெரிகின்றது.

(இ) அரசியல் நிலை

பல்லவர் - பரரசொன்றை அமைத்து ஆண்டு வந்தமையால் அவர்களின் நிருவாகம் சீராக நடைபெற அலுவலர் பலர் நியமிக்கப்பட்டது இயல்பேயாகும். ஆட்சிக்கு உறுதுணையாக அமைச்சர் குழு இருந்தது. அமைச்சர் ஆமாத்தியர் எனப்பட்டனர். ஆமாத்தியர் பெரும்பாலும் பிராமணரே. மாணிக்கவாசகர் ஆமாத்தியப் பிராமண குலத்தினர் என்பது கருதத்தக்கது. பாண்டிய மன்னன் (அரிமர்த்தன பாண்டியன் என்னும் அரிகேசரி மாறவர்மன்) இவருக்கு வழங்கிய விருதுப் பெயர் 'தென்னவன் பிரமராயன்' என்பதாகும். இரண்டாம் நந்திவர்மனின் அமைச்சன் மிரமஸ்ரீராஜன் என அழைக்க

கப்பட்டான். நம்பன் இறையுலடயான் தமிழ்ப் பேரரையன் என்ற வீருதுப் பெயர்களும் அமைச்சர்களுக்கு வழங்கின.

அமைச்சரின் ஆணையைச் செயற்படுத்துவோர் உத்தமசீலர், நம்பர் எனப்பட்டனர். இவர்களுக்கு அடுத்த நிலையில் உள்படு கருமத் தலைவர் அமைந்தனர். இவர்கள் மன்னர் தம் அந்தரங்கச் செயலாளர்கள். பெருநகரங்களில் நீதி விசாரணை புரியும் அறங்கூற வையங்கள் இருந்தன சிற்றூர்களில் நீதிமன்றங்கள் கரணங்கள் என வழங்கின அறங்கூறவையத் தலைவர் அதிகரண போசகர் எனவும் உதவியாளர் அதிகரணர் எனவும் கரணங்களின் அலுவலர் அதிகாரிகள் எனவும் பெயர் பெற்றனர். வழக்கு விசாரணைகளில் ஆட்சி, ஆவணம், கண்டோர் காட்சிபாகிப மூன்றும் சான்றுகளாகக் கொள்ளப்பட்டன. (ஆட்சி - வழக்கு அல்லது பய னுரிமை, ஆவணம் - எழுத்துப் பதிவு, கண்டோர் காட்சி - செயலையோ பதிவையோ நேரிற் கண்டோர் கூறும் சாட்சி (Eye witnesses) திருத்தொண்டர் பெரிய புராணத்திலே, சுந்தரர் தமது அடிமை என்பதைச் சிவபெருமான் ஆவண மூலமும் கண்டோர் சாட்சி மூலமும் நிறுவியதாகக் கூறப்படுகின்றது. அறங்கூறவையத் தீர்ப்புக் களை ஏற்காது மேல்முறையீடு செய்தற்கான நீதிமன்றம் தருமாசனம் எனப்பட்டது குற்றவியல் சார்ந்த வழக்குகள் (eriminal cases) அதிகரணத்தாலும் குடியியல் சார்ந்த வழக்குகள் (eivil eises) தருமாசனத்தாலும் விசாரிக்கப்பட்டன என்பதும் ஒன்று.

அரண்மனை சார்ந்த அலுவலர், அரசரின் புகழ்பாடும் புலவர்கள், பட்டயங்கள் எழுதுவோர், அரச குடும்பத்தினரின் அணிகலன் சமைப்போர் ஆகியோரும் அரச அலுவலர்களாகவே கொள்ளப்பட்டனர். நால்வகைப் படைகளிலே தேர்ப்படை இருந்தமைக்குச் சான்றில்லை யானை, குதிரை, காலாள் என்ற முப்படைப் பிரிவுகளும் இருந்தன. சேனைத் தலைவர் போரில் முதன்மை பெற்றனர். பல்லவர் கடற்படையும் கொண்டிருந்தமைக்குச் சான்றுகள் உள்

நாட்டின் பெருநிலப்பிரிவு இராட்டிரம் எனவும் அதன் கூறுகள் விஷயங்கள் எனவும் பெயர் பெற்றன. இப்பெயர்கள் ஆந்திரப் பிரதேசத்திலும் தொண்டை நாட்டிலுமே வழங்க, தமிழகத்தில் முறையே நாடு, கோட்டம் என்பன மாற்றுப் பெயர்களாக வழங்கின. நாட்டின் பொறுப்பதிகாரிகள் நாட்டார் எனப்பட்டனர். இவர்கள் அரசுத் தலையீட்டின்றிச் சுயமாக ஆட்சி நிருவாகத்தை நடத்தினர். ஊர் நிருவாக அலுவலர் ஆள்வார் எனப்பட்டனர். அரச ஆணைப்பத்திரங்கள் திருமுகம் எனப்பட்டன. நாட்டார் விடுத்த ஆணைப்பத்திரங்கள் அறையோலை எனப்பட்டன, ஊர்

அவையாரைப் பெருமக்கள் என அழைக்கும் வழக்கிருந்தது. ஊருக்கு அடுத்த சிறு நிலப்பகுதிகள் சிற்றூர்கள் (கிராமங்கள்) ஆகும். ஊராட்சியாளர் சிற்றூர் அலுவலர்களோடு இணைந்தும் வழிகாட்டியும் செயல்புரிந்தனர். ஊரவையின் நிருவாகப் பிரிவுகள் வாரியங்களாகும் ஏரிவாரியம், தோட்டவாரியம் என்பன அவற்றுட் சில. வரியறவிடல், கோயில்களுக்கு வழங்கப்படும் தானங்களைத் தொகுத்துக் கோயிற் பண்டாரங்களிற் சேர்த்தல், அவற்றை வட்டிக்குக் கடனாய் வழங்கல், இவை தொடர்பான ஆவணங்களைப் பதிதல் முதலாம் கடமைகளை ஊரவைகள் மேற்கொண்டன.

பல்லவர் காலத்தில் அரசரிமை பெரும்பாலும் தந்தைக்குப்பின் மகனுக்குச் சென்றது. மகன் இல்லாதபோது அரசனின் தம்பிக்குச் சென்றது. ஆட்சியரிமைக்கான நேர்வாரசு இல்லாதபோது அரச குலத்திணைச் சார்ந்த ஒருவரை அமைச்சர் முதலாம் மேன்மக்கள் தெரிவதும் சில சந்தர்ப்பங்களிலே பட்டத்து யானை மாலைகூட்டுவோருக்கு ஆட்சி உரிமை வழங்குவதும் வழக்கிலிருந்தன. சேரமான் பெருமாள் நாயனார் பிற்கூறப்பட்ட முறையிலே யானை மாலை யிட்டமுறையிலே) அரசரானார் என்று தி. தொ பெரியபுராணம் கூறுகின்றது.

(பெ. பு., கழறிற்றறிவார் புராணம். செய்யுள் 12)

பல்லவர் பெருமன்னர் தமது வீரம், வெற்றி, ஆதிக்கப் படர்ச்சி, கல்வியறிவு, கலைத்திறம் முதலானவற்றைப் புலப்படுத்தும் விருதுப்பெயர்கள் பலவற்றைக் கையாண்டமை அவர்கள் வெளியிட்ட கல்வெட்டுக்கள் மூலம் அறிய வருவதாகும். மகேந்திரவர்மனுக்கு வழங்கிய விருதுப்பெயர்கள் பல. குணபரன், புருஷோத்தமன், விசித்திரசித்தன், சங்கீரணசாதி, நரேந்திரன் என்பன அவற்றுட் சில; அவன் மகன் நரசிம்மவர்மன், மாமல்லன், ஸ்ரீபரன், இரணசயன் முதலாம் விருதுப் பெயர்களைக் கொண்டிருந்தான். இராசசிம்மனுக்கு வழங்கிய விருதுப் பெயர்களிற் சில ஸ்ரீசங்கரபக்தன், ஸ்ரீ ஆகம்பிரியன், சிவசூடாமணி, ஸ்ரீவாத்யவித்யாதரன் என்பன. இவை தவிர முடிசூடுகையிலும் அபிஷேகப்பெயர்களை அவர்கள் சூடிக்கொண்டனர் உதாரணங்கள் இராசசிம்மனின் அபிடேகப்பெயர் நரசிம்மவர்மன், பரமேசுவரவர்மனின் அபிடேகப்பெயர் நந்திவர்மன் என்பனவாம்.

பல்லவரின் இலச்சினை நந்தியாகும். "இரண்டு பக்கங்களிலும் உயர்ந்த விளக்குகள் இடையே நந்தி அமர்ந்துள்ள அழகியகோலம் பார்க்கத்தக்கது." (பல்லவர் வரலாறு பக். 231) சிவபெருமானின் படைக்கலமான 'கத்வாங்கம்' பல்லவரின் சமய அடையாளமாய்க் கொள்ளப்பட்டது. அவர்கள் பட்டயங்களிலே நந்திமீதமர்ந்த சில லிங்கம் பொறிக்கப்படுவது வழக்கமாயிருந்தது. இவற்றிலிருந்து

(பல்லவமன்னரிற் சிலர் வைணவராயிருந்த போதிலும் அவர்களின் சைவசமயச்சார்பு நன்கு புலனாகும்.

(ஈ) பொருளாதார நிலை

“காஞ்சி ஆறுகல் (மைல்) சுற்றளவுடையது. அது கடற்கரை நோக்கி இருபதுகல் தொலைவிலுள்ள நகரமாகும். இங்கிருந்து பல கப்பல்கள் இலங்கை போகின்றன” என்று பியல் என்பவரின் பதிவுகள் (Records) என்ற நூலிலிருந்து மேற்கோள் காட்டும் இராசமாணிக்கனார், இக்கூற்றுப் பல்லவர் காலக் கடல் வாணிபச் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுவதாக விளக்கம் தருகின்றார். சீனாவுடனும் கடல் வாணிபம் நடைபெற்றமைக்குச் சான்றுண்டு. நாகபட்டினமும் காஷ்மீர்பூம்பட்டினமும் அக்காலத்தில் முதன்மைபெற்ற துறைமுகங்கள் கடல் வாணிபத்தால் மட்டுமின்றித் தரைவாணிபம் வாயிலாகவும் பெருஞ்செல்வம் திரட்டப்பட்டது. இதனோடு உழவுத் தொழிலும் மக்களின் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாயிருந்தது.

அரசு அலுவல்கள், படைத்தொழில் என்பவற்றில் ஈடுபட்டிருந்தோர் தவிர மற்றும் பல சிறிய பெரிய தொழில்களையும் பலர் மேற்கொண்டிருந்தனர். தச்சுத்தொழில், உலோகத்தொழில், கொற்றொழில் அடுத்த முதன்மைத் தொழில்களாயிருந்தன. கள்ளிறக்கல், மருந்துச்செடி பயிரிடுதல், கால்நடை பேணல், வேட்டையாடல், சலவைத்தொழில், ஆடைநெசவு, நூல்நூற்றல், மீன்பிடித்தல், பனஞ்சாறெடுத்தல், நெய்விறற் றல் முதலாக நிலவிய தொழில்கள் பல. ஒவ்வொரு தொழிற் பிரிவினரும் அரசுக்கு வரியிறுத்தல் தவிர்க்கக் கூடாத நியதி. பெறப்பட்ட வரிகள் ஊர்ப்பொதுப்பணிகளுக்கும் அரசுச் செலவினங்களுக்கும் அதிகாரிகளுக்கு ஊதியம் வழங்குவதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன. மக்களைப் பொறுத்தவரையில் வரியென்பது தாங்க முடியாத சுமையாகவே இருந்திருத்தல் வேண்டும். எனவே பொருளாதாரச் சமநிலையின்றிச் செல்வர், நடுத்தரத்தினர், வறியோர் என்று சமுதாயம் பிரிவுண்டு கிடந்தது இயல்பே. சமயப் பெரியார்கள் மடங்களிலே அன்னதானம் வழங்கியும் பிறவகையிலும் தத்தம் மதத்தினரின் பசிப்பிணி போக்கி ஓரளவு உதவினர் என்று கொள்ளலாம். (சம்பந்தரும், அப்பரும் திருவீழிமிழலை மடத்தில் பஞ்சகாலத்தில் அன்னதானம் வழங்கியதும், அடியாரின் பசிப்பிண்போக்கிடச் சுந்தரர் பரவை மனைக்கு இறைவனின் பூதகணங்கள் மூடம் குண்டையூர் நெல்லை எடுப்பித்ததும், திருமங்கையாழ்வார் நாள் தோறும் ஆயிரம் அடியவர்க்கு அன்னதானம் வழங்கியதும் இவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள்.) மறையவருக்குப் பிரமதேயம் என்றும் தானம் என்றும் இறை தவிர்ப்பு என்றும் பல சலுகைகள் வழங்கப்பட்டமையால் அவர்களின் பொருளாதார நிலையிலே தளப்பத்

திற்கு இடமிருந்திராது என்றே கொள்ளக் கிடக்கின்றது. பல்லவர் காலத்தில் இரு பெரும் பஞ்சங்கள் ஏற்பட்டமைக்குச் சான்று உளது.

பல்லவர் வரலாற்றில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள சில வரிகள் வருமாறு: (வரி, காணம் என்ற பெயராலும் வழங்கியது.)

1. விசக்காணம் - சிற்றூர்த் தலைவன் மக்களிடம் பெற்றவரி
2. திருமுகக்காணம் - ஓர் ஊரிலிருந்து மறுஊருக்குச்செய்தி கொண்டுசெல்ல அறவிட்டவரி (ஒரு வகை அஞ்சற்சேவை அந்நாளில் நில வியது என்பதற்கு இது சான்று).
3. கத்திக்காணம் - கத்திசெய்வோர் இறுத்த வரி.
4. நெடும்பறைக்காணம் - பறையறைவோர் இறுத்த வரி.
5. எற்சோறு - கிராமத்துக்கு வரும் அதிகாரி களுக்கு உணவு வழங்க மக்களுக்கு விதித்த வரி.
6. மன்றுபாடு - வழக்காளிகளிடம் அறவிடுவதும் குற்றவாளிகளிடம் பெறுவதும் (தண்டப்பணம்).
7. செங்கொடி - செங்கொடி என்னும் மருந்துச் செடி வளர்ப்போருக்கு விதித்த வரி.
8. குவளைக்காணம் - பூசைக்கும் மருந்துக்குமென வளர்க்கும் நீலோற்பல மலர்க்கொடி வளர்ப்போர் அளித்த வரி.

உப்பு, சர்க்கரை உற்பத்தி செய்வதும் விற்பனையும் அரசுடைமைகள். அவற்றை உற்பத்தி செய்யும் உரிமை மக்களுக்கில்லை. பயிர் நிலங்கள் தனிப்பட்ட நிலவுடைமையாளருக்கும் அரசுக்கும் சொந்தமானவை. நிலவுடைமையாளர் தமது பயிருற்பத்தியில் அரைப்பங்கையும், அரசு நிலத்திற் பயிரிடுவோர் குறித்ததொரு பங்கையும் வரிகளாக இறுத்தனர். பயிரிடும் உரிமை அடிக்கடி மாற்றப்பட்டதிலிருந்து பயிரிடுவோர் பலவகை அழுத்தங்களுக்கு முகங்கொடுக்க நேர்ந்தது என ஊகிக்கலாம். கோயில்கள், மடங்களின் செலவினங்களுக்கும் மக்களிடமிருந்து பொருளாகவோ பணமாகவோ உதவி பெறப்பட்டது. சிற்றூர்க் கோயில்களில் தாம் தொகுத்த பணத்திலிருந்து வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்ததாகவும் தெரிகிறது. நாணயப் பரிவர்த்தனை நிலவியது. பண்டமாற்றும் செயற்பட்டது. தரகுக்கூலி பெற்றுக் காசு மாற்றும் முறை நிலவியற்று.

(‘வாசி தீரவே காசு நல்குவீர்’ - திருஞானசம்பந்தரின் திருவீழிமிழலைப்பதிகம். வாசி - தரகுக்கூலி.) சங்கு, தாமரை பொறித்த தங்கக்காசுகள் மிகப் பெறுமதிவாய்ந்தனவாய்க் கருதப்பட்டன. (‘சங்குநிதி, பதுமநிதி இரண்டுந் தந்து’ அப்பரின் திருத்தாண்டகம்.)

(ஊ) கட்டட சிற்ப ஓவியக்கலைகள்

குடைவரைக் கோயில்கள், தனிக்கற் கோயில்கள், மண்டபம், கோபுரம், திருச்சுற்று அமைந்த பெருங்கோயில்கள் என்று மூவகைப் பாணிகளிலே கோயில்களை அமைத்துக் கோயிற் கட்டடக்கலைக்குப் பல்லவமன்னர் தமிழகத்தில் நிலையான இடம் வழங்கினர் என்பது ‘சமயநிலை’ என்ற பகுதியிற் கூறப்பட்டது. தமக்கு முன்னைய காலக்கோயிலமைப்பு முறையிலிருந்து விலகிப் புதுவழி சமைத்த தோடு பிற்காலச் சோழர், பாண்டியர், நாயக்கர் ஆகியோருக்கு வழிகாட்டும் வகையிலும் இவர்களின் கோயிற் கட்டடப்பணிகள் அமைந்தன.

மகேந்திரன் பாணிக் கோயில்கள் சமணரின் முறையினைப் பின்பற்றிக் கற்பாறைகளைக் குடைந்து மண்டபமாக அமையும்வண்ணம் வகுக்கப்பட்டவையாகும். இவை அளவாற் சிறியவை. எனினும் இவற்றின் அமைப்புமுறை எல்லோராக் குகைக்கோயில்களுக்கு (கி. பி. ஏழாம் எட்டாம் நூற்றாண்டின்) வழிகாட்டின என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மரங்களாலான தேர்களின் அமைப்பில் ஒருகல்லில் உருவாக்கப்பட்டவை முதலாம் நரசிம்மன் கட்டுவித்த கோயில்களாகும். மண்டபம் போன்ற அமைப்பு, நான்கு தூண்கள், அகன்ற கதவுகளோடு கூடிய வாயில்கள், மண்டபத்தைச் சூழுவரத் தாழ்வாரம், சுவர்களிலே சித்திரங்கள் என்பவற்றை உறுப்புக்களாய்க் கொண்டவை தனிக்கற்கோயில்கள். இவையும் சமணரின் கட்டடப் பாணியைத் தமிழகத்தில் அறிமுகம் செய்யும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டனவே. எனினும் தனிக்கல்லிலே தனது ஆற்றல் முழுமையையும் பயல்செய்து கலைத்திறம் அமையக் கட்டடம் எழுப்பிய சிற்பியின் முயற்சி பெரிதும் பாராட்டத்தக்கதாகும்.

கோபுரம், கர்ப்பக்கிருகம், மண்டபம், பிராகாரச் சுவர்களிலே விக்கிரகங்களைப் பிரதிட்டை செய்வதற்கான அறைகள் கொண்ட இராசசிம்மன் பாணிக் கோயில்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்து பிற்காலக் கோயிற்கட்டடக்கலைக்கெல்லாம் வழிகாட்டின என்பதே நாம் கருத்தத்தக்கதாகும்.

‘கைலாசநாதர்கோயில் பல்லவரது சிற்பக்கலையை உலகுக்கு அறிவிக்க எழுந்த சிற்பக்கலைக்கூடம் எனலாம்’ என்பது அது பற்றிய இராசமாணிக்கனாரின் கணிப்பீடு.

“பல்லவருடைய கட்டடக்கலையானது தென்னிந்தியா மேற் குறித்த கலையில் அடைந்த தரத்தக்கு எடுத்துக்காட்டாக மட்டுமன்றித் தூரகிழக்குக் குடியேற்ற நாடுகளிலும் தனது செல்வாக்கினைப் பதித்துள்ளது. ஜாவா, கம்போடியா, அன்னம் ஆகிய நாடுகளின் கோயிற் சிகரங்களிலே பல்லவரின் கலைப்பாணி துலாம் பரமாகப் புலப்படுகின்றது. எனினும் தூண்களைப் பொறுத்த வரையில் தூரகிழக்கு நாடுகளைச் சூடிய கலைப்பண்பு புலனாகின்றது.

(An Advanced History of India P. 245)

சிற்பச் சிறப்பினை நோக்குவோமானால், காஞ்சிக் கைலாச நாதர் கோயிலில் ஒருபுறம் சிவபெருமாவின் திருநடைக்கோலமும் பிரமன், கவலமகள், திருமால் - திருமகள் அவரை வணங்கும் கோலமுமாக வடித்த சிற்பங்கள் வனப்பு வாய்ந்தவை இவற்றோடு ஆடலழகனின் ஊர்த்துவதாண்டவ வடிவங்களும் உள. நந்தி, சிவகணங்கள், சிவனாருடன் தானும் சேர்ந்து ஆடுவனவாய் அமைந்தனவும் சிறப்பித்துக் கூற வேண்டுவனவே. முன்கோயிலில் 4½ அடி உயரச் சிவலிங்கமும், சுவரிற் சிவனும் உமாதேவியும் அமர்ந்துள்ள கோலமும் அழகாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. சுற்றுச் சுவர்களில் பவகை நடனக் கோலங்களும் சிற்பங்களாய் வடிக்கப்பட்டுச் சுவை உணர்வுக்கு விருந்தாகின்றன. இராசசிம்மனின் கோயில்களைப் பொதுவாக எட்டு அல்லது பதினாறு பட்டைகள் தீர்ந்த சிவலிங்கங்களும் அவற்றின் பின்னணியில் சோமாஸ்கந்தர் படிவமும் அமைக்கப்பட்டிருப்பது சிறப்பாகும். இவையாவிலும் குறிப்பிடத்தக்க சிற்ப அமைப்பு ஒவ்வொரு தூணின் அடியிலும் செதுக்கப்பட்டுள்ள சிங்க உருவங்கள் என்கின்றார் இராசமாணிக்கனார்.

(பல்லவர் வரலாறு பக். 159)

மாமல்லபுரப் பாறைகளின் வெளிப்புறங்களைச் செதுக்கிப் புராண வரலாறுகளைச் சிற்பங்களாய் வடித்துத் தமது கலைத் திறத்தினைப் பல்லவர்காலச் சிற்பிகள் சிறப்புற வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இவற்றில் இரண்டுபற்றி முன்னர் கூறியதன் விரிவுவருமாறு.

(I) வான கங்கை தரைக்கு வருகையில் அதைப் பெறுவதற்குப் பகிரதன் தவம் செய்யும் காட்சி மிகவும் விரிவானது. (இதனை அருச்சுனன் தவநிலை என்று தவறாகக் கருதியதும் உண்டு.) கலை எழில், உருவ அமைதி, நகைச்சுவை என்ற யாவும் ஒருசேர அமைய இந்தச் சிற்ப வடிவங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. மேலே விண்ணுலகு, இடையே மண்ணுலகு, கீழே பாதாள உலகு எனப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொருவக நிகழ்வும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. விண்ணுலகிலே தேவர், காந்தருவர் காட்சி தருகின்றனர். மண்ணுலகிற் பகிரதன் கால் ஒன்றை மேலே தூக்கிய வண்ணம் தவம் புரிகின்றான்.

அவனைக் கேலி செய்வது போலப் பூனை ஒன்று கண்முடிப் போலித் தவம் செய்கின்றது. பூனையின் காலடியிலே அதன் கபடம் புரியாத அப்பாவிச் கண்டெலிகள் காட்சி தருகின்றன. திருமால் கோயிலிலே தவம் இயற்றுபவராவும், முனிவர்கள் சிலர் கங்கையில் நீராடித் தமது துணிகளைப் பிழிவோராகவும் தோற்றுகின்றார்கள். குரங்கு ஒன்று தன் துணைவிக்குப் பேன் பார்க்கின்றது. துணைவியோ தன் மடியிலே குரங்குக் குழவிக்குப் பாலூட்டுகின்றது. இவ்வாறு பிரபஞ்சம் அனைத்தையுமே குறியீடுகளாய்ப் புலப்படுத்தும் இந்தச் சிற்பக் காட்சி மிகுந்த பாராட்டுக்குரியதாகும்.

(11) கண்ணபிரான் கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகத் தாங்கும் காட்சிச் சிற்பமும் மிகவும் வனப்பானது. கன்றுக்குப் பாலூட்டும் தாய்ப்பசு, பாற்குடம் ஏந்து இடையன், குடிகாரர் கைகோத்து ஆடும் நடனம், பசுக்கூட்டங்களின் மெய்ப்பமறந்த நிலை கண்ணவின் சாதனைக்குப் பகைப்புலமாய் அமைந்து எழிக்கூட்டுகின்றன.

பல்லவர்கால ஓவியக்கலை மாட்சியைத் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு 25 கல் தொலைவிலுள்ள சித்தன்ன வாசலின் சிறியதொரு மலையின் குகைக் கோயிலிலேயுள்ள சுவர்களிலும் தூண்களிலும் தீட்டியுள்ள அழகிய ஓவியங்களிற் காணலாம். இவற்றோடு உருவச்சிலைகளும் எழில்பெறச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை சமண தீர்த்தங்கரர்களின் சிலைகளாகும்.

கோயில் தூண்களிலே அழகிய நடன மாதரின் ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற் சில காலப்போக்கில் அழிந்து சிதைந்து போயின முன்மண்டபத் தூண்களில் ஆடல் மங்கையர் இருவரின் நடன சித்திரங்கள் உள்ளன. வலப்புறத் தூண்களில் அரசன் ஒருவனதும் அரசி ஒருத்தியினதும் தலைகள் தீட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வரசருவங்கள் மகேந்திரவர்மனதும் அவனது பட்டமகிஷியினதும் என்பர். அரசியின் உச்சிக் கொண்டைக் கோலமும், அரசனின் முடிபுனைந்த கோலமும் பார்த்து இன்புறத் தக்கவை முன்மண்டபக் கூரையின் உட்புறத்திலே தாமரைக்குளம், தாமரை மலர்கள், மீன்கள், அன்னங்கள் என்பன தீட்டப்பட்டுள்ளன யானைகள், எருமைகள், எருதுகளின் சித்திரங்களும் உள்ளன. சமணர் இருவர் பூக்கொய்யும் காட்சியும் உள்ளது உள்ளறை மேற்கூரையின் உட்புறத்தில் சுவஸ்திக்காச் சின்னம், சூலம், தாமரை என்பன வரையப்பட்டுள்ளன. சித்தன்ன வாசலின் ஓவியங்களைத் தரிசித்த கலாரசிகர்கள் இவை அந்நீதா ஓவியங்களுக்கு அடுத்தபடியில் வைத்து இரசிக்கக்கூடியவை என்று போற்றுகின்றனர்.

ஆ. சோழர் காலம்

(கி. பி. 850 - கி. பி. 1259)

சோழரின் தொடக்ககாலம்பற்றி அறிவதற்குப் போதிய சான்றுகள் இல்லை. 'தொன்றுதொட்டு வருதல்' என்ற சொற்றொடரின் பொருளை விளக்குகையிற் பரிமேலழகர், "சேர சோழ பாண்டியர் என்றாற்பாலப் படைப்புச்சகாலம் தொடங்கி மேம்பட்டு வருதல்" (திருக்குறள் - குடிமை (5) உரை) என உரைப்பர். 'பிற்காலச் சோழர்' என்ற தமது நூலிலே T. V சதாசிவபண்டாரத்தார் அவரின் கூற்றுப் பொருத்தமுடையதே என்பர். ஆனால் K. A. நீலகண்ட சாஸ்திரி முதலாம் வரலாற்றறிஞர் அதனை ஏற்கார். முற்காலச் சோழர்பற்றி அறியக் கிடைத்துள்ள சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களே. சங்ககாலம் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையானது என்று நீலகண்டசாஸ்திரியும் அவரைப் பின்பற்றி எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, வி. செல்வநாயகம் முதலாம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாய்வாளரும் கொள்வர். இவ்வகையிலே சோழர் வரலாறு சங்ககாலத்துக்கு ஓரிரு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே தொடங்குகின்றதெனலாம். முற்காலக் சோழமன்னர் பரம்பரை காந்தமன், தூங்கெயிலெறிந்த தொடித் தோட்செம்பியன், உருவப்பிறைர் இளஞ்சேட்சென்னி, கரிகாலன் ஆகியோரிலே தொடங்கிக் கோச்செங்கட்சோழனில் முடிவது மரபு நெறிப்பட்ட வழக்காய் இருந்து வந்தது ஆனால் சங்கநூல்களிலே கோச்செங்கணான்பற்றிய செய்தி இல்லை. பொய்கையார் என்ற புலவர் இயற்றிய களவழி நாற்பதிலேயே அவன் வரலாறு வருகின்றது. அது சங்கமருவிய காலநூல் என்பது ஆய்வாளர் முடிபு. (இம்மன்னர் வரிசையிலே புகழ்வாய்ந்த கரிகாலன்பற்றிப் பல்லவர்காலம் என்ற இயலிலே சிறிது விளக்கம் தரப்பட்டது.)

கரிகாலனுக்குப்பின் சோழர் பரம்பரை இரண்டு பிரிவுகளாய்ப் பிரிவுண்டதென்பர். ஒரு பிரிவு, ஆந்திரநாடு சென்று அதனையே வாழிடமாய்க் கொண்ட சோடர் பரம்பரை. மற்றது நலங்கிள்ளி முதலாம் எண்மரைக் கொண்ட தமிழகச் சோழர் பரம்பரை. கரிகாலன் வேதவேள்விகளை இயற்றியவன். அவன் பரம்பரையினரும் வைதிகநெறி நின்றோரே எனினும் இந்துப் பண்பாடு பிற்காலச் சோழர் காலத்திலேயே மகோன்னத வளர்ச்சி கண்டது. முற்காலச் சோழரின் தலைநகராக உறையூரும் துறைமுகமாகக் காவிரிப்பூம்பட்டினமும் விளங்கின.

கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் களப்பிரரும் அவர்களைத் தொடர்ந்து பல்லவரும் தமிழகத்திலே மேலாண்மை கொண்டதால், சோழவேந்தர் ஒடுங்கிக் கிடக்க நேர்ந்தது, கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலே சோழன் விசயாலயன் தலையெடுத்துச் சோழப் பேரரசுக்கு அடித்தளம் இட்டதன்பின்பே

சோழர் மேலோங்குகின்றனர். இந்த இடைப்பட்ட காலத்திற் சோழர் பற்றிய செய்திகள் ஆங்காங்கே சமயத்தோடு இணைத்துப் பேசப்படுவதோடு நின்றுவிடக் காண்கின்றோம். இந்துப் பண்பாட்டு வரலாற்றிலே, தமிழகமானது அதற்கு முன்னரோ பின்னரோ இல்லாத அளவுக்குப் பெருவளர்ச்சி பெற்றது, பிற்காலச் சோழர் காலத்திற்றான் என்பது மறுக்கொணா உண்மையாகும்.

கி. பி. 850 இல் அரசு கட்டிலேறிய விசயாலயனின் ஆட்சி கி. பி. 870 இல் முடிவுற. அவன் மகனான முதலாம் ஆதித்தன் முடிசூடுகிறான். இவனுடைய ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து சோழவரசு எழுச்சி பெற்று, முதலாம் இராசராசன் (கி பி, 985 - 1014) காலத்தில் மேலும் வளர்ந்து, அவன் மகனான முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்தில் (கி. பி. 1012 - 1044) உச்சக் கட்டத்தினை அடைகின்றது. இராசேந்திரன் வடக்கே கங்கை வரையுள்ள பிரதேசம். இலங்கை ஆகியவற்றை வென்று அடிப்படுத்தியதோடு, அவனது கடற்படை * கடாரம், ஸ்ரீலீசயம் வரை சென்று வெற்றிக்கொடி நாட்டுகின்றது. சோழப் பேரரசரின் கடல் கடந்த ஆதிக்கம், கிழக் காசிய நாடுகளிலே இந்துப் பண்பாட்டைப் பரவவைத்ததிலும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சோழர் காலத்திலே சீனாவுடனும் இராசதந்திர உறவு நிலவியது என்பர். சங்கமருவிய காலத்தில் தமிழகத்தின் கிழக்கிலே சிறுநிலப்பரப்பொன்றில் ஓடுங்கிக் கிடந்த சோழராட்சியானது, ஆந்திரம், கேரளம், மைசூர், பாண்டிநாடு உட்படத் தென்னிந்தியாவிலும், வடஇந்தியாவிலும் கடல் கடந்த நாடுகளிலும் ஆதிக்கம் கொண்டமையால் விளைந்த நற்பயன்கள் பலவாகும். எனினும் பேரரசொன்றினை நீண்டகாலத்திற்குக் கட்டிக்காப்பதிலே ஏற்படக் கூடிய நெருக்கடிகளுக்கும் இராசேந்திரனின் பின்வந்தோர் முகங்கொடுக்கவேண்டியே இருந்தது. துங்கபத்திரையின் முகத்துவாரத்திலே சாளுக்கியரோடு நிகழ்த்திய பெரும் போர்கள், இலங்கை மன்னரோடு கூட்டுச் சேர்ந்து பாண்டியரும் சேரரும் தெற்கில் கொடுத்து வந்த தொல்லைகள், உட்பகைகள், அரசரிமைப் போட்டிகள் முதலியவற்றாற் பேரரசு சிறிதே ஆட்டங்காணத் தொடங்கியது உண்மைதான். ஆதிக்கத்தாலும் போர்களாலும் நிலைப்படுத்த முடியாத ஆட்சியை மாற்றாரோடு மண உறவு கொள்வதனால் நிலைப்படுத்தும் முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இத்தகைய மண உறவுகளில் முக்கியமானது கீழைச் சாளுக்கிய மன்னரோடு ஏற்படுத்திக் கொண்ட

* “கடாரம் மலையாளின் மேல்கரையில் தென்பக்கத்தில் ‘கெடா’ என்னும் பெயருடையதாக இக்காலத்திருத்தல் அறியத்தக்கது;”

(பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம் பக். 169)

தாகும். முதலாம் இராசராசனின் மகள் குந்தவை கீழைச் சாளுக்கிய மன்னனான விமலாதித்தனுக்கு மணஞ்செய்து வைக்கப்பட்டதும், முதலாம் இராசேந்திரனின் மகள் அம்மங்காதேவி இராஜராஜ நரேந்திரனுக்கு (சாளுக்கியன்) மணவிமானதும், இரண்டாம் இராஜேந்திரனின் மகள் மதுராந்தகியை அவன் பட்டப்பெயரே கொண்ட முதலாங் குலோத்துங்கன் (இரண்டாம் இராஜேந்திரன்) மணந்ததும் இந்த உறவு நாட்டத்தை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

ஆக, தந்தை வழியாற் சாளுக்கியக்குருதி ஓடப்பெற்ற முதலாங் குலோத்துங்கனோடு சாளுக்கிய இரத்தத்தின் கலப்புடைய சோழர் பரம்பரை, 1279 வரை தமிழகத்தில் ஆட்சி நடத்துகின்றது முதலாம் இராஜராஜன் காலத்திலிருந்து முதலாங் குலோத்துங்கன் காலம்வரை சோழப் பேரரசு மாட்சிமை பெற்றிருந்து இடையிடையே நெருக்கடிகளுக்குள்ளாகி, மூன்றாம் இராஜேந்திரன் ஆட்சியோடு விழ்ச்சிக்கிலக்காயிற்று. இதனைத் தொடர்ந்து பாண்டியப் பேரரசு மேலெழுகின்றது. ஏறக்குறைய நானூறாண்டுகள் நிலவிய சோழப் பேரரசுக்கால ஆட்சியிலே தமிழகத்தில் இந்துப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சி பற்றி இனி நோக்குவோம்.

(அ) சமயநிலை

பல்லவர் காலப் பத்திஇயக்கம் சோழர்காலத்தில் தனது முழுமையான பயனையும் மக்களிடையே செறியச் செய்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். திருமுறைகள் நம்பியாண்டார் நம்பியாலும் நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம் நாதமுனிகளாலும் தொகுக்கப்பட்டதும், அவற்றிற்குப் பண்ணிசை வகுக்கப்பட்டதும் கோயில்கள் தோறும் அவை கிரமமாக ஒதப்பட்டதும் சோழர்காலத்திலேயேயாம்.

நம்பியாண்டார் நம்பியின் காலம் கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியும் பதினோராம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமும் என ஆய்வாளர் கொள்வர். ஆனால் அவர் காலத்துக்கு முன்பே * தேவாரப் பதிகங்கள் சில (பதிகங்களைக் கல்வெட்டுக்களிற் பதியங்கள் எனப் பொறித்துள்ளனர்) கோயில்களிலே ஒதப்பட்டமை தெரியவந்துள்ளது. விசயநந்தி விக்கிரமவர்மன் என்ற பல்லவ மன்னன் காலத்திலே திருவல்லம் என்னும் கோயிலிலே திருப்பதிகம் ஒதுவதற்கு அமைந்ததொரு பெயர்ப்பட்டியல் கல்வெட்டொன்றிற் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. முதலாம் பராந்தகச்சோழன் (ஆதித்த

* நம்பியாண்டார் நம்பியாலும் தேவாரங்கள் முழுமையாகத் தொகுக்கப்படவில்லை என்பதை நீலகண்ட சாஸ்திரி, சம்பந்தரின் தேவாரத்தில் இடம்பெறாத திருப்பதிகம் ஒன்று திருவிடைவயலிற் கிடைத்த கல்வெட்டொன்றிற் காணப்படுவதாகச் சான்று காட்டுவர். (The Cholas P. 637)

சோழனின் மகன் காலம் கி. பி. 907 - 955) காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் சோணாட்டிலும் தொண்டை மண்டலத்திலும் தேவாரம் இசைப்போருக்கு விடப்பட்ட நிபந்தங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்தில் பதிகம் இசைப்பதனை நிருவகிக்கவேன ஒரு திணைக்களமே நியமனமானதாகத் தெரிகின்றது. (முதலாம் இராசராசன் காலத்திலேயே நம்பி, திருமுறைகளைத் தொகுத்தார் என்பதால், அவன் மகனான முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்தில் அவை பெற்ற பிரசித்திக்குத் திணைக்களம் அமைந்தது எடுத்துக்காட்டு) திணைக்களத் தலைவர் 'தேவாரநாயகம்' என அழைக்கப்பட்டார். மாணிக்கவாசகரின் திருவெம்பாவையையும் திருச்சாழலையும் நல்லநாயனார் என்ற பெயர் பெற்ற கோயிலிலே ஒதும் உரிமை தேவரடியார்க்கு விற்கப்பட்டதாய் ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. தேவார திருவாசகங்களை உற்சவகாலங்களில் இசைக்கவும் அவற்றுக்கு அபிநயம் பிடித்து ஆடவும் ஆர்க்காட்டு மாவட்டத்திலுள்ள உலகநாதர் கோயிலில் நடனமாதர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையுள்ள காலப்பகுதியில் நாதமுனிகள் வாழ்ந்து, ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களைத் தொகுத்ததன் பின்னணியிலே சுவையான ஒரு கதை வழங்குகின்றது. இவர் ஒருகால் நம்மாழ்வார் திருமொழியிலிருந்து பத்துப் பாசுரங்கள் பாடக்கேட்டு அவற்றின் தத்துவநோக்கு, பத்தி, இசை என்பவற்றில் ஆழ்ந்து போய் ஆழ்வாரின் முழுப்பாசுரங்களையும் பெற்றுத் தொகுத்திட விழைந்தார்; அவற்றைப் பெறுதற்காய் நம்மாழ்வார் வாழ்ந்து மறைந்த திருக்குகூர் சென்று அங்கு அவர் அமர்ந்திருந்த புளியமரத்தடியிற் போய், அவரைத் தியானித்தார்; நம்மாழ்வார் தமக்குத் தரிசனந்தந்து பாசுரங்களை வெளிப்படுத்தி அருள்வார் என்று காத்திருந்தார் ஆனால் நம்மாழ்வார் தரிசனம் தந்திலர் இதனால் மிகவும் வருந்திய நாதமுனிகள், நம்மாழ்வாரின் சீடரர்ன மதுரகவியாழ்வார் நம்மாழ்வார் மீது பாடியருளிய 'கண்ணீருண் சிறுதாம்பினால்' எனத் தொடங்கும் பாசுரத்தினை 12,000 தடவைகள் பாடித் தோத்திரித்தார். அதனைக் கேட்டு உள்ளம் இளகிய நம்மாழ்வாரும் மதுரகவியாழ்வாரும் நாதமுனிகள் முன்பு தோன்றியருளி, நாலாயிரத்திவ்யப் பிரபந்தத்தை அறிந்திடும் ஞானத்தினை நாதமுனிகளுக்கு வழங்கினர். நாதமுனிகள் தமது ஊர் திரும்பிச் சீடர்களைக் கூட்டி அவர்களுக்கு அவற்றை இசையுடன் கற்பித்து வைணவ உலகிற் பரப்பினார் என்று கதை செல்கிறது.

நாலாயிரத் திவ்யப்பிரபந்தம் இவ்வாறு வெளிப்பட்டுத் திருமால் அடியார்களிடையே பயின்று அவர்களைப் பக்தி வெள்ளத்தில் ஆழ்த்துவதாயிற்று. 1ஆம் இராசேந்திரன் காலத்தில் உத்தரமே

ருரிலே வெளியிடப்பட்ட இரு கல்வெட்டுக்கள் அவ்வூர்க் கோயிற் பூசைக் காலத்தில், திருவாய் மொழி ஓதும் மூவருக்கு உணவு வழங்குவது பற்றியும் திருவாய்மொழி, திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடுவோருக்கு மானியமாக நிலம் வழங்குவது பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன. இதேபோன்று ஸ்ரீரங்கம் ஆலயத்தில் அரங்கநாதர் முன்பு குலசேகரரின் திருப்பள்ளியெழுச்சிப்பாடல்களை உற்சவகாலத்திலும் தொடர்ந்து மூன்று நாள்களும் இசைப்பது பற்றிய செய்தியும் காணப்படுகின்றது. இவற்றையெல்லாம் நோக்கச் சமய குரவரதும், ஆழ்வார்களினதும் அருட்பாடல்கள் சோழந்காலத்திற் பெற்றிருந்த பெருமதிப்பு நன்கு புலனாகின்றது. சைவ. வைணவ பாசுரங்களோடு கோயில்களில் வேதபாராயணம் செய்வதற்குப் பிராமணர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கதே.

சோழமன்னர் பரந்த சமயநோக்குக் கொண்டோர் என்பதற்கு அவர்கள் சைவ, வைணவ சமயங்களோடு சமண பௌத்த சமயங்களுக்கும் அளித்து வந்த ஆதரவுகள் சான்று பகர்கின்றன. சமணப் பள்ளிகளுக்குப் 'பள்ளிச்சந்தம்' என்ற பெயரில் நிபந்தங்கள் வழங்கப்பட்டன முதலாம் இராசராசனின் தமக்கையாரான குந்தவைப் பிராட்டியார் சைவ, வைணவக் கோயில்கள் இரண்டைக் கட்டுவித்தது மட்டுமன்றிச் சமணருக்கான கோயில் ஒன்றையும் இன்று தாராகுரம் என வழங்கும் இராசராசபுரத்திலே கட்டுவித்தார். இம் மூன்றிற்கும் அவர் வழங்கிய தானங்களும் பலவாகும்.

சோழரின் தொன்மையான நகரங்களுள் ஒன்று காஞ்சிபுரம். அங்குச் சைவர்கள், வைணவர்கள், சமணர்கள் ஆகிய மும்மதத்தினருக்கும் வாழவும் வழிபடவுமென மூன்று பகுதிகள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றுள் அளவாற் பெரிய பகுதி சைவர்களுக்கும் அளவாற் சிறிய பகுதி வைணவருக்கும் வழங்கப்பட்டவையாகும். இவற்றிலும் சிறந்ததும் பிரதான காஞ்சியோடு நேரடித் தொடர்புடையதுமான திருப்பருத்திக்குன்று என்ற இடம் சமணருக்கென ஒதுக்கப்பட்டது. இது ஜினகாஞ்சி என வழங்கியது ஒருகாலத்திற் காஞ்சி, பௌத்தர் அதிகம் குடியேறியிருந்த நகரமாய் விளங்கியதும் ஈண்டு நினைவுகூரத்தக்கதாகும்.

வைதிக, அவைதிக சமயங்கள் சிறந்திருந்த இக்காலப் பிரிவிலே, பல்லவர்காலத்தில் நிலவிய தீவிர சைவப் பிரிவுகளான பாகபதம், காபாலிகம், காளாமுகம் என்பனவும் தொடர்ந்திருந்தன. இம்மதப் பிரிவினரோடு (கடிய கொடிய விரதங்களை மேற்கொள்ளாத) யோகசாரர் என்னும் சிவயோகிகளும் இடம்பெற்றார்கள்.

பத்திக்கடைப்பிடிிகள், சமயாசாரங்கள் பெற்றிருந்த முதன்மைக்கு எவ்வகையிலும் குறையாது தத்துவப் பிரிவுகளும் தலையெடுத்தன. சங்கரரின் சுத்தாத்துவிதம், இராமானுஜரின் விசித்

டாத்துவிதம், மத்துவரின் துவிதம் ஆகிய வேதாந்தக் கோட்பாடுகளும் மெய்கண்டார், அருணந்தி சிவாசாரியார், மறைஞான சம்பந்தர், உமாபதி சிவாசாரியார் ஆகிய சந்தான குரவரின் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடுகளும் சிறந்தோங்கின.

சமய சமரசமும் தத்துவ விசாரங்களும் தழைத்தோங்கிய போதிலும் சைவ வைணவ சமயங்களுக்கிடையே கருத்துவேறுபாடுகளும் சகிப்பின்மைகளும் அவ்வப்போது தலையெடுக்கவும் தவறவில்லை. “ஆரம்பத்தில் ஒரு மதத்தினரை மறுமதத்தினர் மதித்து நடக்காதவிடத்தும் சகிப்புத் தன்மையோடு பழகிவந்தனர்” (The Cholas P 657) ஆனால் பின்பு நிலைமை மாறுகின்றது.

“ஒரு சோழமன்னன் தில்லைமாநகரில் சித்திர கூடத்திலிருந்த திருமால் மூர்த்தத்தைப் பெயர்த்துக் கடலில் எறிந்தமையோடு வைணவர்களையுந் துன்புறுத்தினான் என்றும் அதுபற்றி வைணவ ஆசாரியராகிய இராமாநுஜர் தமிழ் நாட்டைத் துறந்து மைசூர் நாட்டிற்குப்போய்த் தங்கநேர்ந்தது என்றும் அந்நாட்களில் அவர்செய்த மாரண மந்திரத்தினால் அவ்வரசன் இறந்தனன் என்றும் வைணவர் அவனையே கிருமிகண்டசோழன் என்பர் என்றும் திவ்யசூரி சரிதம், யதிராச வைபவம், இராமாநுஜர் திவ்ய சரிதை ஆகிய நூல்கள் கூறுகின்றன”

(பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம் பக். 257)

“வெவ்வேறான மதப்பிரிவுகள் ஒன்றையொன்று தள்ளி வைப்பதற்கான முடிவு திருக்கடலூர் மகாசபையினால் கி. பி. 1060இல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. தமது சபையினைச் சேர்ந்த மாகேசுரர் எவராயினும் தமக்குரியவான கோயிற்காப்பு நடைமுறைகளுக்கு அப்பாலாய் வைணவரோடு உறவாடுவாராயின் அவர்களுடைய சொத்துக்கள் பறிமுதலாக்கப்பட்டுக் கோயிலுக்கு உரித்தாக்கப்படும் என்பதே அந்தமுடிவு. இது புதிய தொரு சமயநோக்கினால் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சிநிலையையே புலப்படுத்துகின்றது என்பதற்கு ஐயமில்லை”

(The Chōlas P: 645)

சைவ வைணவப் பிரிவுகளுள்ளேயே பல தெய்வ மூர்த்தங்களை உருவாக்கி வழிபடுவதையும் உபதெய்வங்களாய் இருந்தவற்றை இட்டதெய்வங்களாய்க் கொண்டு வழிபடுவதையும் இக்காலத்திலே பரவலாகக் காணலாம். சிவபெருமானின் மூர்த்தங்களாகக் கிரதார்சு கனீயர், உமாசுகிதர், ந-ராசர், தக்ஷிணாமூர்த்தி, சோமால் கந்தர் முதலாம் மூர்த்தங்கள் தெய்வப்படிமங்களாய் உருவாக்கப்பட்டுத் தஞ்சைப் பெருங்கோயிலில் வழிபடப்படுகின்றன. இவற்றோடு கணபதி, சுப்பிரமணியர், மகாவிஷ்ணு, சூரியன் ஆகியோர்களும் இடம் அளிக்கப்படுகின்றது. சமயகுரவரோடு, சண்டேசுரர்,

மெய்ப்பொருள் நாயனார், சிறுத்தொண்டர், சீராளர் ஆகியோரும் வழிபாட்டிற்கு உரியோராகின்றனர் பெண் தெய்வங்களுள் காலபிடாரி, துர்க்கா பரமேஸ்வரி, ஏமழத்துத் துர்க்கையார், ஓங்கார சுந்தரியார் வழிபாட்டில் இடம்பெறுகின்றனர். வைணவதிருப்பதிகளில் கிருஷ்ணர், இராமர், சீதை, இலட்சுமணர், அநுமார், சப்தகன்னியர் இடம்பெறுகின்றனர். கிராமதெய்வங்களான பிடாரி, சேட்டையார் (ஜ்யேஷ்டை) முதலியோர்க்கு வழிபாடாற்றப்படுகின்றது. இவை கோயில்கள் எனப்படாது ஸ்ரீமுற்றம் எனப்பட்டன. திருவொற்றியூரிலே நாயன்மார் அறுபத்துமூவரும் விக் கிரகங்களாகப் பிரதிட்டை செய்யப்படுகின்றனர்.

1. சோழர்காலக் கோயில்கள்

“சோழரின் நீண்டகால ஆட்சியில் இந்துக்கோயிலானது நாட்டின் சமூக வாழ்விலே தனது செல்வாக்கினை ஆழப்படுத்தித் தது. செங்கல்லும் சுண்ணமும் காரையும் கொண்டு கட்டப்பட்ட சிறு கோயில்கள் கிராமமக்களின் எளிமையான வழிபாட்டிற்குப் பயன்பட்ட நிலை கைவிடப்படுகின்றது. மிக்க தொழிறிறனும் கலாரசனையுங் கொண்டு திட்டமிட்டு அணிசெய்து பெரிய கோயில்களைக் கட்டுவதாகிய புதிய கருத்து முளைக்கொள்கின்றது. இத்தகைய பெருங்கோயில்களின் தோற்றம் வளர்ச்சியோடு பலதரப்பட்டனவும் சிக்கல் நிறைந்தனவுமான பணிகளும் தலையெடுக்கின்றன. இவற்றுக்குப் பெருமளவு நிலங்களையும் தங்கம் முதலானவற்றையும் பெறுவதற்குத் தாராளமான கொடைகள் முன் எக்காலத்துமில்லாதவாறு பெறப்படுகின்றன.”

(The Chōlas P 658)

செல்வம் பெருமளவு குவிந்த நிலையில் அவற்றைப் பேணி இறைதொண்டுக்குப் பயன்செய்யப் பல வழிகள் கையாளப்பட்டன. நாளாந்த பூசைகள், பெருவிழாக்கள், கல்வி, கலைநிகழ்ச்சிகள் என்ற பலவும் கோயில்களில் இடம்பெறும் மாபெருஞ் சமூக நிறுவனங்களாய் அவை விரிவடைகின்றன.

“நிலவுடைமையாட்சி தொழில் வழங்குகை, பொருள்கள், சேவைகளை நுகர்கை என்பவற்றோடு வங்கி, கல்லூரி, அரும் பொருட் காட்சியகம், மருத்துவ நிலையம், கலையரங்கு என்று எவை எவையெவ்வளாம் நாகரிக வாழ்வினை அறத்தின் அடிப்படையில் உருவாக்க உதவுகின்றனவோ அவையனைத்தையும் மத்தியகால இந்தியக் கோயில் பெற்றிருந்தது. மனித இனவரலாற்றுத் தொடரில் இதற்குச் சமமும் சமாந்தரமுமான ஒன்றைக் காண்டல் அரிதாகும்.”

(The Chōlas P. 654)

சோழப் பெருமன்னர் கோயில்களோடு தொடர்பான பணிகளிலே மூன்று முறைகளைக் கையாண்டு அவற்றைப் பேணினர், அவையாவன:

I செங்கல், சுண்ணங்கொண்டு கட்டப்பட்டவற்றைக் கற்றளிகளாய் மாற்றியமைத்தல்.

II புதியனவாய்க் கற்கோயில்கள் எழுப்புதல்.

III கோயில்களுக்கு நிபந்தங்கள் விடல், கோயில் நிலங்களை இறையிலிகள் ஆக்குதல். அணிகலன்கள், பாத்திரங்கள் வழங்கல், பால், நெய், தயிர் பெற ஆவினங்களை அளித்தல்.

சோழப் பேரரசின் முதல்வனான விசயாலயன் புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில், நார்த்தா மலைக்குத் தென்மேற்கில் விசயாலய சோழேச்சரம் என்ற கோயிலைக் கட்டினான். அடுத்து வந்த Iஆம் ஆதித்தன் காவிரிக் கரையிலிருந்த பல கோயில்களைக் கற்றளிகள் ஆக்கினான். இவற்றுள்ளே திருப்பயம்புறக் கற்றளி சிறந்ததென்பர் இக்கோயிலின் சிற்ப வனப்பு போற்றக்கக்கதாகும் இக்கற்றளி ஆதித்தேச்சரம் என்று இவன் பெயராலேயே வழங்குகின்றது. இவன் மகனான முதலாம் பராந்தகன் காலத்தில் திருவிடைமருதூர், திருச்செந்துறை, உறுமூர்ச் சிவாலயங்கள் கற்றளிகளாக்கப்பட்டன. முதலாம் பராந்தகனே தில்லைச்சிறும்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்து பொன்னம்பலம் ஆக்கியவன்

பராந்தகன் மகன் கண்டராதித்தன். இவன் மிகுந்த சிவபக்தியுடையவன். இவன் இயற்றிய திருப்பதிகம், ஒன்பதாம் திருமுறையான திருவிசைப்பாவில் இடம்பெறுவதுகொண்டு இவனது பெருமை நன்கு புலனாகும். சைவனாயினும் இவனது சமரசநோக்கிற்கு இவன் உருவாக்கிய கண்டராதித்திய சதுர்வேதி மங்கலத்திலே எழுப்பிய திருமால் கோயிலே சான்றாகும். புறச்சமயமான சமணத்தையும் புறக்கணிக்காதவன் என்பதற்கு இவன் பெயரால் தென்னார்க்காட்டில் அமைந்த கண்டராதித்தப் பெரும்பள்ளி சான்றாகும். கண்டராதித்தனின் தம்பி அரிஞ்சயன். இவனுடைய பெயரை நினைவுகூருமுகமாக மேற்பாடி என்ற இடத்தில் முதலாம் இராசராசன் அரிஞ்சயேச்சரம் என்ற கோயிலை எழுப்பினான்.

ஓரளவு நடுத்தரக் கற்றளிகளை உருவாக்கிய சோழர் வரிசையிலிருந்து வேறுபட்டுப் பல்லவப் பெருமன்னனான இராசசிம்மனின் காஞ்சிக் கைலாசநாதர் கோயிற் கட்டடப் பாணியைப் பின்பற்றி அதனிலும் பன்மடங்கு பெரியதும் கட்டட, சிற்பவனப்பு மிக்கதுமான பெருங்கோயிலைத் தஞ்சாவூரில் முதலாம் இராசராசன் எழுப்பிச் சோழர் கட்டடப் பாணிக்கு முன்னோடியானமை வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இராசராசனின் மைந்தன் முதலாம் இராசேந்திரனின் கங்கைகொண்ட சோளேச்சரமும்

தஞ்சைப் பெருங்கோயிலுக்கு அடுத்த நிலையிலே தலைசிறந்ததேயாம். இவையிரண்டிற்கும் கருவூர்த்தேவர் திருப்பதிகங்கள் பாடி அவையிரண்டும் திருவிசைப்பாவில் இடம்பெற்றுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவர்களின் பின்வந்த சோழர்களில் அதிராசேந்திரன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் இருந்த வண்ணம் தொண்டை நாட்டுச் சிவத்தலமான திருப்பாகூர்க் கோயிலுக்குச் சேலை என்னும் ஊரை இறையிலியாக்கினான் என்பது கல்வெட்டு மூலம் தெரியவரும் செய்தியாகும்.

முதலாம் குலோத்துங்கனின் (கி பி. 1070 - 1020) தளபதியான கருணாகரத் தொண்டைமான் "திருவாரூர்ச் சிவபெருமானிடம் நீங்காத பேரன்பு உடையவன்: அக்கோயிலுக்குப் பலதிருப்பணிகள் செய்தவன். அப்பெருமான் திருவடிகளிற் கலந்தவன்; தியாகேசர் திருநாமங்களில் ஒன்று கருணாகரத் தொண்டமான் என்பதுமாகும். அம்பெயர் இவனாற்றான் உண்டாயிற்று" எனத்திருவாரூர் உலாகுறிக்கின்றது. அரச குடும்பத்தவரும் அரச அதிகாரிகளும் கோயில்களைக் கட்டுவதற்கும் பேணுவதற்கும் உறுதுணைபுரிந்த செய்திகள் பல கல்வெட்டுக்களிற் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

முதலாம் குலோத்துங்கனின் மகனான விக்கிரம சோழன் சிற்றரசர்கள் மூலம் தனக்குக்கிடைத்த திறைப்பொருளனைத்தையும் சிதம்பரத் திருக்கோயிலைப் புதிதாக்கவும் பெரிதாக்கவும் செலவிட்டான் என்பது திருமழபாடிக் கல்வெட்டினால் அறியவரும் செய்தியாகும். திருவரங்கக் கோயிலின் ஐந்தாம் பிராகாரச் சுற்றுமதில் விக்கிரமசோழனாலேயே கட்டப்பட்டதென்பர் இராசமாணிக்கனார். (சோழர் வரலாறு பக். 49) விக்கிரமசோழனின் மகனான இரண்டாங் குலோத்துங்கன் தீவிர சிவபக்தனாதலால் தில்லை மண்டபத்திலிருந்த கோவிந்தராசர் சிலையை அப்புறப்படுத்தினான் என்ற செய்தி ஐயத்திற்கிடமானது. இவன் தில்லையிலே மேலும் பல திருத்தங்களை மேற்கொண்டதோடு எழுநிலைக் கோபுரங்களையும் அமைத்தான் என்பர். விக்கிரமசோழனின் மகன் வயிற்றுப் பெயரான இராசாதிராசன் காலத்தில் அவன் கீழ் அதிகாரிகள் பலரும் ஆலயங்களுக்குப் பல நிபந்தங்களை விடுத்தனர் என அறிகிறோம். இராசாதிராசனின் தம்பியான மூன்றாங்குலோத்துங்கன் உத்தரமேசூர்ப்பிடாரியார் கோயிலுக்குத் தேவதானமாகப் பத்துவேலி நிலமும் திருவொற்றியூர்ச் சிவனுக்கு அணிகலன்களும் வழங்கினான்; மதுரைச் சோமசுந்தரர் ஆலயத்துக்குத் திருவீதிசமைத்தான்; தென்னாட்டாரிடம் பெற்ற பொன்கொண்டு அவ்வாலயத்தை வேய்ந்தான்; திரிபுவனத்திலிருந்த கம்பஹரேசுவரர் என்ற திருபுவனேசுவரர் கோயிற் கட்டடத்தை நிறைவுசெய்தான். இவ்வாறு இவன் செய்த கோயிற்றிருப்பணிகள் மிகப்பலவாகும். இவன் வைணவ கோயில்களுக்கும் தேவதானங்கள் வழங்கியதாகத் தெரிகின்றது.

சோழர்காலத்தில் மிகுதியும் செல்வம் படைத்த கோயில், தஞ்சைப்பெருவுடையார் கோயில் என்றும் இராசேச்சரம் என்றும் பெயர்கள் பெற்ற பிரகதீச்சரமாகும் முதலாம் இராசராசன் தனது படையெடுப்புக்களின் பயனாய்ப் பெற்ற பெரும் பொருள் அனைக்கதையும் இந்தக்கோயிலுக்கே வழங்கினான். பொன்னும் வைரமும் இழைத்த அணிகலன்களாய் இதற்குக் கிடைத்தவை மதிப்பிடற்கரிய அளவினவாகும். இவற்றில் தங்கத்தின் நிறை 500 இறாத்தல் (41500 களஞ்சு). வைரங்களின் நிறை தங்கத்தின் அரைப்பங்கு. வெள்ளியின் நிறை 600 இறாத்தல். இலங்கையுட்பட இராசராசனுடைய ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகளின் கிராமங்கள் பலவற்றின் வருவாய் முழுவதும் இந்தக்கோயிலுக்கே அளிக்கப்பட்டது. இவையுமலம் ஆண்டொன்றுக்கு 58,000 கலம் நெல் கிடைத்து வந்தது. இங்குப் பணிபுரிந்த ஊழியர்களின் எண்ணிக்கை 212. இவர்களுள்ளே மத்தளங்கொட்டுவோர், இசைக்கலைஞர், தட்டார், கணக்கறிஞர், பலரும் அடங்கினர். இசைக்கலைஞரில் மூவர் ஆரியர் முறையில் இசைப்போர். எஞ்சியோர் தமிழ் முறையான தேசிகத்தின் வழி இசைப்போர். திருப்பதிகங்கள் பாடுங்குழுவில் ஐம்பதின்மர் அங்கம் வகித்தனர். இராசராசனின் தமக்கையாரான குந்தவைப் பிராட்டியாரும் மிகப்பெருமளவில் தங்க, வைர அணிகலன்கள், பாத்திரங்கள் வழங்கியதுபற்றிக் கல்வெட்டுக்கள் குறிக்கின்றன. பிற அரசிகளும், படையினரும் அதிகாரிகளும் வழங்கிய தானங்களும் மிகப்பல. கோயிலுக்குக் கிடைத்த காசுகள் 12³/₄. வட்டிக்குக் கடனாகக் கொடுத்தும் வருவாய் பெறப்பட்டது கடனுக்குக் காசாய் வட்டி இறுக்காது கர்ப்பூரம், ஏலக்காய் முதலிய பொருள்களும் வழங்கப்பட்டன.

(The Cholas P. 653 - 654)

தஞ்சைக் கோயிலின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றிப் பிற கோயில்களும் செல்வவளத்தை அவ்வவற்றின் தரத்திற்கேற்பப் பெற்றுச் சிறந்த முறையில் நிருவகிக்கப்பட்டன கோயில்களிலே பெருவிழாக்கள் மட்டுமன்றி, நாடகங்கள் முதலாம் கலை நிகழ்ச்சிகளும் இடம்பெற்றன.

முதலாம் இராசராசன் தஞ்சைப் பெருங்கோயிலைக் கட்டிய வரலாற்றினை இராஜஇராஜேசுவர நாடகம் என்ற பெயரிலே நாடகமாக எழுதுவித்து நடிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது இராசராசனின் வழித்தோன்றல் இராஜேந்திரதேவன் (1051—1063), தான் ஆட்சிக்கு வந்த நான்காம் ஆண்டில் வெளியிட்ட கல்வெட்டில் ஆண்டுதோறும் தஞ்சைக் கோயிலில் அந்நாடகத்தை நடித்த குழுவினருக்கு அளித்த நாளாந்தப் படிபற்றிக் குறித்துள்ளான். முதற்குலோத்துங்கன் காலத்திற் பூம்புலியூர் நாடகம் (அப்பர் சமணராற் கல்லிற் கட்டப்பட்டுக் கடலிலே விட்ட நிகழ்வைக் கரு

வாகக் கொண்டது.) எழுதி நடிக்கப்பட்டதாகவும் அதன் நாடகா சிரியருக்குப் பரிசில் வழங்கப்பட்டதாகவும் செய்தி உள்ளது. இவை பற்றிய விரிவினை இராசமாணிக்கனாரின் 'சைவசமய வளர்ச்சி' என்ற ஆய்வு நூல்த் காணலாம். (பக். 204 - 205)

புயல், பெருமழைக் காலங்களிலே அகதிகள் தங்குமிடங்களாய்க் கோயில்கள் பயன்பட்டன. வேதக் கல்விக்கும் திருமுறைக் கல்விக்கும் நிலையங்களாய் அவை செயற்பட்டன. முதலிற் கூறியவாறே சமுதாயத்தின் பல்வேறு தேவைகளையும் சோழர்காலப் பெருங்கோயில்கள் நிறைவு செய்தன என்று கொள்ளலாம்.

2 மடங்கள்

பல்லவர் காலத்திலேயே மடங்கள் இருந்ததற்கும் அவை தத்தம் மதத்தவர்க்குப் பலவாறு துணைபுரிந்ததற்கும் சான்றுகள் உள்ளன. சோழர் காலத்தில் மடங்களின் பணிகள் முன்னரிலும் விரிவடைகின்றன. அவற்றின் எண்ணிக்கையும் அதிகரிக்கின்றது பெரும்பாலும் மடங்கள் ஆலயங்களின் அண்மையிலேயே அமைந்து செயற்பட்டன. அவை தத்தம் மதப்பிரிவுகளுக்குரிய ஆசாரியர்கள், குருமார்களைப் பெற்று அவர்கள்மூலம் தமது சமயப் பிரசாரங்களையும் சமய அறிவையும் சிறந்த முறையிலே பரப்பின. தமிழகத்திலேயே இவற்றிற் பல தமது பணிகளைப் புரிந்து சிறப்பாகச் சைவசமய வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டன. மற்றைய மதத்தலைவர்களின் மடங்கள் தமிழகத்தோடு நின்றுவிடாது வாரணாசி, காஷ்மீரம் வரை விரிவாக்கம் பெற்றன. இவ்வகையில் வைணவ மடங்கள் வடக்கிலிருந்து பட்டர்களை (பிராமண குருமார்) வருவித்துத் தம் பணியைப் புரிந்தன, மடங்கள் யாத்திரிகர்களை உண்டியும் உறையுளும் வழங்கிப் பேணியமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மடங்களுக்கு நிலங்கள், பொருள்கள் அந்தந்த மதச் செல்வர்களால் வழங்கப்பட்டதால் அவற்றின் பணி முட்டின்றித் தொடர்வது எளிதாயிற்று. மடத்துச் சீடர்களுக்கு வைத்திய உதவிகளையும் மடங்கள் புரிந்தன. யாத்திரிகர்களுக்கு ஆமணக்க நெய் வழங்கப்பட்டது. மடங்கள் மதம் பரப்பும் நிறுவனங்களாய் மட்டுமன்றிக் கல்வி நிலையங்களாயும் செயற்பட்டன. விலங்கினங்களைப் பேணிக்காத்தலும் மடத்தாரின் பணிகளில் ஒன்றாக இடம்பெற்றது.

மடங்களோடு குகைகளும் துறவிகள் உறைவிடங்களாயிருந்தன. மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் (கி பி. 1200) திருத்துறைப் பூண்டியிலே 'குகையீடி கலகம்' ஒன்று இடம்பெற்றதாகத் தெரிகின்றது. இக்கலகத்திற்கான காரணம் தெரியவில்லை.*

* "குகைமடங்களில் வாழ்ந்த துறவிகள் தங்கள் ஞானசீலங்களாலும் உபதேசங்களாலும் நாட்டு மக்களால் நன்கு மதிக்கப்

(ஆ) சமூக நிலை

பல்லவர் காலத்தில் மேனிலை பெற்ற வடமொழிச் செல்வாக்கும் இந்துப் பண்பாடும் மேலும் மேலும் அதிகரித்துச் சென்றதற்கேற்பச் சமூக வாழ்விலும் மாற்றங்கள் அதிகரிக்கின்றன. பல்லவர் போலச் சோழர் அந்நியரல்லர். இவர்கள் தமிழராயிருந்தபோதும் தம்மைச் சூரிய வமிசத்தவர் என்று கூறிக்கொண்டனர். சங்ககாலத்திலே நலங்கிள்ளி, கோப்பெருஞ் சோழன், மாவளத்தான் முதலாகத் தூய தமிழ்ப் பெயர்களையே தரித்த அவர்கள் இராசராசன், இராசேந்திரன், ஆதித்தியன் முதலாம் வடமொழிப் பெயர்களைச் சூடிக்கொண்டமையும். தமது விருதுப் பெயர்களையும் (பலவற்றை, அவ்வாறே) வழங்கியமையும் அவர்களின் வடமொழிப் பற்றை நன்கு புலப்படுத்துவனவாகும். முதலாம் இராசராசன் அசுவமேதயாகம் நிகழ்த்தியதற்குக் கல்வெட்டுச் சான்று உளது. வடநாட்டார்போல 'குருதேவர்' என்ற பதவிப் பெயரோடு மறையவரைத் தமது அவைக்கள ஆலாசகராகவும் சமய விடயங்களில் இறுதி முடிவெடுப்போராகவும் நியமித்தமையும் சோழர்களின் புதிய நோக்கினையும் போக்கினையும் புலப்படுத்துவதேயாம். இக்கால கட்டத்தில் சமூகப் பிரிவினைகள், ஆட்சிமுறைகள் யாவும் பெரும்பாலும் தருமசாத்திரங்களின் அடிப்படையிலேயே அமைந்தமை இயல்பேயாகும்.

தொழிலடிப்படையிற் சாதிப் பிரிவுகள் பல்கிப் பெருகின. ஆந்திரம், கேரளம், கன்னடம், கலிங்கம், வங்கம் முதலாம் நாடுகளில் இருந்து சிறைப்படுத்திக் கொணர்ந்த மக்கள் புதியதொரு சாதியாராகின்றனர். அவர்களின் குழுக்களுக்கு வேழம் என்ற பெயர் சூட்டப்படுகின்றது. "இந்த வேழங்கள் பெரும்பாலும் போர்களின்போது கைப்பற்றப்பட்ட பெண்களையும் ஆண்களையும் உள்ளடக்கின." (The Cholas P. 451) இவர்கள் அரண்மனை அந்தப்புரங்களிலே அரச குலப் பெண்மணிகளின் ஊழியர்களாய்ப் பணிபுரிந்தார்கள். இவர்கள் கொடுமையாக நடத்தப்படவில்லை என்று நீலகண்ட சாஸ்திரி கூறுகின்றார். இவர்களின் மக்கள் படைச் சேவையில் அமர்த்தப்பட்டதாகவும் தெரிகின்றது.

இவர்களைவிட நில உடைமையாளர், கோயில் நிருவாகத்தினர் அரச குடும்பத்தினர் முதலாம் செல்வம், செல்வாக்கு, அதிகாரம்

பட்டு பிரபலம் பெற்று வந்ததைக்கண்டு பொறாத வடதேசத்துக் குருமாரர்களால் இக்கலவரம் ஏற்பட்டதோ என்று ஐயம் நிகழ்கின்றது."

[வி. ரா. ராமச்சந்திரதீக்ஷிதர் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் பக். 101 - 102]

[தருமபுர ஆதினக்கோயில்கள் வித்துவான் ச. தண்டபாணி தேசிகர் நூலிற் காட்டிய மேற்கோள் பக். 11]

படைத்தோர் அடிமைகளை விலைக்குப் பெறுவதும் விற்பதும் வழக்கமாயிருந்தன.

“குறிப்பிடத்தக்க எண்ணிக்கையானோர், சிறப்பாக விவசாயத் தொழிலாளர் ஏறக்குறைய அடிமை நிலையிலேயே இருந்தனர் என்பது இலக்கியங்களின் வாயிலாகத் தெளிவாகின்றது. பெருந்தொகையான கல்வெட்டுக்களில் தனிப்பட்ட சொத்துக்களில் ஒன்றாக மனித சீவன்களை அவற்றின் விருப்பமின்றியே விற்பதும் வாங்கியதுமாகிய சங்கதிகள் அறியப்படாதவையல்ல” என்று கூறும் நீலகண்ட சாஸ்திரி, “பல்வேறு காரணங்களாலே சுதந்திரமான மக்களும் தம்மைத் தாமே அடிமைகளாக்கிக் கொண்டதையும் சான்றுகளுடன் விபரித்துள்ளார். கோயில் நிருவாகிகள் கோயிற் பணிகளுக்கென வாங்கியோர், வறுமை காரணமாகவே தம்மை விற்பதற்கொண்டோர் இப்பிரிவினருள் அடங்குவர். பரம்பரை பரம்பரையாக அடிமைகளாக்கப்பட்டவர்களும் இல்லாமல் இல்லை. இவ்வாறான அடிமைகள் பற்றிய செய்திகள் கோயிற் பதிவுகளிலேயே காணப்படுகின்றன.”

என்றெல்லாம் குறிப்பிடும் நீலகண்ட சாஸ்திரி,

“செல்வமும் செல்வாக்குமுடையோர் அடிமை வியாபாரத்தினை இன்றியமையாத தொழிலாகக் கொண்டு தம் சமூக மக்களை இழிவுபடுத்தவில்லை” என்றும் சமாதானம் கூறுகிறார். ஆனால் சோழர் வரலாற்றினை வர்க்க அடிப்படையிலும் சமூகவியலடிப்படையிலும் ஆராய்ந்த க. கைலாசபதி, நா. வானமாமலை போன்றோர் இவரின் கருத்துக்கு எதிரான கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளமையையும் நாம் எளிதில் புறந்தள்ளல் இயலாது.

“சமூக முரண்பாடுகள், போட்டி பொறாமைகள் என்பன வலங்கை, இடங்கை என்ற பிரிவுகளிடையேயோ பிராமணர் பிராமணரல்லாதாரிடையேயோ அருவருக்கத்தக்கவகையில் ஏற்பட்டமைக்குச் சான்றுகள் இல்லை.” (The Cholas P. 547) என்றும் கூற்று சாதியடிப்படையிலே கலவரங்கள் இடம்பெறவில்லை என்பதைக் காட்டுவதாகும். இதுவும் ஆய்விற்குரியதே. எனினும் சோழர் காலத்தில் முற்றுமுழுமையான மேலோர் ஆதிக்கம் சாமானிய மக்களை அதல பாதலத்துக்குத் தள்ளிவிட்டது என்றும் கொள்வதற்கில்லை.

* “சோழர் கல்வெட்டுக்களில் மூவகைநிலைப் படைகளைக் குறித்த செய்திகள் காணப்படுகின்றன. வலங்கைப்படை, இடங்கைப்படை, மூன்று மகாசேனை என்ற மூன்று படைப் பிரிவுகள் இருந்தன என்று கல்வெட்டுக் குறிப்புகளால் தெகின்றது.” நா. வானமாமலை - சோழர் ஆட்சியில் அறப்போர்கள். தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும் பக். 21.)

“செல்வருக்கும் வறியவருக்கும்டையே இன்றுபோல அன்று பெரியதொரு இடைவெளி காணப்படவில்லை. கடவுளருக்கும் வறியவருக்கும் சேவை புரிந்து புகழ் தேடுவதிலே செல்வர்கள் போட்டியிட்டார்கள். கோயில் கட்டுதல், பாடசாலைகளை உருவாக்கல். மருத்துவ இல்லம் ஏற்படுத்தல், கவரப்பட்ட நிலங்களை மீளளித்தல், நீர்ப்பாசனம் ஏற்படுத்தல் ஆகியவற்றிற்கு உறுதுணையாவது புகழுக்கும் மக்களின் கணிப்புக்கு முரிய பாதையாகக் கருதப்பட்டது. பௌதிக ரீதியாகவும் நிதி ரீதியாகவும் ஏற்படும் நெருக்கடிகளின்போது, கோயில்கள் அந் நெருக்கடிகளுக்கு உள்ளானவர்களுக்குக் கைகொடுத்துதுவின. சாதாரண காலங்களில் மேலதிக செல்வத்தைத் தொகுத்து வைக்கும் சேமிப்பு வங்கிகள் போன்றவை கிராமந்தோறும் நிலவி, நெருக்கடிக் காலங்களில் அந்நிதியிலிருந்து மக்களுக்கு நிவாரணம் வழங்கின. அழிவை ஏற்படுத்தும் வெள்ளப்பெருக்கு, பஞ்சம், வறட்சிக் காலங்களில் இத்தகைய உதவிகள் கிடைக்காதிருந்திருக்குமேல் நிலையான பெரும் பஞ்ச அழிவுகள் குறித்த பிரதேசங்களிலே இடம்பெற்றிருந்திருக்கும்.”

[The Cholas P. 541]

இக்காலத்தில் மன்னரிடையே பலதார மணம் என்பது பெருமளவில் இடம்பெற்றது. ஆதித்திய சோழனுக்கு இரு மனைவியர், பராந்தகனுக்குப் பல மனைவியர், சுந்தரசோழனுக்கு இரு மனைவியர், இராசராசனுக்குப் பத்து மனைவியர், இராசேந்திரனுக்கு ஐந்து மனைவியர் இருந்தமையைச் சான்றுகளாய் எடுத்துக் காட்டலாம் போர்க்களங்களிலே பகைவரை வென்று அவர்களின் மகளிரைச் சிறைப்பிடித்து வந்தவகையில் அவர்களையும் தம் இச்சைக்குப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம் என்பதும் உண்மைக்குப் புறம்பானதன்று. இத்தகைய சூழ்நிலையிலே பெண்கள் ஆண்களோடு சரிநிகர் சமானமாக விளங்கியிருப்பர் என்று எதிர்பார்த்தல் இயலாது. கணவர் இறந்தால் மனைவியர் அவரோடு உடன்கட்டை ஏறியமைக்குக் கல்வெட்டுகளிலே சான்றுகள் உள்ளன. உத்தம சோழனின் அன்னையான செம்பியன் மாதேவி, முதலாம் இராசராசனின் தமக்கை சூந்தவைப்பிராட்டி முதலான அரசகுல மகளிர் சிலர், பெண்ணடைக்குமுறைக்கு விதிவிலக்காயிருந்து தக்க சந்தர்ப்பங்களிலே ஆண்களுக்கு அறிவுரைகளும் ஆலோசனைகளும் வழங்கியமையும் மறுத்தல் இயலாது. செல்வ வசதியும் மேற்றட்டு வாழ்க்கைக்கான வாய்ப்புக்களும் பொருந்திய உயர்குலப் பெண்கள், கலைத்திறம் வாய்ந்த கணிகையர் வாழ்க்கையிற் பலவித இன்பங்களையும் அநுபவித்தனர். இவ்வுண்மைகள் கல்வெட்டுக்கள்மூலமாக மட்டுமன்றிச் சோழர் காலத்திலெழுந்த சீவகசிந்தாமணி, கம்பராமாயணம், கலிங்கத்துப்பரணி, மூவர் உலாக்கள் முதலாம் இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும் அறியவருகின்றன. ஆடல், பாடல்,

அறிவுத் துறைகளில் ஈடுபட்டுப் புகழ் பெருக்கிய பெண்களுக்கும் குறைவில்லை. ஆனால் அடிமைகளாய் விற்கப்பட்ட பெண்கள், கோயிற் றொண்டுகளிலே ஈடுபடுத்தப்பட்ட தேவரடியார்கள் ஆகியோர் இன்னல் நிறைந்த வாழ்வினையே நடத்தியிருப்பர். 'ஈவாரு மில்லை ஏற்பாருமில்லை', 'வண்மை இன்மையால் வறுமை (வள்ளன்மை) இல்லை' என்ற கம்பனின் கூற்றுக்கள் நூற்றுக்கு நூறு எதார்த்தமானவை என்பதற்கில்லை.

கல்விக்கான வாய்ப்புக்கள் சோழர்காலத்தில் அதிகமாய் இருந்தன. தனிப்பட்ட பாடசாலைகள், குருகுலங்கள், கோயில்கள் என்பன கல்விவழங்கும் நிறுவனங்களாய்ச் செயற்பட்டன, கிராமப்புறங்களிலே மரநிழல்களிலும், மடங்களின் தாழ்வாரங்களிலும், கோயில் மண்டபங்களிலும் கற்றலும் கற்பித்தலும் நிகழ்ந்தன. ஆசிரியருக்கான வேதனம் ஊர்ப்பொது நிலங்களிலே பெற்ற வருவாயிலிருந்து வழங்கப்பட்டது. கற்றச்சரும், பொற்கொல்லரும் பொறித்த கல் வெட்டுக்களிலும் செப்புப்பட்டயங்களிலும் சொற்கள், வாக்கியங்களிலே பிழைகள் மலிந்திருப்பது கொண்டு இத்தகைய தொழிலாளர் மொழித்திறன் வாய்க்காதவர் என்றும், அரச ஊழியங்களில் ஈடுபட்ட எழுதுவினைஞர், கணக்குப் பதிவோர், பிற அலுவலர் ஆகியோர் அவ்வாறின்றிக் கல்வித்தேர்ச்சி பெற்றவர் என்றும் நீலகண்ட சாஸ்திரி குறிப்பிடுவர். கோயில்களிலும் பொதுவிடங்களிலும் இராமாயணம், மகாபாரதம், புராணங்கள் முதலாம் சமயம் சார்ந்த நூல்கள் பொதுக்கல்வியாக வழங்கப்பட்டன.

கணிதம், இலக்கியம், இலக்கணம், முதலாம் கல்வித்துறைகள் பலவாய் அகன்று விரிந்தபொழுதும் உயர்கல்வி என்பது சமயம் சார்ந்ததாகவே பெரும்பாலும் இருந்து வந்தது மடங்கள் (சைவ வைணவ மடங்கள்) பள்ளிகள் (சமணருடையவை), தாகபங்கள் (பௌத்தருக்கானவை) உயர்கல்வி நிலையங்களாய் இயங்கின இவற்றிற்குச் சொந்தமான பெரிய நூல்நிலையங்கள் இருந்தன (நூல்கள் யாவும் ஏட்டில் எழுதப்பட்டவை) வியாகரணம், மீமாம்சை பிரபாகரம் முதலிய கல்வித்துறைகளுக்குத் தனித்தனியாக நிதியங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. போட்டி அடிப்படையிலே மாணாக்கர் தெரியப்பட்டு அவர்களுக்கும் அவர்களைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் உண்டி, உறையுள் வசதிகள் செய்யப்பட்டன. எண்ணாயிரம் என்ற ஊரில் இராசராச சதுர்வேதி மங்கலத்தில் வேதக்கல்விக்கான வாய்ப்புக்கள் இருந்தன. புதுச்சேரிக்கு அண்மையில் திரிபுவனியிலும் இத்தகைய கல்வி நிறுவனம் ஒன்று சிறப்பாக இயங்கியது. இங்கு ஒரேசமயத்தில் ஆசிரியர் பன்னிருவர், மாணாக்கர் இருநூற்றுறுபதின்மர் உறைந்து கற்றும் கற்பித்தும் வந்தனர் என்று கல்வெட்டுடன் தெரிவிக்கின்றது திருமுக்கூடல் விஷ்ணு கோயிலிலும் வேதசாத்திரக் கல்வி நடந்தது. ஆசிரியருக்கு வேதன

மாக நெல்லும் காசும் வழங்கப்பட்டன மாணாக்கருக்கு அரிசி காய்கறிவகை, படுக்கப்பாய், சனிக்கிழமை முழுக்குக்கான எண்ணெய் ஆகியன வழங்கப்பட்டன. திருவாவடுதுறையில் வேதசாத் திரக் கல்வியோடு மருத்துவக் கல்வியும் அளிக்கப்பட்டது திருவொற்றியூரிலே வியாகரணக் கல்லூரி ஒன்று இயங்கியது

பல்லவரைப் போலவே சோழரும் வடமொழிக்கல்விக்கு அளித்த அளவு ஆதரவு தமிழ்க்கல்விக்கு வழங்கவில்லை என்றே தெரிகின்றது. “எனினும் பெருமளவில் இயங்கிவந்த மடங்கள் (வடமொழிக் கல்வியோடு) தமிழ்க்கல்வியும் வழங்கியிருக்கும் என்பதற்கு ஐயம் இல்லை” என்கிறார் நீலகண்டசாஸ்திரி. (The Cholas P. 633). அவரின் கருத்துப்படி பதிகங்கள் ஓதவும் அவற்றை மனனஞ் செய்யவுமாவது மடங்கள் ஏற்பாடு செய்திருக்கலாம். நீண்டகாலத்தின் பின்பு தமிழ் மன்னரே ஆட்சியாளரானபோதும் தமிழ்மொழிக் கல்விக்கு அவர்கள் ஊக்குவிப்பு வழங்காமையே வியப்புக்குரியதே. எனினும் கல்வியிற் பெரிய கம்பன், ஓட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி, செயங்கொண்டார், சந்தானகுரவர்கள் முதலாம் பெரும் புலவரும், சந்தானகுரவரும் தோன்றித் தமிழையும், சைவசித்தாந்தத்தையும் வளர்த்ததும் இக்காலத்திலேயே என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதே இசை நடனம் ஆகிய கலைகளில் ஆண்களும் பெண்களும் ஈடுபட்டனர். சிற்பம், ஓவியம், கைவினை, தொழில்நுட்பம் தொடர்பான கல்விகள் பரம்பரைப் பயிற்சிகளால் மெருகேறின.

(இ) அரசியல் நிலை

சங்ககாலத்திலே காட்சிக்கெளியராயிருந்த வேந்தரின் நிலை பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் பெருமாற்றத்துக்குள்ளாகின்றது. புலவர்களோடு கூடியிருந்து உண்டும் குடித்தும் உறவாடிய சங்க காலச் சோழருக்கும் பிற்காலச் சோழருக்குமிடையே பெயரளவிலேதான் ஒற்றுமை. பல்லவர் காலத்திலே மன்னன் கடவுளாகக் கருதப்பட்டான். சோழர் காலத்திலோ அவனை விக்किரக வடிவில் அமைத்துக் கோயிலில் வைத்து வழிபடுமளவிற்கு அவன் தெய்வமே ஆகிவிடுகிறான். சோழமன்னர் இறந்தபின் ‘தேவராசா’ என அழைக்கப்பட்டனர். இறந்த அரசரின் அஸ்திமீது எழுப்பப்படும் கோயில் பள்ளிப்படை எனப் பெயர் பெற்றது. முதலாம் பராந்தகன் கட்டிய ஆதித்தேச்சுவரம் அவனது தந்தைக்கு அவன் கட்டிய பள்ளிப்படையே என்பர்.

“இரண்டாம் சுந்தரசோழ பராந்தகனது விக்किரகத்தை உருவாக்கித் தஞ்சைப் பெருங்கோயிலில் வைத்து வழிபடுவதற்கான ஒழுங்கினை அவன் மகளான சூந்தவைப்பிராட்டி மேற்கொண்டாள். மற்றொரு விக்किரகம் தனக்கோ அல்லது தன் தாய்க்கோ அவன் உருவாக்கி அதே இடத்தில் வைத்தாள்.”

(The Cholas P. 433)

பல்லவ மன்னருக்குப் போலவே சோழப் பெருமன்னருக்கும் பல விருதுப் பெயர்கள் வழங்கின. இப்பெயர்கள்மூலம் அவர்களின் வீரம், வெற்றி புகழ், ஆட்சித்திறன் முதலாகிய பலவும் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாய் முதலாம் இராசராசனதும், அவன் மகனான முதலாம் இராசேந்திரனதும் விருதுப் பெயர்கள் சிலவற்றை நோக்குவோம்.

1. முதலாம் இராசராசன் - க்ஷத்திரிய சிகாமணி, இராசேந்திர சிங்கன், உய்யக் கொண்டான், பாண்டிகுலாசனி, கேரளாந்தகன், நித்தவினோதன், இராசாசிரியன், சிவபாதசேகரன், சிங்களாந்தகன்.
2. முதலாம் இராசேந்திரன் - பண்டிதசோழன், கங்கைகொண்ட சோழன், உத்தமசோழன், சோழேந்திரசிம்மன், விக்கிரமசோழன், இராசகேசரி, பரகேசரி (பின்னைய இருபட்டப் பெயர்களைப் பின்வந்தோர் ஒருவர் பின் ஒருவராய் மாறி மாறித் தரித்துக் கொண்டனர்)

விசயாலயன் ஆட்சிக்கு வந்த காலத்தில் தஞ்சாவூர் சோணாட்டின் தலைநகராயிற்று. பல்லவரை வென்றபின் காஞ்சி, தஞ்சாவூருக்கு அடுத்த பெருநகராய்க் கருதப்பட்டது முதலாம் இராசேந்திரன் தனது வெற்றியின் நினைவுச் சின்னமாகக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை அமைத்து அதனைத் தலைநகராக்கினான் இந் நகரம் சோழகங்கம், கங்காபுரி எனவும் பெயர் பெற்றது. அங்குப் பெரியதொரு கடைத்தெரு அமைந்திருந்தது. அரசமாளிகை அங்கு மட்டுமன்றிக் கும்பகோணத்துக்கண்மையிற் பளையாறு என்ற இடத்திலும் இருந்தது. இவை தவிர நகரிலுள்ளும் பல மாளிகைகள் காணப்பட்டன. மாளிகைகளிலே பணிபுரிந்தோர் பல வேழங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். வீதிகளும் நன்முறையிற் பேணப்பட்டன பிரதான நகரம் உள்ளாலை எனவும் புறநகரம் புறம் பாடி எனவும் அழைக்கப்பட்டன. அரசப்பணியாளர் தொகை மிக அதிகமானது. இவர்களுள் ஒரு பகுதியார் மெய்காப்பாளர். இவர்களுக்குத் 'திருமெய்காப்பார்' என்ற பெயர் வழங்கியது.

அரச ஓலக்கமும் விருந்துகளும் மிக விமரிசையாய் நடந்தன. அவை நடக்கையில் நடனமாதரின் ஆடல்களும் இடம்பெறுவது வழக்கமாய் இருந்தது. ஆடல்மகளிரின் மொத்த எண்ணிக்கை மூவாயிரமாகும். அரச ஓலக்கத்தில் இடம்பெறுவோருள் குரு தேவர் முதன்மை பெற்றார். பைசூரில் இவருக்கு இராசகுரு என்ற பதவிப் பெயர் வழங்கியது.

கடற்படை, தரைப்படை என்ற இரண்டிற்கும் அரசனே தோனாதி பதியாவான். பெருந்தொகையான படையணிகள் பற்றிக் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இப்படையணிகள் கூட்டுறவு அடிப்படையில் இயங்கி வந்தன. இவை ததும் பெயர்களாற் கோயில்களுக்குத் தானம் வழங்கிக் கல்வெட்டுக்களில் அவைபற்றிப் பொறிக்கும் உரிமை பெற்றிருந்தன. போர்ச் செயற்பாடுகளோடு நாட்டாட்சியிலும் படைகள் முக்கிய பங்களிப்பினை வழங்கின. யானைப் படையினர் குஞ்சரமல்லர் எனவும் (யானையாட்கள் எனவும் அழைத்ததுண்டு) குதிரைப்படையினர் குதிரைச்சேவகர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். காலாட்படையிலே கைக்கோளப் படையினர், வேல்பெற்ற கைக்கோளர், வேலைக்காரர் என்ற பெரும் பிரிவினர் இருந்தனர் இவர்களுள் கூடிய நம்பகத்துக்கும் நிலையான சேவைக்கும் உரியோர் வேலைக்காரராவர். வேளை என்ற வடசொல் திரிந்து வேலை ஆயிற்று. வேளை - அமையம், சந்தர்ப்பம். அரசனுக்காய் உயிர்விட வேண்டிய அமையம் வரின் அதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கும் வீரரே வேலைக்காரர் என்பதால், காலாட்படையில் அவர்களுக்கு முதன்மை வழங்கியது நியாயமேயாம். படைப்பிரிவுத் தலைவர்களிற் பலர் பிராமணர்களாய் இருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவர்கள் பிரமாதிராசர் எனப்பட்டனர். முதலாம் இராசேந்திரன் கடற்படையினை வலிமையும் திறமையும் வாய்ந்த தாய் ஒருங்கமைத்தமையால், இலங்கை, கிழக்காசிய நாடுகளை வெல்வது எளிதாயிற்று.

படையணிகள் பெரும்பாலும் கட்டுப்பாட்டுடனேயே இயங்கி வந்தன. ஆனால் போரின்போதும் போர் முடிந்து பகையரசை அடக்கும்போதும் பல கொடுமைகள் இழைக்கப்பட்டன. தீவைப்பு, கொள்ளை, கொலை, பகைவரின் மகளிரைச் சிறைப்பிடித்தல் என்பன தாராளமாக இடம்பெற்றன பகை நாட்டிற் கொள்ளை கொண்ட செல்வம் அரசனுக்கே உரித்தாகும். அதனைக் கொண்டு கோயிற் பணிகளையும் பல அறப்பணிகளையும் அவன் மேற்கொண்டான்.

பொது நிருவாகத்தில் மன்னனின் வாய்மூலக் கட்டளைகள் பொறுப்பு வாய்ந்த அதிகாரிகளாற் பதியப்பட்டன. இவ்வாறு பதியப்படுபவரை 'திருவாய்க்கேள்வி' எனப்பட்டன. அரசன் தனக்கு அனுப்பப்படும் விண்ணப்பங்களைச் சம்பந்தப்படாத அதிகாரிகளோடு ஆராய்ந்து முடிவெடுத்துத் 'திருவாய்க்கேள்வி' பிறப்பிப்பது வழக்கமாயிருந்தது. மத்திய அரசுடன் இணைந்து செயற்படும் அமைச்சர்க்குமு இருந்தமைக்குச் சான்றில்லை. ஆனால் பெருந்தொகையான அரச அலுவலர் முடிவெடுப்பதில் அரசனுக்கு உறுதுணை புரிந்தனர்.

இன்றுள்ளது போன்று நிறைவேற்றுச்சட்ட அமைப்பு முறைகளோ, அவ்வாறு நிறைவேற்றப்பட்ட நிலையான சட்டங்களோ அன்று இருந்ததில்லை. மனச்சான்றும் தருமமும் (சாத்திரமும்) மூத்தோர் அறிவுரையும் எதைச் சரியென்று முடிவெடுத்தனவோ அவையே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன.

குறித்ததொரு வகுப்பு, அல்லது குழு கலந்தாராய்ந்து செயற்படுவதான ஒருவகைச் சனநாயகப் பண்பும் அக்காலத்தில் நிலவியது என்று கொள்ளலாம் இத்தகைய முடிவுகள் அரசின் நேரடிக் கவனத்துக்கு எப்பொழுதும் உள்ளானது என்பதும் இல்லை. வேறுவகையிற் சொல்வதானால் அதிகாரங்கள் ஓரிடத்திற் குவிந்திருக்காமல் பரவலாக்கப்பட்டன பெரும் எண்ணிக்கையில் அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவர்கள் மக்களின் உரிமைவாழ்வில் தலையிடுவது அரிதாகவே இருந்தது.

அதிகாரிகளின் பதவிப் பெயர்கள் அவரவர்களின் பணிகளுக்கேற்ப வழங்கப்பட்டன. ஏனாதி, மாராயம் என்பன போரிற் சாதனை புரிந்தோர்க்கான விருதுப் பெயர்களாகவும் கையாளப்பட்டன. (மாராயம் என்ற விருதுப்பெயர் தொல்காப்பிய இலக்கண நூலிலேயே காணப்படுவதாகும் உயர்தர அலுவலர் 'பெருந்தரம்' எனப்பட்டனர். (பெருந்தனம் என்றும் சில கல்வெட்டுக்களிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.) இவர்களுக்கு அடுத்த தரத்தினர் 'சிறுதரம்' எனப்பட்டனர். இடைப்பட்டோர்க்கு வழங்கிய பெயர் 'சிறுதரத்துப் பெருந்தரம்' என்பதாகும். கீழ்நிலை அலுவலர் கருமிகள், பணிமக்கள் எனப்பட்டனர். இவர்களின் நியமனம் எந்த அடிப்படையில் வழங்கப்பட்டது என்பதற்குச் சான்றில்லை தொடக்கத்தில் உயர் குடிகளிலிருந்து செல்வம் செல்வாக்குடையோர் நியமிக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் காலப்போக்கில் திறமைக்கு முதன்மை வழங்கப்பட்டுத் திறமையற்றோர் விலக்கப்பட்டமைக்குச் சான்றுகள் உள. அரசுகிமை பெறுவதிலும் மூத்தோனிலும் திறமையும் வீரமும் வாய்ந்தவனுக்கே முன்னுரிமை கிடைத்தது. தனக்குப்பின் பட்டம் பெற உரித்துடைய (முடிக்குரிய) இளவரசனைக் குறித்ததொரு நிலப்பரப்பிற்கு ஆள்பாதி யாக்கி அவன் ஆட்சியறுபவம்பெற வாய்ப்பளிக்கப்பட்டதும் உண்டு. இவ்வகையில் முதலாம் இராசேந்திரன் அவன் தந்தையான முதலாம் இராசராசனால் ஆள்பதியாய் நியமிக்கப்பட்டதும், தன் முதிய காலத்தில் இராசேந்திரன் ஆட்சி நடாத்தத் தான் பெயரளவில் அரசனாய் அமைந்ததும் வரலாறு தரும் செய்திகளாகும்.

அரசு அலுவலர்க்கு வேதனம் பொது நிதியிலிருந்து வழங்கப்பட்டாது. அவர்கள் தம் வாழ்நாள் முடிவுவரை அநுபவிக்குமாறு நிலங்களே அளிக்கப்பட்டன. அந்நிலங்களிலிருந்து பெறும் வருவாயே அவரின் ஊதியம்.

தன்னாட்சியுரிமை கொண்டவையாகக் கிராமங்கள் விளங்கின. கிராமங்களின் தொகுதி கூற்றம் என்றோ நாடு என்றோ வழங்கியது. பெரிய நிலப்பரப்பும் அதிக சனத்தொகையுங்கொண்ட கிராமங்கள் தனியூர்கள் எனப்பட்டன. சில சந்தர்ப்பங்களில் இவற்றை நாடுகள் எனவும் அழைத்தனர் இவைபோன்ற (நாட்டிலும் கூறத்திலும் சிறியன) சிறிய பிரிவுகள் கோட்டம் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. நிருவாகத்தின் பேரலகு மண்டலம். சோழராட்சியில் இலங்கை (கி. பி. 1017 - 1070) மும்முடிச்சோழ மண்டலம் என அழைக்கப்பட்டமையை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம் முதலாம் இராசராசனின் ஆட்சி இறுதியில் இத்தகைய எட்டு அல்லது ஒன்பது மண்டலங்கள் அவன் ஆணைக்கீழ் இருந்தன.

உள்ளூராட்சியைப் பொறுத்தவரையில் கிராமங்களிலே பல கூட்டு நிறுவனங்கள் திறமையாகச் செயற்பட்டன. இந்நிறுவனங்களில் இடம்பெறுவோர் தமது பிறப்பு, அநுபவம் திறமை என்பவற்றால் அத்தகுதியைப் பெற்றனர் இந்நிறுவனங்கள் பலவற்றின் பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களின் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் செயற்பாடுகளுக்குச் சில சட்டவரையறைகள் இருந்தபோதிலும் ஒவ்வொன்றும் தனித்த முறையிலேயே செயற்பட்டது, வாணிபக்குழுக்கள் தத்தம் ஊர்ப்பெயர்களோடு குழுவுக்குரிய பெயரையும் இணைத்து வழங்கின. எடுத்துக் காட்டாகத் திருப்புறம்பிய வலஞ்சியார் ஆதித்தபுர மணிக்கிராமம் என்பவற்றைக் காட்டலாம். கோயில் நிருவாகக் குழு மகாசபையின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இயங்கியது. கோயிற் சிவாசாரியார்கள் தனிக்குழுக்களாய்ச் செயற்பட்டனர் சைவப் பிராமணர் சிவப்பிராமணர் எனவும் வைணவப் பிராமணர் வைகாணசர் எனவும் பெயர் பெற்றனர்.

ஊர், சபா என்ற இரு நிறுவனங்களும் சோழர் காலத்தில் முதன்மை பெற்றன. இவையும் கிராமங்கள் சார்ந்தவையே. இவை கிராமப் பொதுப்பணிகளை நெறிப்படுத்தின. காலந்தோறும் அரச அதிகாரிகள் இவற்றின் நிதிநிலைகளையும் கொடுப்பனவுகளையும் பரிசீலித்து வந்தனர். நிலவுரிமை மாற்றம் தொடர்பான நெருக்கடிகளின்போது அரச அதிகாரிகளின் இணைவோடு ஊர்களும் சபாக்களும் முடிவெடுத்தன கோயில் நிருவாகத் தீர்மானங்களின்போது கோயில் அதிகாரிகளும் இவற்றின் கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டனர் ஊரும் சபாவும் சிற்சில வேளைகளில் இணைந்துங் கருவமாற்றின. ஆனால் பல கிராமங்களில் ஊர் ஒன்றே தொழிற்பட்டதும் உண்டு. அரசு வழங்கும் நிலங்களில் அமையும் அக்கிரகாரம் அல்லது மங்கலம் எனப்படும் பிசாமணர் குடியிருப்புக்களில் அவர்களின் நலன்களைக் கருதிச் செயற்பட்டது சபாவாகும், சபாவின் உறுப்பினர்கள் 'குடவோலை' மூலம் தெரிவுபெற்றனர். குடவோலைத் தெரிவு முறை பற்றிய விபரங்கள் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில்

உத்தரமேரூர்க் கோயிலிலுள்ள (கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டிற் பொறிக்கப்பட்டவை) இரு கல்வெட்டுக்கள் மூலம் அறியவருகின்றன சதுர்வேதி மங்கலம் (பிராமணர் வாழ்ந்த கிராமம்) குடும்புகளாகப் (இக்காலத்தேர்தற்றொகுதிக்குச் சமமானவை) பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு குடும்பிலிருந்தும் ஒவ்வொருவர் குடவோலைத் தேர்வுக்குத் தெரியப்படுவர். அவ்வாறு தெரியப்படுவோரின் தகுதிகளும் தகுதியின்மைகளும் வருமாறு:

தகுதிகள்

1) இறை (வரி)யளிக்கும் காணி உள்ளவர் 2) சொந்த இல்லம் உடையவர் 3) முப்பத்தைந்து வயதுக்கு மேற்பட்டு அறுபது வயதுக்கு உட்பட்டவர் 4) இறைவழங்குமளவு நிலமில்லாதவராயினும் வேதங்களிலே தேர்ந்த அறிவுபெற்றவர் 5) நாலுபாஷியங்களில் ஒன்றிலாவது முழு அறிவுடையவர் 6) ஆசாரம், திறமை உடையவர்.

தகுதியின்மைகள்

1) வாரியங்களில் உறுப்பினராய் மூன்று ஆண்டுகளுக்குமேல் இராதவர் 2) சிற்றவை, பேரவைகளின் உறுப்பினர் 3) அவர்களின் மைத்துனர், மகள் கொடுத்த மாமன்மார், மனைவியுடன் பிறந்த மைத்துனர், மக்கள், தந்தையர் 4) குற்றமிழ்ந்துக் கழுவாய் மேற்கொண்டவர், மேற்கொள்ளாதவர் 5) கையூட்டுப் (லஞ்சம்) பெற்றவர் (இவர்கள் உயிருள்ளவரை - எக்காலத்திலும் தெரிவுக்கு உரியவராகார்)

குடவோலைத் தெரிவு முறை

ஓராண்டுக்கு ஒருமுறை தெரிவு இடம்பெற்றது. தேர்வுக்கு உரியரானோரின் பெயர்கள் ஏடுகளில் எழுதி மடித்துக் குடத்துள் இடப்பட்டன. மகாசபை உறுப்பினர்களும் உள்ளூர்ப்பிரமுகரான நம்பி ஒருவரும் சமூகமளித்திருக்க, மக்கள் கூடியுள்ள மண்டபத்தில் பாலகன் ஒருவனைக்கொண்டு (முன்பு குடத்திலிட்ட ஓலைகளைக் குலைத்து இட்டவேறொரு) குடத்திலிருந்து ஓலையை எடுப்பித்து, நடுவர் ஒருவரிடம் அவன் (எடுத்த ஓலையைக்) கையளிக்க நடுவர் பெயர்களை வாசித்தார். அவ்வாறு வாசிக்கப்பட்ட பெயர்க்குரியோர் அவ்வாண்டிற்கான சபா உறுப்பினராய்க் கொள்ளப்பட்டனர்.

[இந்திய நாகரிகம் பக். 50-52]

சபாக்களின் உபகுழுக்கள் வாரியங்கள் எனப்பட்டன. இத்தகைய உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் பல, அன்று நிலவியதை நீலகண்ட சாஸ்திரி எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

நாட்டாட்சியை நெறிப்படுத்த அரசன் அவ்வப்போது நாட்டிலூடாகப் பயணஞ்செய்து உள்ளூர் நிருவாகத் தைப் பரிசீலிப்பதும் தேவையேற்படி, பிரச்சினைகள் ஏற்படி விரைவில் புரிவதும் வழக்கமாய் இருந்தன. அவன் முகாமிடும் இடங்களிலே மாளிகைகள் இல்லாதவிடத்துக் கோயில்களிலே தங்குவதும் உண்டு கோயில் மகோற்சவகாலங்களிலும் இத்தகைய விஜயத்தை அவன் கொண்டான். இவ்வேளைகளில் ஏற்படும் செலவினங்கள் அவன் செல்லும் நகரங்களினதோ கிராமங்களினதோ கூட்டு நிறுவனங்களின் பொறுப்பாகும். அவை தமது மக்களிடமிருந்து இவற்றிற்கான பொருளையோ, காசையோ அறவிட்டன.

நீதி வழங்குதல் அவ்வக் கிராம சபாக்களினதும் ஊர்களினதும் பொறுப்பில் விடப்பட்டது. சிறுச்சிறு குடியியல்சார் வழக்குகளும் குற்றவியல்சார் வழக்குகளும் இவற்றால் விசாரணை புரிந்து தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டன. சில சந்தர்ப்பங்களில் 'நியாயத்தார்' என்ற சிறப்புக் குழுவினர் விசாரணை புரிந்தனர். அறக்கொடைகளைச் சேகரித்து வழங்கும் உரிமை பெற்ற அலுவலர்கள் தங்கள் கடமைகளிலே தவறுங்காலத்தில் அவர்களை விசாரணை புரிந்து அபராதம் விதிப்பதற்கு ஆங்காங்கே 'தர்மாசனம்' என்னும் முறைமன்றுகள் இருந்தன. தர்மாசனங்களின் தலைமை நீதிபதி பெரும்பாலும் அரசனே. இவனுக்கு ஆலோசனை வழங்கவும் துணைபுரியவும் மறையவர்களே நியமனமாயினர். அவர்களுக்குத் 'தர்மாசனப்பட்டர்' என்ற பெயர் வழங்கியது. (ஆனால் இவர்கள்பற்றிய செய்திகளிலே கல்வெட்டுக்களிடையே முரணான கருத்துக்கள் உள்ளன.)

(இ) பொருளாதார நிலை

தஞ்சாவூர், கங்கைகொண்ட சோழபுரம், காஞ்சிபுரம் ஆகிய நகரங்கள் சோழராட்சியின் முதன்மைத் தானங்களாய் விளங்கிய போதிலும், சோணாட்டின் அடிப்படைப் பொருளாதாரம் அதன் கிராமங்களிலேயே தங்கியிருந்தது. உழவுத் தொழிலே மக்களின் பிரதான தொழிலாய் விளங்கியது. முதலாம் இராசராசன் சோணாட்டின் நிலமனைத்தையும் அளவிட்டு வரிவிதிக்க வேண்டிய நிலங்கள், வரி தவிர்க்கப்பட வேண்டிய நிலங்கள், முற்றாக வரி தவிர்ந்த நிலங்கள் என மூன்று பிரிவுகளைக்கி வரியறவிட அதிகாரிகளையும் நியமித்தான்.

கிராம நிலங்கள் கோயில்களுக்கும் நிலக்கிழார்களுக்கும் அரச அலுவலர்களுக்கும் உடைமைகளாயிருந்தன. இவற்றில் கோயில் நிலங்கள் வரியிலிருந்து தவிர்க்கப்பட்டன. கால்வாய்கள், பறைச் சேரிகள், கம்மாள்சேரி, கடுகாடு என்பன முற்றாக வரித்தவிர்ப்புப் பெற்றன. சாமானிய உழவர், அவர்களுக்குக் கருவிகள் செய்தளிப்போர், சலவைத் தொழிலாளர், மயிர்வினைஞர், நெசவாளர்

அணிகலம் சமைப்போர், கட்டடத் தொழிலாளர் சிற்பிகள் ஆகியோர் நிலமற்றவர்களாய்த் தம் வாழ்க்கைக்கு மேல்தட்டு வர்க்கத்திலேயே தங்கியிருக்க நேர்ந்தது. கல்வித்துறையில் ஈடுபட்ட ஆசிரியரும், மாணாக்கரும் கிராம மக்களாலோ அரசினராலோ ஆதரிக்கப்படும் நிலையிலேயிருந்தனர்.

பேரரசுப்பரம்பலுக்கேற்பத் தொழில்களும் உற்பத்திகளும் அவற்றுக்கு வேண்டிய மூலதனமும் வேண்டப்பட்டன. கோயில்கள் வேறு பெருஞ்செலவினத்திற்கு உரியவாயின. போர்களிற் பெற்ற செல்வமும், வரிமூலம் பெற்ற பணமும் பொருளும், உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வாணிபங்களால் கிடைத்த கங்கவரிப் பணம் முதலியனவும் பெருகிவந்த செலவினத்தை ஈடுகட்டப் போதியனவாய் இருக்கவில்லை. எனவே மேலும் மேலும் பல்வேறு வரிகள் புகுத்தப்பட்டன. சோழர் காலத்தில் எல்லாமாக நானூறு வகையான வரிகள் நிலவின என்று வரலாற்றறிஞர் உரைப்பது வியப்பையும் திகைப்பையும் அளிப்பதாய் உள்ளது.

இவ்வரிகளைக் கட்டவியலாத மக்கள், தமது வாழிடங்களிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து சென்று பிற இடங்களில் குடியேறியதாகவும், வரிப்பளு தாங்க முடியாத அளவுக்குச் செல்கையில் அதிகாரிகளோடு வாதாடி எதிர்த்து நின்றதாகவும், அவ்வேளைகளில் அரசு தண்டத்துக்குள்ளானதாகவும் தெரிய வருகின்றன (தண்டம் என்ற சொல்லுக்கு மாற்றீடாக 'மன்றுபாடு' என்று சோழர் காலத்தில் வழங்கியது.) * தண்டத்தையும், வெளியேற்றத்தையும் எதிர்த்துச் சிலர் தம் உயிர்களைத் தியாகம் செய்ததும் உண்டு.

கி. பி. 1002இல் மகேந்திரமங்கலத்துச் சபாவினர் வரியைத் தொகுத்துச் செலுத்தத் தவறியமைக்காகப் படையினரால் தண்ணீரிலே நிறுத்தப்பட்டும் கொடு வெயிலில் நிறுத்தப்பட்டும் ஒறுப்புக்குள்ளாயினர்; வதையின் கொடுமைக்காற்றாத சபாவினர் தஞ்சாவூருக்குத் தக்க பாதுகாப்போடு சென்று, இராசராச மகாராசாவுக்கு முறையிட்டனர்; தம்மால் வரியிறுக்க முடியாமைக்கான காரணத்தையும் அதிகாரிகள் இழைத்த கொடுமைகளையும் எடுத்துரைத்தனர்; வரிவிலக்களிக்குமாறு மன்றாடினர். ஆனால் மகாராசா

ஓ "தஞ்சாவூரில் புஞ்சை என்ற கிராமத்தில் ஓர் கல்வெட்டு அகப்பட்டது. அதன் விபரம் வருமாறு: அக்கோயிலில் பணியாட்கள் சிலர் இருந்தனர். அவர்களுக்கு ஜீவிதமாக அளிக்கப்பட்ட நிலத்தை ஊர்ச்சபையார் கைக்கொண்டு வேலையாட்களை வெளியேற்றினர். அவர்கள் அதிகாரிகளிடம் முறையிட்டுப் பார்த்தனர். பயனில்லை. அவ்வந்தியை எதிர்க்க அவர்கள் கோயில் முன் தீவளர்த்துத் தீயிவிறங்கி உயிர்த்தியாகம் செய்து கொண்டனர்."

(நா. வானாமலை, தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும் பக் 36)

அதிகாரிகளை விசாரிக்கவுமில்லை; வரிவிலக்கு வழங்கவுமில்லை! ஜம்பை என்ற கிராமத்திலே, இரண்டாம் இராசேந்திரன் காலத்தில் அதிகாரி ஒருவன் பெண்ணொருத்தியை வரியிறுக்குமாறு நெருக்கினான். அவளோ தனது இயலாமையை விளக்கி வரியிறுக்க மறுத்தாள். ஆனால் அதிகாரி அவளின் விளக்கத்தினை ஏற்தாது அவளுக்குக் கொடுமை இழைக்கவே அவள் தற்கொலை புரிந்திறந்தாள்.

(The Cholas P. 537)

சோழராட்சியின் பிற்பட்ட காலத்தில் வரியறவிடல் மேலும் இறுக்கம் அடைந்து மக்களைப் பெரிதும் இன்னலுக்குள்ளாக்கியது உள்நாள் அதிகாரிகளின் கடுமைகள் அதிகரித்தன. இதனால் சபாக்கள் பெரும் நெருக்கடிக்குள்ளாயின. கிராமத்து விளைநிலங்களை விற்ப்பை வரிசெலுத்த வேண்டியதாயிற்று. ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மட்டுமே அரசன் தலையிட்டு வரிதவிர்ப்பயளித்ததாகத் தெரியவருகின்றது. அவன் முதலாங்குலோத்துங்கன். ஏற்றுமதிப் பொருள்களுக்கான தீர்வையை இவன் நீக்கியதால், 'சங்கம் தவிர்த்த சோழன்' என்ற விருதுப் பெயர் இவனுக்கு வழங்கியாயிற்று. இறையிலி நிலங்களுக்குக்கூடக் குறித்ததொரு தொகை அறவிடப்பட்டது வரிகளாய் மட்டுமன்றி, அவ்வப்போது கோயில் விழாக்கள், அரசன், அதிகாரிகள் விஜயம் செய்கையில் அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் விருந்து வைபவங்கள், பாடிகாவற்கூலி (ஊர்காவலுக்கு அளிப்பது) என்று மக்களிடமிருந்து பொருளாகவும் பணமாகவும் தொகுத்தலும் இடம்பெற்றது. இறை, ஆயம், குடிமை, சிற்றாயம், சில்லறை என்ற பலபெயரிற் பலவகை வரிகள் நிலவின.

பண்டமாற்றும், நாணயப்பரிவர்த்தனையும் இடம் பெற்றன. பணம் என்பது பெறுமதி கூடிய நாணயம். காசு என்பது பெறுமதி குறைந்த நாணயம். தானியங்கள் கலம், குறுணி, நாழி, பதக்கு முதலான அளவைகளைப் பெற்றிருந்தன. பொன்னானது களஞ்சு மஞ்சாடி, மா என்ற அளவைகள் கொண்டது. நிலங்கள் வேலிகளாகவும் குழிகளாகவும் 'மாக்'களாகவும் பாசுபடுத்தப்பட்டன.

பல்லவர் காலத்திற் போலவே சோழர்காலத்திலும் பஞ்சங்கள் ஏற்பட்டன. விக்ரமசோழனின் 13ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக்காலத்தில் ஆர்க்காட்டு மாவட்டத்தில் பஞ்சம் ஏற்பட, மக்கள் புலம் பெயர்ந்து திருக்கோவலூர் அரகண்ட நல்லூருக்குச் சென்றார்கள். அவ்வூர்ச் சபாவினர் விற்கவோ பண்டமாற்றுச் செய்யவோ கூடாது என்ற நிபந்தனையுடன் அகதிகளுக்கு தம்மிடமிருந்த தானியம் முதலிய வற்றின் ஒரு பகுதியை வழங்கினர்; விஜயதேவராஜேந்திரன் காலத்திலும் பஞ்சம் தலைவிரித்தாடியது. அது காலதோஷம் (கெட்ட காலம்) எனப்பட்டது இக்காலங்களில் பசியாலும் பட்டியியாலும் தாக்குண்டோர் தம்மை அடிமைகளாய் விற்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன.

“ஆட்சி நிருவாகச் செலவினங்கள் போக எஞ்சியவை அரசனுக்கு உரியன. இந்தச் செல்வத்தின் பெரும்பகுதி பெரும் எண்ணிக்கை கொண்ட அரசுகும்பங்களின் செலவினங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. அரசிகள் அவர்களின் பரிவாரங்கள் ஆகியோர் இச்செலவிற் பெரும்பங்கைத் தமக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். அரசனின் பாசத்துக்குரியோர் (குந்தவைப் பிராட்டி, செம்பியன் மாதேவி போன்றோர்) அரசுக்கருவூலத்திலிருந்து பெருமளவு செல்வத்தைத் தமக்கெனப் பெற்றனர். வருவாயின் பெரும்பகுதி பொன், வைரம், அணிகலன்களாய்ச் சேமிக்கப்பட்டன. இவை அரசனது பெருமையையும் அரசுக்களஞ்சியத்தின் பெறுமதியையும் தீர்மானிக்கும் இருவேறு நோக்கங்களை நிறைவுசெய்தன”

(The Cholas P521)

இவற்றையெல்லாம் நோக்கும்போது நீலகண்டசாஸ்திரியின் கூற்றாக நாம் முன்னர் எடுத்துக்காட்டியது (செல்வருக்கும் வறிய வருக்குமிடையே (The Cholas P. 541) எந்த அளவிற்கு உண்மையானது என்பது ஐயத்திற்கிடமானதேயாம். பேரரசும், பெருந்திருவும், வசியும், வளனும் நிலவி, தமிழகத்தின் பெற்ற காலம் என வருணிக்கப்படும் சோழர் ஆட்சிக்காலம் சாமானிய மக்களைப் பொறுத்தவரையிலே பொற்காலந்தானா, என்ற கேள்வியைக் கிளர்த்துவது தவிர்க்க முடியாததாகும்.

(ஈ) சிற்ப, கட்டட ஓவியக்கலைகள்:

“சோழர்காலக் கலைஞர்கள் இராட்சதர்போல எண்ணி, நகை வினைஞர்போல (தமது எண்ணத்தை) நிறைவு செய்தனர் என்பது ஸ்பெர்சுன் என்பாரின் கூற்று. சோழர்காலக் கோயில்கள், சிற்பங்கள், ஓவியங்கள் ஆகியவற்றைக் காண்போர் இந்த முடிவுக்கு வருவது தவிர்க்க முடியாததே. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிற் பல்லவப் பேரரசு வீழ்ச்சி கண்டது கோயிற் கட்டடப்பணியில் அது விட்ட இடத்திலிருந்து சோழப் பேரரசு தொடர்ந்து, அதனிலும் பன்மடங்கு பெரிய கோயில்களை அமைத்துப் பேணியது வரலாற்றிலே பொன்னெழுத்திற் பொறிக்க வேண்டிய ஒன்றாகும்; ஆரம்பத்தில் பல்லவர் பாணியே பெரிதும் பின்பற்றப்பட்டாலும், சோழப் பேரரசின் வளர்ச்சி போலவே அவர்களின் கோயில்களும் வளர்ந்து தமது பாரிய அளவாலும் கலைநட்பத்தாலும் நிகரற்றவையாகின்றன. தென்னிந்தியக் கட்டடக்கலை சார்ந்த அறிவியலைத் தொடக்கி வைத்த G. யோவியூ டுப்றியல் என்பார் கூறுவது இவ்விடத்தில் நினைவு கொள்ளத்தக்கது.

“பல்லவர் சிற்பத்திறனிலே கைதேர்ந்தவர். சோழரோ கட்டடக்கலையில் அனைத்துச் சிற்பிகளிலும் மேலானவர். அவர்களின்பாணி கம்பீரமும் எளிமையும் வாய்ந்தது.

“ஆனால் சோழரின் கட்டடக் கலைக்கு எவ்வகையிலும் குறை வற்றது, அவர்களின் சிற்பக்கலை என்பதும், அக்கலையிற் பல்லவ ரினும் அவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் அல்லர் என்பதும் நீலகண்ட சாஸ்திரியின் கணிப்பு.

(The Cholas P. 694)

இந்துக் கோயில்கள் பல அடிப்படைகள் கொண்டு கட்டப்பட்டவை. தலவிருட்சங்கள் உள்ள இடத்தின் புனிதத்தைப் போற்று வதை நோக்காகக் கொண்டு அவை உள்ள இடத்திற் கட்டிய கோயில்கள் சில. இவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள், சிதம்பரம் (தலவிருட்சம் - தில்லை.) காஞ்சிபுரம் (மாமரம்), ஜம்புகேஸ்வரம் (நாவல்மரம்) என்பன, புராணக்கதைகள் நிலவிய இடங்களிலே அமைந்தவை மற்றும் சில. (மதுரை, திருவண்ணாமலை போன்றவை) அரசர்களின் அஸ்திகளமீது எழுப்பப்பட்ட பள்ளிப்படைக் கோயில்கள் வேறு சில. விசயாலயனின் பள்ளிப்படைக்கோயில் கோதண்டராமேச்சரம் என்ற அவன் விருதுப் பெயரால் வழங்கியது.) ஆற்றல் வாய்ந்த பேரரசர் தாம் விரும்பித் தெரிந்தெடுத்த இடத்திலே கோயில் எழுப்பியதும் உண்டு. முதலாம் இராசராசன், அவன் மகன் முதலாம் இராசேந்திரன் ஆகியோரின் பிரகதீச்சரமும், கங்கைகொண்ட சோளேச்சரமும் இதற்கு எடுத்துக்காட்டுக் களாகும்.

முன்னர் செங்கற் கட்டடங்களாய் இருந்தவற்றைக் கற்றளிகளாக்கியமைப்பற்றிச் ‘சோழர்காலக் கோயில்கள்’ என்ற பிரிவிற் குறிப்பிட்டிருந்தோம். செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள திருக்கமுக்குன்றக் கோயில் முதலில் ஸ்கந்தசிஷ்யன் என்பவனாற் செங்கற் கோயிலாய் அமைக்கப்பட்டு, முதலாம் ஆதித்தனாற் கற்றளியாக்கப்பட்டது. இன்னும் பல கோயில்கள்பற்றி முன்னரே சான்றுகள் தரப்பட்டன.

சோழரின் தொடக்ககாலக் கோயில்கள் அளவாற் சிறியவை; காஞ்சியில் முத்தேஸ்வரம், மதங்கேஸ்வரம் ஆகியவற்றையும் பாஹில் உள்ளவற்றையும் அமைப்பால் ஒத்து விளங்குபவை. இக் கோயில்களின் பிரதான கோயிலையடுத்துச் சிறுகோயில்கள் (விக் கிரக அறைகள்) அமைந்துள்ளன. விமானங்களின் சதுர அடுக்கு வரிசைகளில் பல்லவர் கட்டடங்களிலிருந்து வேறுபாடிடல்லை. விமானத்தின் உயர்பாக உறுப்புக்களான கிரீவம், சிகரம், ஸ்தூபி என்பன கர்ப்பக்கிருகத்தின் அமைப்புத் திட்டத்திற்குப் பொருந்த ஆக்கப்பட்டுள்ளன. சதுர வடிவில் அமைந்த கர்ப்பக்கிருகத்தின் முகப்புக்

கிழக்கு நோக்கியிருக்கிறது. அதன் மூன்று புறச்சுவர்களிலும் சிறு கோயில்கள் (மாடப்பிறைகள்) உருவாக்கப்பட்டு அவை ஒவ்வொன்றிலும் சிவபெருமானின் சிலை வைக்கப்பட்டுள்ளது பல்லவர்காலக் கோயில்களுக்கும் சோழர்காலக் கோயில்களுக்கும் ஓர் அம்சத்தில் வேறுபாடும் உள்ளது. சிறுகோயில்கள் பல்லவருடைய கோயில்களின் பக்கச்சுவர்களில் இருப்பது போலன்றித் தனித்தனியாகக் கட்டப்பட்டமையே அந்த வேறுபாட்டம்சமாகும். இவை பிராகாரத்தில் அமைந்துள்ளன. சிவனுக்குப் பதிவாகச் சிறு கோயில்களில் பரிவார தெய்வங்கள் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டிருக்கும். கோபுரங்கள் விமானங்களிலும் அளவாற் சிறியவை; உயரத்தாற் குறுகியவை. பிற்காலத்திற் கோயிலின் விசாலத்திற்கேற்பச் சிறுகோயில்களின் எண்ணிக்கையும் கூடுகிறது. "இக்காலச் சோழரின் கோயில்கள் சிறியவையாயினும் தமது அமைப்பில் முழுமை உடையவை. பல்லவரின் இறுதிக்காலக் கோயில்கள் போலன்றிப் புதுமைபொருந்தியவை." என்பது பேசி பிறவுண் என்ற கலை ஆய்வாளரின் கூற்று.

சோழரின் தொடக்ககாலக் கோயில்களிலே குறிப்பிடத்தக்கது நார்த்தமலையில் அமைந்த விசயாலயசோழேச்சரமாகும். இக் கோயில் மலைமீது மேற்கு நோக்கிக் கட்டப்பட்டுள்ளது. இதனைச் சூழ்ந்து பரிவார தெய்வங்களுக்கான சிறு கோயில்கள் ஏழு உள்ளன. இவற்றுள் ஒன்று இருந்ததற்கான அடையாளம் மட்டுமே உண்டு. கோயிலுக்கு முன் இருந்த நந்தியும் இன்று இல்லை. பிரதான கோயில் 1240 சதுரஅடிப் பரப்பிலே கட்டப்பட்டிருக்கிறது. கர்ப்பக்கிரகம் வட்டவடிவமானது. அதனைச்சுற்றி 8' 6" சுற்றளவுடன் 5' பருமன் கொண்ட சுவர் உள்ளது. இதுவும் வட்ட வடிவினதே. சுவரைச் சூழ்ந்து பிரர்காரம் காணப்படுகின்றது. விமானங்கூம்பு வடிவில் நான்கு அடுக்குகள் கொண்டது. கீழுடுக்குகள் சதுரமானவை. நான்காவது அடுக்கு வட்டவடிவினது. விமானத்தின் உச்சியில் குமிழிவடிவச் சிகரமும் அதன்மேற் கலசமும் உள்ளன, பிராகாரத்தோடிணைந்த மண்டபத்தின் சுவர்களிலே மனிதத் தலைகள், விலங்குத்தலைகள் என்பன புடைப்புச் சிற்பங்களாய்ச் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை வனப்ப வாய்ந்தவை. விமானத்தின் கீழ்த்தட்டிற் பஞ்சரங்கள் சிறு கோயில்கள்) உள்ளன. விமானத்தின் வட்ட அடுக்கில் அழகிய சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கீழுடுக்கின் மாடப்பிறைகளிலே நான்கு புறங்களிலும் யானைகள் (நந்திகள் அல்ல) காணப்படுகின்றன. பல்லவருடையன போலன்றிக் கும்மட்ட (Domb)மாக அமைக்கப்பட்ட சிகரக் கூடுகளில் சிங்க உருவங்கள் காட்சி தருகின்றன ஸ்தூபி இன்று இல்லையாயினும் அது வட்டவடிவமாய் இருந்திருக்கும் என்று ஊகிக்கலாம். அந்த ராளப்பகுதியில் மேலும் கீழும் சதுரமானவையும் நடுவில் எட்டுப் பட்டை தீட்டப்பட்டவையுமான தூண்கள் உள்ளன. கோயிலிருந்து வாழ்வின் இருபக்கங்களிலும் ஒரு கால்மீது மறுகாலை வைத்தபடி

வணப்புடன் கூடிய துவாரபாலகர் காட்சி தருகின்றனர். இக்கோயிலின் சமகாலத்தில் எழுந்த கோயில்கள் சிலவும் உள்ளன. புதுக்கோட்டை பாணன் குடியிலுள்ள அகஸ்தியேச்சரம், அதே மாவட்டத்தில் ஏனாதியிலுள்ள சிவாலயம், கும்பகோணத்திலுள்ள நாகேச்சரம், புதுக்கோட்டைக் கொடும்பாளூரின் மூவர் கோயில், மேலைப் பளுவூரின் அகஸ்தியேச்சரம் என்பன இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் மற்றதிலிருந்து சிறுசிறு வேறுபாடு கொண்டதாகும். பிரதான கோயிலையடுத்த சிறு கோயில்களிலே சூரியன் சப்தகன்னியர், சந்திரன். சுப்பிரமணியர், ஜ்யேஷ்டர், சண்டிகேசுரர் ஆகியோரைப் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கலாம் என்று கருதப்படுகின்றது.

இவையாவிலும் அளவாற் பெரியகோயில் திருச்சிராப்பள்ளியிலே ஸ்ரீநிவாச நல்லூரைச்சேர்ந்த கோரங்கேசுவரர் ஆலயமாகும். மேற்குறித்த ஆலயங்கள் பலவற்றின் அமைப்புக்கள் பலவும் ஒன்றிணைந்ததுபோல இது விளங்குகின்றது. தரைக்கீழ்ப்படையின் மேல் மற்றொரு படையாக இருமாடிகள் கொண்டு அவற்றின் மேல் கோஷ்டம், பஞ்சரம், சாலை என்பன அமைந்துள்ளன. சதுரமான விமான சிகரத்தில் வில்வடிவமாடங்கள் நாற்புறமும் காணப்படுகின்றன. மாடங்களில் எழில்நிறைந்த சிற்பங்கள் உள்ளன சிகரங்களின் அடுக்குமுறை இனிவரவிருக்கும் தஞ்சைப் பெருங்கோயில் களுக்கு முன்னோடியாக விளங்குகிறது. சந்நிதிக்கு முன்பு மகாமண்டபம் உள்ளது. நாகேச்சரன் கோயிலை ஒத்துத் தரைமட்டத்துக்குக் கீழிருந்து மேல்நோக்கி உயரும்வகையில் இதன் கட்டட அமைப்பு விளங்குகிறது.

முதலாம் இராசராசனது ஆட்சியின் 19ஆம் ஆண்டிலே தொடங்கி 23ஆம் ஆண்டிற் பெரும்பாலும் முற்றுப்பெற்றதாகக் கூறப்படும் பிரகதிச்சரம் 793 அடி நீளமும் 397 ஆடி அகலமும் கொண்டது. கோபுர உயரம் 216 அடி. கோபுர உச்சியிலே 80 தொன் நிறையுள்ள ஒரு கருங்கல்லும் அக்கருங்கல்லின்மேல் 3083 பலம்கொண்ட செப்புக்குடமும் ஏற்றப்பட்டுள்ளன. குடத்தின்மேற்பதிக்கப்பட்ட பொற்றகடு 2926½ பொற்கழஞ்சு நிறையுடையது. கோயிலின் முகப்புக் கோபுரத்திலும் கர்ப்பக்கிருகத்தின் மேல் எழுப்பப்பட்டுள்ள தூபி உயரத்தாற் கூடியது.

கோயிலின் உட்புறத்தில் 500 அடி நீளமும் 250 அடி அகலமும் உடைய மேடை இருக்கின்றது. இம்மேடையிலே ஒரே கல்லாலான பிரமாண்டமான நந்தி காணப்படுகின்றது. எதிரிலே கோயிலும், விமானமும் தொடர்ந்து அம்மன் கோயிலும் உள்ளன. உட்கோயிலிலே கர்ப்பக்கிருகம், அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், தபனமண்டபம் (திரயாகராசர் சந்நிதியில் உள்ளது) நர்த்தன மண்டபம், ஶாத்திய மண்டபம் என்பன அமைந்திருக்கின்றன. முதற்கோபுர

வாயில் கேரளாந்தகன் திருவாயில் என்றும் உள்வாயில் திருஅணுக்கன் வாயில் என்றும் பெயர் உடையன. விமானத்தின் தெற்கிலும் வடக்கிலும் படிகளோடு கூடிய வாயில்கள் காட்சிதருகின்றன. தெற்கு வாயில் விக்கிரமன் வாயில் எனப்படும். இவ்வாயிலின் கீழ்ப்பாகத்தில் திருமுகன் உருவும் வடகிழக்கில் நாமகன் உருவும் வனப்புடன் விளங்குகின்றன. நிலப்பரப்பின்மேல் மேடை அமைக்கப்பட்டுள்ளதால் இது மாடக்கோயில் என்பதன் இலக்கணத்துக்கு அமைவானதெனலாம்.

(சோழர்வரலாறு பக். 71 - 73)

பிரகதிசுவரர் கோயிலின் கோபுர உயரமும் சிற்பங்களும் சுவரோவியங்களும் அகில உலகினதும் பாராட்டுக்கும் இரசனைக்கும் உள்ளானவை. மேடையிலுள்ள நந்தி அதன் அளவால் இந்தியாவிலேயே இரண்டாவதிடத்தை வகிக்கின்றது. ஒரே ஒரு பிராகாரம் உள்ளே தாழ்வாரத்தாற் சூழப்பட்டுள்ளது. தாழ்வாரத்தில் இடைவெளிவிட்டுச் சிறுச்சிறு கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் எண்ணிக்கை 35.

அடுத்து, திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள கங்கைகொண்ட சோளேச்சரத்தை நோக்கினால் இது இராசராசேச்சரத்திலும் அளவாற் சிறியதாயிலும் அமைப்பில் பின்னதையே மாதிரியாகக் கொண்டது; எனினும் சிற்பத்திறனிலே தனித்தன்மையும் சிறப்பும் மிக்கது கோயில் அழிவுநிலையில் உள்ளது. பிராகாரங்கள் முற்றாக இல்லாமற்போயின. கோபுரங்களிலே கீழைக்கோபுரம் மட்டுமே கிலமடைந்த நிலையில் எஞ்சி உள்ளது. கர்ப்பக்கிருகமும் சுற்றுச்சுவரும் ஓரளவு அழிவுக்குத் தப்பியுள்ளன கோபுரத்தின் உயரம் 170 அடி. அது 100 அடிச் சதுரமானது. அடுக்குகளில் முதலிரண்டும் சதுரமாகவும் மேலேயுள்ளவை படிப்படியாகச் சிறுத்தும் செல்கின்றன. விமானத்தின் நாற்புறங்களிலும் வாயில்களும் மாடங்களும் உள்ளன. விமான உச்சியில் ஒரேகல்லாலான சிகரம் காட்சிதருகின்றது. அதன் மேலுள்ள கலசம் இன்றில்லை. கர்ப்பக்கிருகத்தில் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலிலுள்ளதுபோலவே பெரிய சிவலிங்கம் உள்ளது. இது இடிவிழுந்து இரண்டாகப் பிளந்துள்ளதாக இராசமாணிக்கனார் கூறுவர்.

(சோழர்வரலாறு பக். 114)

பிராகாரத்திற் சிறிய கோயில்கள் பல உள்ளன. ஆனால் இவை காலத்தாற் பிற்பட்டவை என்பர். உட்கோயிலுக்கு எதிராக நந்தி உள்ளது. அது முற்றிலும் செங்கல்லாலானது. இது தலைமட்டத்தில் 20 அடி உயரமும் முதுகுமட்டத்தில் 12 அடி உயரமும் கொண்டது. நந்திக்கு வலப்புறத்தில் சிங்கமுகக்கிணறு அற்புதமான முறையில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 'ட'வடிவில் அமைந்த படிக்கட்டுக்களுக்குமேற் சிங்கத்தின் உரு காணப்படுகின்றது. கிணற்றுப்படிகள் யாவும் கருங் ஓர்களாலானவை

உட்கோயிலின் நீளம் 340 அடி. அகலம் 100 அடி. மகாமண்டபம் 175 அடி நீளமும் 95 அடி அகலமும் கொண்டது. மகாமண்டபத்தில் எட்டு வரிசைகளில் 140 கற்றூண்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. அர்த்த மண்டபமும் உள்ளது, துவாரபாலகரின் உயரம் 12 அடி. இவ்வருவங்களும் சிதைவு நிலையில் உள்ளன. கோயிலின் உட்புறவாயிற் சுவர் (படிகளின் இருபக்கத்திலும் அமைந்தவை) சுருள்வடிவில் எளிமையுடன் காணப்படுகின்றது நீள்வடிவச் செவ்வகத்துண்கள் கலைத்திறம் வாய்ந்தவை. சோழர்காலத்துக்கேயுரிய வகையிலே துவாரபாலகர் அச்சுறுத்தும் பார்வையுடனும் உறுதியான நிலையுடனும் கம்பீரக்காட்சி தருகின்றனர்.

முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்திலிருந்து தேவிவழிபாடும் தேவிக்குச் சிவனாருடன் கோயில் எடுப்பதும் முதன்மைபெறத் தொடங்குகின்றன. திருக்காமகோட்டம் என அவை பெயர் பெறுகின்றன (கோட்டம் என்பது பிரதான கோயிலிலும் சிறிய அளவு கொண்ட கோயிலைக் குறிப்பதாகும்) “கங்கைகொண்ட சோளபுரத்தை அடுத்து மிக விரைவிலோ சிறிதுகாலம் பொறுத்தோ கோட்டம் உருவானாலும் மூன்றாங்குலோத்துங்கள், மூன்றாம் இராசராசன், மூன்றாம் இராசேந்திரன் காலங்களிலேதான் பிரதான கோயிலோடு திருக்காமகோட்டங்கள் இணைத்து எழுப்பப்படுகின்றன:” (The Cholas P. 715) மூன்றாங்குலோத்துங்கள் சிவகாமசுந்தரி கோயிலுக்குக் (சிதம்பரத்தின் உபகோயில்) கோபுரம் அமைத்து அதனை அணி செய்தான்.

பிற்காலச் சோழரும் (1070 - 1250) கோயில் கட்டுவதில் ஊக்கமும் செயலுந்தலும் மிக்கவர்களாகவே விளங்கினர். எனினும் முன்னைய கோயில்களிலிருந்து இவர்களுடையவை பெரும் வேறுபாடு கொண்டனவல்ல. இக்காலப்பிரிவிலே முதன்மையானவை என இரு கோயில்கள் கொள்ளப்படுகின்றன. ஒன்று தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தின் தாராகரத்திலே எழுப்பப்பட்டு, மூன்றாங்குலோத்துங்கனால் மேலதிக வேலைகள் செய்து நிறைவேற்றிய ஐராவதேசுவரர் கோயில். மற்றது அவனே கட்டுவித்த திரிபுவனேசுவரம். இதற்குக் கம்பகரேசுவரம் என்பதும் மற்றொருபெயராகும். ஐராவதேசுவரம் பல பிராகாரங்களைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு பிராகாரத்துக்கும் தனித்தனிக் கோபுரவாயில்கள் உள்ளன. இவற்றுள் ஒன்று மட்டுமே அழிவுக்குத் தப்பியுள்ளது. பிரதான கோயில் பிரகதீசுவரத்தின் மாதிரியிற் கட்டப்பட்டபோதிலும், மகாமண்டபத்துடன் மேலதிக தூண்களோடு கூடிய அக்ரமண்டபம் என்பதொன்றும் உள்ளது. இதற்கு ‘இராசகம்பீரன் மண்டபம்’ என்பது பெயர். இம்மண்டபம் சக்கரங்கள் கொண்டதாய் யானைகள் இழுப்பதுபோன்று இரதபாவணையில் விளங்குவது சிறப்பித்துக் கூறப்படத்தக்கதாகும்.

திரிபுவனவீரேசுரமாகிய கம்பகரேசுவர ஆலயத்தின் மதில்களெங்கும் அழகிய சிற்பங்கள் அணிகின்றன. இவற்றுள் இராமாயண

வரலாற்றை விபரிக்கும் சிற்பங்கள் மிகவும் அழகமைந்தவை. கோயிலின் அடித்தளத்தின் செவ்வகத்தூண்கள் சுருள்வேலைப்பாடுடையன. அவற்றின் மூலைப்புறங்களில் பரதநாட்டிய பாவத்தில் நடனமாதரும் அவர்களுக்குப் பக்கவாத்தியமாக மத்தளம் கொட்டுவோரும் சிற்பங்களாக அழகுறச் செதுக்கப்பட்டுள்ளனர்.

II. சிற்பக்கலை

பல்லவச் சிற்பிகள் பாறைகளிலே சிறிதே புடைத்துநிற்கும் சிற்பங்கள் செதுக்குவதில் வல்லுநர்கள். கண்ணன் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாய்ப்பிடித்தல், பகீரதன் தவம் ஆகிய அவர்களின் சிற்பங்கள் உணர்த்தும் அழகுணர்வு சாமானியமானதன்று. ஆதிவராகர் கோயிற்குகையிலே சிம்மவிஷ்ணு முதலாம் மகேந்திரவர்மன், அவர்களுடைய பட்டத்தரசிகள் ஆகியோரின் புடைப்புச் சிற்பங்கள் எதார்த்தபூர்வமானவை; வனப்புடன் கூடியவை. 'கற்சுவரோவியங்கள்' எனப்போற்றப்படும் இத்தகைய புடைப்புச்சிற்பங்களில் சோழரின் நாட்டம் செல்லவில்லை. அவர்கள் தனிச்சிலைகள் வடிப்பதிலேயே ஈடுபட்டனர். அவற்றுள்ளும், தெய்வங்கள், நாயன்மார்களின் வடிவங்களைச் செதுக்குவதிலேயே அதிக கருத்தூன்றினர். தனிப்பட்ட மாந்தர் சிலரின் சிலைகளும் எதார்த்தமானவையாய் இராது ஒரே வகைமை (Type) உடையனவாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கூற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டுக்களைக் கோரங்க நாதர்கோயிலில் உள்ள ஆண் ஒருவனதும் பெண்கள் இருவரதும் உருவச்சிலைகளிற் காணலாம்.

“தெய்வப்படிமம் அழகற்ற குருமானதாயினும் மாந்தர்க்கு அதுவே நன்று. எத்துணை அழகு வாய்ந்ததாயினும் மனிதப்படிமம் அவர்களுக்கு நலம் பயக்காது” என்ற சுக்கிரந்தி நூலின் கோட்பாட்டையே சோழர் கடைப்பிடித்தனர். நாயன்மாரதும் ஆழ்வாரதும் பாசுரங்களிற் குறிப்பிட்ட புராண வரலாற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டே கற்சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டன. அவ்வரலாறுகளை விரிவாகச் சொல்வதாயின் பெரிய சிற்பங்கள் உதவா எனவே மிகச் சிறிய வடிவில் (6 அங்குலம் × 4 அங்குலம்) அவை அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஓர் அடியிலிருந்து இரண்டடி வரையுள்ள சிற்பங்கள் மிக அருமையாகவே கிடைத்துள்ளன. கும்பகோணத்து நாகேச்சுரர் ஆலயத்திலும் திரிபுவனத்துக் கம்பஹரேசுவரர் ஆலயத்திலும் (இங்குத் தான் இராமாயணக்கதை நிகழ்வுகள் சிற்பங்களாய் வடிக்கப்பட்டுள்ளன.) இத்தகைய சிறிய சிற்பவரிசையைக் காணலாம். “சிறியவையாயினும் பல்லவரின் சிற்பத்திறனையே விஞ்சுவனவாய் நாகேச்சுர ஆலயச் சிற்பங்கள் விளங்குகின்றன. (The Cholas P. 723) சுவர்கள், தூண்கள், கூரையின் தட்டையான பகுதிகள், சுவர்க் கீழ்த்தளங்கள் என்பவற்றை அணிசெய்யும் வகையில் இவை பொறிக்க

கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய சிற்பத்திறங்களை முதலாம் இராசராசன், முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்திலும் காணலாம். இவற்றின் உச்சக்கட்டமானது ஒரு நூற்றாண்டுக்கு நீடிக்கின்றது.

தெய்வப்படிமங்கள் முதலிற் கல்லிலும் பின்பு பெருமளவு உலோகத்திலும் செதுக்கப்பட்டன. கல்லில் உருவாக்கப்பட்ட சிலவற்றின் விபரம் வருமாறு:

I கொடும்பாளூர், திருக்கட்டளை ஆகிய ஊர்களிலே சுவரிடை மாடங்களிலே (Niches) வீணாதர தட்சிணாமூர்த்தியின் சிற்பங்கள் உள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும் தாங்கியிருக்கும் வீணைகள் உருவ அமைப்பில் வேறுபட்டவை. கொடும்பாளூரிலே அர்த்தநாரச்சுரர் ஒரு கையை இடபத்தில் இட்டு, மறுகையிலே திரிகூலம் தரித்துக் காட்சி தருகின்றார் நின்றகோலச் சிவனும், அமர்ந்த நிலையில் சீடர்கணம் சூழ்ந்திருக்கக் காட்சிதரும் தட்சிணாமூர்த்தியும் முறையே திருவாடியிலும் கோரங்கநல்லூரிலும் சிற்பவடிவில் விளங்குகின்றனர். இவ்விரண்டிலும் பின்னது சிதைவு நிலையில் உள்ளது.

II திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் திருவல்லீசுரக் கோயிலின் பஞ்சரங்களிலும் விமானங்களிலும் நடராசர், கங்காதரர், வீரபத்திரர், இலிங்கோற்பவர், விஷ்ணு, காலஹரமூர்த்தி, யோகதட்சணாமூர்த்தி, சண்டேசானுக்கிரர் முதலிய சிற்பங்கள் பெருவாரியாகக் காணப்படுகின்றன.

III வீரட்டானேசுரத்தில் எட்டுத் திருக்கரங்களுடன் கூடிய தூர்க்கை, அவள் முன்பு தன் தலையையே பலியிடும் அடியவன் காணப்படுகின்றனர். உலகபுரத்தில் விஷ்ணு, பூதேவி, ஸ்ரீதேவி, சமேதரராகக் காட்சி தரும் சிற்பமும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இன்னும் பல சிற்பங்கள் சோழர்காலக் கலைத்திறனை எடுத்துக்காட்டுவனவாயுள்ளன. விரிவஞ்சி இந்த அளவில் அமைவோம்.

வெங்கலங் கொண்டு படிமங்கள் செய்யுங்கலையிலும் சோழர்காலச் சிற்பிகள் தன்னிகரற்று விளங்கினர். முழுவதும் உலோகத்திலான, திண்ணியனவும், உட்டுளை கொண்டனவும், பாதி துளையும் பாதிதிண்மையும் பொருந்தியனவுமான படிமங்கள் பல ஆக்கப்பட்டன. இவை சோணாட்டு ஆலயங்கள் பலவற்றிலும் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டு அக்கால உலோகக் கலைஞரின் பேராற்றலை மெளன காவியங்களாய் இசைத்தவண்ணமேயுள்ளன. நாகேச்சுரர் கோயிலின் (கும்பகோணம்) நடராசர் மிகப்பிரமாண்டமானதும் எழில் பொதிந்ததுமாகும். தஞ்சாவூரிலே எட்டுத் திருக்கரங்களோடு காளிகாதாண்டவமாரும் ஆடலழகரும் கலைமேதாவிலாசத்துக்கு எடுத்துக்காட்டானவரே. திருவரங்குளத்துச் சதுரதாண்டவர் படிமமும் குறிப்பிடத்தக்கதேயாகும். இப்படிமங்களுக்குப் பின்னணி

யாகத் திருவாசிகள் இல்லை மற்றும் திருவெண்காட்டிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட உமாசகித சிவன், கங்கைகொண்டசோளேச்சரத்து இடபாருடர், புதுக்கோட்டை அரும்பொருட்காட்சியகத்திலுள்ள சகாசனமூர்த்தி படிமங்கள் அவற்றை உருவாக்கும் கலையில் அன்று அடைந்திருந்த தனிச்சிறப்பினை வெளிப்படுத்துவன. திருவிடைக்களியில் மயில்மீதமர்ந்து வள்ளி தெய்வானை சகிதராகக் காட்சி தரும் சுப்பிரமணியரின் படிமமும் ஈண்டு நினைவுகூர வேண்டியதாகும்.

வைணவத்தைப் பொறுத்தவரை சேரமாதேவியில் (திருநெல்வேலி மாவட்டம்) சிதைவுற்ற நிலையிலுள்ள ஆலயத்தில் ருக்மணிசமேத விஷ்ணு, இலட்சுமிசமேத விஷ்ணு ஆகிய இருபடிமங்கள் கிடைத்துள்ளன. இரண்டிலும் விஷ்ணு சம்பங்க நிலையிற் காட்சிதருகின்றனர். அவர் நிமிர்ந்து பத்மாசனத்தில் அமர்ந்துள்ளார். இலட்சுமியும், ருக்மணியும் திரிபங்க நிலையிற் காட்சிதருகின்றனர். திருக்கடையூரிலே இராமர், இலட்சுமணர், சீதை ஆகியோரின் படிமங்கள் உள்ளன.

III. ஓவியக்கலை :

சோழரின் ஓவியம் பல்லவர், பாண்டியரின் ஓவியக்கலையின் தொடர்ச்சி என்பர். தொடர்ச்சி மட்டுமன்று. அவற்றில் இருந்த அடைந்த வளர்ச்சியுமாகும். எனினும் இவ்வுண்மையை நிறுவமுள்ள விற்குச் சோழர் கால ஓவியங்கள் பல கிடைத்தில; கிடைத்த சில சிதைபாட்டுக்குள்ளாகி விட்டன. எனினும் அழிவுக்குத் தப்பி எஞ்சியுள்ளவை போற்றத்தக்கனவாகும். அஜந்தா, எல்லோரா, பாக், பாதாமி, சித்தன்னவாசல் ஓவியங்களிலும் சோழரின் பாணியும் கலைநுட்பமும் தொழில்நுட்பமும் வேறுபட்டன எனக் கலை ஆய்வாளர் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர். சுவரின் கீழ்ப்புறம் சுண்ணமடித்து ஈரப்பதமாயிருக்கும் போதே மேலேயுள்ள பகுதிக்கும் சுண்ணம் அடிக்கப்படும், அதேபோது ஈரப்பதம் காய்வதற்கு முன்பே கீழ்ப்புறத்தில் ஓவியம் வரையத்தொடங்கிவிடுவர் இவ்வாறு இடையீடின்றி மிக விரைவாகத் தொழிற்பட வேண்டியிருந்தமையால், அக்காலத்து ஓவியங்கள் தனியாளால் வரையப்படாது ஓவியகாரர் குழுவாகச் சேர்ந்து வரைந்தவை எனவே கொள்ளவேண்டும்.

ஓவியங்கள் கூரைத்தட்டைப்பகுதி, விமானத்தின் கீழ்ப்புறம் பிராகாரவெளிப்புறச் சுவர்கள், கர்ப்பக்கிருகத்தின் வெளிச்சுவர்கள் ஆகியவற்றில் வரையப்பட்டன. நிகழ்வொழுங்கைப் பேணு முகமாகக் கோயிலின் பிரதட்சண ஒழுங்கில் ஓவியங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

பெரியபுராண வரலாற்று ஓவியத்தில் நெஞ்சை ஈர்ப்பது சுந்தரமூர்த்திநாயனார் வெள்ளானையில் அமர்ந்தும், சேரமான்பெருமாள் நாயனார் தமது பட்டத்துக்குதிரையில் அமர்ந்தும் திருக்கலையம் செல்லும் காட்சியாகும்.

கைலாயத்தில் சிவன் யோகாசனத்தில் அமர்ந்துள்ளார். அவர் புலித்தோலை தரித்திருக்கிறார். அவரின் முன்னிலையில் நந்தி தேவர் நிற்கிறார். இருடிகள் சூழ்ந்திருக்க அப்சரசுகள் நடனமாடுகின்றனர். இங் மேற்குச்சுவரின் உச்சியில் காணும் காட்சி. சிவனுக்குச் சிவப்பு நிறமும் இருடிகளுக்கு நீலநிறமும் ஊட்டப்பட்டுள்ளன. சுவரின் கீழ்ப்புறத்திலே சுந்தரரின் வெள்ளாணையை முந்திக் கொண்டு சேரமானின் குதிரை விரைகின்ற காட்சி. நடுவிலே சுந்தரரின் வருகையைக் குதிரையிலிருந்து திரும்பிப் பார்க்கும் சேரமான் காட்சி தருகின்றார். காட்சித் தொடரில் அப்சரசுகளின் நடனம் முதலியனவிரிவாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. (The Cholas P. 240)

இவை போலவே வடபுறச் சுவரிலே திரிபுரம் எரிக்கும் விரிசடைக் கடவுளின் திருவிளையாடல் காட்சி தருகின்றது. மற்றொரு சுவரிலே கனகசபையில் நடனமாடும் ஆ-லழகரைத் தரிசித்தவண்ணம், அரசனொருவனும் அவனுடைய பட்டத்தரசியும் பரிவாரங்களும் காட்சிதரும் ஓவியம் ஒன்றினை அண்மையிலேகண்டு பிடித்துள்ளனர்.

தொகுத்துக் கூறுவதாயின் சோழப் பெருமன்னர் தமது காலத்திலே அனைத்துக் கலைகளையும் சமயநோக்கிற் கண்டு, அவற்றிற்குப் புத்துயிரும் புதுவாழ்வும் அளித்தனர் என்று கொள்ளலாம்.

இ. விஜயநகர நாயக்கர் காலம்

(கி. பி. 1529 - 1736)

சோழப் பேரரசின் இறுதிக்கட்டமான கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து, தென்னிந்தியாவிலே விஜயநகரப் பேரரசு உருக்கொள்ளத்தொடங்கிய கி. பி. 14ஆம் நூற்றாண்டு நடுப்பகுதிவரை, அங்கு நான்கு அரசுகள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன வடக்கில் யாதவ, காகதீய அரசுகள், தெற்கே பாண்டிய, ஹொய்சள அரசுகள் என்பனவே அந்த நான்குமாகும். கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து வடஇந்திய இஸ்லாமியப் படைமெடுப்புக்களால் இவை பெரிதும் அலக்கணுற்றன. இஸ்லாமியப் பேரரசின் ஆதிக்கப்படர்ச்சி மதுரைவரை ஏற்பட்டதால் இந்துமதமும், பண்பாடும் பாதிப்புக்குள்ளாயின. இக்காலத்திலே நிகழ்ந்த அவலங்களைப் பின்வந்த விஜயநகரப்பேரரசின் மன்னனான இரண்டாம் கம்பண்ணலின் மனைவி கங்காதேவி, தனது 'மதுரை விஜயம்' என்ற வடமொழிக் காணியத்திலே பின்வருமாறு விபரிக்கின்றாள்.

“கோயில்கள் ஆராதனையின்றிப் புறக்கணிக்கப்பட்டன. நகரத்துள் மதில்களுக்கு உட்புறம் மிருதங்க ஓலிகளுக்கு மாறாக நரிகளின் ஊழைகளே கேட்கப்படுகின்றன.”

“துருஷ்கர்களின் (இஸ்லாமியரின்) எல்லையற்ற கொடுமைகள் போலவே காவிரி நதியும் தான் செல்லும் எல்லையில் நிற்காது அதிக வெள்ளத்தால் நாடுகளைச் சேதம் செய்கின்றது. யாகங்களின் நற்புகையும் வேதங்களின் இனிய தொலியும் கிராமங்களைவிட்டு விலகவே மாமிசம் வேனிக்கும் (வேகவைக்கும்) புலை நாற்றமும் துருஷ்கர்களின் கடுமையான பேச்சொலியும் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன. மதுரைப்புற நகர்களில் தென்னந்தோப்புகள் வெட்டப்பட்டு அவ்விடங்களில் கழுமரங்கள் நடப்பட்டுக் காட்சியளிக்கின்றன. அவற்றில் மானுட மண்டை ஓடுகள் தோரணங்களாகத் தொங்குகின்றன அன்று இளம் பெண்கள் தங்கள் மார்பில் அணிந்திருந்த சந்தனக் குழம்பைத் தேய்த்துக் குளித்ததால் வெண்மையாக ஓடிக்கொண்டிருந்த தாம்பிரபர்ணியாறு இன்று இக்கொடியவர்களால் வெட்டப்பட்ட பசுக்களின் இரத்தத்தால் சிவந்து ஓடுகின்றது. வேதங்களும் நீதிநெறிகளும் மறைந்தன. நாட்டில் தருமமும் காரூண்யமும் சிறிதும் இல்லை. அபாக்கியவர்களான திராவிடர்களின் நெற்றிகளிலே ஏக்கம் எழுதப்பட்டுள்ளது.”

(மதுரைநாயக்கர் வரலாறு பக். 468 - 469)

மீண்டும் இந்து மதமும் பண்பாடும் தலையெடுக்க முனைந்து போராடி வெற்றி கண்டோர், யாதவ அரசின் இறுதி மன்னனின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஹரிஹரன், புக்கன் என்ற இருபெரும் வீரராவர். சங்கமன் என்பானின் மக்கள் ஐவரில் அடங்கும் இவ்விருவரும் தமது குருவான வித்தியாரண்யமுனிவரின் ஊக்குதலாலும் அறிவுரைகளாலும் தூண்டப்பெற்றவர்களாய் இஸ்லாமியரை எதிர்த்துவென்று துங்கபத்திரை ஆற்றங்கரையிலே தலைநகர் அமைத்து, விஜயநகரப் பேரரசுக்கு வித்திட்டனர். தலைநகரத்துக்கு விஜயநகரம் அல்லது வித்தியாநகரம் என்று பெயரிட்டமையால் இவர்கள் நிறுவிய அரசும் விஜயநகரப் பேரரசு என்றாயிற்று. விஜயநகரம் என்பதன் பொருள் வெற்றிநகரம். வித்தியாநகரம் என்பது வித்தியாரண்யரை நினைவு செய்வது. விஜயநகரப் பேரரசின் முதல் அரசன் ஹரிஹரன். இவன் கி. பி. 1336இல் அரசுக் கட்டிலேறினான். இவன் பின்பு இவன் தம்பியான புக்கனும் அவனைத் தொடர்ந்து அவன் மகன் இரண்டாம் கம்பணனும் அரசராயினர். கம்பணன் தொண்டைமண்டலம், தென்னார்க்காடு, வடஆர்க்காடு ஆகிய பகுதிகளை வென்றான். மதுரையில் இஸ்லாமிய அரசை ஒழித்தான். மதுரையில் கம்பணன் பெற்ற வெற்றியை நினைவுகூருமுகமாகவே அவன் பட்டத்தரசி கங்காதேவி ‘மதுரை விஜயம்’ காவியத்தை யாத்தாள்.

விஜயநகரப் பேரரசின் முதல் ஆட்சியாளர்கள் சங்கம பரம்பரையினர் எனப்படுவர். சங்கமனின் மகன் ஹரிஹரன் என்பதால் அவன் தந்தையின் பெயரால் ஆட்சிப்பரம்பரை குறிக்கப்பட்டது. இவர்களையடுத்துச் சாளுவ பரம்பரை, துளுவ பரம்பரை ஆகிய இரு அரசபரம்பரைகள் விஜயநகர ஆட்சியை நடத்தின. இம்முன்று பரம்பரைகளிலும் ஆட்சிபுரிந்த அரசருள் ஒப்பற்ற பெருமன்னன் துளுவ பரம்பரையினனான கிருஷ்ணதேவராயன் (கி. பி. 1509 - 1529.). இவனுடைய காலத்தில் விஜயநகரப் பேரரசு வடக்கே துங்கபத்திரை முதல் தெற்கே குமரிமுனைவரை விரிவடைந்திருந்தது. வீரம், திறமை, புலமை, செங்கோன்மை, கலைகளையும் மொழியையும் புரந்தமை என்னும் பலதுறைச் சிறப்புக்களையும் ஒருசேரப் பெற்றிருந்தவன் கிருஷ்ணதேவராயன். விஜயநகரப் பேரரசு நிலவிய காலம் தென்விந்திய வரலாற்றிலே பொற்காலம் என வரலாற்றாய்வாளர் பாராட்டுவர்.

இங்ஙனம் விரிந்து பரந்து சென்ற விஜயநகரப் பேரரசின் ஆள் புலத்தினைத் தனிநின்று ஆள்வது கடினமான ஒன்று என்பதற்கு ஐயம் இல்லை. எனவே பேரரசின் பிரதிநிதிகளாயும் ஆள்பதிகளாயும் செஞ்சி மதுரை, தஞ்சாவூர் ஆகிய பகுதிகளுக்கு நியமிக்கப்பட்டவர்களே நாயக்கர் எனப்படுவோர். இவர்களில் மதுரை, தஞ்சாவூர் ஆள்பதிகளான நாயக்கர்கள் விஜயநகரப் பேரரசுக்கு அடங்கியும் சிலவேளைகளில் சுயேச்சையாகவும் தமிழகத்தை ஆளலாயினர். இவர்கள் யாவரும் தெலுங்கர்கள்.

மதுரையின் முதல் ஆள்பதியானவன் விசுவநாதநாயக்கன் இவன் ஆட்சி கி. பி. 1529இலே தொடங்கியது. மதுரைநாயக்கர் பரம்பரையின் கடைசி அரசி மீனாட்சி. இவளுடைய ஆட்சி கி. பி. 1736இல் முடிந்தது. இவளின் ஆட்சிக்காலத்திலேயே விஜயநகரப் பேரரசும் வீழ்ந்தது. தஞ்சாவூரின் முதல் நாயக்க ஆள்பதி சேவப்பநாயக்கன் (கி. பி. 1532) இறுதி ஆள்பதி வியஜராகவ நாயக்கன். கி. பி. 1693இல் தஞ்சையில் நாயக்கரின் ஆட்சி முடிவுற்றது. மதுரை நாயக்கரில் விசுவநாதநாயக்கன் (1529 - 1564) திருமலைநாயக்கன் ஆகியோர் (1628 - 1659) தலைசிறந்தவர்கள். அரசு புரிந்த பெண்ணரசி மங்கம்மாளும் (1689 - 1706) குறிப்பிடத்தகுந்தவளே. தஞ்சைநாயக்கர்களில் போற்றலுக்குள்ளானவன் அச்சுதப்பநாயக்கன் (1560 - 1600). இவர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் தமிழகத்திலே இந்துசமயம் புத்தெழுச்சி பெற்றது. ஆலயங்கள் பல புனர்நிர்மாணம் பெற்றன. கோயில்விழாக்கள் சிறப்புற நடந்தன. கல்வியும் கலைபும் சிறந்தோங்கின.

சுருங்கச் சொல்வதாயின் விஜயநகரப் பேரரசு தோன்றாமலும், தமிழகத்தில் நாயக்கர் ஆட்சி நிலவாமலும் இருந்திருப்பின் இஸ்லா

மிய மதமும், கலாசாரமும் மேலோங்கி இந்துமதமும், கலாசாரமும் முற்றாகத் துடைத்தழிக்கப்பட்டிருக்கும் என்பதற்கு ஐயம் இல்லை.

அ) சமய நிலை

இஸ்லாமிய ஆதிக்கத்தினின்றும் தென்னிந்தியாவை விடுவித்து இந்துசமய மறுமலர்ச்சிக்கு விஜயநகரப் பெருமன்னர் வழிசமைத்தனர் என்பதை முன்னரே கண்டோம். விஜய நகரத்தின் முதற்பெருமன்னான ஹரிஹரன், 1336 இல் முடிசூடித் தான் கைக்கொண்டதும் கிருஷ்ணா நதிக்குத் தெற்கில் அமைந்ததுமான தனது நாடு முழுவதையும் விருபாட்சருக்கே உரியது எனக்கொண்டு, அப்பெருமானின் அடித்தொண்டனாய்த் தன்னை நினைத்து, மிகுந்த பக்தியுடன் செங்கோல் நடத்தியதிலிருந்தும் வித்சியாரணியரைக் குலகுருவாகக் கொண்டதிலிருந்தும் அவனுடைய இந்துமதச் சார்பு எத்தகையது என்பது நன்கு புலனாகும். இவன்பின் வந்த விஜயநகரப்பெருமன்னர் அனைவருமே இந்துசமயத்தைப் பேணி வளர்ப்பதில் கருத்தூன்றினர் என்பது வரலாறு உணர்த்தும் உண்மை.

மதுரை நாயக்கருள் முதல்வனான விசுவநாதநாயக்கன் வைணவன். அவன் பரம்பரையினரும் வைணவர்களே. எனினும் அவர்கள் சைவம், வைணவம் என்று வேறுபாடு காட்டாது சமயப்பொறையுடன் நடந்து கொண்டனர்; சிவன், திருமால் என்று பேசுங்கொள்ளாது இரு கடவுளர்க்கும் அவர்களின் ஆலயங்களுக்கும் அருந்தொண்டாற்றினர். விசுவநாதனும் திருமலைநாயக்கனும் மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கோயிலைப் புனருத்தாரணம் செய்து புதிய மண்டபம் எழுப்பி அரும்பணி செய்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அக்கோயிலின் பெருவிழாக்கள் முட்டின்றி நடந்தேறப் பல கிராமங்கள் மானியங்களாய் விடப்பட்டன.

எனினும் கி. பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டிலே சைவ, வைணவ சமயப் போராட்டம் இடம் பெற்றமையும் உண்மையே. இது பற்றி, பி.மெண்டா என்ற பாதிரியார் குறிப்பிட்டுள்ளதை, அ. கி. பரந்தாமனார் தமது 'மதுரை நாயக்கர் வரலாறு' என்ற நூலிலே எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அது பின்வருமாறு:

“செஞ்சித் தலைவர் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் சிதம்பரத்தில் நடராஜப் பெருமான் திருக்கோயிலிலிருக்கும் தில்லைக் கோவில்தராஜர் சந்நிதியில் சில சேரமைப்பு வேலைகள் செய்து கொண்டிருந்த போது, சைவர்கள் பெருமாள் திருவுருவத்தை அங்கு வைப்பது கூடாது என்று விடாது கிளர்ச்சி செய்து வந்தார்கள். கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர், கிளர்ச்சி செய்து கொண்டிருந்த போதிலும் தளர்ச்சியடையாமல், சேரமைப்பு வேலைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். கோயில் தீட்சிதர் சிலர் வெறி கொண்டு

அறப்போர் செய்யும் நெறியில் கோயிலின் கோபுரத்தில் ஏறிக் கீழே விழுந்து மடிந்தனர். இதுவல்லாமல் வேறுசிலர் கடுமையான கிளர்ச்சியும் நடத்திக் கொண்டிருந்தனர். செஞ்சிக் கிருஷ்ணப்பர் எதிர்ப்பவர்களைத் துப்பாக்கியால் சுடும்படி கட்டளையிட்டார். அப்படிச் சுட்டதால் இருவர் மாண்டனர். ஒரு பெண் இந்தக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டு ஆவேசம் கொண்டு தன் கழுத்தையே அறுத்துக் கொண்டாள். கிருஷ்ணப்பர் இந்தத் தவறான அறப்போர்க்கு அஞ்சித் திருப்பணியைக் கைவிடாது செய்து முடித்தார். [ஹி. நூல்-பக் 42]

சோழநாட்டில் இவ்வாறு சமயச் சகிப்பின்மை தலையெடுத்து போல, மதுரை நாயக்கரின் ஆள்புலத்தில் நிகழவில்லை. ஆனால் வைணவரிடையே வடகலை-தென்கலை என்ற இருபிரிவுகள் ஏற்பட்டு இருசாராரும் போட்டியில் ஈடுபட்டனர் என்று தெரிகிறது. வடகலையார், 14ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வேதாந்த தேசிகரின் வழியைப் பின்பற்றி வேதங்களுக்கு முதன்மையளித்தும் வருணாச்சிரமத்தை இறுக்கமாகக் கடைப்பிடித்தும் வந்தார்கள். ஆழ்வார்களின் நாலாயிரத்திவ்யப் பிரபந்தத்தினை முதன்மைப்படுத்தியும், சாதி வேற்றுமையைக் களைந்தும் பக்திநெறியில் தலைப்பட் டும் நின்றவர்கள் தென்கலை வைணவர்கள். வடகலையார் திருமாவின் திருப்பாதக் குறியிடாத நாமத்தையும், தென்கலையார் அதனைக் குறியிட்ட நாமத்தையும் தரித்து அதன் மூலமும் தம் முடைய வேறுபாட்டைப் புலப்படுத்தினர். எனினும் இந்த முரண் பாடுகளைப் போற்றாது நாயக்கமன்னர் இருசாராரது கோயில்களிலும் திருப்பணி மேற்கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நாயக்கர் காலத்திலே 'மதுரை வீரன்' என்ற மாவீரன் வழிபாடும், சக்தி வழிபாடும் தலையெடுத்தன. இஸ்லாமியரின் ஆதிக்கம் நிலவிய காலத்தை நினைவூட்டும் வகையிலே ஆங்காங்கு இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவினாரும் வாழ்ந்தனர். அவர்களோடு மோதாமல் இந்து மக்கள் சகிப்பு மனப்பான்மையுடன் நடந்து கொண்டனர். வீரப்பநாயக்கரின் காலத்தில், 1392இல், போர்த்துக்கேயப் பாதிரியாரான பெண்ணாண்டஸ் என்பார் கிறிஸ்தவ சமயப் பரப்பலில் ஈடுபட்டார். நாயக்கர் கால முடிவுக்கு முன்பே அவர்களிற் சிலரது எதிர்ப்புக்கும் சிலரது ஆதரவுக்கும் மத்தியில் கிறிஸ்தவமும் தமிழகத்தில் சிறிது சிறிதாக நுழையலாயிற்று. தத்துவபோதக சுவாமிகள், வீரமாமுனிவர் முதலானோர் வாழ்ந்து தமது கிறிஸ்தவ சமயப்பணிகளில் ஈடுபட்டதும் நாயக்கர் காலமேயாகும்.

வைணவ, சைவ மடாதீனங்கள் வளரத் தொடங்கிய காலமும் நாயக்கர் காலமே குமரகுருபரகவாமிகள், சிவப்பிரகாசகவாமிகள் ஆகிய பெரும் புலவர்கள் மடங்களைச் சார்ந்திருந்து பல சைவப் பிரபந்தங்களை இயற்றினர். சைவ வைணவ தத்துவம்சார் ஆய்வு

களும், அவை தொடர்பான நூல்களும் பெருமளவில் எழுந்ததும் இக்காலகட்டத்திலேயே என்பது நினைவுகூரத்தக்கது.

நாயக்கன்மார்களே முன்னின்று மதுரைப் பெருநகரிலே சோமர் சுந்தரர் கடவுளுக்கும், மீனாட்சியம்மனுக்கும் பெருவிழாக்கள் எடுத்தனர். நவராத்திரிவிழா பக்திக்கனிவுடன் மட்டும் அமைந்துவிடாது கலைப் பெருவிழாவாகவும் உருக்கொண்டது. தைப்பூசத்தில் தெப்பத் திருவிழா விமரிசையாக நடந்தேறியது. மதுரைநாயக்கர் தீபாவளித் திருநாளையும் ஐப்பசித் திங்களில் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினர்.

(ஆ) சமூகநிலை

நாயக்கமன்னர் பழைமை பேணியோர். அவர்கள் காலத்திலே வருணாச்சிரம தர்மத்தின் எல்லைக்கப்பாலும் பலவேறு சாதிகள் உருவெடுத்தன. தெலுங்கு நாட்டிலிருந்து வந்து குடியேறியவர்களும் தம்மிடையே நிலவிய பல சாதியமைப்புக்களைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கலாயினர். மன்னர்கள் சாதிகலப்பு மணங்களுக்கு அநுமதி வழங்கவில்லை. செளராஷ்டிரத்திலிருந்து வந்து குடியேறியோரைப் பிராமணர் போலப் பூணூல் தரிக்க இராணி மங்கம்மாள் இசைவு வழங்கியதாக வரலாறு கூறுகின்றது. பிராமணர், செட்டிமார், வேளாளர், கம்மாளர், பறையர், பள்ளர், செம்மார், கைக்கோளர் முதலாம் பல்வேறு சாதிப்பிரிவுகள் நிலவியதோடு, இடங்கைச்சாதிகள் தொண்ணூற்றெட்டு, வலங்கைச் சாதிகள் தொண்ணூற்றெட்டு என்ற பிரிவுகளும் நாட்டில் இருந்தன என்கிறார் பரந்தாமனார். (மதுரைநாயக்கர் வரலாறு 433) இவ்விரு பிரிவுகளிடையிலும் ஒய்வொழிவில்லாத போராட்டங்கள் இடம்பெற்றன என்பர். இப்பிரிவுகளில் நால்வருணத்தினரும் இடம்பெறாமையும் கருதத்தக்கது. உழவுத் தொழிலை மேற்கொண்டோரும், கைத் தொழிலாளருமே வலங்கை இடங்கைப் பிரிவுகளில் அடங்கியோராவர்.

ஆண்களிடையே, சிறப்பாக அரசர் முதலாம் மேற்றட்டு வர்க்கத்தினரிடையே பலதார மணம் நிலவியது. திருமலைநாயக்கருக்க 200 மனைவியர் என்றும் அத்தனைபேரும் கணவன் இறந்த பொழுது உடன்கட்டை ஏறினர் என்றும் தெரிகிறது. பெண்களின் நிலை தொடர்ந்து அவலத்துக்குரியதாகவே இருந்தது. அவர்கள் கல்வி கற்கும் வாய்ப்புப் பெற்றிருக்கவில்லை இராணி மங்கம்மாள் கல்வி கற்காதவிடத்தும் சிறந்த ஆட்சி நிருவாகத்தினை மேற்கொண்டு திறம்பட நடத்தினாள் எனவும், மதுரைநாயக்கர் பரம்பரையின் கடைசி அரசி மீனாட்சி கல்வியறிவற்றவளாயும் திறமையற்றவளாயும் இருந்தாள் எனவும் அவளே நாயக்கபரம்பரையின் இறுதிக்குக் காரணியானாள் எனவும் வரலாறு குறிக்கின்றது. இசை, நடனம் முதலாம் கலைகளிலே பெண்கள் சிலர் சிறந்து விளங்கினர்.

சோரம்போன பெண்கள் கடுந்தண்டனைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டதால் அவர்களிடையே ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடுகள் நிலவின. மிக அருமை யாகச் சில பெண்கள் கல்வியிலும் வீரத்திலும் சிறந்து விளங்கிய தற்கும் சான்றுகள் உள்ளன. மாவட்ட ஆட்சி அலுவலர் ஒருவரின் மனைவி சாந்தை என்னும் பெயரினர் கல்வி, இசை, நடனம் ஆகியவற்றில் சிறந்திருந்தாள் என்றும் பிற்காலத்தில் உருவவழிபாட்டில் வெறுப்புற்றுக் கிறிஸ்தவளாயினாள் என்றும் பரந்தாமனார் கூறுவர் (மதுரைநாயக்கர் வரலாறு: பக். 435) தென்காசியில் ஒரு பெண்மணி போர்ப்பயிற்சி பெற்று, போர்த்தொழிலை மேற்கொண்டு ஊதியம் பெற்றாள். என்று அவர் சான்று காட்டுவர் பெண்களைக் கோயில்களுக்கு அடியார்களாய் நியமிப்பதும், அதற்கென அவர்களுக்குப் பொட்டுக்கட்டும் சடங்கை நடத்துவதும் வழக்கி லிருந்தன.

நாயக்கர் காலத்திலே கல்வியில் பெண்கள் மட்டுமன்றி ஆண் களும் பின்னடைந்தே இருந்தனர். மன்னரும் கல்வியை வளர்ப்பதிலே கருத்தூன்றவில்லை. கெலுங்கர்களாய் அவர்கள் இருந்தபடியால் தமிழ்க்கல்வி புறக்கணிக்கப்பட்டதில் வியப்பிற்கு இடமில்லை. தனிப்பட்டோர் நடத்திய திணைப்பள்ளிகளில் ஒருசிலர் கல்வி கற்றனர். மேற்கல்விக்கு மடாதினங்கள் உதவின. அங்குக் கற்றவையும் கற்பித்தவையும் சமயம் சார்ந்தனவாகவே பெரும்பாலும் இருந்தன. தொழிற்கல்வி பரம்பரை முறையிலே பெறப்பட்டது. நாயக்கர்காலப் பிற்பகுதியிலே ஏசுசபைப் பாதிரிமார் தொடக்கடி கல்வியை மக்களுக்கு வழங்கும் பணியில் ஈடுபட்டார்கள். பிராமண மாணாக்கருக்கு வேதங்களும் சாதிரிங்களும் கற்பிக்க வேத பாட சாலைகள் நடந்தன. நாயக்கமன்னர், தனிப்பட்டோர் நடத்திய இப்பாடசாலைகளுக்கு உதவியும் ஊக்கமும் அளித்தனர். ஆட்சி மொழி தெலுங்காகவும், சமயமொழி சமஸ்கிருதமாகவும் இருந்தமையால் அவற்றை மன்னர்கள் ஊக்குவித்துத் தமிழைப் புறக் கணித்தபோதும் அதிவீரராமபாண்டியர், குமரகுருபரர், சிவப்பிர காசர், அருணகிரிநாதர், காளமேகம் வில்லிபுத்தூரர் முதலான பெரும் புலவர்கள் விளங்கிய காலமும் நாயக்கர் காலமே என்பது மனங் கொள்ளத்தக்கது.

(இ) அரசியல் நிலை

சோழநாட்டிற்கு ஆள்பதிகளாய் விளங்கிய நாயக்கர் தஞ்சா லுரையே தமது நிலையான தலைநகராய்க் கொண்டிருந்தனர். பாண்டிநாட்டுக்கும் அதனுடன் இணைந்த பகுதிகளுக்கும் ஆள்பதி களாயிருந்த நாயக்கர் மதுரை, திருச்சிராப்பள்ளி ஆகியவற்றை மாற்றி மாறித் தம் தலைநகர்களாய் ஆக்கினர். எனினும் மதுரையே கூடியகாலம் தலைநகராய் அமைந்ததாலேயே அவர்கள் மதுரை நாயக்கர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

நாயக்கரின் ஆட்சிமுறை அமைதிக் காலத்திற்கும் போர்க் காலத்திற்கும் உகந்தவகையில் படையாட்சி என்னும் அமைப்பைக் கொண்டிருந்தது. தமது மேலாளர்களான விஜயநகரம் பேரரசருக் றச் சில காலங்களில் அடங்கியும், சிலகாலங்களில் அடங்காது முரணியும் வந்தமையாலும், ஆட்சியை மீண்டும் கைப்பற்ற முனைந்த உள்நாட்டு ஆட்சியாளரின் குழப்பங்களை அடக்க வேண்டியிருந்தமையாலும் நாயக்கர் அடிக்கடி போர் நடத்த வேண்டிய சூழ்நிலையிலிருந்தார்கள். அன்றியும் தஞ்சை - மதுரைநாயக்கரிடையேயும் ஒற்றுமை நிலவவில்லை. மணஉறவு கொண்டு சமாதானமாக இருக்க முனைந்த போதிலும் இருசாராரிடையேயும் நிரந்தரமான அமைதி ஏற்படவில்லை. எனவே அடிக்கடி கலகங்கள், குழப்பங்கள் போர்களால் தமிழகம் அலைக்கழிக்கப்பட்ட காலமே நாயக்கர் காலம் எனலாம்.

நடுவண் அரசில் அதிகாரங்கள் குவிந்திருக்கவில்லை. பானையப் பட்டு எனப்படும் உள்ளூராட்சிமுறை நிலவிய பானையப்பட்டுக்களே நீதிவழங்கும் உரிமையையும் பெற்றிருந்தன, ஆட்சியிலும் நீதி வழங்கலிலும் பாரம்பரிய முறையே கையாளப்பட்டு வந்தது. தந்தைக்குப்பின் மூத்தமகனே ஆட்சியுரிமையைப் பெற்றான். மகன் இல்லாத சந்தர்ப்பத்தில் இறந்த அரசனின் தம்பி அரசனானதும் உண்டு. பெண்களும் அரசியரானதற்கு மங்கம்மாள் மீனாட்சி எடுத்துக்காட்டுக்களாவர்.

அமைச்சர்குழு மன்னருக்கு ஆலோசனை வழங்கியது. எனினும் மன்னர் அதன் ஆலோசனைகளுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டிய கட்டாயம் இருக்கவில்லை. மன்னரின் எதிர்த்துக்காரப் போக்கினைத் தடுக்கக்கூடிய சக்தியை அமைச்சர்குழு எக்காலத்திலாவது பெற்றது என்று கூறலியலாது. நாயக்கமன்னர் விசயநகரப் பேரரசுக்கு அடங்கியிருந்த காலத்திலும் நாணயங்கள் வெளியிடும் உரிமை பெற்றிருந்தனர்.

நடுவண் அரசின் முதன்மை அலுவலர் தளவாய் எனப்பட்டார். அமைதிக்கால நிருவாகத்திலும் போர்க்கால நிருவாகத்திலும் இவருக்கு முக்கிய பங்கிருந்தது. தலைமையமைச்சர், படைத்தளபதி என்ற இரண்டும் ஒருசேர இணைந்த பதவியே தளவாய்பதவியாகும். அரசுத்துறைகள் அனைத்துக்கும் தளவாயே தலைவராவார். இவரையடுத்து அரசின் வரவுச் செலவுக்குப் பொறுப்புள்ள அலுவலர் பிரதானியாவார். இவரை இக்கால நிதியமைச்சருக்குச் சமமானவர் எனலாம். பிரதானிக்கு அடுத்தவரை இராயசம் என்பர். இவர் அரசின் தலைமைச் செயலாளர் போன்று பணியாற்றினார். நாயக்கர்கால முதன்மை அலுவலர் இம்மூவருமே யாவர் பெரும்பாலும் இவர்கள் பிராமணராக, தெலுங்குப்பிராமணராக இருந்தனர். இவர்களைவிட அரசனின் வாய்மூலக்கட்டளை

களைப் பதிவு செய்யும் 'திருமந்திரஜல ந யகம்' என்னும் அலுவலரும் இருந்ததாக, 'விஜயநகரப் பேரரசின் நிருவாகம்' என்ற ஆங்கில ஆய்வு நூலின் ஆசிரியர் கலாநிதி T. V. மகாலிங்கம் உரைப்பார். இவ்வலுவலர் சோழர்காலத்துத், 'திருவாய்க்கேள்வி'க்குச் சமமானவர் எனலாம்.

நாயக்கமன்னர் சமையப் பொறையுடையோர் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. அவர்கள் மதத்தால் வைணவராயினும் சைவக்கோயில்கள், முஸ்லிம் பள்ளிவாசல்கள். தர்காக்கள் என்பவற்றிற்கெல்லாம் நிலத்தானம் வழங்கி அவற்றை ஆதரித்தனர் என்பது வரலாறு. கிறிஸ்தவமும் நாயக்க மன்னர் சிலரால் ஆதரிக்கப்பட்டது. பாதிரிமாருக்கு ஏற்பட்ட தடைகள், இடையூறுகளைப் பொறுமையுடன் கேட்டு அவற்றைப் போக்க அவர்கள் ஆவன செய்தார்கள் என்பர் (மதுரைநாயக்கர் வரலாறு பக். 371)

நடுவண் அரசோடு மாநில அரசுகளும் இணைந்து செயற்பட்டன. மாநில அரசுகளுக்கு ஆட்சியதிகாரம் போதிய அளவு இருந்தது எனிலும் அது மாநிலத்துக்கு மாநிலம் வேறுபட்டதாய் விளங்கியது. அண்மை மாநிலத்து அதிகாரிகளிலும் தொலைதூர மாநில அதிகாரிகள் கூடிய அதிகாரம் பெற்றிருந்தனர். காரணம் பின்னவரை நேரடியாகக் கண்காணிக்க நடுவண் அரசினால் இயலாதிருந்தமையே. மாநிலங்கள் சிமைகள் என்ற பெயரால் வழங்கின. மாநில அதிகாரிகளின் கீழ் ஊழியர்கள் பாளையப்பட்டுக்காரர்கள் எனப்பட்டனர். பாளையப்பட்டுக்களின் கூட்டுத்தொகுதிகளுக்குத் தலைமை தாங்கியோர் பெரிய பாளையப் பட்டுக்காரர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

மாநிலங்களுக்கு அடுத்த நிலையில் சிற்றூர்களும் அவற்றின் நிருவாகத்திற்குச் சிற்றூரவைகளும் இருந்தன. சிற்றூர்கள் ஊர்களென்றும் குறிச்சிகளென்றும் பட்டிகளென்றும் வழங்கின. பிராமணரின் ஊர்கள் மங்கலங்கள் எனப்பட்டன. வரிகளை எளிதாக அறவிடச் சிற்றூர்கள் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. சிற்றூர்களின் அலுவலர்களாக கர்ணம், மணியகாரர், தலையாரி என்போர் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்களின் நிருவாகமுறை ஆய்க்கார் எனப்பட்டது. ஊர்களின் வரிகளைக் கணக்கிடுதல் நிலப்பரப்புக்களை வரையறுத்தல், தோப்புக்கள், தோட்டங்கள், கிணறுகள், குளங்களின் எண்ணிக்கையைப் பதிதல், இறையினி நிலங்களை நிருணயித்தல் ஆகிய பணிகளுக்குக் கர்ணம் பொறுப்பாளர். இவரின் உதவியோடு வரியறவிடுவோர் மணியகாரர் தலையாரி. ஊர்காவலுக்குப்பொறுப்பாளர்.

சிறு வழக்குகள் ஊர்ப்பஞ்சாயத்தாலும் பெரிய வழக்குகள் நகரநீதி மன்றாலும் விசாரிக்கப்பட்டன. எனினும் மன்னரே நீதி வழங்க

குவதற்குப் பொறுப்பாளராய்க் கருதப்பட்டார். சோழர் காலத்திற் போலவே ஆட்சி, ஆவணம், கண்டோர் காட்சி என்ற மூவகைச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் நீதி வழங்கப்பட்டது. இக்காலத்திற் போல வழக்கு விசாரணைகள் நீண்ட காலத்துக்கு இழுத்தடிக்கப் படாமையும் பெருஞ்செலவினத்தை ஏற்படுத்தாமையும் சில வேளைகளில் பராசரஸ்மிருதி போன்ற தருமசாத்திரங்களின் அடிப்படையில் விசாரணைகள் நடத்தித் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கன. களவுக்குக் கடுந்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது கள்வனின் கைகளை வெட்டி விடுவதே அந்தக் கடுந்தண்டனை. அதனோடு அவனது சொந்த ஊரிலிருந்து கலைக்கப்படுவதும் உண்டு. நீதி வழங்கலில் சாதிக்கு ஒரு நீதி என்ற கோட்பாடு கடைப்பிடிக்கப்பட்ட மையைச் சிறந்த நீதிக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கூறல் இயலாது. நாயக்கமன்னர் பழைமைபேணி, சாதிக்கட்டமைப்பினைப் போற்றி வந்தமைக்கு இதுவும் தக்கதோர் எடுத்துக்காட்டேயாகும்.

நாயக்கர் ஆட்சிக்காலத்தில் நாட்டின் கரையோரப் பகுதிகள் பெயரளவுக்கே அவர்களின்கீழ் இருந்தன. ஐரோப்பியரான போர்த்துக்கீசரும், ஒல்லாந்தரும் அப்பகுதிகளில் ஆதிக்கம் கொண்டு வரியறவிட்டும் வாணிபம் செய்தும் தாம் விரும்பியாங்கு செயற்பட்டு வந்தனர். அவர்களின் கொடுமையை அடக்கும் ஆற்றல் நாயக்கமன்னருக்கு இருக்கவில்லை.

(ஈ) பொருளாதார நிலை

விஜயநகரப் பேரரசு தனது ஆதிக்கப்படர்ச்சியாற் பெருஞ் செல்வத்திற்கு உரிமையுடையதாயிற்று. அளவுக்கு மீறிய செல்வச் செழிப்பு ஆடம்பர வாழ்வுக்கு வழி திறந்து விடுதல் இயற்கையே. வரலாற்றாசிரியர்களும், பிறநாடுகளிலிருந்து தென்விந்தியாவுக்கு வருகைபுரிந்த யாத்திரிகரும் விஜயநகர மன்னரதும், அவர்கீழ்ப்பணிபுரிந்த அலுவலர்களதும் ஆடம்பரமான வாழ்க்கையை மிகுதியும் வியந்தும் விபரித்தும் எழுதியுள்ளார்கள். அவர்களின் பிரதிநிதிகளாய்த் தமிழகத்தினை ஆண்ட நாயக்கமன்னரும் இத்தகைய வாழ்க்கையினை ஓரளவு மேற்கொண்டிருப்பர் என்று கொள்வது தவறாகாது. நாயக்கமன்னர் பலரும் பலதார மணத்தினராயும் இடைவிடாது போர் நடத்தியோராயும், பெருவிழாக்கள் எடுப்பதில் ஆர்வலராயும் விளங்கியதை நோக்க இப்புடிவுக்கே வரக் கூடியதாயிருக்கிறது. தமது செலவினங்களுக்கு மக்களிடம் பலதரப்பட்ட வரிகளை அறவிட வேண்டிய தேவை உண்டாவது இயல்பேயாகும். 'நாயக்கரின் நிர்வாகம்' நூலாசிரியர் T. V. மகாலிங்கம் அக்காலத்தில் அறவிடப்பட்ட வரிகள்பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்து எழுதியுள்ளார்.

நிலவரி, மனைவரி, உழவுவரி, பண்டாரவாடை, ஜோடி, விராதா, தறிவரி, சுங்கவரி, பாசனவரி, ஏர்வரி, வத்தைவரி,

காவல்வரி, உலைவரி, கடைவரி, தச்சுவரி, தேன்வரி, நெய்வரி, செக்குவரி, மாட்டுவரி, வண்ணாரப்பாறைவரி, சரக்குக் கொள்முதல் வரி, பாசைவரி இவற்றை எட்டுவகை வரிகளாகத் தொகுத்தும் மகாலிங்கம் காட்டியுள்ளார். அவையாவன:

1. நிலவரி
2. சொத்துவரி
3. வாணிகவரி
4. தொழில்வரி
5. கைத்தொழில்வரி
6. படைகளுக்கான கொடை
7. சமுதாய - குழு வரிகள்
8. பலஇன வரிகள்

இவ்வாறு தொகுக்கப்பட்ட வரிகளால் சோழர்காலத்து மக்கள் போலவே நாயக்கர்கால மக்களும் பெரிதும் அல்லற்பட்டிருப்பர் என்பதை மறுத்தல் இயலாது. போர்களுக்கே அரசுநிதி பெருமளவு பயன்பட்டது என்றும், கோயில்களைப் புனரமைத்தல், மண்டபங்கள், மாளிகைகள் கட்டல் போன்றவற்றுக்குப் பெருந்தொகையான பணம் தேவைப்பட்டதென்றும், செலவுகளின் எஞ்சியபகுதி கருவூலங்களிலே பத்திரமாகச் சேமித்து வைக்கப்பட்டதென்றும் அ. கி. பரந்தாமனார் கூறுகின்றார். இவற்றோடு நீர்ப்பாசன வசதிக்கும், வேறுசில பொதுப் பணிகளுக்கும் வரிப்பணத்தில் ஒருபகுதி செலவாகியது என்பதை நோக்குகையில், பொதுமக்களும் தாம் இறுத்த வரிகளால் சிறிது பயன் அடைந்தனர் என்றே கொள்ளக் கிடக்கின்றது.

வரிகள் பெரும்பாலும் விளைநிலங்களிலிருந்தே பெறப்பட்டன. விளைச்சலில் அரைப்பங்கு வரியாகப் பெறப்பட்டது என்று அறிகின்றோம். இதனால் பயிர் உற்பத்தியாளர் எந்த அளவுக்குப் பாதிக்கப்பட்டிருப்பர் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். பல்வேறு சாதிப்பாகுபாடுகள், பல்வேறு தொழில்கள் நிலவிய ஒரு சமுதாயத்தில் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு மிகவும் முனைப்பாகவே இருந்திருக்கும். சாமானிய மக்களின் வாழ்க்கை தேவைகள் சூழப்பட்டு அவலத்துக்குள்ளாகியிருந்தது.

1569இல் பிஜப்பூர்ச் சுல்தான் தஞ்சை, மதுரை மீது படையெடுத்த போது அங்கெல்லாம் பஞ்சமும், கொள்ளைநோயும் மலிந்திருந்தன என்றும் படையெடுத்து வந்த இஸ்லாமியரும் அவர்களின் குதிரைகளும், மக்களும் பெருமளவில் மடிய நேர்ந்தது என்றும் வரலாறு கூறுகின்றது.

உ) கட்டட, சிற்ப ஓவியக் கலை வளர்ச்சி

இஸ்லாமியப் படையெடுப்பால் தென்னிந்தியாவிலே இந்து கோயில்கள் பெரிதும் பாதிப்புற்றன என்பதை முன்னரே கண்டோம். பல்லவரும் சோழரும் புறத்தாக்கங்களுக்கு உள்ளாகாததால் புதிய கோயில்கள் சமைத்து இந்துக் கோயிற் கட்டட, சிற்ப, ஓவியக்கலைகளை வளர்ப்பதிலே முன்னோடிகளாய் விளங்கியது போல நாயக்கர் புதிய கோயில்களைப் பெருமளவு கட்டாவிடினும் தம் காலத்தில் தலைசிறந்து விளங்கிய பெருங்கோயில்களைப் புனரமைப்புச் செய்தும் மண்டபங்கள் முதலியவற்றால் விரிவாக்கம் புரிந்தும் இந்துக் கட்டட சிற்பக்கலைகளை மிகமேன்மையாக வளர்த்தனர். இவ்வகையில் 'நாயக்கர் பாணி' என்பதோர் கலைப்பாணியே உருவெடுத்தது.

மதுரை நாயக்கரில் முதல்வனான விசுவநாதன் மதுரைத் தெப்பக் குளத்தை வெட்டுவித்தான். திருச்சியிலே தாயுமானவர் கோயிலைப் புதுப்பித்தான். திருவரங்கப் பெருங்கோயிலை மூன்று லட்சம் பொன் செலவிற் புனருத்தாரணம் செய்வித்தான். அவனையடுத்து வந்த கிருஷ்ணப்ப நாயக்கன் மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கோயிலிலே வடக்குக் கோபுரத்தை எழுப்பியும், திருமடைப் பள்ளிகட்டியும், மூர்த்தி, அம்மன் மண்டபம், இரண்டாம் பிராகார மண்டபம் கொடிக்கம்பத்தின் முன் வீரப்பர் மண்டபம், எழுப்பியும் மீனாட்சி ஆலயக் கொடித்தம்பத்துக்குப் பொன் தகடிட்டும் பணிபுரிந்தான். கிருஷ்ணப்ப நாயக்கனின் பின் வந்த முத்து கிருஷ்ணப்ப நாயக்கனும் கோபுரங்கள் கட்டிக் குளங்கள் தொட்டுச் சேவையாற்றினான். மதுரை நாயக்கரிலே தலைசிறந்தவனான திருமலை நாயக்கன் கரிய மாணிக்கப் பெருமாள் கோயிலின் சங்கீத மண்டபத் (சங்கிலி மண்டபம் எனவும் வழங்கும்) திலே சிதைவுற்றிருந்த தூண்களையும் பிற உறுப்புக்களையும் பெயர்த்து வந்து மீனாட்சியம்மன் மண்டபத்தை அவைகொண்டு அணிசெய்தான். மீனாட்சியம்மன் சந்நிதிமுன்பு துவார பாலகரையும் சொக்கநாதர் சந்நிதியின் அறுகாற் பீடத்தில் துவார பாலகர்களையும் பிரதிட்டை செய்வித்தான். இவற்றோடு இருசந்நிதிகளிலும் பவிபீடங்கள், கொடித்தம்பங்கள் அமைப்பித்து அவற்றிற்குப் பொற்றகடும் பதிப்பித்தான்; கோயிலின் இடிபாடுகளைத் திருத்திப் புதுக்குவித்தான்; திருப்பரங்குன்றத்து அழகர்கோயில் திருவில்லிபுத்தூர் ஆண்டாள் கோயில், திருவரங்கம் பெரியகோயில் ஆகியவற்றிலும் திருப்பணிகள் இயற்றுவித்தான். நாயக்கர் வழிவந்த நல்லரசியான மங்கம்மாளும் கோயிற் புனரமைப்பு, குளம்தொட்டு வளம் பெருக்கல், சத்திரம் அமைத்தல், வழிப்போக்கருக்குத் தண்ணீர்ப் பந்தல் அமைத்தல் முதலாகிய சமய அறப்பணிகளை மேற்கொண்டாள். இவள் எழுப்பிய கலைத்திறன் வாய்ந்த கட்டடங்கள் இன்று கல்வி நிலையங்களாகப் பயன்படுதலும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மதுரைநாயக்கர் போலவே தஞ்சைநாயக்கரும் கலை ஈடுபாடும், சமயப்பற்றும் நிறைந்திருந்தனர். இவர்களுள்ளே அச்சுதப்பன் தஞ்சாவூரிலுள்ள மூவூர்க்கோயிலின் புனருத்தாரணத் திருப்பணியில் ஈடுபட்டதாகவும் அவ்வாலயத்துக்குப் பத்துவேலி வயல்நிலத்தை மானியமாக வழங்கியதாகவும் தெரிகின்றது. இவனுடைய இரண்டாம் மகன் சிறந்த கலாரசிகனாய், கவிஞனாய் விளங்கினான். கோயில் திருப்பணிகளுக்குப் பெரும்பொருள் செலவழித்தான். செஞ்சியின் ஆள்பதியான கிருஷ்ணப்பநாயக்கன் தில்லையிலே கோவிந்தராசரைப் பிரதிட்டை செய்தமையும் அதுகாலை தீட்சிதர்கள் எதிர்த்துக் குழப்பம் விளைத்ததும் முன்னரே கூறப்பட்டன.

விசுவநாதநாயக்கரின் மதுரைக்கோயிலில் உருவாக்கிய மண்டபத்தை யானைகள் எட்டுத் திக்குகளிலும் நின்று தாங்குவது எழில்மிகு காட்சியாகும். கிருஷ்ணப்பநாயக்கன் (விசுவநாதனின் மதுரை யிற் கட்டிய ஆயிரங்கால் மண்டபமும் மிகுந்த வனப்புடையது. மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கோயிலின் மதிலும், நான்கு திசைகளிலும் அமைந்த கோபுரங்களும் நாயக்கர் பாணியின் சிறப்பிற்குக் கட்டியம் கூறுவனவாகும். சொக்கநாதர், மீனாட்சியம்மன் கோயில் மண்டபச் சுவர்களிலே செதுக்கப்பட்டுள்ள நாயக்கரின் உருவச் சிற்பங்கள் எதார்த்தமானவை; உயிர்த்துடிப்பு வாய்ந்தவை.

நாயக்கரின் கோயிற் சிற்பங்கள் பல திறத்தனவாகும். கோவைப்பேரூர்ப்பட்டிப் பெருமாள் கோயிலின் அழகிய தூண்கள், அவற்றில் செதுக்கப்பட்டுள்ள யானைகள், யாளிகள், போர்வீரர்கள், யானையை வதைபுரியும் சிவன், அவர் யானையின் பிடரியில் நடனமிடல், பத்துக் கைகள் உடைய அக்கினி, தக்கனைத் தண்டிக்கும் வீரபத்திரர் முதலாகவுள்ள சிற்பவடிவங்கள் கலைத்திறன் பொருந்தியவை. தாரமங்கலம் கைலாயநாதர் கோயிலில் விநாயகர், பிச்சாடனர், மோகினி, ஊர்த்துவதாண்டவர், இராமன், வாலி, சுக்கிரீவன் வடிவங்களும் சிற்பத் திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டானவை. ஆரயிங்கால் மண்டபத்தில் திரிபுராந்தகர், குறவன், குறத்தி, காளத்திநாதர் ஆகியோரின் சிற்பவடிவங்கள் பார்த்து இரசிக்க வேண்டுவனவாகும்.

“ஆயிரங்கால் மண்டபத்தேயுள்ள யாழிசைக்கும் பாடினி அழகுமிக்கது. காமன் பேடுவடிவிலும், அருச்சுனன் பெண்வடிவிலும் காணப்படுகின்றனர். பிச்சாடனர், மோகினி ஆகிய வடிவங்கள் காமஉணர்ச்சியைத் தூண்டும் வகையில் அமைந்துள்ளன.”

[இந்துநாகரிகத்தில் கலை பக். 107]

இவ்வாறு கோபுரங்கள், மண்டபங்கள் அமைப்பதில் நாயக்கர் தனித்தன்மை வாய்ந்தவராய் விளங்கிய போதிலும் அவர்களின்

சிற்பங்கள் நளிளம், மென்மை என்பவற்றில் சோழருடையன போன்றோ, பல்லவருடையன போன்றோ அத்துணைச் சிறப்புப் பொருந்தியவை என்று கொள்வதற்கில்லை. அழகு பொருந்தியவையாயினும், பெண் சிற்பங்கள் காமச்சுவையைப் புலப்படுத்துவனவாய் விளங்குகின்றன. ஆடவர் சிற்பங்கள் வலிமைபெற்ற உடலமைப்புக் கொண்டுள்ளன. இவைபற்றிக் காரை. செ. சுந்தரம் பிள்ளை கூறுவன இவை:

“ஆடவர் சிற்பங்கள் வலிமைபெற்ற உடலமைப்புடையனவாகத் தாடியுடனும் கீழ்நோக்கிய மீசையுடனும் காணப்படுகின்றன. பெண் சிற்பங்கள் தசைபெருத்த உடலமைப்பும் உருண்டு திரண்ட மார்க்கங்களும், காதளவோடிய கண்களும் அதிக ஆடைஅணிகலன்களும் உடையனவாக அழகாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை கவர்ச்சி மிக்கனவாகவும், காமச்சுவையப்பனவாகவும் உள்ளன.”

(ஷே நூல்: பக். 108 - 109)

சிவன் கோயில்களில் சிவனோடு தொடர்புடைய திருவிளையாடற் சிற்பங்களும் வைணவ கோயில்கள் நரசிம்மர், கண்ணன் முதலாகத் திருமாலின் திருவுருவங்கள், மன்மதன், இரதி, அருச்சுனன், கர்ணன் சிற்பங்களும் பெரிதுமுள்ளன எனக் குறிப்பிடும் காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை, தெய்வச் சிற்பங்கள் மட்டுமன்றிச் சமயத் தொடர்பற்ற சிற்பங்களும் இக்காலப் பகுதியிலே ஏராளமாக அமைக்கப்பட்டன என்றும் உரைப்பார். “போர்வீரர்கள் மற்போரிடுவோர், நடனமாடுவோர், இசைப்போர், வேடர், வேடுவச்சியர், அழகுமிக்க வனிதையர் ஆகியோருடைய சிற்பங்களே இவைகளாகும்” என்பது அவர் கூற்று. நாயக்கர் காலச் சிற்பங்களைப் பெரிதும் ஒத்தவையே அக்காலத்தில் வரையப்பட்ட ஓவியங்களுமாகும்.

தொகுத்துக் கூறுவதாயின் புறச்சமயப் பேரலைகள் ஆர்ப்பரித்தெழுந்து இந்து சமயத்தையே முற்றாக மூழ்கடிக்க முற்பட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் நாயக்கர் அந்தப் பேரழிவினின்றும் அதனைக் காப்பாற்றி உதவினர் என்பதும், சமயம் சார்ந்த அவர்களின் பணிகளில் ஆலயப் புனருத்தாரணமும் கலைத்திறம் வாய்ந்த கட்டட சிற்பக்கலைகளை வளர்ப்பும் முதன்மை பெற்றன என்பதும், அதே போது சாதிப் பிரிவினைகளுக்குக் கூடிய அழுத்தம் கொடுத்தமையால் தமிழகத்து இந்து சமூகத்தில் அது பெரும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியது என்பதும் உளங்கொள்ளத்தக்கனவாகும்.

8. இந்துமத சீர்திருத்த இயக்கம்

ஓய்வொழிவற்ற ஆதிக்கப் போட்டிகள், அவை காரணமாய் எழுந்த இடைவிடாத போர்கள், அவற்றாலுண்டான பொருளாதார வீழ்ச்சி. பொருளாதாரச் சீர்கேடுகளின் விளைவுகளான வறுமை, கல்வியின்மை, அறியாமை, கலாசாரச் சீர்கேடு என்பவற்றால் பாரதநாடு பெருந்தடுமாற்றத்துக்கு உள்ளாயிற்று. இந்நிலையைப் பயன்படுத்திப் போர்த்துக்கீசர், பிரான்சியர், ஆங்கிலேயர் ஆகிய அந்நியர் இந்திய விவகாரங்களிலே தங்களின் தலைகளை நுழைத்துச் சிறிது சிறிதாய்த் தமது ஆதிக்கப்படர்ச்சியை மேற்கொள்ள வாயினர். கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கங்கள் என்ற பெயரிலே வணிகக் குழுக்களாய் வந்தோர், தமது ஆயுதபலத்தால் இந்தியாவின் பல பகுதிகளைக் கைப்பற்றினர். போர்த்துக்கீசர் கோவாவிலும், பிரான்சியர் புதுச்சேரியிலும் ஆதிக்கங் கொள்ள, ஆங்கிலேயரோ இந்தியாவின் மற்றைய பகுதிகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கப்பளீகரம் செய்து கொண்டனர். 1858இல் ஆங்கில கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கம், இந்தியாவிலே தான் கைப்பற்றிய பகுதிகளைப் பிரித்தானிய அரசுக்குக் கையளித்தது. 1877இல் விக்டோரியா மகாராணி, இந்தியாவில் நேரடியாகக் கைப்பற்றிய பகுதிகளுக்கும், சமஸ்தானங்களின் (States) மன்னர்களுக்கும் தலைவியாய்த் தம்மை அமைத்து இந்திய சர்க்கரவர்த்தினியானார்!

‘தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி விடுதலை தவறிக் கெட்டுப் பாழ்பட்டு நின்றதாமோர் பாரததேயந்தனை வாழ்விக்க’ வேண்டுமாயின் அதன் சமூக அடிப்படையிலும் சமய அடிப்படையிலும் பல சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்வது அவசியமாயிற்று: சமூகக் கட்டுக்கோப்பு முறையிலும் பெரும்பான்மையோர் கடைப்பிடித்து வந்த இந்து சமயத்திலும் காணப்பட்ட குறைபாடுகளைக் களைவதற்கு கைக்கொள்ள வேண்டிய வழிவகைகள்பற்றிச் சீர்திருத்தவாதிகளிடையே ஓத்த கருத்து நிலவவில்லை, ஒருசாரார் பழைமையிலே தேங்கி மூடநம்பிக்கைகள் மலிந்து அறியாமை இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கின்ற நிலையிலிருந்து விடுபடுவதற்கு மேற்றிசை அறிவியல், வாழ்க்கைநெறி, கலாசாரம் என்பவற்றைச் சிக்கெனப் பிடிப்பதே சிறந்த வழி எனக் கருதினர். இன்னொரு சாரார், பழம்பெரும் பாரம்பரியங்களும் சமய ஆசாரங்களும் உன்னத தத்துவங்களும் மலிந்ததொரு வாழ்க்கையை மீண்டும் கடைப்பிடிப்பதே உயர்ந்த வழி என்று கொண்டனர். மற்றொருசாரார் பழைமையின் நலங்களையும் புதுமையின் நற்பாங்களையும் இணைத்ததே தோர் வாழ்க்கை முறையே ஏற்றது என எண்ணினர். இவர்களிலே மூன்றாவது வழியே முதன்மை வழி எனக் குறிக்கொண்டு அவ்வழியிலே

சீர்திருத்தங்களுக்கு வித்திட்டு வளர்த்த முன்னோடியே இராஜாராம் மோகன்ராய் (1774 - 1833.),

இக்காலகட்டத்தில் மற்றைய மாகாணங்களிலும் பல வகையிலும் முன்னேறி விளங்கியது வங்காளமாகும். ஆங்கிலத் துரைத்தனத்துக்கு அடிமைப்பட்டுத் தனது மேன்மைகள் யாவும் இழந்து நின்றபோதிலும் வங்காளமானது மற்றைய பகுதிகளிலும் அதிகமாகப் பாரம்பரியக் கல்விமுறையைக் கைவிடாது தொடர்ந்து பேணி வந்தமையே அதன் முதன்மைக்குக் காரணம்.

“சமஸ்கிருதமும் பல்வேறு சுதேச மொழிகளும் ஒரு சாராக, மறுசார் பாரசீகமும் அரபும் எவ்வித உினவேறுபாடு மற்ற வகையில் இந்து, முஸ்லிம் ஆகிய இரு சமூகங்களாலும் கற்கப்பட்டு வந்தன. மகாராஜா கிருஷ்ணசந்தரின் அவைக்களத்தினை இந்து, முஸ்லிம் கவிஞர்கள் அவங்கரித்தனர். அக்காலத்துப் பிரபல கவிஞரான பாரத்சந்திரர், வங்காளமொழியில் மட்டுமன்றிப் பாரசீகமொழியிலும் கவிதைகள் இயற்றிப் புகழ் பெற்றார். இராம்சந்தர் என்ற பத்திப் பாவாணர் யாத்த சத்திப் பாடல்கள் மக்களால் விரும்பிப் பாடப்பட்டு வந்தன. அவர்களின் ஆன்மதாகத்துக்கு அப்பாடல்கள் அருவிருந்தாயின.”

[The Cultural Heritage of India-p.3 8]

இத்தகையதொரு சூழலிலே வங்காளியான இராஜாராம் மோகன்ராய் தமது தொடக்கக் கல்வியை மதரசா என்னும் முஸ்லிம் பாடசாலையிலே தொடங்குகின்றார். அங்கு வங்காளம், அரபு, பாரசீகம் ஆகிய மும்மொழிகளையும் கற்றதோடு சமஸ்கிருதத்தையும் கற்றுத் தேர்கின்றார். தமது முப்பதாவது வயதில் ஆங்கிலத்தையும் கற்று அதிலும் திறமைபடைத்தவராய் அவர் விளங்கியது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இத்தகைய பன்மொழிக் கல்வியும் சூழலும் அவரைப் பரந்த நோக்குடையவராயும் சுயசிந்தனையாளராயும் உருவாக்கியதில் வியப்பில்லை. அவருக்கு இந்து சமுதாயம் வீழ்ந்து கிடக்கின்ற அவல நிலை உள்ளத்தை உறுத்தியது இயல்பேயாகும். இந்துமதம் மேன்மை பெற்றுச் சிறக்கவேண்டுமாயின் அது தனது பல்லிறைக் கோட்பாட்டையும் வீக்கிரக வழிபாட்டையும் கைவிட்டு ஒரே தெய்வத்தை (உருவற்ற) வழிபடுவதே வழி என்ற முடிவுக்கு அவர் வந்தார் இம்முடிவுக்கு வர இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவமத அறிவும் அவற்றின் செல்வாக்குமே காரணமாயின எனலாம். அஃதெவ்வாறாயினும் இராஜாராம் மோகன்ராயின் முடிவு பழைமைவாதிகளான வைதிக இந்துக்களின் எதிர்ப்பை அவருக்குத் தேடிக்கொடுத்தது அவரின் நெருங்கிய உறவினரே அவரை ஆதரிக்கவில்லை. இதனால் அதிருப்தி கொண்ட அவர் தமது பதினாறாவது வயதில் தமது இல்லத்தை

விட்டு வெளியேறித் தேசாந்திரியாய்த் திரிய நேரிட்டது இதுபற்றி அவர் தமது 'றுஃபாற் - உல்-முவாஹிடின்' என்ற சுயசரிதக் குறிப்பிற் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“எனது பதினாறாவது வயதிலே இந்து சமயத்தில் நிலவும் விக்ரிக வழிபாட்டினை மறுத்து ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். அதுவும் அதுபற்றிய எனது கருத்தோட்டமும் எனக்கும் எனது நெருங்கிய உறவினருக்குமிடையே முரண்பாட்டினைத் தோற்றுவித்தன. இதனால் வீட்டிலிருந்து வெளியேறி எனது யாத்திரையைத் தொடங்கினேன். இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் சென்றதோடு அதனைக் கடந்து இந்துஸ்தானின் வடஎல்லைக்கு அப்பாலும் சென்றேன்.” [Ibid-p399]

இவ்வாறு தமது இளம் பராயத்திலேயே சமயத்துறையிற் புரட்சி மனப்பான்மை கொண்டு விளங்கிய அவர், நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று, மேலைத்தேய அறிவியல்களைத் தமது நாட்டவர் கற்று முன்னேற வேண்டும் என்ற ஆர்வம் என்பவற்றையும் கொண்டிருந்தார் என்பதற்கும் அவரின் வரலாற்றிலே பல சான்றுகள் உள்ளன. (இனி அவரை ராய் என்றே அழைப்போம்.)

ராய் எல்லாச் சமயங்களும் ஒரே நோக்குக் கொண்டவை என்பதிலும் அவற்றிடையே வேற்றுமை கற்பித்து வாதிட்டு வழக்குரைப்பது தவறு என்பதிலும் உறுதியாயிருந்தார். எனினும் தங்காலத்திலே கிறிஸ்தவ பாதிரிமார் கிறிஸ்தவசமயமே மேலானது என்றும், மக்களை அச்சமயத்தைத் தழுவ வைப்பதன் மூலம் அஞ்ஞானிகளை மெய்ஞ்ஞானிகள் ஆக்குவது தமது கடமையென்றும் துணிந்து செயற்பட்டதை அவரால் ஏற்கக் கூடவில்லை. எனவே அவருக்கும் கிறிஸ்தவ பாதிரிமாருக்குமிடையே கருத்துப்போர்கள் ஏற்பட்டன. இதே போன்று முஸ்லிம்களும் தம் மதத்தினை உயர்த்தி இந்து சமயத்தைத் தாழ்த்தியதும் அவருக்கு உடன்பாடன்று தாம் இந்துவாய்ப் பிறந்ததிலும் இந்து சமயத்தையே தமது உரிமை மதமாய்க் கொண்டதிலும் அவர் பெருமையே அடைந்தார்.

“பிராமணர்கள் கடவுளிடமிருந்து தமக்கென ஒரு மரபினைப் பெற்றதோடு கடவுள் விதித்த விதிகளின் பிரகாரம் தமது சடங்குகளை நடத்தியும் வருகிறார்கள்; அவற்றில் என்றும் உறுதியான நம்பிக்கையும் கொண்டிருக்கிறார்கள். சமஸ்கிருதத்தில் தெய்விக விதிகள் பல வகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. நான் இப்பிராமணர்களில் ஒருவனாகவும், மிக்க எளியனாகவும், கடவுளாற் படைக்கப்பட்டுள்ளேன். சமஸ்கிருதத்தைக் கற்று அதிலுள்ள சமயவிதிகள் பலவற்றை மனனம் செய்து முள்ளேன்.” [Ibid பக் 401]

இவ்வாறு உரிமையும் பெருமையும் பேசிய அவர் பிராமணீயத்தின் நம்பிக்கைகளும் விதிகளும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் கைவிடப்படாத அதன் உறுதிப்பாடும் பற்றிப் பாராட்டவும் தயர்வில்லை.

“பிராமண சமுதாயம் இவ்விதிகள் யாவிலும் மிகந்த நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதால் அவற்றில் எதனையும் கைவிட ஆயத்தமாயில்லை. முஸ்லிம்களினாற் பல தொல்லைகளுக்கு ஆளானபோதிலும் தண்டனைகளை அடைந்து கொலையச் சூறுத்தலுக்கு உள்ளானபோதிலும் அவற்றை அது துறந்திடவில்லை.”

[Ibid. P. 401]

எனினும் “சமூகவிதிகளின் பொருள் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து நடப்பதிலேயே தங்கியுள்ளது” என்ற பரந்த நோக்கையும் அவர் கொண்டிருந்தார். பிராமணீயத்தின் பெயரால் இந்துசமயத்தைப் பீடித்திருந்த குறைகளையும் அறிந்து அவற்றைக் களைவதற்கும் அயராது முயன்ற வகையில் ராய் தனித்துவமுடைபவராயே இருந்தார். நாம் முன்னரே கூறியாங்கு விக்கிரக ஆராதனையும், பல தெய்வக் கோட்பாடும் உகந்தவையாக அவருக்குத் தோற்றவில்லை. இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு உபநிடதங்களையும் வேதாந்தங்களையும் ஆராய்ந்து வங்க மொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் அவைபற்றிய ராயின் கட்டுரைகள் 1815 - 1817க்கு இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் வெளியாயின. இக்காலகட்டத்திலேயே அவர் கல்கத்தாவிற்கு குடியேறிச் சமயஞ்சார்ந்த விவாதங்களை மேற்கொண்டார். வைணவம், தாந்திரீகம் சமணம், இஸ்லாம் என்ற பல்வேறு மதங்களோடும் அவரின் கருத்துப் போராட்டங்கள் தொடர்ந்தன. 1820 - 1823 காலகட்டத்தில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளோடு வாதம் நிகழ்ந்தது.

1816ஆம் ஆண்டில் இந்துமத ஒருமைப்பாட்டினை நிறுவுமுகமாக ராய் வேதாந்தக் கல்லூரி ஒன்றைக் கல்கத்தாவிலே தொடங்கினார். இதற்கு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ‘ஆத்மியசபா’ என ஓர் அமைப்பையும் அவர் ஆரம்பித்தார். கல்கத்தாவில் அவரின் தோட்ட இல்லத்தில் ஆத்மியசபா வாரந்தோறுங்கூடி அவராலும் நண்பர்களாலும் இயற்றப்பட்ட பிரார்த்தனைப் பாடல்களைப் பாடியும் புனித இந்துமத கிரந்தங்களை ஓதியும் வந்ததாகத் தெரிகின்றது. ஆனால் 1819இல் ஆத்மியசபா கலைந்து போயிற்று. இந்துமதக் கல்விக்கெனத் தொடங்கிய வேதாந்தக் கல்லூரியும் நின்று போயிற்று.

(அ) பிரமசமாஜத்தின் தோற்றம்

இந்திலையில் 1828ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 20ஆந் திகதியன்று பிரமசமாஜம் உதயமாயிற்று. அதன் அங்குரார்ப்பண வைபவம்பற்றிய விவரணம் வருமாறு:

“கல்கத்தாவில் ஜோரசங்கோ என்ற இடத்திலுள்ள 48 ஆம் இலக்க இல்லத்திற் பிரமசமாஜ அங்குரார்ப்பண வைபவம் இடம் பெற்றது. இல்லத்தின் ஒரு சாரிருந்த அறையின் முன்பக்கத்தில் அடைப்பு இட்டுத் தெலுங்குப் பிராமணர் இருவர் அமர்ந்து வேதபாகரங்களை ஓதினர். அவர்களின் அரைக்குள் பிராமணர் அல்லாதார் நுழைய அநுமதிக்கப்படவில்லை. சமாஜ உறுப்பினர் கூடியிருந்த மண்டபத்திலே உத்சவானந்தா என்பவர் உபநிடதங்களிலிருந்து சில பகுதிகளை மட்டும் வாசித்தார். தொடர்ந்து பண்டித இராமச்சந்திரவித்தியா வாகிஷ் என்பார் வங்க மொழியில் அவற்றுக்கு விளக்கம் அளித்தார், அடுத்து ராய் இயற்றிய சில பிரார்த்தனையுரைகள் வாகிஷ் அவர்களால் வாசிக்கப்பட்டன. தோத்திரப் பாடல்களோடு சமாஜக்கூட்டம் நிறைவுற்றது.”

(Ibid. P. 409)

சமாஜம் தொடங்கி இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் அதன் உறுப்பினர் தொகை பெருகியது போலவே நிதியும் பெருகியது. ராய் அந்த நிதியைக் கொண்டு சிற்பூர் (கல்கத்தா) மேலை வீதியிலே 55 ஆம் இலக்கத்தில், சமாஜத்திற்கென்று நிலையான கட்டடம் ஒன்றை விலைக்கு வாங்கினார். 1830 ஆம் ஆண்டு புதிய கட்டடத்தில் சமாஜத்தின் முதற்கூட்டம் நடந்த பொழுது 500 இந்துக்கள் சமூகமாயிருந்தனர். சமாஜ வளர்ச்சிக்கு ராய் தமது சொந்த நிதியிலிருந்து மூன்றில் ஒரு பங்கினை வழங்கினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சமாஜத்தின் விதிகளிலே முதன்மையானதும் சமாஜ உறுப்பினர்களால் ஒருமுகமாக ஏற்கப்பட்டதுமான விதி பின் வருமாறு;

“உருவ வழிபாட்டுடன் தொடர்புடைய எந்த ஒரு மதபோதனையோ, சமயப் பேருரையோ, பிரார்த்தனையோ பிரார்த்தனை கீதங்களோ இம்மண்டபத்தில்* நிகழ்த்துதல் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. பிரபஞ்ச சிருஷ்டி கர்த்தாவும் காவலருமான பரம்பொருளை உள்ளத்தில் நினைந்து பிரார்த்திப்பது ஒன்றே இடம்பெறல் வேண்டும்.”

[Ibid p. 410]

மதப்பிரிவினைகளுக்குப் பிரியாவிடை அளித்து, போலி ஆசாரங்களைக் களைந்து, பரந்த உள்ளத்தோடு சமூகப்பணிகளை ஆற்ற வழிவகுத்த முன் எப்போதும் இடம்பெறாத முற்போக்குடன் பிரம சமாஜம் செயற்படத் தொடங்கியதை மேற்படி கூற்றின் மூலம் நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். பிரமசமாஜத்தின் தலைவர், செயலாளர், உறுப்பினர் வரிசையிலே அக்காலத்து வங்கப் பேரறிஞர், சமூக சேவையாளர் என்ற பலரும் உள்ளடங்கினர். இவர்களிலே முதன்மையானவர்கள் மகரிஷி தேவேந்திரநாததாசூர் (வங்க மகாகவியும் நோபல்பரிசு (இலக்கியம்) பெற்றவருமான இரவீந்திரநாததாசூரின்

தந்தை) பண்டித இராமச்சந்திர வாகிஷ், அஷ்யகுமார் ஆகியோர் முதன்மையானவர்கள்.

அரசியல், சமய, சமூக சீர்திருத்தங்கள் பலவற்றிலும் ஈடுபட்டு அயராதுழைத்தாராயினும் ராயின் பணிகளிலே தலையாயது உடன் கட்டையேறும் (சதி) வழக்கினை ஆங்கில அரசின் மூலம் சட்டமாகக் குவித்து விதவைகளின் உயிரிழப்பவலத்தினின்றும் அவர்களைக் காத்ததாகும். இவ்விடத்தில் அன்று சமூக நிலையிற் பெண்களுக்கிருந்த துன்பதுயரங்களைச் சற்று நோக்குவது பொருத்தமானதே.

“பிள்ளைப் பேறற்ற பெண்ணொருத்தி, இறைவனை வேண்டி நேர்த்திக்கடன் வைக்கும் பொழுது, தான் இரு மகவுகளைப் பெற்றால் அவற்றுள் ஒன்றைக் கங்காநதிக்கு அர்ப்பணிப்பதாய் வேண்டிக் கொள்வாள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவ்வாறே இரு மகவுகள் பிறந்தால் அவள் ஒன்றைக் கங்கையில் எறிந்து விடுவது வழக்கம்.”

[An Advanced History of India, page 822]

“இம்மூட வழக்கம் பெருமளவு நிலவியிராத போதிலும், சமயக் குருட்டு நம்பிக்கைக்கு ஆட்படாத எவரும் மனிதாபிமானமற்ற கொடுஞ்செயல் என்று இதனைத் தவிர்க்கவே முற்படுவர்” என்று தொடரும் மேற்படி கூற்று. மேலும் ஒரு கொடுமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“இராஜபுத்திரரிடையேயும், ஜாட்களிடையேயும் (Jats) மேவார், மத்திய இந்திய மக்களிடையேயும் பெண்பிள்ளைகளைத் திருமணம் செய்து கொடுத்தல் மிக்கடினமான ஒன்றாகவே இருந்தது. இதனால், பிறக்கும்பெண் குழந்தைகளைப் போதிய போஷாக்களிக்காது இயற்கையாகவே இறக்கவிடுவதும், தாயின் முலைக் காம்புகளில் நஞ்சூசிப் பாலருந்தும் குழந்தையை அந்த நஞ்சினாற் சாகச்செய்வதும் வழக்கமாயிருந்தன.”

[Ibid p. 822]

1795இல் இவ்வழக்கங்கள் சிசுவதை எனக்கொள்ளப்பட்டு அதற்கெதிராய்ச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. தொடக்கத்தில் இச்சட்டம் வங்காளம் முதலாம் சில மாகாணங்களிலேயே செயற்பட்டாலும் காலப்போக்கில் புதியனவாய் இணைக்கப்பட்ட மாகாணங்களுக்கும் உரித்தாயிற்று. 1804இல் இச்சட்டம் மேலும் இறுக்கமாகி உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என வற்புறுத்தப்பட்டாலும், இரகசியமாய் இடம்பெற்ற இவ்வாறான சிசுக்கொலைகளைக் கண்டு பிடிப்பதில் அரசு கூடிய கவனம் எடுக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. இதுபோன்றே உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கமும் அரசைப் பொறுத்த வரையில் முக்கியத்துவம் பெறாது பாராமுகமாக விடப்பட்டது.

நாட்டுமக்களின் சமயத்தோடிணைந்த உணர்வுகளில் தலையிடுவதால் தமது ஆட்சிக்குத் தொல்லைகள் ஏற்படும் என்ற அச்சமே இப்பாரா முகத்திற்குக் காரணமாகும். எனவே ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாய்க் கட்டாயமாகவோ தன்னிச்சையாகவோ இடம்பெற்றுவந்த உடன்கட்டையேறும் வழக்கத்தினை ஒழிப்பதற்கு ராய், இங்கிலாந்து வரை சென்று பாராளுமன்றத்திலும் இக்கொடுமையை எடுத்துரைத்து வாதாடவேண்டியிருந்தது.

“இவர் (ராய்) 1818ஆம் ஆண்டில் எடுத்த தீவிர நடவடிக்கையின் பயனாய் 1829ஆம் ஆண்டில் ஆளுகையிலிருந்த வில்லியம் பென்டிங் பிரபு உடன்கட்டையேறுதலைச் சட்டமூலம் தடுத்துப் பல்லாயிரக்கணக்கான பெண்களின் உயிரையும் வாழ்க்கையையும் காத்தார்.”

(இந்துநாகரிகம், முதலாம் பகுதி 3 பக். 208)

வங்காளம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலே தமது சமய, தத்துவ, சமூக, கல்வி நோக்கங்களை விரிவாக எடுத்துரைத்து இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் நாடுகளிலும் புகழ்பெற்றிருந்த ராய் இங்கிலாந்திலே பிறிஸ்றல் நகரிலே 1833இல் மறைந்தார். அவரின் மறைவோடு சமாஜப்பணிகள் சிலகாலம் தளர்ச்சியடைந்திருந்தன. இவ்வேளையில் மகரிஷிதே வேந்திரநாத தாகூர், முன்வந்து சமாஜத்திற்குப் புத்துயிர் வழங்கினார். அவர் சமாஜத்தில் உறுப்பினர் ஆவோருக்கு, இராமச்சந்திர வித்யா வாகிஷ் மூலம் தீட்சை வழங்கும் புதியமுறையினை அறிமுகம் செய்தார். இதுவரை காலமும் நிலவிவந்த முறைமையிலிருந்து ஒருபடி முன்சென்று ஆன்மிக முத்திரை குத்திச் சமாஜத்தைக் கட்டொழுங்கில் நிறுத்த இந்தத் தீட்சை உதவிற்று. தேவேந்திரநாததாகூர் தமது கோட்பாடுகளைப் பிரசாரம் செய்வதற்குத் தாம் நடத்திவந்த ‘தத்வபோதினி பத்திரிகா’ என்ற சஞ்சிகையைப் பயன்படுத்தினார். வேதங்கள் கடவுளால் அருளப்பட்ட தெய்வ நூல்கள் என்பது மகரிஷியாற் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. ஆனால் சமாஜத்தின் இளந்தலைமுறையினர் அகூடிய குமாரத்தார் என்பவரின் தலைமையில் அக்கோட்பாட்டினை எதிர்க்கலாயினர். எனினும் மகரிஷி சேர்ந்து விடவில்லை. அவர் உபநிடதங்களிலிருந்து சில பகுதிகளைத் தொகுத்து ‘ஓரே பரம்பொருள்’ என்ற கருத்தினைச் சான்றுகள் கொண்டு நிறுவிப் பழைய வேதங்களிலிருந்து விடுபட்டதாகிய ஓரிறைக் கொள்கையை வலியுறுத்தி அவர்களைச் சமாதானப்படுத்த முனைந்தார். ஆனால் இளைஞர்கள் இவற்றால் திருப்தியடையவில்லை. இவ்வேளையில் இளமையும் ஆற்றலும் வாய்ந்த கேசவச்சந்திரசென் (1833-1881) அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சமாஜத்தின் போக்கினைப் புதிய திசையில் திருப்பமுற்பட்டார். உணர்ச்சி மிக்க பத்திநெறியைப் புகுத்தி வறட்சியான தியான முறையைப் பின்னடையச் செய்ததும், தீவிரமுற்போக்குக் கொள்

கைகளைச் சமுதாய சீர்திருத்தம் கருதிப் புகுத்தியதும் இவரின் குறிப்பிடத்தக்க பணிகளாகும். பாலிய விவாக ஒழிப்பு பெண்கல்வி, சாதிச் சமத்துவம் முதலியவற்றை அவர் வலியுறுத்திய பொழுது, பழைமையினின்றும் முற்றிலும் விடுபடாத மகரிஷி தேவேந்திரரால் அவற்றைச் சீரணிக்க முடியவில்லை. உலக ஒருமைப்பாடு, சமய சமரசநோக்கு, உடன்கட்டையேறல் ஒழிப்புப் போன்ற முற்போக்குக் கொள்கைகளைப் புகுத்திய ராய் கூடப் பிராமணமேலாண்மையை ஏற்றுக் கொண்டமையைப் பிரமசமாஜ அங்குரார்ப்பணக் கூட்டத்தில் அவர் பிராமணருக்கென்று தனியிடம் ஒதுக்கி வைத்த திலிருந்தும் நாம் தெரிந்து கொண்டோம். தீட்சை, பிராமணத்துவம் என்பவற்றைப் புகுத்திச் சமாஜத்தை ஆத்மீக நெறியில் அதிகமாகச் செலுத்திய மகரிஷி போன்ற சமூக மேம்பாட்டினை முதன்மைப் படுத்தாத பழைமைவாதிகள் கேசவ்சந்திரசென்னின் முற்போக்குக் கொள்கைகளை விரும்பாததில் வியப்பில்லை. அவர் கேசவசென்னையும் அவரைச் சார்ந்து நின்றோரையும் சமாஜத்திலிருந்து வெளியற்றினார் கேசவ்சந்திரசென்* இந்திய பிரம சமாஜம்' என்ற புதிய அமைப்பினை உருவாக்கினார். தேவேந்திரநாதரும் அவரைச் சார்ந்தோரும் தமது சமாஜத்தை ஆதி சமாஜம் என அழைக்கலாயினர். எனினும் அவர்களின் மிதவாதப் போக்கானது ஆதிசமாஜத்தை விரைவிற் செயலிழக்க வைத்தது. ஆனால் கேசவ்சந்திரசென்னின் இந்திய பிரமசமாஜம் அவருடைய ஆற்றல் நிறைந்த தலைமை வழிகாட்டலிற் சிறப்பாக இயங்கி வங்காளத்தில் மட்டுமன்றி இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் தனது கிளைகளை நிறுவிச் செயற்படலாயிற்று. எல்லாமாக 54 கிளைகள் நிறுவப்பட்டன என்று அறிகின்றோம். வீதி பஜனைகள், சொற்பொழிவுகள் மூலம் இந்திய பிரம சமாஜம் மக்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டது. தாழ்த்தப்பட்டோர், சமுதாயத்தின் கொடுமைக்குள்ளானோர் கதியற்ற அடிமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட பெண்கள் முதலானோர் தமது தளைகளை அறுத்து வெளிவந்து முன்னேற உதவுதலும் சமயச் செயற்பாட்டினைப் பத்திநெறிக்குத் திருப்பி உணர்வூட்டலும் ஆகிய அரும் பணிகளால் இந்திய பிரமசமாஜம் பிரபலமடைந்தது 1872இற் பாலிய விவாகத் தடைச்சட்டத்தை நிறைவேற்றுவீப்பதில் அது வெற்றி கண்டது. ஆண்கள் பலதார மணம் செய்தலை ஒழிப்பதோடு, கலப்பு மணத்தினை ஊக்குதலும் விதவா விவாகத்துக்கு வழி வகுத்தலும் கேசவ்சந்திரசென்னின் வாழ்வுக் குறிக்கோளாயின.

*முதலிற் கேசவ்சந்திரசென்னை ஊக்கி வழிகாட்டியவர் யேசுகிறிஸ்துநாதர். இப்பொழுது அவரை நெறிப்படுத்துபவர் வங்கத்து வைணவ ஞானியான ஸ்ரீ சைதன்யர். இவ்விருவரி லிருந்தும் பெருகிய ஊற்றுக்கள் ஒன்றிணைந்து விரைவில் தாக்கமும் புதுமையுமான பெறுபேறுகளை (சமூகத்துக்கு) வழங்கலாயின. [Advanced History of India p. 879]

வைணவ பத்திமரபின்படி இந்தியப் பிரமசமாஜத்தினர் ஒருவரை ஒருவர் காண்கையில் வீழ்ந்து வணங்கும் வழக்கத்தினைக் கையாள வாயினர். கேசவ் சந்திரசென் தீர்க்கதரிசியாகவும் தெய்வ அவதாரமாகவும் போற்றப்படும் நிலைக்கு உயர்ந்தார். தமது புகழின் உச்சநிலையில் இருக்கையிலேயே 48ஆவது வயதில் அவர் மறைந்ததும் இந்திய பிரமசமாஜத்திற்கும் ஆதிபிரமசமாஜத்தின் கதியே நேர்ந்தது. அதன் இடத்தில் சாதாரண பிரமசமாஜம் தோன்றி, இந்திய பிரமசமாஜக் கிளைகளையெல்லாம் தன்னோடு இணைத்துக் கொண்டது.

சாதாரண பிரமசமாஜம் சமயப்பணிகளிலும் அதிகமாகச் சமூகப்பணிகளிலேயே அதிகம் அதிகமாக ஈடுபட்டது. இந்திய பிரமசமாஜம் விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து அது அதன் சேவைகளை விரிவுபடுத்தியது. பெண்கள் முகத்திரை இடுவதாகிய, 'பர்தா' வழக்கத்திற்கு எதிராகப் போர்க்கொடி தூக்கியது. சாதிகளிடையே சமபோசனம், பொதுவைபவங்களிற் சாதிவேறுபாடு காட்டாமை. கடல்கடந்து செல்வதாற் சாதி போய்விடும் என்ற நம்பிக்கையைக் களைதல் (இது இராஜாராம்மோகன் ராயினாலும் பிரசாரம் செய்யப்பட்ட ஒன்றே) முதலான பல்வேறு சமூக சீர்திருத்தங்களை அமைதியாகவும் நிதானமாகவும் பிரசாரம் செய்து மக்களை நவீன வாழ்வியலுக்குப் படிப்படியாக ஆயத்தம் செய்தது. ஆனால் ஒரு விடயத்தில் அதனால் வெற்றிகாண முடியாமற் போனது, இந்துமதத்தின் இறுக்கமான மரபுணர்ச்சியை நன்கு எடுத்துக்காட்டுவதாகும். விக்கிரக வழிபாட்டையும், பல தெய்வ வழிபாட்டையும் எவ்வளவோ முயன்றும் அதனாற் போக்க முடியவில்லை.

கேசவ்சந்திரசென் வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவரால் 1867இல் மகாராஷ்டிரத்தில் 'பிரார்த்தனை சமாஜம்' உருவாக்கப்பட்டது. இதற்குப் 'பிரமசமாஜம்' என்ற பெயர் வழங்கப்படாமைக்கான வரலாறு சுவையானது. "பிரார்த்தனை சமாஜம், பிரமசமாஜம் போலப் புதியதொரு மதப்பிரிவினையோ பிரிவினரையோ ஏற்கவேர், பாரம்பரியமான தனது இந்துமத அநுசாரத்திலிருந்து விலகவோ ஆயத்தமாக இருக்கவில்லை. மகாராஷ்டிரத்தில் நாம தேவர், தூர்க்காராம், இராமதாசர் முதலாம் பத்திப்பாவாணர் வழியையே பின்பற்றி அவ்வாறு பின்பற்றுவதில் அது பெருமையும் கொண்டது. எனினும் பிரமசமாஜத்தின் சமூகசீர்திருத்தக்கொள்கைகளை அது மனப்பூர்வமாக ஏற்றுச் செயற்பட்டது; சமபோசனம், பெண்சமத்துவம், விதவாவிவாகம் என்பவற்றில் கூடிய ஈடுபாடு காட்டியது; அநாதர் இல்லம், விதவைகள் இல்லம், தாழ்த்தப்பட்டோர் சரணாலயம் ஆகியவற்றை உருவாக்கியது. பிரார்த்தனை சமாஜத்தின் தொடக்க காலத்திலிருந்து அதன் தலைவராய் விளங்கியவர் மகாதேவ கோவிந்த ராண்டே என்ற நீதிபதியாவர். இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் நிகழ்ச்சி நிரலிற் சமூக மாநாடு ஒன்றைக்

கூட்டுவதற்கான முன்முயற்சிகளை மேற்கொண்டதோடு, மகாராஷ்டிரத்தின் கல்விவளர்ச்சிக்கு வித்திட்டவரும் ரானடேதாம்.

“பிரமசமாஜமும் பிரார்த்தனை சமாஜமும் மேற்கத்திய சிந்தனையின் விளைவாக உருவானவை. பகுத்தறிவு வாதத்திற்கு இந்தியாவின் பிரதிநிதிகளாய்ப் பதில் வழங்கியவை”

(Advanced History of India - P. 872)

(ஆ) ஆரிய சமாஜம்

மேற்றிசை வாழும் வெண்ணிற மக்கள்
செய்கையும் நடையும் தீனியும் உடையும்
கொள்கையும் மதமும் குறிகளும் நம்முடைய
யவற்றினும் சிறந்தவை—.....

- பாரதி

என்ற கானல்நீர் மனோபாவம் மேலோங்கி இந்தியக் கல்வியாளர் நவீனத்துவத்துக்கு ஆட்படத் தொடங்கியிருந்த காலத்திலே, ‘மீண்டும் வேத காலத்திற்குத் திரும்புங்கள்’ என்ற தனித்த குரலொன்று கேட்கத் தொடங்கியது. அக்குரலுக்கு உரியவர்தாம் ஆரிய சமாஜத் தாபகர் தயானந்தசரஸ்வதி (1824 - 1883).

மகரிஷி என்று தமது இயக்க உறுப்பினர்களாலும் சீடர்களாலும் அழைக்கப்பட்ட தயானந்தசரஸ்வதி வேதங்கள், உபநிடதங்கள் அனைத்தையும் கசடறக் கற்றுத் தேர்ந்த பேரறிஞர்; துறவு வாழ்வினை மேற்கொண்டு யோகப்பயிற்சி, தியானம் என்பவற்றால் உடலும் உள்ளமும் தூய்மைபெற்ற ஞானி. முதலிலே பிரமசமாஜத்துக்கு ஆதரவளித்து, பின்பு * பம்பாயிலே 1875 ஏப்ரல் 10ஆந் திகதி ஆரிய சமாஜத்தை நிறுவினார்.

இவருக்கும் இராஜாராம் மோகன்ராய்க்கும் சில கருத்துக்களில் ஒற்றுமை காணப்பட்டது. அவையாவன:

- I இருவரும் ஓரிறைக் கோட்பாட்டை உறுதியாகக் கொண்டனர்.
- II விக்கிரக வழிபாட்டை இருவரும் எதிர்த்தனர்.
- III பால்யவிவாகம், கடல் கடந்து செல்வதாற் சாதியாசாரம் இழக்கப்படாது என்பன போன்ற முற்போக்குக் கருத்துக்கள் இருவர்க்கும் உடன்பாடு,
- IV பெண்கல்வியும், விதவாவிவாகமும் இருவரும் ஏற்ற கொள்கைகள்,

* பம்பாய் இன்று மும்பாய் என அழைக்கப்படுகின்றது.

ஆனால் இருவரிடையேயும் அடிப்படையான கருத்து வேறுபாடுகள் சிலவும் நிலவின தயானந்தசரஸ்வதி வேதங்களை முழுமையாக ஏற்றவர் ராய் உபநிடதங்களுக்கு மதிப்பளித்தவர். மேற்றிசைக்கல்வி, அறிவியல் யாவிற்கும் தயானந்தர் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தவேளை, ராய் மேற்றிசைக் கல்விமுறையை இயன்ற அளவு ஏற்பதே சமுதாய வளர்ச்சிக்கு அவசியம் என்று உறுதியாய் நம்பினார் பூதநூல் வேதிநூல், கணிதம் முதலாம் அறிவியல்கள் மேற்றிசைக்கே உரியவை என்பதால் அவற்றைக் கற்றால் மட்டுமே ஆங்கிலேயருக்குச் சமமானவராய் இந்தியர் உயர்வர் என்பது ராய் கொண்ட நம்பிக்கை “அவையெல்லாம் சமஸ்கிருதத்தில் உண்டு. அந்நியரின் அடிமைக்கல்வி எமக்கு வேண்டியதில்லை” என்பது தயானந்தர் வந்த முடிபு. மதமாற்றத்தில் ராய் நம்பிக்கை கொள்ளாது அதனை எதிர்த்துப் போராடினார் சிவானந்தரோ ‘சுத்தி’ என்ற ஓர் இயக்கத்தினைத் தொடங்கி இந்துக்களல்லாதவரையும் இந்துக்களாக்கிவிடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார் ஆங்கிலம் கற்காமையும் உலகியலறிவின்மையுமே தயானந்தசரஸ்வதியை இம் முடிவுகளுக்கு வரவைத்தன என்று ஒரு சாரார் அவரைக் கடுமையாக எதிர்த்தனர். ஆனால் பின்னாளில் வடமொழியில் மட்டுமன்றி ஆங்கிலத்திலும் வல்லவரான அரவிந்தர் (இவர் தமது எட்டாம் வயதிலிருந்து இருபத்தோராவது வயதுவரை இங்கிலாந்திலேயே கல்வி கற்றவர்) சிவானந்தரின் கருத்தை ஆதரித்ததோடு அவரிலும் ஒரு படி மேலே சென்றுவிட்டதையும் அவரின் பின்வரும் கூற்றிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்

“வேதங்கள், விஞ்ஞான உண்மைகளையும் சமய உண்மைகளையும் உள்ளடக்கின என்னும் தயானந்தரின் கருத்திலே புதுமை எதுவும் இல்லை. வேதங்கள், நவீன அறிவியலில் அடங்காத பல்வேறு உண்மைகளையும் தம்முட் கொண்டுள்ளன என்ற எனது நம்பிக்கையை அவரின் கருத்துக்கு மேலதிகமாக என்னால் வழங்க முடியும் தயானந்தர் வேதங்களின் உள்ளடக்கத்தை மிகைப்படுத்தாது குறைத்தே கூறியுள்ளார்.”

[The Cultural Heritage of India, P. 422]

மகாகவி பாரதியாரும் அரவிந்தகோஷின் முடிவினை மேலும் வலியுறுத்தித் தமது சுயசரித்திரத்தில் (21 - 29 பாடல்கள்) ஆங்கிலக் கல்வியின் பயனின்மையையும் இந்தியாவின் புராதன அறிவாளர்களின் சாதனைகளையும் சிறப்பையும் விரித்துரைத்தல் காலாம் ஆக, தயானந்தரின் கருத்துக்கள் அவர்காலத்தில் ஒரு சாராரின் எதிர்ப்புக்குள்ளானாலும் அவரின் பின்வந்த சிந்தனையாளரால் ஏற்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்

எல்லாச் சீர்திருத்த இயக்கங்களையும் போலவே ஆரிய சமாஜமும் மக்களை அவர்களின் இழிநிலையிலிருந்து மீட்டு மேன்மையுறச் செய்வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தது வேதத்தின் அடிப்படை ஓரிறைக் கோட்பாடு என்பதும் ஈத்தோரைப் பேணிப் போற்றுவது அதன் ஒழுக்கவரையறை என்பதும் நால்வகை வருணக்கோட்பாடுகள் பிறப்பினாலன்றி அவரவர் குணவேறுபாடுகளினால் அமைவன என்பதும், மணவினையால் இணைக்கப்படும் இவ்வாழ்க்கையில் மனைவியின் தகுதிப்பாடு ஆணுக்குச் சமமானது என்பதும் ஆணுடைய தரும கைங்கரியங்களுக்குக் கைகொடுத்துத் வுதலே பெண்ணின் கடமை என்பதும் ஆரிய சமாஜத்தின் முக்கிய அறிவுறுத்தல்களாய் அமைந்தன

“ஆன்மிக நம்பிக்கை ஒவ்வொன்றும் உண்மையை அடிப்படை யாகக் கொண்டது. தீர்க்கதரிசிகள் மக்களை அதன் அடிப்படையிலே வழிகாட்டிச் செலுத்துகின்றனர். இதற்குத் தடையான குருட்டு நம்பிக்கைகளிலும் சடங்காசாரங்களிலும் குருமார் (Priests) வழி நடத்துகின்றனர்.” என்று தயானந்தர் ஓங்கிய குரலில் மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தார். தமது கருத்துக்களுக்குச் செயலுருவம் கொடுக்கச் சமூகமட்டத்தில் உயர்ந்தோரைத் தம்பக்கம் ஈர்ப்பது அவசியம் என்று உணர்ந்த அவர், 1877இல் டெல்லியில் விக்டோரியா மகாராணியின் முடிசூட்டு வைபவத்திற் கலந்துகொள்வோருடன் தொடர்பேற்படுத்த எண்ணி அங்குச் சென்றார் ஆரிய சமாஜத்தை வலிமையான அடித்தளத்திலே அமைப்பதே அவரின் நோக்கமாயிருந்தது ஆனால் அவரின் அழைப்பையேற்று அவர் கூட்டத்திற்கு வருகைதந்தோர் ஒரு சிலரே. எனினும் அந்தக் கூட்டத்தினைப் பயன்படுத்தித் தமது இயக்கத்திற்குப் போதிய பிரசாரம் செய்த அளவில் அவருக்கு ஓரளவு வெற்றியே

1877 யூன் 24இல் லாகூரில் ஆரிய சமாஜ மாநாடு நடைபெற்றது. அந்த மாநாட்டிலே சமாஜத்திற்கான நியமனங்கள் (விதிகள்) வகுக்கப்பட்டுச் சமாஜ உறுப்பினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அந்நியமங்கள் 10 உபபிரிவுகள் கொண்டவை.

அவை வருமாறு;

1. எல்லா அறிவிற்கும் அதன் மூலம் அறியப்படும் எல்லா விடயங்களுக்கும் நிமித்தகாரணர் ஈஸ்வரனேயாவர்.
2. ஈஸ்வரன் என்றும் உள்ளவர், எல்லாம் அறிபவர், அருளே உருவானவர், ஆனந்த வடிவினர், எல்லாவலிமையும் பொருந்தியவர், நீதிமான், எங்கும் உறைபவர், காலங்கடந்தவர். அநாதியானவர். புனிதமானவர், யாவையும் படைப்பவர்.

3. வேதமே உண்மையான ஞானநூல், ஆரியர் ஒவ்வொருவரும் அதனைக் கற்கவும், கற்பிக்கவும் ஓதவும் கேட்கவும் வேண்டும்.
4. எவரும் உண்மையை ஏற்கவும் பொய்யைத் தவிர்க்கவும் எப் பொழுதும் தயாராயிருத்தல் வேண்டும்
5. தருமத்தின் வழி ஒழுகல்வேண்டும். நன்மை தீமை ஆகிய பாடுகளைத் தருமத்திற்கேற்பவே அமைவன.
6. சமூகத்தின் முதன்மையான குறிக்கோள் உலகம் அனைத்துக்கும் நன்மை புரிதலே. சேதன அசேதன, ஆன்மிக, சமூக நலன்கள் யாவும் இந்நன்மைகளுள் அடங்கும்.
7. தர்மம் விதித்துள்ள நியமங்களுக்கு அமைவாக அன்பின் அடிப்படையிலே ஒவ்வொருவரும் தம்கடமைகளை ஆற்றல் வேண்டும்.
8. ஒவ்வொருவரும் பொருளையும் (Object) பொருண்மையையும் (Subject) உணர்த்துவதான வித்தையைக் கற்பதும் அதற்கு எதிரான அவித்தையைக் களைவதும் தங்கடன்களாய்க் கொள்ளல் வேண்டும்.
9. சுய நலத்தைக் களைவதும் பிறர்நலங்களில் தம்முடைய நலங்கள் அடங்குவதுமாகிய உண்மையை ஒவ்வொருவரும் அறிதல் வேண்டும்.
10. சமூகத்தின் கட்டுப்பாடுகளை மீறாது, அவற்றிற்கு அமைவாக நடக்கும் அதேவேளை, தமது சுயதருமங்களைத் தீர்மானித்துக் கடைப்பிடிக்கும் உரிமையை ஒவ்வொருவரும் பெற்றிருத்தலும் வேண்டும்.

மேற்குறித்த 10 நியமங்களையும் ஏற்பதாக உறுதிகூறி ஒப்பமிடுபவரே சமாஜ உறுப்பினராகும் உரிமையைப் பெற்றார். இவ்வாறு தெரியப்பட்டோரைக் கொண்டு இயங்கத் தொடங்கிய ஆரிய சமாஜம் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் கிளைகளை உருவாக்கி மிகச் சிறந்த முறையிற் செயலாற்றத் தொடங்கியது.

மாகாணங்கள்	கிளைகளின் எண்ணிக்கை
பஞ்சாப்	737
ஐக்கிய மாகாணம்	398
மத்திய மாகாணம்	42
இராசபுதனம்	32
பிகார், ஒரிஸ்ஸா	12
வங்காளம்	05
பம்பாய்	14
சென்னை	03
பர்மா	05
சயாம்	01

இவற்றோடு கிழக்காபிரிக்கா, மொரிஷஸ், ஃபீஜித்தீவுகளிலே இந்தியர் குடியேறிய பகுதிகளிலும் கிளைகள் உருவாயின. பிற்காலத்தில் பாத்தாத், லண்டன், பேர்லின் ஆகிய நகரங்களிலும் கிளைகள் அமைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இவற்றின் செயற்பாடுகளும் பணிகளும் அவ்வவ்விடங்களில் உள்ளவர்களின் ஆர்வம் ஆர்வமின்மைக்கேற்ப எழுச்சியும் தளர்ச்சியும் அடைந்தன.

(Ibid-P-427)

இந்துக்கள் காலாதிக்காலமாகக் கடைப்பிடித்துவந்த சமயமரபுகளுக்கும் நவீனத்துவ மேற்கத்திய சிந்தனைகளுக்கும் முரண்பட்ட தனிப்பட்டதொரு வழியினை ஆரிய சமாஜம் கடைப்பிடித்ததால் அதன்மீது வெறுப்பும் அதிருப்தியும் கொண்டோர் தமது கடுமையான எதிர்ப்பைக் காட்டலாயினர். எனினும் அவர்களின் (ஆரிய சமாஜிகளின்) உடல்களிற் குருதி பெருகியபோதிலும் அவர்களுடைய கரங்களிற் குருதிக் கறைபடிந்ததில்லை. இதன் பொருள் எதிரிகளின் வன்முறைகளை ஆரிய சமாஜிகள் சகித்துக்கொண்டார்களேயன்றி அவர்கள் எக்காலத்திலும் வன்முறையில் ஈடுபடவில்லை என்பதே.

சிவானந்தர் தமது கொள்கைகளையும் தாம் உறுதியாய் நம்பிய வேதஉண்மைகளையும் விளக்கிப் பல நூல்கள் எழுதி வெளியிட்டார். அவரின் நூல்களிலே 'வேதாந்தப் பிரகாசிகை' முதன்மையானதாகும். வேதங்களின் மேலாண்மை, தத்துவ விளக்கம், தருமம் என்னும் ஒழுக்கக்கோட்பாடு, கிரியைகள் (சம்ஸ்காரங்கள்), வீடுபேறடைதற்கான நெறி என்பன இந்நூலில் அடங்கியுள்ளன. பழையபாணியிற் குருகுலங்கள், சமஸ்கிருதக் கல்லூரி, மகளிர் பாடசாலைகள், சுயமொழிப்பாடசாலைகள் என்பன அவரின் நெறிப்படுத்திற் சமாஜத்தாலே தொடக்கப்பட்டன ஆங்கிலம், ஹிந்தி, உருதுமொழிகளிலே பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் நடாத்தப்பட்டன. தொகுத்துக் கூறுவதாயின் பழையமையான மரபுகளைப் பெருமளவிலும் நவீன காலச் சமூக சீர்திருத்தங்களைக் குறிப்பிடத்தக்க அளவிலும் கையாண்டு சமயசமூகப்பணிகளை ஆரிய சமாஜம் திறம்பட நிறைவேற்றியது.

“.....ஆட்சியதிகார வசதிகளோடு கிறிஸ்தவம் பலமுனைகளிலும் தனது செல்வாக்கைப் பரப்ப முனைந்து நின்ற சூழல் அது. மேலைத்தேய நாகரிகம் பலரை ஈர்த்துக்கொண்டிருந்தது அதேவேளை தமக்குரிய சமயக்கட்டமைப்பினின்றும் வழுவாத இஸ்லாமியர்கள் இந்துக்களின் அருகருகே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர் எனவே இந்துக்கள் தமது மதபாரம்பரியத்தை நுனித்து நோக்கிப் பேணிக்கொள்ளவேண்டிய சூழலின் கட்டாயம் அன்று நிலவியது அந்நிலையில் அறிவாராய்ச்சி, அனைத்துலக நோக்கு, வரலாற்றுப் பார்வை என்பனவற்றை

விடத் தொன்மையைக் கண்டறிதல், அதைப் பற்றி நிற்க முயலல் என்பன அத்தியாவசியத் தேவைகளாகக் கருதப்பட்டமை தெரிகிறது. அத்கேவைகளை நிறைவுசெய்யும் வகையில் ஆரிய சமாஜத்தின் செயல்முறை அமைந்தது என்பதே அக்காலவரலாறு தரும் தகவல்''

(இந்தியச் சிந்தனை மரபு, பக். 138)

(இ) பிரமஞான சங்கம்

கிறிஸ்தவ சமயச் செல்வாக்கு ஒரு புறமாகவும் உலோகாயத அச்சுறுத்தல் இன்னொரு புறமாகவும் மேலெழுந்து கொண்டிருந்த வேளையில் இவற்றின் போக்கினைக் கட்டுப்படுத்த வெளியேயிருந்து இந்தியாவினுள் நுழைந்து செயற்படத் தொடங்கிய ஓர் இயக்கமே பிரமஞான சங்கம். Theosophy என்ற கிரேக்கச் சொற்றொடரில் இரு சொற்கள் இணைந்துள்ளன. Theo என்பது கடவுளையும் Sophia என்பது ஞானத்தையும் குறிப்பன. கடவுளுக்கு மெய்யியல் சார்ந்த வடசொல் பிரமம். எனவே Theosophical Society என்பதே பிரமஞான சங்கம் என ஆயிற்று. இறையநுபூதி, பகுத்தறிவோடு கூடிய தத்துவம், அறிவியல் என்ற மூன்றும் இணைந்து உருவான கோட்பாடே பிரமஞானம். ஐரோப்பிய சிந்தனையாளர்களான ஸ்வீடன் பேக், பியஸ்டர், ஏக்ஹாட், ஜேக்கப் பொய்ஹிம், பாடர், மொலிட்டர் ஆகியோரால் இது முதலில் அறிமுகமாயிற்று. இதனை வீறுகொண்டதோர் இயக்கமாய் உருக்கொடுத்தோர் ருஷ்யப் பெண்மணியான பிளாவஸ்கி அம்மையாரும் அமெரிக்கரான கொலோனல் ஒல்கொட் என்பவருமாவர். 1875இல் நியூயோர்க்கில் பிரமஞான சங்கம் நிறுவப்பட்டது. இலங்கையிலே பௌத்த பிரமஞான சங்கமாகவும் இந்தியாவிற் (சென்னையிற்) பிரமஞான சங்கமாகவும் அது செயற்படலாயிற்று

வட இந்தியாவிலே சிறப்பாக இயங்கிய பிரம, ஆரிய சமாஜங்களைப் போலத் தென்னிந்தியாவிலே மேற்கொள்ளப்பட்ட சமய சீர்திருத்தப்பணிகளிற் பிரமஞான சங்கம் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஈடுபட்டு ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றது. இலங்கையிற் கொலோனல் ஒல்கொட், அநகாரிக தர்ம்பாலாவுடன் இணைந்து பௌத்த பிரமஞானத்தைப் பிரசாரம் செய்தும் பௌத்த சமயஞ்சார்ந்த பாடசாலைகளை நிறுவியும் (ஆனந்தாக் கல்லூரி முதலாகப் பல பள்ளிகள்) பணிபுரிந்தார். இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் ஒருகால்தலைவியும், இந்திய தேசிய உணர்வுக்குத் தூண்டுகோலாய் அமைந்தவரும் தமது காலத்திலே தலைசிறந்த சொற்பொழிவாளராய்ப் போற்றப்பட்டவருமான அன்னி பெஸன்ற் அம்மையார், சென்னை அடையாற்றில் பிரமஞான சங்கத்தை உருவாக்கி அதன் தலைவியாய் விளங்கினார். பிரமஞானத்தின் சாரம் அனைத்தையும் தொகுத்து வழங்கியவராக அவர் கொள்ளப்படுகின்றார்.

“எல்லாப் பணிகளிலும் முதன்மையாக இந்தியா முதலில் மேற்கொள்ளவேண்டியது, அது தன் புராதன சமயங்களுக்குப் புத்துயிரும் வலுவும் அளிப்பதேயாகும்; இதன் மூலம் சுயகௌரவமும் இறந்த காலம் பற்றிய பெருமித உணர்வும் எதிர்காலத்தின் மீது நம்பிக்கையும் பிறக்கும். இவற்றின் விளைவாக நாட்டுப் பற்றென்னும் பேரலைகள் எழுந்து நாட்டை மீளக்கட்டியெழுப்புவதற்கான தொடக்கம் உருவாகும்.” என்பது அன்னிபெசனின் கூற்று. தாம் அறிவுறுத்திய உண்மைக்குச் செயலுருவம் வழங்கக் காசியிலே இந்து உயர்பள்ளியைத் தமது சொந்த மூலதனத்தினை இட்டு அவர் தொடக்கினார், அது கல்லூரியாய் வளர்ந்து, 1915இல் காசிப்பல்கலைக்கழகம் ஆயிற்று.

பிரமஞான சங்கத்திற்கு இந்தியாவிற் பல கிளைகள் உள்ளன. அவை இந்திய சமய, சமூக சீர்திருத்தங்களுக்குத் தம் மாலான பங்களிப்பை வழங்கின. சிறப்பாக இச்சீர்திருத்தங்கள் தென்னிந்தியாவிலேயே இடம்பெற்றன. அன்னி பெஸன்ற் பிரமஞான சங்கமூலமாக உலகிற்கு வழங்கிய பெருங்கொடை, தலைசிறந்த தத்துவஞானியான ஜீட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தியே என்பது பலரும் அறிந்த உண்மை.

(ஈ) சமரச சன்மார்க்க சங்கம்

தென்னிந்தியாவிலே பிரமஞானசங்கம் செயற்படுவதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்குமுன்பு 1865ஆம் ஆண்டு இராமலிங்க சுவாமிகள் என்னும் அருட்சோதி வள்ளலாரால் (1824-1873) சமரச சன்மார்க்க சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. சைவசமயத்தின் பத்தினெறியையும் சீவகாருணியத்தையும் அடித்தளங்களாய்க் கொண்டு உருவானதே இச்சங்கம் ‘வாடிய பயிரைக்கண்டபோதெல்லாம்’ வாடியவரும் அம்பலத்தரசாம் அருமருந்தோடு கலத்தலாகிய வேட்கை மிக்கவரும் அருட்பாக்களை அநாயாசமாய்ப்பாடித் தமது பத்திக்கனிவினை வெளிப்படுத்தியவருமான வள்ளலாரின் சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தின் முதன்மைக் குறிக்கோள் பின்வருவன.

1. தெய்வம் ஒன்றே எனக் கொள்ளல்
2. அதனை ஒளிவடிவில் வழிபடல்
3. ஆன்மநேயத்தில் ஒருமைப்பாடு காணல்
4. இந்திய ஒருமைப்பாட்டுக்குழைத்தல்
5. சமதர்ம சமுதாயம் காணல்
6. அனைவர்க்கும் சமமான கல்வி வழங்கல்
7. மரணமில்லாப் பெருவாழ்வுக்கு வழிகாண்டல்
8. புலால், உயிர்ப்பலி மறுத்தல்
9. சீவகாருணிய ஒழுக்கம் பேணல்
10. சன்மார்க்க ஆட்சியைத் தோற்றுவித்தல்

[இந்தியச் சிந்தனை மரபு, - பக்; 151]

வள்ளலாரின் இறுதிக் காலத்தில் அவருடைய குறிக்கோள்கள் நிறைவேறமுடியாதவாறு பல இடர்ப்பாடுகள் தோன்றியமைக்கு, அவரின் கூற்றான "கடைவைத்தோம் கொள்வாரில்லை" என்பதே சான்றாகும். வள்ளலாரின் சமகாலத்தவரும் சைவக்காவலருமான ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர் (1822-1879), வள்ளலாருடைய அருட்பாக்களை மறுத்து அவை மருட்பாக்கள் என வாதாடி இருவரும் நீதிமன்றேறி வழக்காடவும் நேர்ந்தது இப்பெரியார்கள் முரண்பாடுற்றமைக்கு வள்ளலாரின் சீடர்களே காரணர் என்று கூறப்படுகின்றது.

"உள்ளபடியே ஆறுமுகநாவலர்வர்கள் இராமலிங்க சுவாமிகளை இழித்துக் கூறவில்லை இராமலிங்க சுவாமிகளின் கூட்டத்தார். தேவார திருவாசகங்களின் உயர்வை அறியாமல் அவற்றைக் குறைகூறிக்கொண்டு திரிந்ததைக் கண்டித்து அவர்களுக்குத் தேவார திருவாசகங்களின் உயர்வை எடுத்துக் காட்டித் திருத்தவே முயற்சிசெய்தார்கள்" என்று சோமசுந்தர நாயகர் வாயிலாகத் தாம் அறிந்தனர் என மறைமலையடிகள் வள்ளலாரின் 114ஆவது பிறந்த நாளிற்குத் தலைமைதாங்கி உரையாற்றுகையிற் குறிப்பிட்டமை ஈண்டுநினைவு கூர்தற் குரியது. [செந்தமிழ்செல்வி பக். 157]

நாவலர்வர்களின் 'திருவருட்பா மறுப்பு' துண்டுப் பிரசுரம் அவரின் பெயரால் வெளிவராமையும், மற்றைய ஆதாரங்கள் பிறர் வாயிலாக வெளியான செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளமையையும் நோக்க, சோமசுந்தர நாயகரின் கூற்றுச் சிந்தனையைத் தூண்டுவதாகவேயுள்ளது வள்ளலாரின் அருட்பா தொடர்பான வாதப் பிரதிவாதங்கள் அவரும், நாவலர்வர்களும் மறைந்த பின்னரும் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் இருவரதும் சீடர் பரம்பரையினரார் சிலகாலம் தொடர்ந்தன இன்று வள்ளலாரின் மதிப்பு மிகவும் உயர்ந்து விளங்குவதற்கு எடுத்துக்காட்டாய் வள்ளலாருக்கு வடலூரில் எடுத்த நினைவாலயம் சான்றாக நிற்பதோடு, அவர்தம் வாழ்வும் வாக்கும் பல நூல்களில் ஆராயப்பட்டும், அருட்பாக்கள் போற்றப்பட்டும் வருவது தக்க சான்றாகும். 'என் சீடர் கொடியவர்கள்' என்ற வள்ளலார் வாக்கும் நினைவுகூர்தற்குரியதே.

(உ) சமய சீர்திருத்த இயக்கங்கள் வெற்றி பெறாமையின் காரணங்கள்:

பிரம சமஜாம், ஆரிய சமஜம், பிரமஞான சங்கம் என்பவற்றில் முன்னிரண்டும் அனைத்திந்திய மட்டத்திலும் பிரமஞான சங்கத்தின் செயற்பாடுகள் தெற்கே கூடிய கவனிப்போடு ஓரளவு பரவலாக இந்திய அளவிலும் தமது பணிகளை மேற்கொண்டன. சமரச சன்மார்க்க சங்கம் தமிழகத்தில் மட்டும் செயலாற்றி இன்று வள்ளலாரின் சமய நோக்கை உணர்ந்து பரப்புவாரளவில் நின்றுள்ளது.

இவற்றை நிறுவியோர் சிறந்த நல்லறிஞர்கள், சமூகத்தில் மிகுந்த செல்வாக்குடன் விளங்கியோர், பேச்சாற்றல், எழுத்தாற்றல் என்பன நன்கு கைவரப்பெற்றவர்கள் எனினும் இவர்களின் பணிகள் ஒரு கட்டத்தை அடைந்த பின்னர் தேக்கம் பெற்று மங்கிப் போயின. இதற்கான காரணங்களைச் சிந்திப்பது பயனுடையதாகும்.

1. அதுகாலவரை ஊறிப் போயிருந்த இந்து சமய மரபு முறைகளிலிருந்து இவ்வியக்கங்கள் பெருமளவு விலகிப் போயின. பிரம் சமாஜம் மேற்றிசை நடைமுறைகளையும், ஆரிய சமாஜம் வேதகால அநுசாரங்களையும் மக்கள் வாழ்வோடு இணைக்க முயன்றமை எல்லார்க்கும் ஏற்புடையனவாய் இருக்கவில்லை பிரம்ஞான சங்கம் கற்றோர் மத்தியிலேயே தனது ஊடாட்டங்களை வைத்துக் கொண்டது.

2. இந்து சமய தத்துவம் ஓரிறைக் கொள்கை, ஒருமைக் கொள்கை என்பவற்றை அடிநிலைகளாய்க் கொண்டபோதிலும் பரம்பொருளைப் பல நிலைகளிற் பல வடிவங்களிலே வழிபட்டும் பத்தி புரிந்தும் வந்த பாரம்பரியத்தை உடைப்பது எளிதாயிருக்கவில்லை இந்துக் கோயிற் கட்டடக்கலை விகிரகக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைக்கலை என்ற யாவும் பல்விறைக் கோட்பாட்டடிப்படையில் வளர்ந்தவை. உருவமற்ற இறைவனை வழிபடல் என்பது மேற்குறித்த இந்து கலாசாரக் கூறுகள் அனைத்தையும் அழித்தொழிப்பதற்குச் சமாளம்.

3. பன்மையில் ஒருமைகண்டது இந்துசமயம். இந்து சமயக் கூறுகளாளேயே மேலும் பல கூறுகள் அவரவர் மனப்பான்மைகளுக்கேற்ப அமைந்து வழிபாட்டுமுறைகளும் கிரியைகளும் வேறுவேறாய் இருந்தன. இந்து ஒவ்வொருவனதும் குறிக்கோள் தளைகளைப் படிப்படியாகக் களைந்து பரம்பொருளுடன் இணைவதே. ஆனால் இந்த ஒருமுக நோக்கினை அடைவதற்குக் கையாண்ட வழிகளும் நம்பிக்கைகளும் வேறுவேறானவை. சமய சீர்திருத்தவாதிகள் இந்த உண்மையினை உணராது தமது அழுத்தமான கொள்கைகளை அதன் மேற் கட்டியெழுப்ப முயன்றனர். இந்து சமயத்திற்கென்று ஏற்கெனவே மாபெரும் மாளிகை ஒன்று உண்டென்பதையும் அதன் கூறுகள் பல என்பதையும் அவர்கள் கவனத்திற்கெடுக்கவில்லை,

4. சமய சீர்திருத்தங்களோடு சமூக சீர்திருத்தங்களையும் இணைப்பதென்பது இந்துசமயத்தைப் பொறுத்தவரை எளிதான செயலன்று. ஏனெனில் சமயமும் வாழ்வும் ஒன்றிணைந்து அவற்றின் அடிப்படையில் முன்னரே அமைந்துவிட்ட சமூகக்கட்டுமானத்தைத் தீரென்று புனருத்தாரணம் செய்வதென்பது எளிதன்று. சமூக சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டு தலைமைதாங்கியோரும் முழுமையாகத் தங்கள் சமூகப்பின்னணியிலிருந்து வெளிப்பட்டு வரத்தயங்கியதை

நோக்கும் பொழுது, மரபின் கட்டிறுக்கம் எத்தகையது என்பது புலனாகும்.

5. மகாத்மாதாந்தி இந்திய தேசிய இயக்கத்தில் இணைந்து விடுதலைப் போராட்டத்தினை முன்னெடுத்துச் செல்லும்வரை சமயம், ஆன்மீகம் என்பன சற்றே மங்கி அரசியலும், விடுதலைப் போராட்டமுமே முனைப்பாக மேல்வரத்தொடங்கிவிட்டன. ஒரு வகையிற் சீர்திருத்த இயக்கங்கள் தேசிய உணர்வுக்கு ஊக்கிகளாய் விளங்கியபோதும் விடுதலைப் போராட்டத்தில் அவற்றின் குரல், ஓங்கி ஒலிக்க வாய்ப்பிருக்கவில்லை. சமூகப் பிணிகளுக்குப் பரிகாரம் கண்டபின் தேசவிடுதலைக்கு முன்வரலாம் என்று கூறிய ஒருவருக்குத் தீவிரவாதிகளின் பெருந்தலைவரான பாலகங்காதர திலகர் அளித்த பதில் இவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்துவதாகும். "என் உடலிலே சொறி சிரங்கேற்பட்டு அவற்றைச் சொறியவதிலும் மருந்திடுவதிலும் நான் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுது, பகைவன் தடியொன்றால் என் தலையில் அடிக்க வருகின்றான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவ்வேளையில் நான் சிரங்கைச் சொறியாது தாக்கவந்த வனைத் தடுத்துப் போராடுவதிலேயே சுவனம் செலுத்துவேன். எமது சமுதாயத்தைப் பல பிணிகள் பீடித்துள்ளன என்பது உண்மையே தலை அடைந்தபின் சமூகக் குறைபாடுகளைப் போக்க ஆவன செய்துவோம்." எனவே சமூக சமய சீர்திருத்த முயற்சிகளிலும் தேசவிடுதலையே முதன்மையானது என்ற சூழ்நிலையும் மத சீர்திருத்த இயக்கங்களின் பின்னடைவிற்குக் குறிப்பிடத்தக்கதொரு காரணமாகும்.

இத்தகையதொரு பின்னணியிலேதான் இராமகிருஷ்ண பரம்ஹம்சரின் வருகையும் பணிகளும் தொடங்குகின்றன. அவரின் வழியிலே சுவாமி விவேகானந்தர் முதலாம் அறிவாற்றல்களும், ஞானமும் பரந்த தேசிய உணர்வும் கொண்ட சீடர்களும் தொழிற்படத் தொடங்குகின்றார்கள். தேசிய இயக்கத்திற்குச் சமமும் சமாந்தரமுமாகத் தோன்றிய இந்து சமய மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தில் * இராமகிருஷ்ண மடத்தின் பங்கினை இனி நோக்குவோம்.

(ஊ) பகவான் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் (1836 - 1886)

"இராமகிருஷ்ணர் (கதாதரர் என்பது அவரின் பிள்ளைத் திருநாமம்) பொதுவாழ்வில் ஈடுபட்டவரல்லர். அவர் எழுத்தாளராகவோ பேச்சாளராகவோ பெருமை பெற்றவரல்லர்,

* 'Mission' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குத் 'திருச்சபை' என்ற தமிழ்ச் சொல்லைக் கிறிஸ்தவர் கையாள்வர். இராமகிருஷ்ணமிஷன் என்பதற்கு, இராமகிருஷ்ண திருச்சபை எனக் கையாள்வதே பொருத்தம் போலத் தெரிகின்றது.

அரசியல் தலைவராகவோ சமூக சீர்திருத்தவாதியாகவோ தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொண்டவருமல்லர். பிரமசமாஜத்தின் தலைவர் போன்றோ தம் சம காலத்தவரான ஆரிய சமாஜ நிறுவுநர் போன்றோ மதிப்பாற்றாத பிரமுகராய் விளங்கியவருமல்லர். அவர் மிகவும் சாமானியர் மகரிஷி தேவேந்திர நாத தாகூரின் பாரம்பரிய பிரபுத்துவமோ, கேசவ் சந்திரசென்னின் பேரறிவோடு கூடிய ஆளுமையோ, தயானந்தரின் ஆழ்ந்த சமய தத்துவ ஞானமோ பெற்றவரல்லர்; உயர்கூடிப் பிறப்போ செல்வச் செழிப்போ பெற்றவருமல்லர். உலகியல் நோக்கில் குறிப்பிடத்தக்க எந்தத் தகுதிப்பாடும் பெறாது, சுருங்கச் சொன்னால் மக்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் எவ்வித காந்தசக்தியும் பெற்றிராத எளிமையே அணியாகக் கொண்டவர்தாம் இராம கிருஷ்ணர் .

(The Cultural Heritage of India P. 453)

வங்காளத்தில் ஹூக்களி மாவட்டத்தில், புகையிரத நிலையத்திற்கு எழுபத்தைந்து மைல் தொலைவு செல்லவேண்டிய சிற்றூரான காமர்புகூரில் ஏழைமை மிகுந்த குடும்பம் ஒன்றில் தோன்றியவர் இராமகிருஷ்ணர். அவரின் தந்தை ஊரில் மிகமதிப்புப் பெற்ற கோயிற் பூசாரி. அவர் பெயர் குடிராம் சட்டர்ஜி. தாய் பெயர் சந்திராதேவி இராமகிருஷ்ணர் பிறப்பிற் சாதாரணர்தாம். ஆனால் அவர் காலத்திலும் முன்பும் இருந்த சமயத் தலைவர்கள் பெற்ற ராததோர் அசாதாரணத் தன்மை சிறு வயதிலேயே அவருக்கு அமைந்துவிட்டது, எந்தப் பொருளிலே அவரின் உள்ளம் சென்று குவிகின்றதோ அந்தப் பொருள் வேறு தாம் வேறு என்ற நிலை மறந்து அதனுள்ளேயே ஆழ்ந்து போவதே அந்த அசாதாரணத் தன்மையாகும். எத்தனையோ ஆண்டுகள் தம் உடலை வருத்தியும் பெறமுடியாத உன்னத யோகத்திற் கூடிவிடுவது அவருக்கு எளிதாயிருந்தது அந்தக் கூட்டுக்களியிலே அவர் பெற்ற தெய்வாநுபவங்கள் சாதாரணமானவையல்ல. அந்நிலையிலே அவரைப் பித்தர் என்றோ, வலிப்பு நோயாளர் என்றோ அவரின் தாயார் உட்படப் பலரும் கருதியதுண்டு. ஆனால் இராமகிருஷ்ணருக்கு அவர்களின் நினைப்பும் ஐயங்களும் ஒரு பொருட்டல்ல.

காமர்புகூர் வழியாகப்புரி ஜகந்நாதர் ஆலயத்திற்கு யாத்திரை வரும் அடியார்கள், துறவிகள் முதலியோர்க்குத் தொண்டு புரிவதிலேயே சிறுவயதில் அவர் இன்பங்கண்டார், அவர்கள் மூலம் கேட்டறிந்த புராண இதிகாசக்கதைகளில் பெரும் ஈடுபாடுகொண்டு, அவற்றில் வருங் கதாபாத்திரங்களாகவே தம்மைப்பாவனை செய்து அவையாகவே ஆகி நிற்கும் அவருக்குக் 'கற்றதனாலாயபயனென் கொல்' என்ற கேள்விக்குச் சரியான பதில் கிடைத்தது என்பது சொல்லவேண்டியதில்லை.

இராமகிருஷ்ணர் கல்கத்தாவிலுள்ள தக்ஷிணேசுவரர் ஆலயத்திற் பூசாரியாய் அமர்ந்தமை, அக்காலகட்டத்தில் தம்மை அம்பாளாக அநுமானாக, இராதையாக, கண்ணனாக, இராமனாக, சீகையாகப் பாவனை செய்து அந்த மயக்கநிலையிலேயே பலநாள்கள் உலகை மறந்திருந்தமை, காளியுடன் இரவெல்லாம் உரையாடித் துயில்மறந்து நோய்வாய்ப்பட்டமை, நோய் நீக்கும் மருந்தாக அவருக்குத் தாயாரும் தமையனும் மணஞ்செய்துவைக்க முற்பட்டமை அவர்கள் எதிர்பாராதவகையில் இருபத்துமூன்று வயதான இராமகிருஷ்ணர் ஐந்தேவயதான சாரதாமணிதேவியைத் தமது மனைவியாய்த் தாமே தெரிந்து மணந்துகொண்டமை, மனைவியை உலோகமாதாவாக்கொண்டு பூசித்தமை, உளஉடல் உபாதைகளின் முடிவாக நிர்விகற்பசமாதி கைவந்தமை, கடவுள் ஒருவரே என்ற ஞானத்தைப் பெற்றமை யாவும் பாரதபுண்ணிய பூமியிலே யுட்புருஷர் ஒருவர் உருவானதைக் கட்டியம் கூறிய நிகழ்வுகளாகும்.

உலகியல் நோக்கிற் கல்வியறிவற்ற பாமரரான இராமகிருஷ்ணர் சிறிய உருவக்கதைகள் மூலமும் எளிமையான உரையாடல்கள் மூலமும் உவமைகள் மூலமும் வேத, உபநிடத தத்துவங்களை யெல்லாம் வாரிவழங்கலானார். என் தெய்வம் உன் தெய்வம்' என்ற வாதமும், என்மதமே இறைவனுக்குச் சம்மதம்' என்ற பிடிவாதமும் மலிந்திருந்த ஒரு காலகட்டத்திலே, அனைத்து மதக்கடவுளரும் ஒருவரே என்ற தமது முடிவினை அவர் அழகாகவும் எளிமையாகவும் பின்வருமாறு எடுத்துரைத்தார் "நீரை ஆங்கிலத்தில் 'வாட்டர்' என்கிறோம், வடமொழியில் ஜலம் என்கிறோம். ஹிந்தியில் பாணி என்கிறோம். இவ்வாறு பல மொழிகளும் நீருக்குப் பல பெயர்களை இட்டு வழங்கினாலும் நீர் ஒன்றே. இதுபோன்றே கடவுளைப் பல மதத்தவரும் பல பெயர்களாலும் அழைத்தாலும் அவர் ஒருவரே." "உள்ளபொருள் ஒன்றே. ஞானிகள் அதனைப் பலபெயர்களால் அழைக்கிறார்கள்" என்ற இருக்குவேத மகாவாக்கியம் இந்த எளிய உவமையிலே பிரதிபலிப்பதைக் காண்கின்றோம்:

குருடன் பாலின் நிறத்தைத் தனக்கு விளக்குமாறு தன் நண்பனைக் கேட்கிறான். நண்பன் பால் கொக்குப்போல இருக்கும் என்கிறான். கொக்கு எப்படி இருக்கும் என்று வினாவுகிறான் குருடன். நண்பன் தன் கையை வளைத்துக்காட்டி "இதுபோல இருக்கும்" என்கிறான் குருடன் அவனுடைய வளைந்த கையைத் தடவிப் பார்த்து "ஓ! அப்படியா? இது எனக்குப்புகிறது" என்கிறான், இந்த உருவக்கதைமூலம் வெறும் போதனையாலும், விளக்கத்தாலும் பரம்பொருளை உணரமுடியாது என்ற உண்மையை இராமகிருஷ்ணர் எவ்வளவு எளிமையாகப் புலப்படுத்தி விடுகின்றார்.! இத்தகைய தெய்விகமனிதரைச் சீடர்கள் தேன்குடத்தை நாடும் ஏறும்புகளாய்த் தேடிவந்தது இயல்பான ஒன்றேயாம்.

இவ்வாறு நாடிவந்தவர்களில் ஒருவர்தாம் நரேந்திரர் (1863-1902). அவர் ஆங்கிலக் கலைமாணிப் பட்டதாரி, சமய சாத்திரங்களைக் கரைத்துக்குடித்தவர், கடவுளை நேரிற்காணும் வேட்கைகொண்டு நாடுமுழுவதும் தேடியும் காணாது ஏமாந்து பிரம சமாஜத்திலும் சிலகாலம் இணைந்தவர் நாஸ்திகத்திலும் அவருக்கு நாட்டம் இருந்ததாய் அறிகிறோம். இத்தகைய ஒருவர், தக்ககுருவைத் தேடிக்காணாது கலங்கியிருந்த ஒருவர், இராமகிருஷ்ணராம் பாமர ஞானியை நாடிவருகிறார். இராமகிருஷ்ணர் அவரின் பார்வையில் பித்தர்போலத் தோன்றியிருக்கவேண்டும். மிகவும் அலட்சியமாக இறுமாப்புடன் "நீர் கடவுளைக் கண்டதுண்டா? எனக்குக்காட்ட முடியுமா?" என வினவுகின்றார். இராமகிருஷ்ணர் அமைதியாக, "ஆம் குழந்தாய் நான் கடவுளைக் கண்டிருக்கிறேன். அவரை நீயும் காணலாம்" என்று கூறியவண்ணம் நரேந்திரரின் மார்பிற் கையை வைக்கிறார். அநதக்கணமே நரேந்திரனுள்ளே பரம்பொருளாகிய மின்சாரம் பாய்கின்றது. நரேந்திரர் விவேகானந்தர் ஆகின்றார். 'கற்ற கல்வியிலும் இனியார்' தமது குருதேவர் என்ற உணர்ச்சி உண்டாகின்றது. 'கற்பனவும்இனி அமையும்' என்று இராமகிருஷ்ணரின் பாதாரவிந்தங்களில் விழுந்து அவரின் பரமசீடராகிவிடுகின்றார். இந்து சமயத்தின் மறுமலர்ச்சிக்கும், உலகத்தவர் அந்த மாபெரும் சமயத்தின்மீது கொண்டிருந்த அலட்சியத்துக்கும் அறியாமையும் அன்றே விடிவின் முதல் அறிகுறியான விடிவெள்ளி விவேகானந்தர் உருவில் உதயமாகின்றது. இராமகிருஷ்ணர் தமது சக்திகள் அனைத்தையும் தம்சீடர்மீது பாய்ச்சிவிட்டு 1886இல் மறைகின்றார். அன்றிலிருந்து தம்குருவின் ஞானச்சீடரினை ஏந்தும் நந்தாவளிளக்காய், குருவின் சீடருக்கு வழிகாட்டியாய் விவேகானந்தர் விளங்கலானார். வேதாந்த கேசரியாய் அவர் மேற்கொண்ட அமெரிக்க விஜயம் வரலாற்றுப் புகழ்பெற்றது.

திருநாவுக்கரசரின் வரலாற்றைத் தமது ஒரு நாவால் உரைக்கவொண்ணாது என்று மலைத்தவர் சேக்கிழார். இவர்போன்றே தங்குருவின் பெருமைகளை எடுத்துக்கூறுவது தம்மால் இயலாத காரியம் என விவேகானந்தர் மலைத்ததுண்டு. பிரான்சிய மேதையான ரோமன் ரோலந்து, மகாத்மாகாந்தி ஆகியோர் மனங்குளிரவாய்குளிர இராமகிருஷ்ணரைப் போற்றுகின்றனர்.

"இராமகிருஷ்ணரின் வரலாறு சமய சாதனையின் வரலாறு. அவரின் வாழ்வு இறைவனை நேருக்கு நேர் காணும் ஆற்றலை எமக்கு வழங்குகின்றது. 'இறைவன் ஒருவனே உள்ளான். மற்றவை யாவும் கண்மாயம்' என்று நம்பாதவர், அவரின் வாழ்வினை அறியவல்லவரல்லர், கடவுட் பண்பின் வாழும் உருவமே இராமகிருஷ்ணர்; அவரின் வாய்மொழிகள் அறிவாளர் ஒருவரின் வாய்மொழிகள் அல்ல. அவை நிதர்சன

வாழ்க்கைப் புத்தகத்தின் பக்கங்கள். அவை அவரின் உண்மையான அநுபவங்களின் வெளிப்பாடுகள். ஆகவே அவ்வநுபவங்களை வாசிப்போர் அவற்றை மறுதலிப்பது இயலாத காரியம். சந்தேகங்களே மலிந்துள்ள இன்றைய உலகில் இராமகிருஷ்ணர் ஒளி நிறைந்ததும் நிலைபெறுடையதுமான நம்பிக்கையை வழங்குவதன் மூலம், ஆய்ரக்கணக்கான பெண்களும் ஆண்களும் மன அமைதியையும் சாந்தியையும் பெறவைக்கின்றார்."

— மகாத்மா காந்தி.

விவேகானந்தர், தம் குருவின் செய்திகளை உலகிற்கு வழங்கிய தன் மூலம் இந்து சமயம் பற்றி மறைந்திருந்த பல உண்மைகளையும் வெளிப்படுத்தியதோடு, அதன் பெருமையையும் உலகறிய வைத்தார் 1893 ஆம் ஆண்டு சிக்காகோவில் உலக சமயங்களின் பாராளுமன்றத்தில் அனைத்துலக சமயவாதிகளையும் "சகோதர சகோதரிகளே" என்று அழைத்து இந்து சமயத்தின் உலகப் பொது மைடையும் சகோதரத்துவத்தையும் நிலைநாட்டினார். "பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு, எங்கள் பாரத நாடு" என்று முழங்கினான் பாரதி. அந்த முழக்கத்திற்கு அன்றே பொருளளிக்குட வகையிலே விவேகானந்தர், பாரத நாடு தன் பழம் பெருமைகளோடு நல்லதாகவும் வல்லதாகவும் வாழக் கனவுகண்டார்; நாடிருந்த ஏழைமை அவர் உள்ளத்தை வருத்தியது. "பசித்திருப்பவனுக்கு உறொட்டி தான் கடவுள்; அவனது பசியைப் போக்காமற் கடவுள் பற்றி உபதேசிப்பது அபத்தம்" என்றார். தாழ்ந்து கிடந்து, அடிமை வாழ்வுக்குத் துதிபாடும் ஒரு சமுதாயமாகப் பாரதநாடு உள்ளவரை அதன் பழம் பெருமைகளைப் பேசுவதால் மகிமை இல்லை என்று இடித்துரைத்தார். "யன்னல்களையும் கதவுகளையும் மூடிக்கொண்டு அறையினுள்ளே இருந்து யோக முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதை விட்டு வெளியே வாருங்கள். ஏழைப் பாமர மக்களுக்கு அறிவுக் கண் வழங்குவதாகிய கல்வியை அளிப்பதே இன்று உங்கள் முன்புள்ள கடன்" என்று தம் சகோதரத் துறவிகளை அறைகூவி அழைத்தார். அமெரிக்காவில் ஆடம்பர விடுதியில் பஞ்சணை மெத்தையிலே படுத்துறங்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தபொழுது, உண்ண உணவின்றி. உடுக்க உடையின்றி, இருக்கக் குடிசையின்றி மர நிழல்களிலும் திறந்த வெளிகளிலும் கிடந்து வாடும் தம் நாட்டு மக்களை நினைந்து கண்ணீர் வடித்தார், "இரும்பு போன்ற தசைகளும் எஃகு போன்ற நரம்புகளும் எதனாலும் தடுக்கவியலாத ஆற்றலும் பொருந்திய இளைஞர்களே இன்று எமக்குத் தேவை" என்று குரல் எழுப்பிய முதல் இந்து மதத் துறவி விவேகானந்தர்தாம். "கல்வி என்பது உள்ளத்தில் உறையும் ஞானத்தை வெளிக்கொணர்வதே" என்று உண்மைக் கல்வித் தத்துவத்தினை உணர்த்திவைத்த பெருமையும் வீரத் துறவி விவேகானந்தரையே சாரும். "எழுமின், விழியின் கருதிய கரும்பு கைகூடும் வுரை உழைமின்" என்று பள்ளியெழுச்சி

பாடிப் பாரத மக்களை அவர்களின் நீண்ட தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பியவர் அந்த மகான் சுருங்கச் சொன்னால் தாய்நாட்டு மக்களுக்கு உலகியல் வாழ்வு நெறிபையும் உலக நாடுகளுக்கு இந்திய தத்துவ ஞானச் செழுமையையும் உணர்த்தி வைத்தவர் விவேகானந்தர் எனலாம்.

விவேகானந்தர் கையாண்டமுறை புதுமையானது சமய சீர்திருத்த இயக்கங்களின் நடைமுறைகளிலிருந்து வேறுபட்டது. இராமகிருஷ்ணரின் மறைவுக்குப்பின் சாரதாமணிதேவியாரைத் தம் ஞானத்தாயாக ஏற்றி விவேகானந்தரும் சுகதுறவிகளும் இராமகிருஷ்ண மடத்தை நிறுவினர். சமயப்பணிகளிலிருந்து விரிவாக்கம்பெற்ற சமூக, கல்விப்பணிகளில் நாட்டம் கொண்டனர் பள்ளிகள் வைத்தியசாலைகள். அநாதர் இல்லங்கள், துறவகம், மடக்கிளைகள், சஞ்சிகைகள் என்று சமூகத்தக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் வழங்கும் சேவா நிறுவனங்களை உலகின் பலபாகங்களிலும் தோற்றுவித்தமை இவர்களின் தலையாய பணிகளாகும். அமெரிக்கா இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், இலங்கை, மொறிஷியஸ் முதலாகப் பல நாடுகளிலும் இராமகிருஷ்ண மடக்கிளைகளும் சமூகசேவை நிறுவனங்களும் இன்று உள்ளன. இவற்றோடு இந்து சமயத்தவங்கள் யோகசாதனைகள் என்பனவும் அவர்களாற் பரந்த அளவிற்கு பரப்பப்பட்டுவருகின்றன.

இந்து சமய சீர்திருத்த இயக்கங்களின் வீழ்ச்சிக்கும் இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் எழுச்சிக்குமான காரணிகளாய்ப் பின்வருவனவற்றை எடுத்துக்காட்டலாம்.

(I) உபநிடதங்கள் ஞானச்சுரங்கங்கள் என்றும் வேதாந்த தத்துவமே மிக்ஞயர்ந்த தத்துவமென்றும் விவேகானந்தரும் அவரின்வந்த இராமகிருஷ்ண மடத்தினரும் தங்கள் பேச்சுக்களாலும் எழுத்துக்களாலும் உலகெங்கும் பிரசாரம் செய்து வந்தார்கள், வருகிறார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால் பிரம, ஆரியசமাজங்கள்போல வாதாடியோ, கண்டனம் புரிந்தோ தம்மதத்தினை நிலைநாட்ட அவர்கள் முற்படவில்லை. தயானந்தரின் 'சுத்தி' இயக்கம்போன்றோ, இராஜாராம் மோஹன்ராயின் விவாதக்கட்டுரைகள் போன்றோ இயங்கியோ எழுதியோ பிறமதத்தினரின் வெறுப்புக்கு உள்ளாகவில்லை.

(II) தயானந்தர் வேதக்கல்வியே போதியது. அதில் இல்லாதது இல்லை என்று உறுதியாக நம்பி. மேலைநாட்டுக் கல்விமுறையைச் சாடினார், ராய் மேற்றிசை அறிவியல்களை இந்தியர் கற்று முன்னேறுவதை வலியுறுத்தினார் இராமகிருஷ்ணர் ஆன்ம ஞானத்துக்கு முதன்மையளித்து ஏட்டுக்கல்வியை உவர்த்தார். ஆனால் அவரின்சீடர் பரம்பரையினரோ கல்விபற்றிய பரந்த மனப்பான்மையோடு சகல கல்வித்துறைகளும் வளர ஊக்குவித்ததோடு தமது குறிக்கோள்கள்

கமைவாகப் பள்ளிகளை இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் இலங்கை போன்ற பிறநாடுகளிலும் தோற்றுவித்துக் காலத்தோடும், பாரம்பரிய கலாசாரத்தோடும் இணைவை ஏற்படுத்தினர்.

(III) உளநலத்துக்குக் கல்வி, உடல் நலத்துக்கு மருத்துவம் என்று இருவகையாலும் பணியாற்றியதும் இராமகிருஷ்ண மடத்தின் பணியாகும். திக்கின்றி வாடிய அநாதர்களை அரவணைத்து அவர்களுக்குக் கல்வியும், வாழ வசதிகளும், சுய கௌரவமும் உண்டாக வழிசமைத்த வகையிலும் சமூகப் பணியாற்றிய பெருமை இராமகிருஷ்ண மடத்துக்கு உண்டு.

(IV) சமயப் பணியாயினும் சரி, சமூகப்பணியாயினும் சரி அவற்றில் ஈடுபடுவோர் கல்வியறிவு வாய்ந்தோராயும் துறவுள்ளம் பெற்றோராயும் விளங்கினால் அவர்களின் செயல்கள் தூயனவாயும் சுயநல்லமற்றனவாயும் விளங்கும் என்பதற்கு ஐயமில்லை இராமகிருஷ்ண மடத்தினர் இத்தகைய துறவிகளை உருவாக்கி அவர்கள் மூலம் பணியாற்றுவதால் முன்னைய சீர்திருத்த இயக்கங்களிலும் அரியனவும் நிலையானவுமான பணிகளை ஆற்றுதல் இயல்வதாயிற்று.

(V) சொந்த நாட்டில் மட்டுமன்றிப் பிறநாடுகளிலும் சமய, சமூகப் பணிகளிலே ஈடுபடும்போது, பிற சமயங்களில் துவேஷம் காட்டாது எல்லாச் சமயங்களையும் ஆதரித்தும் நடத்தல் வெற்றிக்கு வழிவகுப்பதாகும். இராமகிருஷ்ண மடத்தினர் இம்முறையினை உறுதியாகக் கடைப்பிடிப்பதால் வெளிநாடுகளிலும் மதிப்புடன் செயல்புரிகின்றனர்.

(VI) தனித்ததொரு மதக் குழுவாகத் தமக்கு முத்திரை குத்திக் கொள்ளாது இந்து சமயிகளாகவே தம்மை வெளிப்படுத்தி நடந்து கொள்வதால் பிறருள்ளங்களிலே இவர்கள் மீது ஐயம் ஏற்படவும் வாய்ப்பில்லை.

(VII) பொதுப் பணியை வெறும் வள்ளன்மையின் புலப்பாடாகக் கொள்ளாமற் சமய ஆன்மிகப் பணியாகக் கருதிச் செயலாற்றுவதும் இராமகிருஷ்ண மடத்தின் உயிர்த்துடிப்பான இயக்கத்திற்குத் துணைபுரிகின்றது.

(VIII) இந்திய தேசிய உணர்வோடு அமைந்துவிடாது தனது குறிக்கோளை உலகளாவிய பொது நோக்குக் கொண்டதாய்ச் செல்லுமிடமெல்லாம் செயற்படுத்துவதால் எல்லோரதும் அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உள்ளாகியிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

(IX) விவேகானந்தர் காட்டிய வழிதின்று மடத்துறவிகள் தாழ்வுச்சிக்கல்கள் எவையுமின்றி இந்தியாவின் மதிப்புக்குப் பங்கம் ஏற்படாது பிறநாடுகளிற் சமத்துவ உணர்வோடு நடந்து கொள்ள

தாலும் இராமகிருஷ்ணமடத்தினர் தபது மதிப்பைப்பேணி வருகின்றனர்.

(X) தாம் பணிபுரியும் நாடுகளிலே நிலவும் சமூக, சமய உறவுகளுக்கு ஊறுவிளைவிக்காமையும் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டவேண்டுவதாகும்.

இவ்வாறு பல அமிசங்களிலும் தனக்கெனத்தனி முத்திரையுடன் முன்னவரின் பிழைகளுக்குத் தாலும் உள்ளாகாது, ஒழுக்க நெறி தவறாது கட்டுக்கோப்புடன் இயங்கி வருவதாலேயே இராமகிருஷ்ணமடமானது பண்பும் பயனும் வாழ்ந்ததொன்றாகப் புகழொளி பரப்பி வருகின்றது.

9. தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துப் பண்பாடு

நினைவுக்கெட்டாத மிகப்பழங் காலத்திலேயே இந்திய மக்கள் வெளியுலகோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். பழங்கற்கால மக்கள் தூரகிழக்கு நாடுகளுக்குத் தரைவழியாகவும் கடல்வழியாகவும் சென்று இத்தோசீனா, கம்போடியா லாவோஸ், வியட்நாம், கிழக்கிந்திய தீவுகள் என்பவற்றிற்கு குடியேறினர் என்று தெரிகின்றது. இந்துநாகரிகம் நிலவிய பகுதிகளிலே வாழ்ந்தோர் மேற்கு மத்திய ஆசிய நாடுகளோடு உறவுபுண்டிருந்தனர் என்பதற்கு ஐயமில்லை. இந்திய நாகரிகத்தின் மூலநாயக்களான திராவிடரும் ஆரியரும் வெளியேயிருந்து இந்தியாவந்து குடியேறியவர் என்பது வரலாறு. எனவே அவர்கள் தாம் எங்கிருந்து வந்தார்களோ அந்த நாடுகளுடன் சிறிது காலமாவது தொடர்பு வைத்திருந்திருப்பர். ஆக, பாரத நாடு எக்காலத்திலும் வெளித்தொடர்பின்றித் தனித்து வாழ்ந்த தில்லை என்பது திண்ணம்.

இத்தொடர்புகள் வரலாற்றுக் காலத்தில் மேலும் விரிவடைந்தன. கிரேக்கம், சிரியா, எகிப்து, உரோமை முதலாம் பல நாடுகளுடனும் அத்தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. மெளரியர் ஆட்சிக் காலத்தில் பௌத்த சமயப் பரம்பலானது சீனா முதலாம் மேற்காசிய நாடுகளிலும் உறவினை இறுக்கமுடையதாக்கிற்று. கடல் வாணிபம் அய்வுறவிற்கு மேலும் வலிவு அளித்தது பாபறிக், பருகச்சா, முசிறி, நெல்சிந்தா, பக்கறை, கொற்கை, புகார் ஆகிய துறைமுகங்கள் இந்தியக் கடற்கரையோரங்களில் அன்று விளங்கி, இந்தியப்

பொருள்களை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றிச் சென்று விற்பனை புரிந்து, செல்வத்தை உள்நாட்டிற் கொணர்ந்து குவித்தன. வெளிநாடுகளிற் குடியேறியும் ஆதிக்கம் கொண்டும் அந்நாடுகளிலே செல்வாக்கும் பெற்றமையும் வரலாறு தரும் முதன்மைபான செய்தியாகும். (Advanced History of India P. 211 — 212.)

ஒரு நாடானது தன்னிலும் பலங்குறைந்த, பின்னடைந்த நாடுகளுடன் மேற்குறித்த வகைகளிலே தொடர்பு கொள்ளும்போது முன்னதன் சமய பண்பாட்டுச் செல்வாக்கால் பின்னையவை பல நற்பயன்களையும் பெறுதல் கண்கூடு. இத்தியாவின் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள் இத்தகைய விளைவுகளை அந்நாடுகளில் ஏற்படுத்தியது இயல்பே. இவற்றுள் இந்துப்பண்பாட்டுப் பரம்பல், சிறப்பாகத் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலேயே அதிகமாக இடம் பெற்றது.

பர்மா, மலேயா, சயாம், கம்போடியா (கம்பூச்சியா), சம்பா (வியட்னாம்) ஆகியவை கிழக்காசிய நாடுகள் எனப்படும். சுமாத்ரா, யாவா, மதுரா, பாவி, லாம்பக், போர்னியோ என்பன கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் எனப்படும். இவ்விரு பகுதிகளிலும் இந்து மதப் பண்பாடுகள் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே பரவி வந்துள்ளன. தூரகிழக்கு நாடுகள் பொன்கொழிக்கும் நாடுகள் என்று பொருளிலே பொதுவாக, 'சுவர்ணபூமி' என அழைக்கப்பட்டமையால், இவற்றிற்குச் சென்று வாணிப மூலம் பெருஞ் செல்வம் திரட்டுவதே தொடக்கத்தில் இந்திய வணிகர்களின் தோக்கமாய் இருந்தது, இவ்வாணிபம் பற்றிய செய்திகள் ஜாதகக் கதைகளிலும், கதா சரித்திர சாகரம் என்ற கதை நூலிலும், வாயு புராணம் முதலாம் புராணங்களிலுமிருந்து தெரியவருகின்றன. வணிகர் தமது பபணத்தின் முடிவிற்குப் பெருஞ் செல்வத்தோடு நாடு திரும்பியதும் உண்டு; புயல்களிற்கப்பல்கள் சிக்கியும் கொள்ளையர் கைப்பட்டும் பல இன்னக்கூலி குள்ளாகி மரணத்தைத் தழுவினதும் உண்டு. வாணிப உறவுக் கோட்பாட்டினை வரலாற்றாசிரியர் சிலர் 'வைசியக் கோட்பாடு' என்ற பெயராலும் அழைப்பர்.

சொந்த நாட்டிலே தமது ஆட்சியுரிமையை இழந்தோர் இந்நாடுகளுக்குத் தமக்கு விசுவாசமான படை, குடி, பரிவாரங்களோடு சென்று, அந்நாளில் சீர்திருத்தமடையாது காட்டுமிராண்டிகளாய் வாழ்ந்தோரை அடக்கியோ அழித்தோ அங்குத் தம் அரசை நிறுவி வாழ்ந்தமைக்கும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் உள. இத்தகைய அரசு நிறுவற் கோட்பாட்டினை, 'ஊத்திரியக் கோட்பாடு' என உரைப்பர். இவ்வாறு நிறுவப்பட்ட அரசுகள் காலப்போக்கிற் பேரரசுகளாய் மாறி நீண்டகாலம் நிலவியமைக்குச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. எனவே வாணிபம் சார்ந்த குடியேற்றங்களும், ஆதிக்கம் தொடர்பான குடியேற்றங்களும் ஏற்பட்டதால் இந்துப் பண்பாடு, சிறப்பாகத்

தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலே பரவலாயிற்று. ஆதல் பரவலாக எச்ச சொச்சங்கள் இன்றும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதே. சம்பா கிலும் காம்போஜத்திலும் நிலைய இந்துப்பேரரசுகள் வரலாற்றுப் புகழ் வாய்ந்தவையாகும் கல்வெட்டுக்கள். செப்புப் பட்டயங்கள், கட்டடங்கள், சிற்பங்கள், இலக்கியங்கள் என்பன இவற்றின் புகழை நிலைபேறடையச் செய்துள்ளன.

முன்னர் நாம் குறிப்பிட்ட பொதுப்பெயரான 'கவர்ணபூமி' என்பது பர்மாவுக்குச் சிறப்புப் பெயராய் வழங்கியது கவர்ணத்தூவியம் என்ற பெயர் சுமாததிராவக் குறித்தது. காம்போஜம் இன்றைய கம்பூச்சியாவைக் குறித்தது கடாகத்துவீபம் மலேயாவை அழைக்கப் பயன்படது இங்குக் கிடைத்த கல்வெட்டுக்கள் பலவற்றிலும் பல்லவர்காடத்துச் சமஸ்கிருத எழுத்துக்கள் தையாளப்பட்டுள்ளன. ஆரம்ப நாகர எழுத்துக்களும் சில கல்வெட்டுக்களின் காணப்படுகின்றன. இவற்றிலிருந்து வடஇந்தியச் செல்வாக்கிலும் தென்னிந்தியச் செல்வாக்கே இந்நாடுகளின் கூடிய அளவு நிலைய தாய்க் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. இடையிடையே தமிழ்க்கல்வெட்டுக்களும் கிடைத்துள்ளன சயாம் என்ற இடத்திற் கி. பி. 215 இந் பொறிக்கப்பட்டதாய்க் கொள்ளப்பட்டு தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களில் ஒன்றில் 'மணிக்கிராமம்' என்ற வணிகரகுழு பற்றிக்கருப்பட்டிருக்கின்றது. சுமாததிராவின் கிடைத்த கல்வெட்டிலே 'கிசையாயிரத்து முந்நாற்றுவர்' பற்றிய செய்தி உளது. இவற்றிலிருந்து பல்லவர்களால்தின் தொடர்ச்சியாகச் சோழர்களால்திலும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலே இந்துப்பண்பாடு பரவியமையைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

(அ) கடாகத்துவீபம் (மலேயா)

இது, இந்தியாவிற்கு மிக அண்மையிலுள்ள தீபகற்பம். கடாகத்துவீபம் என்பது பிற்காலத்திற் செட்டா, கடாரம் என மருவுகின்றது. மலேயா என்ற பெயரும் மலயம் என முதலிலே தமிழரால் வழங்கப்பட்டுத் திரிபடைந்தது எனக்கொள்வது பொருத்தமானதே. கி. பி. 514 இல் மலேயாவில் இங்காசுகம் என்ற பகுதிக்கு அரசனாயிருந்த பரதத்தன் என்பான் சீனநாட்டிற்கு ஆதித்தியன் என்ற தூதனை அனுப்பினான். ஆதித்தியன் அரச குடும்பத்தினன் ஆகலாம். செட்டாக்குன்றின் உச்சியில் சிவன்கோயில் ஒன்றின் சிலைவு காணப்படுகின்றது. இக்கோயிலின் அழிவிற்கு முகலாயரின் படைவெழுச்சி காரணமாயிருந்திருக்கலாம். பரமசிவன் துர்க்கை, கணேசர், நந்தி விச்சிரகங்கள் அங்குக் காணப்பட்டன சைவம் மட்டுமன்றிப் டௌத்தரும் இந்தியாவின் ஊடாகவே இங்குப்பரவியமைக்குச் சமஸ்கிருத மொழியிற் பல்லவ எழுத்துமுறையில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் சான்றாகின்றன.

மலேயா அரசு, இலங்காசுகம், கடாமல், பக்கானுஸ், பாண்பாக் என்ற நாளுக்கு பிரிவுகளை உள்ளடக்கியிருந்தது. பக்கானுஸ் பிரிவினர்க்கு கி. பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் ஸ்ரீபாலவர்மன் அரசனாய் விளங்கினான். பல்-வ அரசர்கள் வையாண்ட வர்மன் என்ற பின்னொட்டும் பெயர் இவ்வரசனுக்கும் வழங்கியதிலிருந்து இந்துப்பண்பாடு இங்குப் பரவியிருந்தமை புலனாகும். பாண்பாக் என்ற பகுதியில் ஜெயதர்மநகர், விகார ஆகிய ஊர்களில் இந்தியர் மிகுதியாகக் குடியேறியிருந்தனர் இங்கிருந்து தான் காம்போஜம், சம்பா என்னும் இடங்களுக்கு இந்துப்பண்பாடு பரவியது. பிரித்தானியரின் ஆட்சிக்காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்தும் இலங்கையிலிருந்தும் இந்துமக்கள் தொழில் காரணமாக மலேயா, சிங்கப்பூர் (மலேசியா) சென்று வாழ்ந்தமையால், இந்துப்பண்பாடு முன்வரிலும் அதிகமாய் அங்கும் பரவியுள்ளது.

(ஆ) சாவகம் (யாவா)

இன்று யாவா என்பது அன்று சாவகம், யவத்துவீபம் என்ற பெயர்களால் வழங்கியது. கிவிங் என்ற கலிங்க நாட்டின் இளவரசன் 20,000 மக்களை இங்குக் குடியேற அனுப்பிவைத்தான். இவ்வாறு சென்று சாவகத்திற் குடியேறியவர்கள் 40 ஆண்டுகள் செல்வாக்கோடு வாழ்ந்தனர். இங்கே இடம்பெற்ற குடியேற்றங்கள் பற்றிப் பல மரபுவழிக்கதைகள் நிலவுகின்றன. சீனாவிலிருந்து கி. பி. 78இல் ஃபாகியன் என்ற பெளத்தயாத்திரிகன் யாவாவிற்குச் சென்று அங்குத் தான் அவதானித்த சமயநிலை பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

“இந்து சமயம் இந்நாட்டில் ஓங்கிநிற்கின்றது. மக்கள் அதிற் பற்றுக்கொண்டுள்ளனர். புத்தர்பிரானின் மதம் கவனிப்பார் அற்றுக் கிடக்கின்றது.”

காஷ்மீர் அரசு பரப்பரையைச் சேர்ந்த குணவர்மன் என்ற அரசன் சாவகத்துக்கு வந்து பெளத்தத்தைப் பரப்பினான். சிறிதுகாலம் மீண்டும் பெளத்தம் செழிக்கலாயிற்று. ஆனால் கி. பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில், பூரணவர்மன் என்பான் தர்மா என்ற இடத்தில் ஆட்சி நடத்திய காலத்தில் மீண்டும் இந்துமதம் மேலோங்கிற்று. கல்வெட்டுக்கள் இவனுடைய ஆட்சிச்சிறப்புப்பற்றி எடுத்துக்கூறுகின்றன. கல்வெட்டுக்களின் ஓரங்களில் சங்கு, சக்கரம், திரிகூலம், அகத்தியரின் கமண்டலம் என்பன சின்னங்களாய்ப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. பூரணவர்மன் காலத்தில் இந்து சமயம் அரசமதமாய் நிலவியமைக்கு இவை சான்றுகளாய். இந்திய மரபும் கதேசமரபும் இணைந்த கட்டடச்சிற்பக்கலை இங்குச் சிறப்புப்பெற்றிருந்தது.

மயானத்தின் அருகிற் சண்டிக்குக் (துர்ச்சகைக்கும்) கோயில்கள் கட்டப்பட்டனையும், மூர்த்திகளுக்குக் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டனையும் குறிப்பிடத்தக்கன. சிவனை இலிங்கவடிவிலும் வைரவர்

வடிவிலும் கையல்பாகன் வடிவிலும் அமைத்து வழிபாடு நடந்தது. அகத்திய முனிவரும் வழிபடு தெய்வமானார், தியை என்ற இடத்திற் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டில் விநாயகர் கோயில் பற்றிய விளக்கம் உள்ளது. பாண்டவர், கடோற்குசன் (வீமன்மகன்), ஆதியோரும் வழிப்பட்டனர். வைரவர் கார், சஞ்சயன், குஞ்சரம் ஆகிய பகுதிகளிற் சிவலிங்கங்கள் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டன. பின்வந்த சைவேந்திர மன்னனின் பரம்பரையினர் மகாயான பௌத்த சபயத்தைச் சேர்ந்தோர் எனினும் இந்துமதத்திற்கும் ஆதரவு வழங்கினர் காலசன் என்ற இடத்தில் தீரா என்ற தெய்வத்துக்குச் கோயிலும் கெடு என்ற இடத்திற் சண்டிமேந்தூத் என்ற கோயிலும் காணப்பட்டன. தூர்க்கைக்கு அமைக்கப்பட்ட சண்டிசேவு என்னுப் கோயிலே அளவாற் பெரியது. இதன் நீளம் 540 அடியாகவும் அகலம் 600 அடியாகவும் இருந்தன. இதனைச் சூற்றி 79 சிறுகோயில்கள் அமைத்தன. எனினும் மேந்தூத் என்ற இடத்தின் சூற்று 2 மைல் தொலைவிற் கட்டப்பட்ட பரபுதூர் கோயிலே காலவும் பெரியதும் வலிபுறும் கலைத்திறமும் பொருந்தியதாகும். இதனை ஆரம்பத்தில் போரேபுதூர் என்றே அழைத்தனர். போரே என்பது கோயில் அமைந்த இடத்தையும் புதூர் என்பது புத்தரையும் சூறித்தன. சூ. பி. 750-780-க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இக் கோயில் கட்டப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

பரபுதூர் பௌத்தகோயிலையினும் இந்துயக்கட்டப்பயாணியின் உயர்சினைப் புலப்படுத்துவதால் அதனைப்பற்றி ஓரளவு விழிவாய் அறிவது நன்று. இது சிறியதொரு குன்றிற் கட்டப்பட்டுள்ளது. பசுமையான புல்வெளியின் நடுவில் சிவப்புவண்ணம் தீட்டப்பட்ட இவ்வாலயத்தை நோக்குந் போழுது, பச்சைக்கம்பளத்தின் நடுவில் பதித்த பவளப்போல எழிலார்ந்து விளங்குகின்றதெனலாம். 9 அடுக்குகள் கொண்ட இக்கையில், மேலே போகப்போகச் சிறுச் சிறு அடுக்குகளாகின்றது. முதல் ஆறு அடுக்குகள் சதுரமாகவும் ஏனைய மூன்றும் வட்டமாகவும் உள்ளன. உச்சிமாடம் சீரெயார் வட்டமானது. ஒவ்வொரு அடுக்கின் ஓரத்திலும் தூண்கள் கொண்டிணைத்த சுவர்கள் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு மாடத்தினது சுற்றுப்புறத்திலும் வாயில்கள் உள்ளன அடித்தளத்திலிருந்து மேலே ஏறிச் செல்வதற்கு உட்புறத்திற் படிகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. மேலேயுள்ள மூன்று வட்டமாடங்களிலே ஸ்தூபி அமைப்புக்காணப்படுகின்றது, அவ்வமைப்பைச் சிற்பங்கள் அணிசெய்கின்றன. ஒவ்வொரு ஸ்தூபத்திலும் புத்தவிக்கிரகங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன, இறுதி மாடத்திலே சிகரத்தோடு கூடிய ஸ்தூபம் உள்ளது. ஸ்தூபத்தை அடைவதற்கு வட்டவடிவான படிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேல் ஸ்தூபம் கூரைமணையின் வடிவம் பெற்றுவிளங்குகின்றது. அடிவிலிருந்து நுனிவரையுள்ள சிற்பவட்டத்திற் புராணக்கதைகளையும் புத்தரது வரலாற்றுக்கதைகளையும் பொறித்துள்ளனர்.

பரபுதூர் ஒரு தத்துவ அடிப்படையில் அமைந்ததாகும். இதன் முதல் ஆறு அடுக்குக்களும் மண்ணிலாக இன்ப துன்பங்களைக் குறிக்கின்றன. 7 ஆம் 8 ஆம் அடுக்குகள் இவற்றைக் கடந்து அடைகின்ற நூலாசிரியைப் புரப்படுத்துகின்றன. இறுதியானது பரிநிர்வாணம் என்றும் புத்தசமயத்தின் வீடுபேற்றினைக் (ஒன்றுமற்றுப் போம் நிலை) குறிப்பதாகும். இவற்றைச் சைலேந்திர அரச வமிசத்தினர் ஒவ்வொருவருக்குமான தனித்தனி சமாதிகள் என்ற கருத்தும் நிலவுகின்றது. பாகுவில் பேலகன் என்ற இடத்திற்கு கருடனில் அமர்ந்த விஷ்ணுவின் விக்கிரகம் காணப்பட்டது.

(இ) சுமாத்ரா (சுவர்ணத் துவீபம்)

சுமாத்ரா இராமாயணத்தில் (வால்மீகி) சமுத்திரத் துவீபம் என அழைக்கப்பட்டது. மலேயாவைப் போல இதன் ஆதிமக்கள் நாட்டின் நடுப்பகுதியில் வாழ்ந்தனர். கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இந்து மதத்தார் இங்குக் குடியேறி இந்த வாழ்ந்த ஆதிவாசிகளைச் சீர்திருத்தினர். இவர்களின் குழுப் பெயர்கள் கோழிய, பாண்டிய, மெலியான், பேவளி என்றெல்லாம் அமைந்திருந்தன. இதிவிருந்து இங்குக் குடியேறினோர் தமிழர் என்பது தெளிவாய்ப் புலனாகின்றது. பேவளி என்பது பல்லவர் என்ற பெயரினதும் மெலியான் என்பது சேரர் பெயரினதும் திரிபென்பர்.

(ஈ) போர்னியோ

இது கரீப்பூரத் துவீபம் என அழைக்கப்பட்டது. இன்றுங்கூட இத்தீவில் வாழும் ஆதிவாசிகள் நாகரிகம் அடையாத பின்னடைந்த நிலைமையேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். இந்தியர், சீனா செல்லும் வழியிலே இங்குத் தங்கிக் கடற்கரையோரங்களிற் குடியேறிக் காலப் போக்கில் அரசும் அமைத்தனர் என்று வரலாறு கூறுகின்றது. மூலவாரகாமன் என்ற இடத்தில் கி. பி. நாலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கலிவட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. மூலவாரகாமன் என்ற மணன் பல வேள்விகளைச் செய்தது பற்றி வேள்விச் சரலைத் தூண் (பூபம்) ஒன்றிற் காண்ப்படுகின்றது. அதிற் சிவன் பற்றிய வாசகங்கள் உள்ளன. ஒரு தூணிலே அவன் பூமிதானம், கற்பக விருட்சதானம், நூறு பசுக்கள் தானம் வழங்கியதாகச் செய்தி பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. கிழக்கு போர்னியோவில் கோம்பேஸ் என்ற இடத்தின் அருகில் ஒரு குகையினுள், சிவன், கணேசர், நந்தி, அகத்தியர், பிரமன் ஆகியோரின் விக்கிரகங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. முஸ்லிம்களின் படையெடுப்பின் போது, அவர்களின் அழிவிற் றிருந்து காப்பாற்ற இவை அங்கு ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருக்கலாம். மேற்கு போர்னியோவில் கி. பி. நாலாம் அல்லது ஐந்தாம் நூற் றாண்டில் இந்தியர் குடியேறியிருந்தமைக்கு இங்குக் கண்டெடுக்கப் பட்ட பட்டயம் ஒன்று சான்றாக உள்ளது.

4.2) சம்பா (வியட்னாம்)

“இந்தோசீனாவில் அமைந்த இருபெரும் இந்து அரசுகள் சம்பா-வும் காம்போஜமும். இவற்றுள் சம்பா, மிகப் பரந்த பெருநிலத்தைத் தனக்கு உடைமையாக்கி ஆசிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆட்சிபுரிந்தில் அமர்ந்து செல்வாக்குற்றிருந்தது இங்கு ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்களிற் குறிப்பிடத்தக்கந்தோர், ஸ்ரீ பரமேசுவரவர்ம மாநேவ ஈசுவரபுர்த்தி (கி. பி 1050 — 1060), உருத்திரவர்மன் (கி. பி. 1061 — 1069), ஹரிவர்மன் கி. பி 1163 — 1180) ஜெயசிங்க வர்மன் (கி. பி 1257 — 1287) என்போர். இவர்கள் ஆற்றலும் வீரமும் மிகுதியும் பெற்றுத் தமது மேற்கயவவரான பகைவரிடமிருந்து தம் நாட்டைக் காத்தனர். (காம்போஜரும், மொங்கோலியப் பெருமன்னனான குபுளாய்கானிடமிருந்து நாட்டைக் காத்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவர்கள் சீனாவுடன் இராஜதந்திர உறவு கொண்டிருந்தனர். கி. பி 1500இலிருந்து 1470 வரையுள்ள சயார் ஆசிரத்த முந்தூரர்களுடன் சம்பாப் பேரரசு இடையூறின்றி நிலவியது. பின்னர் இசுலாமியப் படையெடுப்பால் வீழ்ந்தது”

(An Advanced History of India - P. 216)

இங்குப் பல சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. காம்போஜத்தின் கிழக்கே தென் கீழ்க் கடற்கரையிலிருந்து வடக்கே நான்கிங் வளைகுடா வரை பரவியிருந்த சம்பாவில் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே இந்திய மக்கள் (பேரரசருவாக்கத்தினைத் தொடர்ந்து), குடியேறிவிட்டனர். சம்பாவில் கதேசிகள் ‘சாம்’ ஆவர். இவர்கள் இந்துப் பண்பாட்டை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டனர். இங்குள்ள மைசான் என்ற இடத்தில் பத்திரவர்மன் என்பான் சிவனுக்குக் கோயில் நிர்வகினான். இறைவன் பத்திரகேசுவர சுவாமி எனப்பட்டார். நாலு வேதங்களிலும் வல்லவனாகிய பத்திவர்மன், ஈசானேசுவரன், அம்புர்வேசுவரர் ஆகிய கடவுளர்களுக்கும் கோயில்கள் எழுப்பினான். வியட்னாமில் குபேரனுக்கும் கோயில்கள் இருந்தன. (குபேரன் இராவணனுக்கு மூத்தோன். சிவனுக்கு நண்பன்) சத்தியவர்மன் என்பான் தன் பெயரால் (சத்திய) இலிங்கங்கள் ஆக்குவித்துக் கோயில்களில் எழுந்தருளுவித்தான். சத்தி வழிபாடு நிலவியமைக்கும் சான்றுகள் உள். சிவனை அர்த்தநாரீச்சுரராயும் வழிபட்டுமுறை நிலவற்று. இந்திய ஆட்சிநீண்டகாலம் நிலவியமையால் இந்திய ஆட்சிமுறை சைவசமயம், கலைகள் என்பன இங்கு மிகப் பரவலாய் ஏற்பட்டமை இயல்பாயாகும்.

(ஊ) காம்போஜம் (கம்பூச்சியா)

காம்போஜர் இடைக்காலத்திலே கம்போடியா என அழைக்கப்பட்ட இன்று கம்பூச்சியா என அழைக்கப்படுகின்றது. இங்கு இந்து அரசு உருவானமைபற்றிக் கர்ணபரப்பரைக் கதைகள் வாயிலாகவே

அறியமுடிகின்றது. கௌண்டின்யன் என்னும் பார்ப்பனன் காம்-போஜத்திற்கு வந்து நாக இளவரசியான சோமி என்பவனை மணந்து அவளின் உதவிகொண்டு ஆட்சியைக் கவிழ்த்து அரசனானான் என்பது இத்தகைய கதைகளுட் பிரசித்திபெற்றதாகும். துரோணச்சாரியாரின் (கௌரவர், பாண்டவரின் போர்ப்பயிற்சி யாசான்) மகனான அகவத்தாமனிடமிருந்து பெற்றுவந்த குத்தி-டியை ஊன்றி அதனைத் தான் காட்டாட்சி பெறதற்கான நினைவுச் சின்னமாக்கினான் என்று அந்தக்கதை செல்கிறது. மற்றொரு கதை சூரியவமிசத்தினனும் இந்திரப்பிரஸ்தத்தின் மன்னனுமாயிருந்தவனால் நிறுவப்பட்ட இந்து அரசே கம்போஜத்தை நீண்டகாலம் ஆட்டது என்பதாகும். இவை எவ்வாறாயினும் காயபோஜத்தில் இந்துப்பிரரசு ஒன்று அமைத்திருந்தது என்பதற்கு ஐயம் இல்லை. அது கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து நிலவியது. இதன் நிலப்பரப்பு தெற்குக் கம்போடியாவை உள்ளடக்கி ஸ்பீனான் எனப் பெயர்பெற்றது. இங்குள்ள பெயர்கள் பலவும் சமஸ்கிருதத்தில் உள்ளன. மலேயாவில் குடியேறிய பின்னர், இந்நியர் குடியேறிய முதல் நாடு காம்போஜமே. காயபோஜத்தின் தெற்கிலே வழுனான் என்ற ஓடத்திலே காணப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் தென்னிந்தியக் குடியேற்றத்திற்குச் சான்றுகளாயுள்ளன.

காய்போஜ அரசனான ஈசானவர்மன் என்பவன் 'சிவனுக்கு விஞ்சிய தெய்வம் இல்லை' என்று நாயியவன் அகத்தியர் ஆதிசங்கராச்சாரியாரின் சீடனான சோமன் அரசகுருவாய் விளங்கினான் என்றும் கூறப்படுகின்றது. யசோவர்மன் பிமானகல் என்ற வழிபாட்டிடத்தை அமைத்தான். பிமானகல் என்பது விமானாகாசம் என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லின் திரிபாகும். யசோவர்மன் இந்துத்துறையினருக்கென நூறு ஆச்சிரயங்கள் அமைத்தான் என்று கல்வெட்டுக்கள் குறிக்கின்றன. யசோவர்மனின் பின்வந்த ஜெயவர்மன் மதுவனம் என்ற தலத்தினை அமைத்தான். இப்பெயர் யமுனா நதிதீரத்தில் விளங்கிய திருத்தலப் பெயரைத் தழுவிவதாகும். 2ஆம் சூரியவர்மன் என்ற அரசன் 'நமச்சிவாய' என்ற தொடக்கத்தோடு கல்வெட்டுக்கள் எழுதுவித்தான் என்று அறிகிறோம். இவன் தன்னுடைய குருவான திவாகரரின் தூண்டுதலால் அங்கேகாவேது அல்லது அங்கேகார்வாட் என்ற திருமால் கோயிலை எழுப்பினான்.

உலகில் உள்ள இந்துக்கோயில்களில் பிகப்பிரமாண்டமானது அங்கேகார்வாட் என்று கூறப்படுகின்றது. 40 அடி உயரத்தில் 750 அடிச் சதுரமேடையில் இது கட்டப்பட்டுள்ளது. நான்கு மூலைகளிலும் நான்கு கோபுரங்கள் உள்ளன. கர்ப்பக்கிருகத்தின் மேல் ஐந்து விமானங்கள் எழுப்பப்பட்டுள்ளன. சிவரம் தங்கக் கலசம் கொண்டது. நடுச்சிவரம் 130 அடி உயரமானது. 13 அடி உயரமான சுற்றமதில்கள் காணப்பட்டன. மதில்களுக்கும் வாயில்களுக்குமிட

யிற் பிரதான வழிகாணப்படுகின்றது. கோயிற் சிற்பங்கள் அழகான கலையம்சம் கொண்டவை. கர்ப்பக்கிருகத்திற் கருடவாகனத்தில் அமர்ந்த விஷ்ணுவின் தங்கவீக்கிரகம் உள்ளது. சிற்பங்களிலே பாற்கடல் கடைதல், சிவலீலைகள், சுவாக்கீபோகம், நரகவேதனை என்பன எழிலொழுக்கச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன அங்கோர்வாட்டின் பிரமாண்டத்தன்மையும், கட்டிடச் சிற்பத்திறனும், சிற்பப்பெருமையும் உலகக்கிராமியர்சகர்கள் பலராலும் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டுள்ளன. "தேயேந்திரனே மண்ணுலகில் வந்து இவ்வாயைத்தை அமைத்தான்" என்று புகழமுள்ளிற்று அவர்களின் நயப்புச்செல்வெறுது. இதிலிருந்து இதன் பெருமையை நன்கறிந்து கொள்ளலாம்.

சூரியவர்மனுக்குப் பின்வந்த ஏழாம் ஜெயவர்மன் என்பான் அங்கோத்தம் என்ற கோயிலை அமைப்பித்தான். இக்கோயில் பேயான் என்ற தெய்வத்திற்கென எழுப்பப்பட்டதாகும். பேயான் முசுங்கன் என்று இவை அழைக்கப்படுகின்றன. மிகச் சிறந்த சிற்பத்திறனால் இம்முகங்கள் உலகப் புகழ் பெற்றுள்ளன. இங்கு இந்து சமயக் கடவுளரின் சிற்பங்களும் காணப்படுகின்றன. விமானம் தங்கத்தாலானது சிற்பியின் கற்பனைச் சிரம என்று இதனைப்போற்றுவர்.

(எ) பாலித்தீவு

கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இங்கு ஆட்சியிற் தோள் கவுண்டியன் என்று சீன வரலாறு குறிக்கிறது; கொண்டியனது வரலாறு மிகச்சிறப்பாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது இங்கு வாழ்ந்தோர் அணிந்த உடைகுபே எனப்பட்டது. குபே என்பது பருத்திக்குச் சமஸ்கிருதத்தில் வழங்கிய பெயராகும். இராமாயண மகாபாரதக்கதைகள் சில திரிபுகளோடு இங்கு வழங்கிவருவதோடு, அக்கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட நடனங்கள், நாட்டிய நாடகங்கள் என்பன இன்றும் இங்கு ஆடப்பட்டுவருகின்றன. இராமாயணத் தொடர்பான ஓவியங்களும் இங்குக் காணப்படுகின்றன.

(ஏ) செலிப்பஸ்

சம்பாவிற் குடியேறிய இந்துமதத்தினர் இங்கு வாணிபம் நடத்தியதாகக் தெரிகின்றது. அவ்வாறு வாணிபம் செய்தோரில் ஒரு பகுதியார் இங்கும், தொடர்ந்த சீனாவில் குவாங்கோ நதிப்பிரதேசத்திலும் சென்று குடியேறியதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

(ஐ) சயாம் (சியாம்நாடு, தாய்லாந்து)

சீனார் என்ற வயிசத்தினர் ஆண்ட நாட்டைச் சீயன் என்று அழைத்தனர். அச்சொல்லின் திரிபு சயான் என்றாகிப் பின் சயாம் என்றாயற்று. இங்குள்ள இடப்பெயர்கள் பல இந்தியப் பெயர்

களாய் உள்ளன சயாமிலுள்ள தக்குபாவாலிலே தமிழ்க் கல்வெட்டு என்று காணப்பட்டது. கால-பிரா-நாராய - என்ற பெயரில் ஒரு மலைக்குன்று உள்ளது. இதன் பொருள் நாராயணர் குன்று என்பதாகும். இக்குன்றிலே சிதைவடைந்த நிலையிலே விஷ்ணுகோயில் ஒன்று காணப்பட்டது. அக்கோயிலில் நாராயணர் சிலையும் இருந்தது. ராஜ் கமா ஒன் என்ற பெயருடைய அரசன் ஒருவன் இங்கு ஆட்சி புரிந்தான் என்றும் தெரியவருகின்றது. இப்பெயரின் பொருள் இராமராயன் என்பதாகும். இவன் கி. பி. 15இல் சிவன்கோயில் ஒன்று கட்டினான் எனத் தெரிகின்றது. மறுதர்மசாஸ்திர விதிப்படி இம் மன்னன் நாட்டை ஆண்டுவந்தான் என்பர் சயாம் கி பி 1350இல் தனிநாடானபோதிலும் அதன் நாகரிகம், இந்தியப்பண்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும்.

இங்குள்ள சிற்பங்கள் இந்திய முறையை அநுசரித்து உருவாக்கப்பட்டவை. முகான்சின் முதலிய கோயில்கள் தென்னிந்திய இந்துக் கட்டடக் கலை நுணுக்கங்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. கோபுரங்களும் அப்பாணியைப் பின்பற்றியவையே. விஷ்ணு இலட்சுமி, துவாரபாலகர் முதலிய சிற்பங்கள் இந்திய நாட்டு விக்கிரகங்களை ஒத்துள்ளன. பொட்பிறம் என்னும் இடத்தில் பிள்ளையாரைப் பிரதிஷ்டை செய்துள்ள பீடங்களின் அடிப்புறங்களிலே தமிழ் எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன.

மற்றொரு கோயில் தென்னிந்தியச் சிற்பிகளின் கைவண்ணத்தில் உருவானதாகத் தெரிகின்றது. தேவகன்னியரின் சிற்பங்களும் இங்குள்ளன. நடராஜப் பெருமானின் நடனச் சிற்பமும் இங்குக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. சாக்கிய முனியாகிய புத்தரின் புத்த சிற்பங்களும் கிடைத்துள்ளன. அசோகர் என்ற பெயர் கொண்ட சயாமிய மன்னர் ஒருவர் சிவனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் கோயில்கள் அமைத்தவராவர். இவரின் அமைச்சர் அமாஞ்சா எனவும் புரோகிதர் புரோகித எனவும் இராசப் பிரதிநிதி யுவராசா எனவும் அழைக்கப்பட்டமையிலிருந்து சமஸ்கிருத மொழியின் செல்வாக்கு இந்த எவ்வளவுதாரம் பரவியிருந்தது என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். இராமாயணக்கதை இங்குத் திரிபடைந்து வழங்கி வருகின்றது. அரசர்களின் சிற்பங்களிற் காணப்படும் வெண்கொற்றக் குடை, விசிறி, வாள், முடி, மிதி அடிசள் முதலான அரசுச் சின்னங்களிலும் இந்தியச் செல்வாக்கினைக் காணலாம்.

(ஐ) பர்மா (சுவர்ண பூமி)

இந்தியாவை அண்மித்த பர்மா இன்று மியன்மார் எனப்படும்.) பிரித்தானிய ஆட்சிக்காலத்தில் இந்தியாவோடு ஒரு மாகாணமாய் 1885 இல் இணைக்கப்பட்டுப் புற இந்தியா (Further India) என

அழைக்கப்பட்டது. (நீருவாகச் சிக்கல் காரணமாய் 1937இற் பர்மாதலிப் பகுதியாயிற்று.) இதிலிருந்தும் பர்மாவோடு இந்தியாவும் இந்து சமயமும், பௌத்தமும் கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்பு புலனாகும். இந்திய மக்கள் பலர் இன்றும் இங்கு நிரந்தரவாசிகளாயுள்ளமையும் இந்து சமயமும் பௌத்த சமயமும் பெரும்பாலான மக்களால் இன்றும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

வர்மன் என்ற பட்டப் பெயருடன் அரசர்கள் பர்மாவை ஆண்டதாகத் தெரிகின்றது. பல்லவ மன்னரின் எழுத்துமுறையினையே பர்மிய அரச வமிசத்தவரான 'மான்' அரசர்கள் கையாண்டமையும் 'வர்மன்' பின்னொசுட்டைக் கையாண்டமையும் இவர்களுக்கும் பல்லவருக்குமுள்ள தொடர்பினைப் புலப்படுத்தும் நற்சான்றெனலாம். இங்குள்ள பாரமன் என்ற இடம் முன்பு அரிமர்த்தனபுரம் என அழைக்கப்பட்டது. பாளி மொழி, காஞ்சிபுரத்திற் செல்வாக்குப் பெற்ற மகாயான பௌத்தம் என்பன இங்குப் பெற்றுள்ள செல்வாக்கு, சிங்களர் பெரும்பாலும் ஏற்றுள்ள தேரவாதம் பரவலாகக் காணப்படல், விநாயகர், விஷ்ணு முதலிய தெய்வங்களின் சிலைகள், கோயில்கள் என்பன கொண்டு, பர்மாவில் இந்தியச் செல்வாக்கும், பௌத்த, இந்து மதச் செல்வாக்கும் எந்த அளவிற்குச் சுவறியுள்ளன என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

நிறைவுரையாக...

எல்வையற்றுப் பரந்து கிடக்கும் வானத்தை எட்டிப் பிடிக்க முயல்வது போல ஒரு மலை உயர்ந்து நிற்கின்றது. அதனைத் தொட்டுத் தடவி வரும் கருமுகில்கள் திடீரென்று மழையாகப் பொழியத் தொடங்குகின்றன. அந்த மழைநீர், ஓரிடத்தில் திரண்டு மண்ணினை நோக்கிப் பேராறாய் இழிகின்றது; கல்லிலும் மண்ணிலும் பேராரவாரத்துடன் காட்டாறாய்ப் பெருகிக் கிளைகளாய்ப்பிரிந்து, சமதரையிலே மெல்லத் தவழ்ந்து, தான் போகாமிடமெங்கும் வளத்தையும் வனப்பையும் கொழிக்கவைத்து, ஈற்றிலே பேராழியிலே சங்கமித்து அமைதி காண்கிறது. இதனோடு அதன் கதை முடிந்துவிடவில்லை.

மழைக்காலம் முடிந்து ஆற்றின் பெருக்கு அற்று, அடிசுடும் நாளிலும் ஊற்றுப் பெருக்காய் உலகாட்டி மீண்டும் மழைபொழியத் தன்னை நிறைத்துக்கொண்டு பழைய ஓட்டம்... பழைய வளச்சுரப்பு... சமுத்திரசங்கமம், ஆற்றின் கதை சாகாத் தொடர்கதை என்பதை அறியார் யார்? இந்து சமயத்தினதும் அதன் பண்பாட்டுப் படர்ச்சியினதும் வரலாறு பலவகையிலும் ஆற்றின் கதையை ஒத்ததுதான்.

இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கிலே தொடங்கிய அதன் கதை, காலந்தோறும் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் கண்டாலும் இன்றும் உயிர்த்துடிப்புடன் தொடர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றது. அந்நிய ஆதிக்கப் பரம்பல்கள், பிறமதங்களின் ஊடுருவல்கள் முதலிய கொடுவெப்பங்களும் வறட்சியும் இந்து நாகரிகத்தின் பெருக்கினை இடையிடையே வற்றவைத்த காலங்களிலும், அது முழுதாய் அற்றுப் போகாமல் ஊற்றுப்பெருக்காய் இந்துமக்களுக்கு உண(ர்)வு ஊட்டி, இன்றும் தன் பணியை, ஓட்டத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றது.

எல்லா மதங்களினதும் இருப்பினை ஏற்பதும் பிறமதங்கள் தன் னுள்ளே ஊடுருவ முற்பட்டகாலங்களிலே தனது சக்தி அனைத்தையும் திரட்டி அணைபோட்டுத் தன்னைக் காப்பதும் இந்து சமயத்தின், அதன் நாகரிகத்தின் உயர்நாடிகளாய் இருந்து வந்துள்ளமையைக் கடந்த ஒன்பது இயல்களிலும் ஓரளவு கண்டோம். இந்து நாகரிக வரலாறாகிய பேராழியின் ஒரு சில சிறுதுளிகள்தாம் இவ்வியல்கள் மூலம் தெரியவந்துள்ளன. பரதகண்டத்து ஞானிகளினால் உருவாக்கப்பட்ட சமய தத்துவ கலாசார நோக்குகள் விரிந்து பரந்து உலக நாடுகள் பலவற்றினதும் அறிஞர்கள் ஆய்வாளர்கள், சிந்தனையாளர்கள், தத்துவஞானிகளின் கவனத்தை ஈர்த்ததால், இன்று அவை பற்றிய நூல்களும் ஆய்வுகளும் எண்ணிக்கணக்கற்றவையாய்ப் பெருகிவிட்டன. இந்தப் பெருக்கமே பல சந்தர்ப்பங்களிலே முரண்பட்ட கருத்துக்களுக்கும் விவாதங்களுக்கும் ஒன்றுக்

கொன்று மாறுபட்ட முடிபுகளுக்கும் இடமளித்துள்ளமையையும் நாம் மறந்துவிடலாகாது அறிவிப்பலுக்கும் மெய்யியலுக்குமிடையே, ஐயங்களுக்கும் நம்பிக்கைகளுக்குமிடையே, மரபாசாரங்களுக்கும் நவீனத்துவங்களுக்குமிடையே ஓய்வொழியில்லாக் கருத்துமோதல்கள் இன்றும் நடந்த வண்ணந்தான் உள்ளன. 'காய்த்த மரம் கல்லெறி படுவது, இயற்கை!

எனினும் 'மெல்லெனப் பாயும் தண்ணீர் கல்லையும் உருக்கிப் பாயும்' என்றாங்கு இந்து சமயத்தின், அதன் பண்பாட்டின் மென்மையான ஆனால் உறுதியான போக்கினால் இன்று அவை உலகளாவிப் பரவத் தொடங்கிவிட்டன. சாக்கடைகளையும், அசுத்தங்களையும் குருட்டு நம்பிக்கைகளையுமே கொண்டதென்று இந்து சமுதாயம் எள்ளி நகையாடப்பட்ட ஒரு காலம் மறைந்து, விவேகானந்தரின் வருகையிலிருந்து உலகக் கவனத்தை ஈர்க்கும் ஒன்றாக இந்து நாகரிகமானது மறுமலர்ச்சி கண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இந்து சமய தத்துவங்கள், சாதனைகள், ஆசாரங்கள் என்பன உலகின் பல நாடுகளிலும் விளங்கியோ விளங்காமலோ இன்று ஏற்று மதிக்கப்பட்டு வருகின்றன ஹரே கிருஷ்ணா இயக்கம் தொடக்கம், ஹாவாய்த் தீவிலே சிவாய சுப்பிரமணிய சுவாமியின் 'கடவுள் இந்துக் கோயில்' (சைவ சித்தாந்தத்தை அடிநாதமாகக் கொண்டது) வரை இந்து சமய நிறுவனங்கள் கிழக்கையும் தாண்டி மேற்கு வரை சென்று உறுதியான வேர்களை விடத் தொடங்கிவிட்டன. 'வாழ்தல் வேண்டி ஊழ்வினை துரப்ப, கடல் கடந்து இந்துமக்கள் சென்று வாழும் ஐக்கிய அமெரிக்க நாடு கனடா, ஆபிரிக்கா (தென்), மொரிஷஸ், மலேசியா, சிங்கப்பூர், பிரித்தானியா முதலாம் இடங்களிலெல்லாம் இந்துக் கோயில்கள், வழிபாடுகள், மதக் கடைப்பிடிப்புகள், பண்பாடுகள் உருவாகி வருகின்றன. இந்நாட்டவர் அந்நாடுகளுக்குச் சென்று அவற்றின் செல்வாக்கினுள் அமிழ்ந்திட நேரிட்டாலும், தமது கடைப்பிடிப்புகளை விடாது பேண மேற்குறித்த அமிசங்கள் உதவி வருகின்றன. அதேவேளை, மேற்றிசை நாட்டினர் தமது நாடுகளிலே பெருகிவரும் உலகாயதப் போக்தகளிலும், வரையறை கடந்த போக நுகர்ச்சிகளிலும் ஈடுபட்டு மனநிறைவு காணாது ஆன்மிகத்தை நோக்கித் திரும்புவதும், அந்த ஆன்மிக வாழ்வுக்கான வாய்ப்புக்களைத் தேடிப் பாரதநாடு, இலங்கை முதலாம் இடங்களுக்கு வருவதும் இயல்பாகிவிட்டன.

இந்தியா, இலங்கை நாடுகளிலே வாழ்வோரில் இந்து சமய, பண்பாடுகளில் சலிப்பும் வெறுப்பும் கொண்ட இந்துக்களின் தொகையும் அருகியே வருகின்றது. மழைவேண்டி, மக்களிடையே அமைதி வேண்டி யாகங்கள் நடக்கின்றன. கோயில்களிலே நித்திய நைமித்திகபூசைகள் தவறாது இடம்பெறுகின்றன. காரியார்த்தமான

நேர்த்திக்கடன்கள், விரத அநுட்டானங்கள், ஒழுங்காக இடம் பெறுகின்றன. கோயில்களின் புனராவர்த்தனம், சும்பாபிஷேகம் முதலியவற்றிற்கும் குறைவில்லை. மதாசாரியர்கள், ஞானிகளைமதிப்பதும் அவர்கள் காட்டுர் வழிகளில் ஒழுகுவதும் தமது இன்றியமையாக்கடன்கள் என்று உணர்ந்து இந்துக்கள் பயபத்தியுடன் அவற்றை அனுசரித்துவரக் காண்கின்றோம். தலயாத்திரைகள், மாகேசுர பூசைகள், அன்னதானங்கள் என்றயாவும் சிறப்பாக நடக்கின்றன. இந்துசமயத்தைக் கற்போர், அதன் பரந்தபரப்பான இந்து நாகரிகத்தை விரிவாகப் படிப்போர், இந்துமாநாடுகள், தேசிய அடிப்படையிலும் சர்வதேச அடிப்படையிலும் நிகழ்த்துவோர் தொகையும் அதிகரித்துவருகின்றது. கோயில்களில் அடிக்கடி கலைகள் யாவும் தொடர்ந்து பேணப்பட்டுவருகின்றன.

இறுதியாக, சிவாய சுப்பிரமணிய சுவாமி, சிந்தனைச் செல்வரீடாக்டர் எம். எஸ். உதயமூர்த்திக்கு வழங்கிய அறிவுரையுடன் இந்நிறைவுரையை நிறைவு செய்வோம்.

“மறைகளெல்லாம் ஒரு தகுந்த ஆசாரியன் மூலம் அறிந்து கொள்ளப்படுமபோதுதான் அந்த ஆசாரியாரின் அநுபவம் அதிற் கலந்து மேன்மை பெறுகிறது அதிகபயன்தருகிறது.

“எல்லோராலும் அறிவு பூர்வமாகச் சிந்தித்து, கடவுளை ஞானசோதியாகக் காண முடிவதில்லை. அப்போதெல்லாம் கோயில், விக்ரகம், ஆராதனை என்ற வழிபாட்டு முறைகள் நமக்கு உதவுகின்றன, அதற்காகத்தான் கோயில் கட்டுகிறோம்.

“நாம் நிறையப் பூசனை புரிவோர்களை (பூசாரிகளை) பயிற்றுவிக்கவேண்டும். இன்ஜினியர், கல்லூரிப் பேராசிரியர் என்பதெல்லாம் எப்படி முறையான தொழிலாக இருக்கிறதோ, அதுபோல, ஆத்மீகத்துறையில் ஈடுபாடுள்ளவர்களுக்கு நாம் பயிற்சி அளிக்கவேண்டும். அப்போதுதான் நாட்டில் சன்மாரீகம் பரவும்”

“கர்மவினை, மறுபிறவி, ஆத்மா, பரமாத்மா என்ற சோதியில் கலக்கும் தெய்வீகம், உடலிலுள்ள ஏழு சக்கரங்கள் (நாளம்ல்லாத சுரப்பிகள்) முனிவர்களைச்சுற்றி இருக்கும் தேஜஸ், தியானத்தில் தெரியும் சோதி, குண்டலினி சக்தி - இவைதான் இந்துமதம். இவைதான் சைவத்தின் அடிப்படை. சைவம் புலாலுண்ணாமையை அழுத்தமாகக் கடைப்பிடிக்கிறது.

“பிராமணீயம் என்பது சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறிக்குமானால், நான் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அத்தகைய பிராமணீயம் காலப்போக்கில் மறைந்துபோகும். ஆண்டவன் முன்னிலையில் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லை. நாம்எல்லோரும் சமம்”

“மதமாற்றங்களைக் கல் விமூலம், பிரசாரத்தின்மூலம் நிறுத்தவேண்டுமே ஒழிய, வெறிமூலம் அல்ல. நம்முடைய மதத்தின் தன்மைகளைப்பற்றி நாம் சரிவர எடுத்துச் சொல்லவில்லை. அதனாலேயே அவர்கள் பிறமதங்களை நாடுகிறார்கள்.

“இந்து மதத்திற்குள் சைவம், வைணவம், சக்தி வழிபாடு என்ற பிரிவுகள் உள்ளன. நாம், நமக்குள், நம் பிரிவுகளை முன்னிறுத்திச் சண்டை போட்டுக் கொண்டோமானால், நாம் தான் பலவீனமடைவோம்,

“அவரவர்களும் அவர்கள் நம்பிக்கைக்கேற்ற மதவழிகளைக் கடைப்பிடித்து, ஆத்ம உயர்வுக்கு வழிதேட வேண்டும். மதமாற்றங்கள் ஒரு மனிதனுடைய நம்பிக்கைகளை அழிப்பதற்கு ஒப்பாகும்.”

— (ஞானபூமி - பக் 22)

மேற்கோட் சான்றுகள்

தமிழ் நூல்கள்

1. அருணாசல ஆசிரியர் சைவசமய சிந்தாமணி
ஏ. வி. ஆர். ஏ. அச்சகம்,
கொழும்பு. 1960
2. இராசமாணிக்கம்பிள்ளை. ம. சைவசமய வளர்ச்சி
ஓளவை நூலகம், சென்னை. 1958
3. இராசமாணிக்கம்பிள்ளை. ம. பல்லவர் வரலாறு
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம், 1977
4. இராசமாணிக்கம்பிள்ளை. ம. சோழர் வரலாறு
சென்னை பூரம் பப்பிளிக்கேஷன்
1955
5. குலரத்தினம் க, சி. இந்து நாகரிகம் முதலாம் பாகம்
பகுதி மூன்று
ஸ்ரீசுப்பிரமணிய புத்தகசாலை
யாழ்ப்பாணம். 1980
6. சங்கரன். எஸ். இந்திய நாகரிகம்
வானதி பதிப்பகம், சென்னை,
1986
7. சதாசிவ பண்டாரத்தார் பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
1954
8. சிவசாமீ. வி. ஆரியர் ஆதி வரலாறும் பண்பாடும்
கலைவாணி அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம். 1976
9. சுந்தரம்பிள்ளை. செ. இந்து நாகரிகத்திற் கலை
பாரதி பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம்
1994
10. சுப்பிரமணியன் நா: { இந்தியச் சிந்தனை மரபு
கௌசல்யா சுப்பிரமணியன் } சவுத் ஏசியன் புக்ஸ், சென்னை;
1993
11. சொக்கன் தமிழ்ப் பேரன்பர்
வித்துவான் வேந்தனார்
யாழ். இலக்கிய வட்டம், 1984.

12. சேரமதேவசர்மா } கலைக்களஞ்சியம் முதல் தொகுதி
யமுனாச்சாரியார் } மைசூர் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை 1954
13. சைவநெறி — 10 கல்வி வெளியீட்டுத்
திணைக்களம், 1995
14. தண்டபாணி தேசிகர் தருமபுர ஆதீனக் கோயில்கள்
ஞானசம்பந்தப் பதிப்பகம்,
தருமபுரம். 1949
15. பசாம் A. L. வியத்தகு இந்தியா
அரசகருமமொழித் திணைக்களம்
கொழும்பு 1963
16. பரந்தாமனார் அ. கி. மதுரை நாயக்கர் வரலாறு
பாரிநிலையம், சென்னை, 1981.
17. பாஸ்கரத் தொண்டைமான் தெ. மு. வெங்கடத்துக்கு அப்பால்
அபீராமி பப்ளிக்கேஷன்ஸ்,
சென்னை. 1984
18. நீலகண்டசாஸ்திரி K. A. தென்னிந்திய வரலாறு
அரசாங்க பாணைப்பகுதி
வெளியீட்டுப் பிரிவு
இலங்கை (அரசுப் பதிப்பகம்) 1968
19. லக்ஷ்மணன் கி. இந்திய தத்துவஞானம்
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை 1960
20. வானமாமலை. நா. தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும்
செஞ்சரி புக்ஹவுஸ்
பிரைவேட் லிமிட்டெட்,
சென்னை. 1992
21. வையாபுரிப்பிள்ளை. எஸ். தமிழர் பண்பாடு
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை. 1974
22. ஹிரியன்னா இந்திய தத்துவம்
தமிழ் வெளியீட்டுக்கழகம்,
தமிழ்நாடு அரசாங்கம் 1968

ஆங்கில நூல்கள்

1. Barton Schwarz Culture and Society
Robert N. EWALD The Ronald Press Company Ltd,
New York 1968

2. Mahalingam T. V. Administration and Social Life Under Vijayanagar
University of Madras 1940
3. Majumdar R. C. (General Editor) The History and culture of the Indian People
Bombay Baratiya Vidya Bavan 1965
4. Majumdar R. C. }
Raychaudhure H. C } Editors An Advanced History of India
Kalikinkar Datta } London
Macmillan and Company Ltd
New York - St. Martin Press
1958
5. Nilakanta Sastri K. A. The Chōlas
University of Madras 1955
6. Subramaniam N. History of Tamilnad
(A - D 1965 - 1956)
Koodal Publishers, Madurai
1982
7. The Cultural Heritage of India Ramakrishna Centenary Society,
Belur Math
Calcutta.

தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள், மலர்கள்

1. 'கல்கி' தீபாவளி மலர் சென்னை 1968
2. சைவ சித்தாந்தம் மலர் 56 இதழ் 9
(மு. அருணாசலம்) சென்னை 1983
3. செந்தமிழ்ச் செல்வி சைவசித்தாந்த
(மறைமலையடிகள்) நூற்பதிப்புக் கழகம்
திருநெல்வேலி, 1937
4. Dr. R. P. Sethupillai Asia Printers,
Silver Jubilee Madras - 1961
Commemoration Volume
5. மணியன் (ஆசிரியர்) நூனபூமி, செப்டம்பர் 1983
98, மவுண்ட் ரோடு கிண்டி,
சென்னை.

சிவாகமங்கள்

பேராசிரியர் ப. கோபாலகிருஷ்ண ஐயர்,
(தலைவர், இந்து நாகரிகத்துறை,
யாழ். பல்கலைக்கழகம்.)

சைவ சமயம் அநாதியானது; சிவ சம்பந்தமுடையது; ஆழ்மும் அகலமும் நுட்பமும் உடையது. இச்சமயத்திற்குரிய முதலூல்களாக விளங்குவன வேதம் ஆகமம் ஆகிய இரண்டுமாம். ஆன்மங்கள் தம்மை வழிபட்டு உய்ந்து கடைத்தேறும் பொருட்டு இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்ட முதல் நூல்களாக இவை சைவர்களால் போற்றப்படுகின்றன.

வேதமும் ஆகமமும் மெய்யானவை. அவை இறைவன் நூல்களாகும். வேதம் பொது நூலாகவும் ஆகமம் சிறப்பு நூலாகவும் விளங்குவன. இவை இறைவனால் அருளப்பட்டவை, இரு வேறுபாடான முடிவைக் கூறுமென்பர். ஆனால், நுணுகிப் பார்த்தால் பெரியோர்கள் இவை இரண்டிற்குமிடையே வேறுபாடு காணமாட்டார்கள் என்ற கருத்து இவை இரண்டிற்குமிடையேயுள்ள ஒற்றுமையை விளக்கும்.

ஆகமங்களின் தொன்மையை நிலைநாட்ட அவற்றை வேதங்களோடு ஒரே நிலையில் வைத்து வேறுபாடின்றிக் கொள்ளும் மரபு நெடுங்காலமாக இருந்து வந்துள்ளது. திருமூலர் 'ஆகமனாதி கலை மாகம வேதம்'¹ என்ற குறிப்பில் வேதத்தையும் ஆகமத்தையும் அநாதி எனக் கொள்கின்றார். வேதமும் ஆகமமும் முதல் நூல்கள் எனக் கூறும் திருமூலர் அவற்றை நாதனுரை என்றும் தெய்வ நூல் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். வேதம் பொது; ஆகமம் சிறப்பு என்பது அவர் கொள்கை.² இதே கருத்தை அருணாந்தி சிவாசாரியார் மேலும் விரிவாகக் கூறுவார்: வேதங்கள் குத்திரம் போன்றிருத்தவிற்பொதுறால் என்றும் அவ்வேதங்களுக்குப் பாஷ்யம் போன்றிருத்தவால் சிவாகமங்கள் சிறப்பு நூல் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.³ ஏனைய நூல்கள் இவற்றின் விரிந்த நூல்கள் எனவும், இவையே ஆதிநூல்கள் எனவும் குறிப்பிடும் கருத்துக் கவனத்திற்குரியது. வேதத்தைப் பகவாகவும் அதன் பாலை மெய்யாகமமாகவும் உருவகப்படுத்தும் மரபு இவற்றிடையே உள்ள தொடர்பைக் காட்டி தீர்க்கின்றது. வேதங்களைப் போல ஆகமங்கள் தெய்வீக நிலையில்

உணர்த்தப்பட்டவை எனச் சுட்டும் வகையில் திருமூலர் 'அண்ணலருளா லருளுஞ் சிவாகமம்' என்று குறிப்பிடுகின்றார். இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் பொருட்டு, 'ஆகமச் சிறப்பு' என்ற பிரிவில் திருமூலர் பல இடங்களில் இதே தொடரைப் பயன்படுத்துவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. 'பெரியோர்கள் வேதத்தையும் ஆகமத்தையும் எத்தகைய வேறுபாடுமின்றி அபேத நிலையில் போற்றி வந்துள்ளதாகத் திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார். இதே கருத்தையே அருள்நந்தி சிவாசாரியார் தமது நூலிலும் கூறுவதைக் காணலாம், சைவத்திறன் உணர்ந்த பெரியார் ஸ்ரீ கண்ட சிவாசாரியார் வேதாந்த சூத்திரத்திற்றதாய் தமது பாடியத்தில் கூறும் பின்வரும் கருத்துக் குறிப்பிடத்தக்கது.

'வேத சிவாகமங்களுக்குப் பேதம் காண்கின்றிலம்; வேதமும் சிவாகமமும் ஒன்றே.'

வேதாகம ஒருமைப்பாட்டினை வலியுறுத்த அறிஞர்கள் இக்கருத்தினை அடிக்கடி எடுத்தாள்வதைக் காணலாம்.

கருதி என்ற பெயர் வேதங்களுக்குரிய சிறப்புப் பெயர்களில் ஒன்று. காதால் கேட்கப்பட்டு வந்த காரணத்தால் வேதங்களுக்கு இப்பெயர் ஏற்படலாயிற்று, ஆகமங்களும் பன்னெடுங்காலம் குருசிஷ்ய மரபிற் பேணப்பட்டபடியால் ஆகமங்களுக்கும் இச்சிறப்புப் பெயர் ஏற்படலாயிற்று. வேதங்களில் மறைபொருளாகக் கூறப்பட்ட பஞ்சாட்சரம் போன்ற விடயங்கள் ஆகமங்களில் விளிவுபெறுவதால் இவற்றுக்குச் சிரௌதம் என்ற பெயரும் வழங்கப்படலாயிற்று. கருதி சம்பந்தப்பட்டது சிரௌதம் ஆகும். கருதியில் சுட்டப்படாத ஆலயவமைப்பு, பிரதிஷ்டை, உற்சவம் முதலியவற்றை ஆகமங்கள் தாமாகவே விளித்துக்கூறும் வகையால் அவற்றிற்கு சுவதந்திரம் என்ற பெயரும் உண்டாயிற்று. இங்கு குறிக்கப்படும் ஆலயம், பிரதிஷ்டை ஆகியவற்றுக்கு உள்ளங்கமாக விளங்குவது திருவுருவமாகும். எனவே, ஆகமங்களுஞ் சமயத்தின் முக்கிய அம்சம் திருவுருவ வழிபாடு ஆகும்.

சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டாகும். இந்த ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டினுள் ஒரு சில மட்டுமே எமக்குக் கிடைக்கின்றன. இப்பொழுது எமக்குக் கிடைக்கும் ஆகமங்களுள் காரணமும் காமிகமும் மிக முக்கியமானவை. இவை கிரியைகளைப்பற்றிக் கூறுவனவாம். சிவாகமங்கள் (காமிகம், யோகஜம், சித்தியம், காரணம், அஜீதம், தீப்தம், சூக்தமம், சுகிரம், அர்சுமான், சுப்பிரபேதம், விஜயம், நிச்சலம், சந்திரஞானம், முகவியம், புரோகதம், இலளிதம், சித்தய, சந்தானம், சர்வோத்தம், பாரமேஸ்வரம், கிரணம், வாதுளம்) என இருபத்தெட்டாகும். திருமூலர் திருமந்திரத்தில் ஆகமச் சிறப்புப் பற்றிக் கூறவந்த இடத்தில்.

'அஞ்சன மேனி அரிவையோர் பாகத்தன்

அஞ்சொ டிருபத்து மூன்றுள் ஆகமம்.....'

என்ற பாடலில் சிவபெருமான் இருபத்தெட்டு ஆகமங்களை அருளிச் செய்தனன் என்று கூறும் கருத்து நோக்கத்தக்கது.

இவ்வாகமங்களுள் முதற்பத்தும் விஞ்ஞானகலருட் பரமசிவன் அநுக்கிரகத்தைப் பெற்ற பிரணவர் முதலிய அணுசதாசிவர் பதின்மருக்கும் அருளிச்செய்யப்பட்டமையால் சிவபேதம் எனவும் ஏனைய பதினெட்டு ஆகமங்களும் அநாதிருநீரர் முதலிய பதினெட்டு உருத்திரர்களுக்கும் அருளிச்செய்யப்பட்டமையால் உருத்திரபேதம் எனவும் வழங்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு மூலாகமங்களைக் கேட்டவர்கள் பிரணவராதி அறுபத்தறுவராவர் எனவும் வழங்கப்படுகின்றது. 'திருமந்திரத்தில் திருமூலர் இதனைக் கூறுவதும் நோக்கத்தக்கது.'

இவ்வாகமங்கள் உபதேச கிரமத்தின்படி ஒவ்வொரு தலைமுறைக்கும் வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளதை உணரமுடிகிறது. இந்தவகையில் ஆகமங்களோடு தொடர்புற்ற ஒரு ஞானகுரு பரம்பரையே உபதேச கிரமமாக உருவாகி வந்துள்ளதை உணரலாம். இந்த உபதேச கிரமத்தின்படி சதாசிவமூர்த்தி ஆகமங்களை அனந்த கேவருக்கு உபதேசித்தருளியதாகவும் அனந்ததேவர் ஸ்ரீ கண்டருத்திரருக்கும் ஸ்ரீ கண்டருத்திரர் திருநந்தி தேவருக்கும் திருநந்திதேவர் சனற்குமார முனிவருக்கும் முனிவர்களால் மனுடனுக்கும் மனுடரால் மனுடருக்கும் குருபரம்பரையாய் உபதேசிக்கப்பட்டு உலகத்திற் பரவுவனவாய் உள்ளன.

'குருவையே பிரம்மாவாகவும் விஷ்ணுவாகவும் மகேசுவரராகவும் பரப்பிரம்மாவாகவும் கொண்டு குரு வணக்கம் செய்யவேண்டுமென ஒரு சுலோகம் வலியுறுத்துகிறது. திருமூலரின் திருமந்திரத்தில் முதல் தந்திரமாகிய உபதேசத்தில் தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்; தெளிவு குருவுருச் சிந்தித்தல் தானே' என வருவதும் நோக்கத்தக்கது. தெளிவு என்பது இங்கு ஞானத்தைக் குறித்தது. சிவாகம மரபில் குரு தத்துவம் முக்கியம் பெறுவதை உணரலாம். ஆத்ம ஞானத்தைப் பெறும் விஷயத்தில் குரு வழிகாட்டுவது இன்றியமையாததாகும் அறிவு ஒரேவிதமாக இருந்தாலும் பக்குவத்திற்கேற்றபடி ஒவ்வொன்றிலும் பிரகாசிக்கின்றது. இந்த அறிவாகிய ஆத்ம ஒளியை முழுமையாகப் பிரகாசிக்கச்செய்யவும் துக்கமின்றி இருப்பதற்குரிய வழிவகைகளைக் கூறவும் நமக்குக் குருபரம்பரை இன்றியமையாததாகின்றது இந்த அதிகாரம் பரம்பரையாக இடம்பெறும் வகையில்தான் ஒரு குருபரம்பரை இடம்பெறுகிறது ஆன்மாவுக்கு ஞானத்தையும் செயலையும் வேதாகமங்கள் வழங்குகின்றன அவ்வேதாகமங்கள் பிரமாதிகள் ஒதுவிக்க இருஷிகளாலே ஓதப்பட்டு, அவர்கள் வழியாகத் தொன்றுதொட்டு வருதலால் தவறின்றி உயர் அறிவுடையோராலே சொல்லவேண்டும் என்ற உணர்வு ஆழமாக மக்களிடையே இருந்து வருகின்றது.

சைவத்தில் முக்கியமாக இறைவன் சாந்தித்தியம் பெற்று ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டு அருள்பாலிக்கும் இடமாகிய ஆலயம், ஆலய சேவை பற்றி விரிவாக அறிதற்குரிய ஆதார நூல்கள் சிவாகமங்களேயாம். இது பற்றிக் கூறும் கிரியாபாதம், கர்ஷணம், பிரதிஷ்டை, உற்சவம், பிராயச்சித்தம் என நான்கு பிரிவுகளில் விளக்குகின்றது. கர்ஷணம் என்றால் உழுதல் என்று பொருள்படும். அதாவது பூமியை உழுது சமப்படுத்தி அளந்து சதுரமாக்கி, பிரதிஷ்டை செய்வதற்குப் பக்குவப்படுத்தலைக் குறிக்கும். இது பிரதிஷ்டை வரையுள்ள விஷயங்களை அடக்கும், பிரதிஷ்டை என்பது ஸ்தாபித்தல் அல்லது நிலைநிறுத்தல் எனப் பொருள்படும். இது இறைவனின் திருவுருவத்தை உரியவாறு ஆலயத்தில் சாந்தித்தியம் பெறச் செய்தலாகும். உற்சவம் என்ற பிரிவு திருக்கோயில்லி நிகழும் மகோற்சவ விதிகளைக் கூறும். பிராயச்சித்தம் என்றால் கெடுதியை விலக்கி மீட்டும் தெய்வீகமடையச் செய்தல் எனப் பொருள்படும், இத்தகைய பிரிவுகள் சில ஆசமங்களில் சற்று வேறுபாடான அமைப்புக்களைக் கொண்டும் விளங்கும். உதாரணமாக, கர்ஷணம் பிரதிஷ்டையோடு சேர்த்தும் பிராயச்சித்தம் உற்சவத்தோடு சேர்த்தும் கூறப்படுகின்றன. இந்நான்கு அம்சங்களும் ஆலயத்தோடு தொடர்புற்று விளங்குவன. இவற்றுள் வரும் விஷயங்களை நாம் வரிசைப்படுத்திக் கூறுவதாயின் ஆலய நிர்மாணம், மண்டபங்கள், பிராகாரங்கள் அமைப்பு, மூர்த்தி பிரதிஷ்டை, நித்திய நைமித்திகங்கள், மகோற்சவ விதிகள், செய்யப்படவேண்டிய பிராயச்சித்த வகைகள் என அமைவனவாகும்.

காமிகாகமத்தின் எழுபத்தோராவது பிரகார லக்ஷண விதிப் படலத்திலே ஆலயம் அமைக்கக்கூடிய இடம்பற்றி முதலிலும் பரிவாராலயங்கள், பரிவார தேவதைகள் என்பனவாகிய விடயங்கள் அதனைத் தொடர்ந்தும் கூறப்படுகின்றன. ஆலயப் பிராகாரங்களின் எண்ணிக்கை ஆலயப்பிரமாணங்கள் என்பன பற்றியும் விளக்கப்படுகின்றன.

ஆலயத்தின் ஸ்தூல விங்கமாகிய கோபுரத்தின் உத்தம உயரங்களும் துவார அகலங்கள் கோபுர நிலையங்களின் அகலங்கள் என்பனவும் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன.

இறைவனுடைய திருவுருவங்களை உருவாக்கும் சிற்ப நுணுக்கங்களைப் பற்றியும் சிவாகமங்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன. காரணாகமம், காமிகாகமம் ஆகியவற்றில் இவை தொடர்பான விதிமுறைகள் உண்டு. திருவுருவங்களின் தீர்மானங்களைப்பற்றி உத்தரகாரணாகமம் கூறுகின்றது. காமிகத்தில் அறுபத்தைந்தாம் படலத்தில் பிரதிமாலக்ஷணம் என்ற பிரிவில் திருவுருவங்களின் அமைப்பு முறைபற்றி விளக்கப்படுகின்றது.

ஆகமங்கள் தென்னாட்டிற்கே சிறப்பாக உரியன எனக் கூறின் மிகையில்லை. தென்னாட்டுக்கு அண்மையில் உள்ள இலங்கையில்

விளங்குஞ் சைவமும் ஆகமங்களுடன் இதே தொடர்பு கொண்டுள்ளதை நாம் அறியலாம். இங்கு எழுந்த பெரும்பாலான திருக்கோயில்கள் ஆகம விதிகளுக்கமைய எழுந்தவையே. இக்கோயில்களில் பின்பற்றப்பட்டுவரும் வழிபாடு முறைகளும் ஏனைய விடயங்களும் ஆகமங்கள் கூறும் முறைகளேயாகும். ஆகம மரபின் சிறப்பைப் பற்றிக் கைசாநாதக் குருக்கள் கூறும் கருத்து மனங்கொள்ளத்தக்கது.

தென்னாட்டிலும் இலங்கையிலும் அமைந்து விளங்குத் திருக்கோயில்களில் பெரும்பாலானவற்றில் நிகழும் கிரியைகளெல்லாம் ஆகமங்கூறும் முறையினுக்கமைய நிகழ்த்தப்படுவன. இவை மக்களின் தேவையொட்டியே மக்களுக்கு விளக்கம் ஏற்படுவதை மட்டும் குறிக்கோளாகக் கொண்டோ காலத்தக்குக் காலம் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப வேறுபடுத்தி அமைக்கப்படுவனவல்ல. எனவே ஆகமங்கூறும் முறைப்படி கிரியைகளை அவதானித்து, அவற்றை மக்கள் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமேயன்றிக் காலப்போக்கியொட்டி மக்கள் விளங்கும் வகையில் அவற்றை மாற்றியமைக்க இந்நியப் பண்டாடு இடந்தராது. ¹⁰

கிரியைகள் யாவும் சிவஞானத்துக்கு அறிகுறிகளாகும். அக்கிரியைகளுள் இன்னது இன்னதற்கு அறிகுறி என்று ஆகமங்களில் தெளிவுறக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆகமங்கள் எடுத்துக்கூறும் விதிகளனைத்தையும் பிரமாணமாகக் கொண்டு கிரியைகள் செய்யும் முறையினை ஒழுங்குபடுத்தி முறையாகக் கூறும் நூல்கள் பல இவ்வாகமங்களை அடுத்துத் தோன்றித் தனி நூல்களாக விளங்குகின்றன. இவற்றிற்குப் பத்ததிகள் என்ற பெயர் உண்டு. சிவாசாரியர்களால் வகுக்கப்பட்டு அவரவர் பெயர்களைத் தாங்கிய தனி நூல்களாக இப்பத்ததிகள் உருவாயின. 'பத்ததி' என்றால் 'மார்க்கம்' என்ற பொருளுண்டு. பதினெண்பத்தித் தலைவர்கள் சைவத் தலைவர்களாக விளங்கிப் பதினெண் நூல்களை உருவாக்கியுள்ளனர். ஸ்ரீ அகோர சிவாசாரியரின் பத்ததி குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பதியுண்மையை உணர்த்தும் விடயத்தின் ஆகமம் உறுதுணை புரியும் காரணத்தினால் சைவசித்தாந்த மரபில் இதற்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்படுகின்றது. ஆகமம் 'உரையளவை' எனவும் 'ஆப்தவாக்கியம்' எனவும் 'ஆகமப் பிரமாணம்' எனவும் சுட்டப்படுகின்றது. கடவுள் பற்றிய மெய்ப்பொருளை உணர்த்தும் நூலாகிய ஆகமத்தைக் கொண்டறியும் அறிவே 'ஆகம அளவை' எனப்படும். ¹¹ இறை உண்மையைப் பொறுத்தமட்டில் பிரத்தியட்சப் பிரமாணம், அநுபாணம் ஆகியவற்றைவிட ஆகமப் பிரமாணமே முழுதும் பயன்படுவதாகும். ஆகமங்கள் உண்மைப் பொருளை உணர்த்தும் பிரமாண நூல் என ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது.

மணிமேகலையில் பிரமாணங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுமிடத்து, ஆகம அளவையும் ஒன்றாக இடம்பெறுகின்றது. ¹² சைவசித்தாந்திகள் ஆகமத்தை ஆப்தவாக்கியம் என்ற நிலையில் பிரமாணமாகக் கொள்வர்.

ஆகமங்கள் சைவசித்தாந்த உயர் ஞானத்திற்கு ஆதார நூல்களாகத் திகழ்வதைப் பெரும்பாலான அறிஞர்கள் மரபு ரீதியாகவும் ஆராய்ச்சி மூலமாகவும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். சைவ சித்தாந்த சாத்திரத்திற்கு அவற்றின் அறிவு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது. சைவசித்தாந்தம் குறிப்பிட்டுப் பேசும் பதி, பசு, பாசம் ஆகிய முப்பொருள் திருக்கோயிலில் உள்ள அமைப்போடு தொடர்புபடுத்தப்படுகிறது.

“சிவலிங்கம் பதி எனவும் நந்தி பசு எனவும் பலபீடம் பாசம் எனவும் கொள்ளப்படுகின்றது. வேதாகமங்களும் சித்தாந்த நூல்களும் குறிப்பிடும் இம்முப்பொருளைக் கோயில் இவ்வாறு உயர்த்தி நிற்கக் காண்கிறோம். விக்கிரகங்களைச் சூழ்ந்து வட்டமாக அமையுந் திருவாசி பிரணவமேயாகும் சிவனை மறைத்து நடுவே இடப்படும் திரைச்சீலை மாயையாகும் திருவருள் என்னும் சத்தியைத் துணை நாடி அதை அகற்றி அறிவு என்னுங் கண்கொண்டு பார்ப்பவர்கள் சிவதரிசனப் பேறு பெற்றுப் பேராநந்தப் பெருவாழ்வெய்துவர்.”

இதிலிருந்து ஆகமங்களின் உயர்த்துவம் தெளிவாகின்றது. ஆகமங்கள் கூறும் ஞானபாதம் சைவசித்தாந்த சிந்தனைகளுக்கு உறுதுணையானவை.

பரஞ்சோதி முனிவரும் ஆகமங்களின் ஞானபாதப் பொருளை மெய்கண்டதேவருக்கு உபதேசித்தருள அவர் சிவஞானபோதப் பொருளைத் தமிழிலே சாத்திரமாக ஆக்கியுள்ளார். மெய்கண்டார் சைவசித்தாந்த தத்துவத்தினை முறையாக நெறிப்படுத்தியவர்களுள் ஒருவராவர். அவரது நூலாகிய சிவஞானபோதம் சைவசித்தாந்த சிந்தனைக்கும் சைவசமயத்திற்கும் உன்றியமையாததொன்றாகும். இவரது நூலிலே பன்னிரண்டு சூத்திரங்கள் உண்டு. முப்பொருள் பற்றியும் அவற்றிற்கிடையே உள்ள தொடர்பு, தன்மை ஆகியன பற்றியும் முத்தியடைவதற்குரிய வழிவகைபற்றியும் முத்தியின் தன்மைபற்றியும் ஆராயப்படுகின்றன. இந்நூல் இரௌரவ ஆகமத்தின் எழுபத்துமூன்றாம் படலமாகிய பாபஸ்மோசனப் படலத்தின் பன்னிரண்டாம் அத்தியாயத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக அறிஞர் கூறுவர். ¹³

சிவஞானபோதத்தின் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் தமது சீடராகிய அருள்நந்தி சிவாசாரியாரிடம் சிவஞானபோதத்தை விரிவுபடுத்தும்படி கூற, அந்நூலையே அடிப்படையாகக் கொண்டு அதிலுள்ள கருத்துக்களை மேலும் விரிவுபடுத்தி விளக்கும்பொருட்டுத் தேவையான

விஷயங்களை ஆகமங்களிலிருந்து திரட்டிக் கூறி, தமது நூலுக்குச் சிவஞானசித்தியார் என்ற பெயரையும் வழங்கியதாக அறியப்படுகிறது.

இவ்வாறாக, சிவாகமத்தின் ஞானகாண்டப்பொருளை உள்ளடக்கி விளக்கும் தமிழ்ச் சாத்திரங்கள் மெய்கண்டசாத்திரங்கள் என்ற பதினான்காகும். இவற்றுள் நடுநாயகமாகத் திகழுவது சிவஞானபோதமாகும். வேதத்தின் ஞானகாண்டப் பொருளைச் சிவாகமத்துக்கு மாறப்படாவண்ணம் உள்ளபடி அறிவிக்கும் தமிழ் வேதங்களாகத் தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா முதலியவை சிறப்பிக்கப்படுகின்றன.

“வேதத்தின் முடிவான பொருளைச் சொல்லும் சிவாகமம் சித்தாந்தமாகும். வேதத்தின் சாரமாக விளங்குவதால் சித்தாந்தம்”

ஆகின்றது ¹¹ என்ற கருத்து கவனித்தற்குரியது. “இந்த சித்தாந்தம் வேதசாரம்” ¹⁵ என்று மகுடாகமக் குறிப்புக் கூறும் இக்கருத்துக்களுக்கு உடன்பாடாகச் சித்தியார் கூறும் கருத்தும் கவனத்திற்குரியது.

“தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கும் நூல்சைவம் பிறநூல் திகழ்பூர்வம் சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்” ¹⁶

ஆகமத்தின் சிறப்பைக் கூறவந்த உமாபதி சிவாசாரியார் சிவப்பிரகாசத்தின் பாயிரத்தில் ! நுதலிய [பொருள் பற்றிக் கூறும்பொழுது “பெருநூல் சொன்ன அறத்தினால் விளைவதாய்” ¹⁷ என்று கூறுவதன் மூலம் தமது நூலில் கூறிய சைவ சித்தாந்தத்தின் உண்மை ஆகமங்களிற் கூறிய சரியை, கிரியை, யோக சிவபுண்ணிய முதிர்ச்சியாய் எய்தப்பெறும் எனக் குறிப்பிடுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஆகமங்கள் “பெருநூல் சொன்ன அறம்” எனச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன.

இவ்வேதாகமங்கள் சிவபிரானது திருவருளாற் செய்யப்பட்டமையின் அவருளில் அடங்கும். இதனைப்பற்றிச் சித்தியார் கூறுமிடத்து,

“ஏனைய நூல்களில் கூறும் பொருளியல்புகளெல்லாம் முற்றுணர்வுடைய முதல்வனாற் செய்யப்பட்ட வேதாகமங்களிற் கூறும் பொருளியல்பின் ஏகதேசமாய்க் காணப்பட்டு அவற்றுள் அடங்கும். சிவபிரானாற் செய்யப்பட்டு அவனையே தமக்கு முதலாகக் கொண்டுரைக்கும் அவ்விருவகை நூலும் அவ்விறைவன் திருவடியிலடங்கும்.”

என்ற கருத்தில் வரும் பாடல் ¹⁸ குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கருத்து மணிவாசகரது திருவாசகத்தில் வரும் சிவபுராணத்தில் ஆகமம் ஆகி

நின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க என்ற தொடரோடு பொருத்த முடையதாகிறது. இறைவன் ஆகம்பொருளாகவே விளங்குகின்றான். சனகாதி நால்வர் தெளிவு பிறவாது மயங்கியதனாலேயே சிவபிரான் தென்முகக் கடவுளாகிய தக்ஷிணாமூர்த்தியாக எழுந்தருளியிருந்து சின்முத்திரையால் உயர்த்தத்துவத்தின் உண்மையை உணர்த்தியருளினாரென்று உணர முடிகிறது. கச்சியப்பசிவாசாரியார் கந்தபுராண மேருபடலத்தில், ²⁰ இதனைப்பற்றிக் கூறும்வகை உய்த்துணரற்பாலது:

..... முந்துறை சனகராதி முனிவர் தொழுது கேட்பு
அந்தமில் ஆகமத்தின் அரும்பதம் மூன்றுங் கூறப்
புந்திய தொடுங்கும் ஞான போதகம் போதி யென்றார் ¹⁸

இறைவன் அத்தத்துவத்தை மோனமுத்திரை காட்டி நிற்க அவர்கள் தத்தம் மனதில் அவன்ருளால் ஒடுக்கம் பெற்றனர் எனக்கூறும் கருத்து உணரற்பாலது இவ்வாறு இறைவன் தக்ஷிணாமூர்த்தி வடிவில் சனகாதி முனிவர்களுக்கு ஆகமோபதேசத்தால் வேதப் பொருளின் தெளிவை உணர்த்துகின்றான் இத்தகைய உயர் தத்துவப் பொருள் கொண்டு விளங்கும் தக்ஷிணாமூர்த்தியின் திருவுருவ அமைப்பு, கிரியா விதிமுறை ஆகியவையற்றி ஆகமங்கள் கூறி திற்கின்றன. இம்மூர்த்தியின் உயர் தத்துவத்தை உணரும்போது அது பற்றி விரிவாகக்கூறும் சிவாகமங்களின் தொன்மையையும் சிறப்பினையும் உய்த்துணர முடிகின்றது.

‘சிவாகமங்களின் கண் சிவபிரான் அருளிச்செய்த மெய்ப்பொருள் உண்மை கைவரச் செய்யும் சிவவுணர்வுச் சிறப்பினை அறியாவிட்டால் அளவில்லாத அவை முற்றும் நீர்மேல் எழுத்துப்போல் பயண்தரா தொழியும்’

என்ற திருமந்திரக் கருத்து சிந்தனைக்குரியது.

சிவாகமங்களுக்கு உபபேதங்களாக இருநூற்றேழு உபாகமங்கள் உண்டு, இவற்றுள் சிவதருமோத்தரம், மிருகேந்திரம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

காலத்துக்குக் காலம் ஆகமத்தோடு தொடர்புடைய அறிவு விரிவடைந்து வந்துள்ளது. எனினும், நிறைவான அளவில் விரிவடைவதில் சில தடைகளும் இருந்துள்ளன. முதலில் ஆகமங்கள் நூல்வடிவு பெற்ற காலம் பற்றிச் சிந்திப்பது பொருத்தமானதாகும். இவ்விடயத்திலே பல பிரச்சினைகளை நாம் எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ளது. இம் முயற்சி பற்றி அறிவதற்கான சான்றுகளும் குறைவாகும் ஆகமத்தைப் பேணியவர்கள் அவற்றை ஏடுகளில் எழுதி அவ்வேட்டுச் சுவடிகளைத் தம்மளவிலேயே வைத்திருந்தனர். அவை முறையாகப் பாதுகாக்கப்படாத காரணத்தினால் பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் அழிவுந்

றிருக்க இடமுண்டு. ¹⁹ ஆகமங்களைப் பெரும்பாலும் ஆலயத்தோடு தொடர்புடைய சிவாசாரியர்கள் பயன்படுத்தி வந்தமையினால், அவர்களே அவற்றைப் பேணியும் வந்தனர். ஆகமங்கூறும் விதிமுறைகள் சமயக் கிரியைகளிற் பக்தியுணர்வோடு பின்பற்றப்பட வேண்டிய சூழ்நிலையில் அவற்றைப் பற்றிய ஆய்வுகள் விரிவடைதல் போதிய அவகாசம் இல்லாது போயிருக்க இடமுண்டு. அவை கூறும் விதிமுறைகள் உரிய இடங்களில் மேற்கொள்ளப்படும் கிரியைகளில் பிரயோகிக்கப்படுவன. காலத்துக்குக் காலம் அவை சூழ்நிலைக்கேற்ப மாற்றியமைக்கப் படுவனவல்ல. ஆகமமரபு அத்தகைய மாற்றத்திற்கு இடந்தருவதும் இல்லை. எனவே ஆகமநூலறிவு குறிப்பிட்ட சமயச் சூழ்நிலைக்கு அப்பாற் பரந்து செல்ல முடியாமற் போனமைக்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகலாம்.

ஆகமங்கள் இடம்பெறும் மந்திர அவதாரப்படலம் மந்திரத்தின் பெருமைகூற, தந்திர அவதாரப்படலம் தந்திரங்களின் பெருமை கூறும். ஆகமங்களிற் பயிலப்படும் மந்திரம், தந்திரம் ஆகிய இரு பெயர்களையும் தமது நூலின் தலைப் பெயராகவும் கூறும். பொருளுக்குரிய இயலைக் குறிக்கும் பெயராகவும் திருமூலர் கையாளுகின்றார். ஆகமமரபில் நின்றே திருமூலர் திருமந்திரத்தைப் பாடியுள்ளமைக்கு இவை சான்றாக அமையலாம். திருமந்திரத்திலே ஆகமச் சிறப்புப் பற்றியும் வேதச் சிறப்புப் பற்றியும் இரு பகுதிகள் கூறப்படுகின்றன. திருமந்திரத்திலே முறையே காரணம், காமிகம், வீரம், சிந்தியம், வாதுளம், யாமளம், காலாத்திரம், சுப்ரபேதம், மருடாகமம் ஆகிய ஒன்பது ஆகமப் பெயர்களைத் திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார். ஆகமப் பொருளைத் தமிழில் தருமளவிற்கு அவரது காலத்தில் ஆகம மரபும் அவை தொடர்பான கருத்துக்களும் நடைமுறையில் இடம்பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

ஆகமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கோயில் வழிபாடு பற்றியும் கோயில் அமைப்புப் பற்றியும் திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார். கோயிற் பூசைகள் முறையாக நிறைவேறாது விடின் வரும் கெடுதல்கள் பற்றித் திருக்கோயிலிழிவு என்ற பகுதியிற் கூறுகின்றார். கோயிலில் பூசை தப்பினால் வரும் விளைவுகள் பற்றியும் கூறுகின்றார். ²⁰ கோயில் அமைப்புப் பற்றித் திருமூலரின் கருத்துக்கள் தெளிவாக உள்ளன. ²¹ தூலனிங்கம், சூக்குமலிங்கம், பத்திரலிங்கம் ஆகிய யவைபற்றியும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. திருமூலர் தரும் இக்கருத்துக்களின் அடிப்படையிற் சில விடயங்கள் தெளிவாகின்றன. கோயில்கள் ஆகம மரபில் நடைபெற வேண்டுமென்பதும் கோயிலில் கடமை புரியும் சிவாசாரியர் அல்லது பூசகர் ஆகமத்தில் ஆழ்ந்த அறிவுடையோராயிருத்தல் வேண்டுமென்பதும் வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளன.

தென்னாட்டில் வளர்ச்சி பெற்ற சைவத்திற்குச் சிவாகமங்கள் பெருமளவில் உதவியுள்ளன. புராணங்கள், ஆகமங்கள் கூறும் திருவுருவங்களுக்குரிய தெய்வீக விளக்கக் கதைகளையும் ஐதீகங்களையும்

கூறுவன வடமொழிப் புராணக் கருத்துக்களும் ஆகம மரபும் தென்னாட்டுச் சைவத்தில் முக்கிய இடம்பெற்றன தென்னாட்டில் ஆகமங்களும் அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த நூல்களும் சமஸ்கிருத மொழியில் குறிப்பாகக் கிரந்த வடிவிலேயே எழுதப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வரிவடிவ முறையின் தொடக்க காலத்தைக் கொண்டும் ஆகமங்கள் தமிழ் நாட்டில் எழுத்து வடிவம் பெற்ற காலத்தை நாம் ஓரளவு ஊகிக்க முடியும். பல்லவர் காலத்தில் எழுதப்பட்ட லிபிக்கு 'பல்லவ கிரந்தம்' என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டது. ²² பல்லவ மன்னர்களுக்கும் காஞ்சிபுரத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்து வந்தள்ளது. காமிகாகமத்தின் பாயிரம் காஞ்சி சதாசிவகுரு என்ற குருவணக்கம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. குருவணக்கப் பாடல் பிற்காலத்து ஆன்றோர் வாக்காக இருந்திருப்பினும் ஆகமம் தொடர்பான இலக்கிய முயற்சிகள் காஞ்சிபுரத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம் என்பதற்கு இக்குறிப்புச் சான்றாகும்.

தென்னிந்தியாவில் பல்லவர் காலத்தில் இரண்டாம் நரசிம்மனின் (இராஜசிம்மன்) காலம் (கி. பி. 700 728) சைவசமயத்தைப் பொறுத்தமட்டிலும் ஆகம மரபு பேணப்பட்ட வகையிலும் குறிப்பிடத்தக்க காலமாகும். இம்மன்னன் சிறந்த சிவபக்தன்; சைவ சித்தாந்த நெறியில் ஈடுபாடுடையவன்; காஞ்சி கைலாசநாத கோயில் உட்பட பல கோயில்களை எழுப்பியவன். இவன் பெற்ற பட்டங்கள் இவனது சமய உயர்வை வெளிப்படுத்துவன. ²³ ஆகமங்களைப் பிரமாணமாக ஏற்று அம்மரபைப் பேணியமைக்கான அகச்சான்றுகளை அவனது கல்வெட்டுக்களில் காணலாம். 'ஆகமத்தைப் பிரமாணமாகக் கொண்டவன்', (ஆகமப் பிராமண) ²⁴ 'ஆகமத்தைப் பின்பற்றுபவன்' (ஆகமாநுசாரி) ²⁵ 'ஆகமம் கூறும் உயர் ஞானமாகிய சைவசித்தாந்தத்தையே தனது வழியாகக் கொண்டவன்' (சைவ சித்தாந்த மார்க) ²⁶ ஆகிய பெயர்கள் பொருத்தமாக அமைகின்றன, இச்சான்றுகளிலிருந்து இம்மன்னன் காலத்தில் ஆகம மரபில் அமைந்த பண்பாட்டு நிலை சிறப்பாகக் காணப்பட்டிருக்கலாமென்பதை உணரமுடிகிறது.

பல்-வர் காலத்தில் சைவ இயக்கத்திற்குத் தலைமையேற்ற நாயன்மாரும் ஆகமங்களைப் பற்றித் தமது பதிக்களிற் பாடியுள்ளமை ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. ²⁷ சிவனோடு தொடர்பு படுத்திய நிலையில் அவர்கள் ஆகமங்களைக் குறிப்பிடுகின்ற படியால் அவர்களது காலத்தில் ஆகமக் கருத்துக்களும் மரபும் சமய இயக்கத்தில் அறிமுகமாகி இருந்தன எனக் கொள்ள இடமுண்டு ஆகமங்கள் சிறப்பித்துப்பேசும் சிவன் உறையுமிடமாகிய சிவாலயமே இவர்களது சமய இயக்கத்திற்கு நிலைக்களனாக விளங்கியது. ஆகம மரபு பல்லவர் காலத்தில் கோயில்களை மையமாகக் கொண்டு வளர்ச்சிபெற்றது. பல்லவர் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்ட இந்நிலைக்குரிய சூழ்நிலை முன்னரே உருவாகத் தொடங்கியது. சங்கமருவிய காலப்

பல்லவ மன்னர் சிலர் வேதாகமக் கல்வியை நாட்டில் வீருத்தி செய்தமையும் ஒரு காரணமாக அமையலாம். ²⁸

ஆகமத்தைத் தழுவின இலக்கிய ஆக்கங்கள் எழுச்சிபெறுவதற்கு ஆமர்த்தக மடத்தை முதன்மையாகக் கொண்ட நான்கு மடங்கள் நிலைக்களனாக விளங்கியமை பற்றியும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. கோதாவரி ஆற்றங்கரையில் மந்திரகாளி என்ற இடத்தில் மந்திரகாளிசுவரரின் ஆலயத்தைச் சுற்றி இம்மடங்கள் இருந்தன. இங்கு ஆகம சைவர் இருந்தனர். இம்மடத்தின் கிளைகள் இந்தியா எங்கும் பரவியிருந்தன. சோழர் காலத்திலும் சைவர்கள் சோழ மண்டலத்தில் பரவினர். இக்காலப்பகுதியில் ஆகமமந்தப் பிரிவுக்குரிய நூல்கள் இலக்கிய வடிவம் பெற்றதோடு ஆகம மரபைத் தழுவின இலக்கிய ஆக்கங்களும் உருவாயின. ²⁹

இம்மடத்தைச் சேர்ந்தவர்களுள் பலர் ஆகம அறிஞராக விளங்கினர். அகோர சிவாசாரியார் திருலோசன சிவாசாரியார், திகமஞான தேவர் முதலியார் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். சோழர் காலத்தில் கோயில்களில் சிவாசாரியர்களும் அவர்களது சிஷ்யர்களும் நியமிக்கப்பட்டதையும் அறியலாம். ³⁰ ஆகம நூலறிவில் நன்கு பயிற்சி பெற்றவர்களுள் மெய்கண்டாரின் மாணவராகிய அருணந்தி சிவாசாரியார் குறிப்பிடத்தக்கவர் சகல ஆகமங்களிலும் நல்ல பயிற்சி பெற்றிருந்த காரணத்தால் 'சகலாகம பண்டிதர்' என்று அழைக்கப்பட்டமை தெரியவருகின்றது. ³¹

முன்னர் குறிக்கப்பட்ட இருபத்தெட்டு ஆகமங்களில் அனைத்தும் கிடைக்கவில்லை. ஒரு சில மட்டுமே கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன ஆகமங்களை அச்சிட்டோரில் சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கொன்றை மாநகரம் சண்முகசுந்தர முதலியார் கிரந்த விபியில் காமிகாகமம், காரணாகமம் ஆகியவற்றைப் பதிப்பித்துள்ளார் காமிகாகமம், பூர்வாகமம் 1889 இலும் உத்தரபாகம் 1899 இலும் பதிப்பிக்கப்பட்டன காரணாகமம், பூர்வாகமம் 1900 இலும் உத்தரபாகம் 1902 இலும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை நான்கும் சென்னைவில் உள்ள சிவஞானபோத யந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டன. இவ்வாகமங்களின் கிரியா பாதம் மட்டுமே பதிப்பாகியுள்ளன காமிகாகமத்தின் பூர்வ பாகத்திற்கு மட்டும் விரிவான தமிழ் உரையைச் சண்முகசுந்தர முதலியார் வெளியிட்டார். உரை எழுதி உதவியவர் திருவொற்றி பூர் விசுவேசுவர சாஸ்திரிகள். காரணாகமத்திற்கு விரிந்த தமிழுரை இன்மையால் அதைப் பயின்றவர்கள் மிகக் குறைவாகும். இவ்வாகமங்களுக்குரிய ஏட்டுப்பிரதிகளைப் பலர் கொடுத்துதவியுள்ளனர். உத்தர காமிகாகமத்தின் நூல் விளக்கத்தின் பல பிரதிகளைப் பரிசோதனை செய்து வெளியிடப்பட்ட விபரம் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகமப் பிரதி உபகரித்தோரில் யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் சதாசிவபிள்ளையும் வடகோவை சபாபதி நாவலரும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இந்தியாவில் ஐவர் பிரதிகளை உபகரித்துள்ளனர்.

நான்கு பாகங்களைக் கொண்ட சுப்ரபேதம் என்ற ஆகமத்தின் மூலம் மயிலை அழகப்ப முதலியாரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. பெளஷ் கா ஆகமம் சிதம்பரம் அம்பலவாண நாவலரால் 1925இல் அச்சிடப் பட்டுள்ளது. ²²

இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தேவகோட்டை சிவாகம சித்தாந்த பரிபாலன சங்கத்தார் சிலவற்றைக் கிரந்த விபியிலும் சிலவற்றை நாகர விபியிலும் அச்சிட்டனர். குறிப்பாக மதங்க பாடிமேசுவர ஆகமத்தின் வித்தியாபாதம் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. ஆகமத்தின் கிரியாபாதத் தொகுப்பு காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சர யோகிகள் ஆக்கிய சைவபூஷணம் என்ற நூல் மூலம் வெளியாகியது. கிரந்த விபியில் அமைந்த இந்நூலினைத் தமிழுரையுடன் இச்சங்கத்தார் 1925இல் வெளியீட்டுள்ளனர்.

புதுச்சேரியில் உள்ள பிரான்ஸ் தேசத்தைச் சேர்ந்த இந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகத்தார் ஆகமந் தொடர்பான ஆய்வில் கொண்டுள்ள தொடர்பு குறிப்பிடத்தக்கது. பிரெஞ்சு அறிஞரான பீலியோசா (Jean Filiozat) சைவக்கிரியை மரபுகளைச் சிவாகமங்களை மூலமாகக் கொண்டு மேற்கொண்டுள்ள ஆய்வுகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவர் ஆகமங்கள், வேத மரபுகளின் சிலவற்றையும் யோகமரபுகள் சிலவற்றையும் தம்முள் உள்ளடக்கி உள்ள சிறப்பையும் தமது ஆய்வில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ²³ பிரெஞ்சு ஆய்வு நிறுவனத்தின் சமஸ் கிருதத்துறைத் தலைவரான என். ஆர். பட் என்பவரின் மேற்பார்வையில் ஆகமங்களின் ஏட்டுப்பிரதிகளையும் கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் ஒப்பு நோக்கிப் பதிப்பிக்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வரிசையில் இரெளரவாகமம், மிருகேந்திரம், அஜிதா கமம், மதங்க பாரமேசுவராகமம், இரெளரவோத்தராகமம், சோமசம்பு பத்தி போன்றவைகள் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுக்குப் பிரெஞ்சு மொழி மொழிபெயர்ப்பும் உரையும் உள்ளன. புதுச்சேரிக் கழகத்தார் மேலும் பல ஆகமங்களைச் சேகரித்துள்ளனர்.

இவ்வகையில் இந்தியாவில் ஆகமங்களை இயன்றவரை ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொண்டு அச்சிற் பதிப்பிக்கும் முயற்சிகளும் காலத்துக்குக் காலம் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சிவாகமங்கள் அறிவுக் கருவூலங்களாக, சிற்ப நூல்களாக ஆலயப் பிரமாண நூல்களாக, கிரியை நூல்களாக விளங்கி, சைவ சித்தாந்தச் செம்பொருளை விரிப்பனவாக அமைந்து ஆன்மாக்கள் ஆன்ம ஈடேற்றம் பெற உதவுகின்றன. சைவத்தின் ஆதார நூல்களாக விளங்கும் சிவாகமங்களின் சிறப்பையுணர்ந்து சைவ சமயிகள் யாவரும் ஆகம மரபைப் பேணிப் பாதுகாப்பது பயன்தரும் செயலாகும்.

அடிக்குறிப்புகள் :-

1. திருமந்திரம், உலகநாத முதலியார் (பதி.) விவேகபோதினி காரியாலயம், சென்னை. 1924, 8, 15, 10
2. மேற்படி, 8, 15, 28
3. சிவஞானசித்தியார் 2, 8, 15
4. திருமந்திரம் ஆகமச் சிறப்பு 2, 4, 8 பாடல்கள் பார்க்க
5. வயம் து வேத சிவாகமயோர் பேதம் ந பச்சார்ம: வேதோபி சிவாகம: — ஸ்ரீ கண்ட பாஷ்யம்
6. Zvelebil, K. V. (Trans) "Kumaratantra", Brahma Vidya, 41, 1978, p. 70
7. கைலாசநாதக் குருக்கள், கா., சைவத் திருக்கோயில், கிரிமநெறி கலாநிலையம், கொழும்பு, 1963 பக். 7
8. குமாரசுவாமிக் குருக்கள் ச., முப்பொருள் விளக்கம், 3ஆம் பதி. கலாதேவி யந்திரசாலை, சன்னாகம். 1969, பக் 112
9. திருமந்திரம், "அஞ்சலி கூப்பி யறுபத் தறுவரும் அஞ்சா முகத்தில் அரும்பொருள் கேட்டதே"
10. கைலாசநாதக் குருக்கள், கா., சைவத் திருக்கோயிற் கிரியை நெறி' 1963, பக். 5
11. காந்திமதிநாதபிள்ளை வி. பி. சிவஞானச் சொற்பொழிவு நூல் கழக வெளியீடு, சென்னை. 1960 பக். 3
12. மணிமேகலை சாமிநாதையர், டாக்டர் உ. வே. (பதி) தியாகராச விலாசம், சென்னை 1956, 27:9
13. Sivapadasundaram S. An Outline of Sivagnanabhodam Saiva Prakasa Press, Jaffna, 1951. p. 2
14. "சித்தாந்த வேத சாரத்துவாத்" - சுப்பிரபேதாகமம்
15. "வேதசாரம் இதம் சாஸ்திரம்" - மருடாஹம்
16. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் 8, 15
17. உமாபதி சிவாசாரியார், சிவப்பிரகாசம், திருவிளங்கம் உரை. யா. கூ. த. நூ. வி கழகம், 1974. 7ஆம் பாடல் பக். 12.
18. கச்சியப்பசிவாசாரியார், கந்தபுராணம், மேருபடலம் பாடல் 10
19. Shivapadasundaram, S, An Outline of Shivagnana Bhodam, Saiva Prakasa Press, Jaffna 1951, p 2.
20. திருமந்திரம் — 2: 19: 4, 5, 6
21. மேற்படி 7, 2, 7
22. சிவசாமி வி. "வடமொழிச் சாசனமும் தமிழ்ச் சாசனமும்" சிந்தனை, தொகுப்பு 1, இதழ் 1 (தை, 1978) பக். 30
23. Durai Rangaswamy M. A., Religion and Philosophy of Tevaram BKI University of Madras, Madras 1958 P P 173 — 74
24. South Indian Inscriptions Vol 1 No. 5
25. Ibid
26. Ibid

27. கோபாலகிருஷ்ண ஐயர் ப. "சிவாகமங்களும் சிற்ப நூல் களும் சித்திரிக்கும் சிவ விக்கிரகவியல்" யாழ்ப்பாணப் பல் கலைக்கழகத்திற்கெனச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வேடு 1981. பக். 56
- (அ) சம்பந்தர் தேவாரம் III' 23, 6
- (ஆ) "தொகுத்தவனருமறை அங்கம் ஆகமம் வகுத்தவன்"
- (இ) அப்பர் தேவாரம் V 15, 4
"பணையி லாகமஞ் சொல்லுந்தன் பாங்கிற்கே"
- (ஈ) சுந்தரர் தேவாரம் VII, 84, 8
"அண்டர்தமக் காகமநூல் பொழியும் ஆதியை"
- உ) சுந்தரர் தேவாரம் VII. 96, 6
"அம்மானே ஆகம சிலர்க் கருள் நல்கும்"
28. வேலுப்பிள்ளை ஆ. தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், ராமகிருஷ்ணன் வ. சென்னை 1969, பக். 71 75
29. Gopinath Rao T A., Elements of Hindu Iconography, Vol. II Pt. I Indological Book House ,Delhi PP 4-5
30. Idid P. 6
31. Shivapadasundaram S. op, cit P. 3
32. அருணாசலம் மு 'காமிகாகமம்'" திருவாணைக்கா மகா ரும்பாபிஷேக மலர், மண்டலாபிஷேக வெளியீடு, திருவாணைக்கா 1970 பக். 63 - 64
(நன்றி :- இந்துப் பண்பாட்டு மரபுகள்)

பிழை திருத்தம்

[நூலிலே ஆங்காங்குச் சில எழுத்துக்கள் அச்சிற் பதியாது வெற் றிடங்களாய் உள்ளன. உ+ம்: க ண ப்படுகின்றன, ரேக்க - 402 உக்குமிட யில் = காணப்படுகின்றன, கிரேக்க, 402 உக்கு மிடையில், இவை இலகுவாக விளங்கி இட்டு நிரப்பிக் கொள்ளத் தக்கன. எனவே அவை இங்குத் தரப்படவில்லை.]

பக்கம்	பிழை	திருத்தம்
14	போரில்லம்	போரில்லம்
15	Thii	The
24	Treedom	Freedom

வகை	பிழை	திருத்தம்
30	வாகின்றது	வாகின்றது
33	ஒருவகைச்	ஒருவகை
35	வழங்கிடு	வழங்கிய
35	என்பதோய்	என்பதோடு
39	வெளிப்படை	வெளிப்படை
40	சுவேதாசுவதா	சுவேதாசுவதர
48	Chemberian	Chemberlian
48	பிரம்பொருளியல்	பரம்பொருளியல்
49	சமய	சமய
69	நாகார்ஜுனை	நாகார்ஜுனை
83	கண்டனங்களையும்	கடப்பாடுகளையும்
83	ஒருத்தியின் மகனான	ஒருத்தியினதும்
92	உதராணமாக	உதராணமாக
96	நிற்ப	நிற்பார்
101	'என்றும் மணிவாசகப் பெருந்தகையின் மணிவாக்கு' என்று வந்துள்ளதை 'என்றும் மணிவாசகப் பெருந்தகையினதும் ஆய்பர் சுவாமிகளதும் வாக்குகள்' எனத் திருத்திக்கொள்க.	
102	வாழ்ந்ததையும்	வாழ்ந்ததையும்
103	கல்வயிற்	கல்வியிற்
104	பாரரசொன்றை	பேரரசொன்றை
105	{ eriminal	criminal
	{ civil	civil
110	கவலமகள்	கலைமகள்
115	சீடர்ான	சீடரான
116	சோழற்காலத்தில்	சோழர் காலத்தில்
123 +	வேழம்	வேளம்
128		
127	சந்தான குரவர்கள்	சமய குரவர்கள்
129	சோனாதி	சேனாதி
131	குடியிருப்புக்களில்	குடியிருப்புக்களில்
132	வழங்குமளவில்	வழங்குமளவில்
135	ஏற்காது	ஏற்காது
185	தவிர்ப்பளித்த	தவிர்ப்பளித்த
135	தானியங்கள்	தானியங்கள்
138	வனப்பு	வனப்பு
150	சோமர்சந்தர	சோமசந்தர
161	ஏற்கவேர்	ஏற்கவேர்
161	துர்க்காராம்	துர்க்காராம்
170	சமாஜயத்திற்கான	சமாஜத்திற்கான
171	நியமனங்கள்	நியமனங்கள்
176	இறைவனை	இறைவனை
178	காமர்கூர்	காமர்புகூர்
178	புரி	பூரி
178	மாதாவாகக் கொண்டு	மாதாவாய்க் கொண்டு

அறிஞர் நோக்கில்...

இந்து நாகரீகம் - பாகம் 1

“இந்து நாகரீகப் பாடப் பரப்பில் சிறப்பாக இந்துசமய நெறிகள் பெறும் முக்கியத்துவத்தினை உணர்ந்து அவைபற்றி இந்நூலில் விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது. அடுத்து இந்து தத்துவ மரபில் சிறப்புப் பெறும் இருபெருந் தத்துவங்களாகிய வேதாந்தம் பற்றியும் சைவ சித்தாந்தம் பற்றியும் பல அடிப்படை விடயங்கள் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. பரந்துபட்ட விடயங்களைக் கொண்ட இத்துறைகள் பற்றிய ஒரு பரிமாணத்தை மாணவர்கள் அறிந்து கொள்வதற்குச் சொக்கனின் இந்நூல் துணைபுரிய வல்லது”

பேராசிரியர் ப. கோபாலகிருஷ்ணஜயர்
தலைவர், இந்து நாகரிகத்துறை

யாழ். பல்கலைக் கழகம்.

இந்துநாகரிகம் - பாகம் 2

“இரண்டாம் பகுதி இந்துசமய பக்திநெறி, இலங்கையில் இந்துசமயம் என்ற இரண்டினையும் நான்கு அத்தியாயங்களில் வகுத்துக்கூறுகிறது... ஆசிரியர் தமக்கேயுரிய சிறந்த உரைநடையினை விடயத்திற்குத் தகுந்தவாறு பயன்படுத்தியுள்ளார், எனவே இதனைக் கற்பவர்கள் சலிப்பின்றிப் படித்துப் பயன்பெறலாம். மேலும் வட இந்தியப் பக்தி-இயக்கம் பற்றியும் ஆசிரியர் நன்கு எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இவ்விடயம் பற்றிப் பலர் கவனம் செலுத்துவதில்லை. இவ்வகையிலும் இது கவனித்ததற்காலது”

பேராசிரியர் வி. சிவசாமி
தலைவர், சம்ஸ்கிருதத்துறை

யாழ். பல்கலைக் கழகம்.

இந்துநாகரிகம் - பாகம் 3

“பாடத்திட்டத்தைக் கருத்திற் கொண்ட ஆக்கம் என்ற வகையில் இந்நூல் ஒரு தொகுப்பு முயற்சியாகும். பல்வேறு ஆய்வாளர்களும் கண்டறிந்த முடிவுகளைப் பெருந் பொருத்தமுற இணைத்து விளக்கம் தருவது, அவ்விளக்கத்தினூடாகப் புதிய பார்வைக்கான எண்ணக்கருக்களை முன்வைப்பது ஆகியன இவ்வகை முயற்சிகளின் பொதுப் பண்பாகும். சொக்கன் அவர்கள் இவ்வகையிற் சிறப்பாகவே செயற்பட்டுள்ளார் என்பது நூலிலே தெள்ளிதிற் புலனாகின்றது.

பின்னிணைப்பாகச் சிவாகமங்கள் பற்றிய கட்டுரை இடம்பெறுகின்றது. இக்கட்டுரை பேராசிரியர் ப. கோபாலகிருஷ்ணனின் ‘இந்துப் பண்பரட்டு மரபுகள்’ என்ற நூலிலிருந்து அனுவதிக்கப்பட்டுள்ளது”.

கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்
தமிழ்த்துறை

யாழ். பல்கலைக் கழகம்.